Ⓦ Ⓦ COMANDO Ⓦ Ⓦ Ⓦ Ⓦ URMARIRI Ⓦ Ⓦ
TERORISM Ⓦ SPIONAJ SABOTAJE Ⓦ RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA Ⓦ ROMANE SENZATIONALE
Ⓦ ACTIUNI SPECIALE Ⓦ Ⓦ SUPER COLECTIA WAR Ⓦ

ALISTAIR MACLEAN

EVADAȚI DIN SINGAPORE

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: EDITURA BOGDANA

Copyright © Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin EDITURII BOGDANA

EDITURA BOGDANA – Bd. Nicolae Titulescu nr. 163, bl. 20, parter, sc. 3, ap. 82, sector 1, București
Tel+Fax 223 42 46
223 42 61
222 45 24

Comenzile se primesc la adresa editurii.

Redactor: Adriana Diaconescu
Tehnoredactor: Vivi Lungu

ALISTAIR MACLEAN

EVADAȚI DIN SINGAPORE

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA
2002

Puteți comanda orice carte apărută la Editura Bogdana, decupând cartea poştală aflată la sfârşitul acestui volum. Taxele poştale sunt gratuite.

CAPITOLUL I

Fumul negru şi sufocant se întindea ca un văl peste oraşul lovit de moarte. În volutele sale răsucite, ca un imens cocon, el învăluia clădirile, birourile, locuinţele, edificiile intacte şi cele distruse de bombe.

Toate străzile, toate docurile erau pline de acest fum, înecate în acest fum a cărui opacitate sulfuroasă şi malignă vibra imperceptibil în aerul călduţ al nopţii tropicale.

La începutul serii, numai casele incendiate ale oraşului aruncau în aer jeturi de fum, printre care se putea vedea strălucirea stelelor. Dar acum vântul îşi schimbase uşor direcţia şi căra nori uleioşi şi opaci, proiectaţi de rezervoarele de păcură situate în afara oraşului, rezervoare sparte de bombe.

Nimeni nu ştia de unde provenea acest fum nou. Poate de la aeroportul Kallang, poate de la centrala electrică, poate traversase insula de la baza navală din nord, sau poate că ţâşnise de la Pulo Sambo, sau de la Pulo Sebarok, de la patru-cinci mile de acolo. Şi ce se putea vedea în obscuritatea aproape completă de la acest ceas târziu din noapte? Abia dacă se puteau distinge luminile vagi ale clădirilor incendiate, căci arseseră în întregime: ultimul jăratic, ulimele flăcări pâlpâitoare se stingeau aşa cum se stingea viaţa la Singapore. Oraşul era în agonie, învăluindu-se deja în tăcerea morţii. Din când în când, suflul unui obuz era urmat doar de zgomotul căderii sale inofensive în apă. Dar, alteori, cădeau pe o clădire oarecare, şi atunci aveau loc o explozie bruscă şi o izbucnire de lumină. Apoi, cât ai clipi, zgomotul şi lumina păreau să capete un fel de caracter evanescent. Apoi tăcerea revenea, mai apăsătoare şi mai adâncă. Uneori se putea auzi răpăitul unui schimb de focuri dincolo de Fortul Canning şi de Pearl Hill, dincolo de limitele septentrionale ale oraşului; dar şi acest zgomot rămânea distanţat şi ireal, asemenea ecoului depărtat al unui vis. Chiar şi locuitorii, care încă mai circulau pe străzile pline de moloz şi aproape pustii din Singapore, semănau cu călătorii dintr-un vis.

Micul grup de soldaţi, care înaintau pe străzile întunecate – să fi fost vreo doisprezece –, se îndreptau spre mare. Frânţi de oboseală, mergeau ca nişte bătrâni, poticnindu-se la fiecare pas, cu capul aplecat şi aduşi de spate. Totuşi, cel mai în vârstă dintre ei nu era trecut de treizeci de ani. Dar erau nespus de osteniţi, ajunşi la acel grad de epuizare când nimic nu mai are importanţă. Atunci e mai uşor să continui să te mişti decât să te opreşti. Bolnavi, suferind de dizenterie, soldaţii acţionau ca nişte automate. Privirile lipsite de expresie, aţintite spre pământul călcat de picioarele lor

greoaie, dovedeau că mintea aproape că pierduse amintirea teribilelor suferințe corporale.

Nu-și mai aminteau, cel puțin deocamdată, de coșmarul pe care îl trăiseră de două luni. Uitaseră de lipsuri, de foame, de sete, de răni, de boală și de teama zilelor următoare, când japonezii îi vânau de la un capăt la altul al peninsulei malaieze, și dincolo de drumul spre Jahore, acum distrus, până la insula Singapore, unde îi atrăgea speranța unei siguranțe iluzorii. Uitaseră de camarazii lor dispăruți, de strigătele disperate ale unei santinele surprinsă și masacrată în noaptea ostilă din junglă, de strigătele diabolice ale japonezilor, care luau cu asalt pozițiile defensive improvizate în grabă în orele de mare toropeală dinaintea zorilor. Uitaseră de contraatacurile disperate, adevărate acte de sinucidere, al căror singur rezultat consta în câțiva metri de teren câștigați cu duritate și inutil pentru câteva momente. După care rămâneau doar cadavrele cumplit de mutilate al prietenilor lor făcuți prizonieri, care ezitaseră prea mult să coopereze cu inamicul. Uitaseră de furia și disperarea lor, atunci când de pe cer dispăreau mai întâi aparatele de vânătoare Brewster, apoi avioanele Hurricane, ca să rămână complet descoperiți în fața aviației japoneze. Uitaseră chiar și de neîncrederea cu care întâmpinaseră știrea, veche de numai cinci zile, a debarcării japonezilor pe insulă. Ce decepție, după ce totdeauna crezuseră în legenda cu grijă întreținută a fortăreței Singapore! Memoria lor nu mai reținea nimic. Într-o zi, curând poate, își vor reaminti de toate astea! Atunci vor deveni alți oameni. Acum însă mergeau cu greutate prin orașul împânzit de fum, fără să ridice ochii, fără să ridice capul, fără să se uite încotro mergeau, nepăsători față de ținta ce trebuia atinsă.

Unul dintre ei se gândea totuși la ea, căci deschise ochii. Mergea lent în fruntea șirului dublu de oameni, aprinzând din când în când lanterna, ca să vadă pe unde se putea trece printre dărâmăturile care umpleau străzile, împiedicând mica trupă să înainteze. Omul era mic de statură și slab. Era singurul dintre camarazii lui care purta beretă și kilt. Nimeni, cu excepția caporalului Fraser, nu știa de unde venea acel kilt. Caporalul nu-l purta în timpul retragerii spre sud, traversând Malaiezia.

Caporalul Fraser era la fel de obosit ca și restul trupei. Ochii lui, ca și ai celorlalți, aveau cearcăne groase și erau injectați de sânge. Tenul cenușiu indica crize de paludism sau de dizenterie. Ridica unul dintre umeri până aproape de ureche, mergând ca și cum ar fi fost afectat de o diformitate, dar nu era cazul. Asimeteria dintre cei doi umeri era provocată de un pansament grosolan pe care un infirmier îl introdusese în cămașa caporalului la începutul zilei, în speranța opririi hemoragiei provocate de schija unui obuz.

Fraser avea în mâna dreaptă o puşcă-mitralieră Bren. Arma, prea grea, îi întindea braţul drept şi făcea să urce umărul stâng şi mai aproape de ureche. Acea cocoaşă, numai în partea stângă, adăugându-se beretei şi kilt-ului, care flutura în jurul picioarelor sale, confereau bărbatului mic de statură un aspect grotesc şi ridicol. Dar caporalul Fraser nu era nici grotesc şi nici ridicol. Acest păstor scoţian, a cărui existenţă fusese plină numai de lipsuri şi muncă epuizantă, ajunsese la limita extremă a forţei şi rezistenţei. Îi rămăsese, totuşi, un fel de conştiinţă vie; întruchipa adevăratul tip al soldatului. Avea în cel mai înalt grad sentimentul datoriei şi al responsabilităţii; propriile suferinţe şi slăbiciunea lui nu mai existau: se gândea numai la oamenii care îl urmau orbeşte, deşi se legănau la fiecare pas.

În urmă cu două ore, ofiţerul care comanda la limita de nord a oraşului acea companie îi ordonase lui Fraser să scoată în afara liniei frontului răniţii în stare să meargă şi să-i ducă într-un loc relativ calm. Era doar o tentativă simbolică. Ofiţerul ştia bine asta, şi Fraser la fel, căci ultimele puncte de rezistenţă încetau şi se terminase cu Singapore! În curând, nu vor mai fi pe insulă decât răniţi, prizonieri sau morţi. Dar ordinul era ordin, şi caporalul Fraser, deşi abia se mai târa, pornise hotărât spre micul golf Kallang. Uneori se oprea pe marginea drumului, lăsând oamenii să treacă în faţa lui. Probabil că nici unul nu mai era în stare să-l vadă, nici răniţii de pe brancarde şi nici ceilalţi. De fiecare dată, caporalul era obligat să-l aştepte pe ultimul întârziat, un băiat înalt şi slab, al cărui cap se legăna dintr-o parte în alta fără forţă şi care mormăia întruna vorbe fără şir. Tânărul soldat nu suferea nici de dizenterie şi nici de paludism şi nu fusese rănit, dar era cel mai bolnav dintre toţi. Imediat ce Fraser îl apuca de braţ, ca să-l oblige să ajungă din urmă mica trupă, el grăbea pasul fără să protesteze, uitându-se la caporal cu o privire indiferentă, lipsită de expresie şi, de fiecare dată când caporalul îl privea cu un aer ezitant, el dădea din cap şi aproape că începea să alerge până când ajungea la capătul coloanei.

Deodată, de pe o străduţă plină de fum, răsună strigătul unui copil. Ţipătul unui copil de doi-trei ani, cu ochi albaştri şi păr blond. Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii lui murdari de noroi. Era îmbrăcat cu o cămaşă de pânză foarte subţire şi nişte pantaloni scurţi cu bretele. Avea picioarele goale şi tremura de frig. Plânsul său răsuna în noapte, dar nu avea cine să-l audă. Cine ar fi auzit plânsul slab, hohotele înăbuşite, întretăiate de lungi suspine? Copilul îşi freca ochii cu pumnişorii murdari aşa cum fac bebeluşii obosiţi! Cu dosul mâinii, încerca să îndepărteze arsura cauzată de acel fum negru, care lăsa pe faţa lui o urmă dureroasă.

Copilul plângea pentru că ar fi trebuit să fie de mult în pat. Plângea pentru că îi era foame, şi sete, şi frig. Chiar şi noaptea tropicală poate să fie rece. Plângea pentru că îi era frică, pentru că nu mai ştia unde era casa lui, unde era mama lui. Bătrâna lui doică malaieză, bătrâna lui *amab*, îl dusese cu cincisprezece zile în urmă până la un bazar din apropiere, şi era prea mic ca să înțeleagă ce însemnau distrugerile prin foc şi bombe. Tocmai trebuia să plece cu mama sa în acea noapte de 29 ianuarie cu *Wakefield*, ultimul pachebot care părăsea Singapore! Dar copilul plângea mai ales pentru că era singur...

Anna, bătrâna lui doică, era prăbuşită peste un maldăr de dărâmături, ca şi cum ar fi fost cufundată în somn. Rătăcise împreună cu el pe străzile care se umpleau de umbre. Ultima oră sau chiar ultimele două ore, ea îl purtase în braţe, apoi îl pusese jos brusc, dusese mâinile la inimă şi se aşezase, spunând că avea nevoie de odihnă. Dar, de o jumătate de oră, nu mai mişca; rămăsese cu ochii larg deschişi şi nemişcaţi. Băieţelul se aplecase de vreo două ori ca să o atingă, doar atât; acum se depărta de ea. Îi era teamă să se mai uite la ea, să o mai atingă, descoperind că odihna bătrânei dura prea mult.

Îi era frică să plece şi îi era frică să rămână. Dar când îşi luă inima în dinţi şi se mai uită o dată la bătrână, printre degete, simţi că îi era mai mult frică să rămână decât să plece. C pornise pe străduţă, fără să se uite în ce parte mergea, se împiedicase, căzuse peste un maldăr de cărămizi şi pietre, se ridicase şi pornise mai departe, plângând întruna şi tremurând de frigul nopţii. Aproape de capătul străzii, un personaj înalt şi palid la faţă, cu o pălărie de pai ruptă, ieşi dintre hulubele ricşei sale şi făcu câtiva paşi ca să oprească copilul. Nu voia să-i facă nici un rău. El însuşi bolnav (cei mai mulţi conducători de ricşe din Singapore mor de tuberculoză după ce şi-au exercitat meseria timp de cinci ani), mai era încă în stare de milă, mai ales când era vorba de copilaşi. Dar băieţelul văzu doar o siluetă înaltă şi ameninţătoare care ieşea din întuneric. Se înspăimântă, se feri de mâinile întinse şi o luă la fugă spre capătul străzii care se termina într-o stradă mare, pustie şi întunecoasă. Omul nu mai făcu altă tentativă şi se înfăşură şi mai strâns în cuvertura sa, sprijinindu-se de braţele ricşei.

Două infirmiere plângeau domol, asemenea copilului, poticnindu-se printre dărâmături. Acum se aflau în faţa singurei clădiri care ardea încă, din cartierul comercial al oraşului, şi întorceau capul de la flăcări. Dar, în umbră, li se puteau distinge feţele netede şi viguroase cu ochii bridaţi. Cele două chinezoaice făceau parte dintr-un popor care nu cedează uşor emoţiei. Amândouă erau foarte tinere şi fuseseră gata să moară în timpul exploziei care aruncase camionul Crucii Roşii în şanţul de la capătul de

sud al străzii Bukit Timor. Pline de vânătăi, amândouă erau parcă ametite de şoc. Printre celelalte infirmiere, erau şi două malaieze, dintre care una tânără, la fel de tânără ca cele două chinezoaice. Cealaltă depăşise vârsta maturităţii. Cea mai tânără avea încă ochii măriţi de spaimă şi privea mereu în urmă cu nelinişte, în timp ce bătrâna infirmieră era de o indiferenţă absolută. Din când în când, fata încerca să protesteze împotriva ritmului impus de infirmiera care mergea în fruntea grupului, dar nu era în stare să se facă înţeleasă. Şi ea se aflase prea aproape de explozie, al cărei suflu îi blocase centrul vorbirii, dar, fireşte, numai temporar. De vreo două ori întinse mâna ca să o oprească pe infirmiera-şefă, care impunea ritmul mersului, dar aceasta se mulţumise să îndepărteze încetişor această mână şi continuase să alerge.

Această a cincea infirmieră, înaltă şi zveltă, putea să aibă între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, îşi pierduse boneta luată de suflul exploziei şi părul ei des de un negru albăstrui îi cădea în ochi. Din când în când, îl dădea pe spate cu un gest agasat şi atunci puteai să-ţi dai seama că nu era nici malaieză şi nici chinezoaică. O dovedeau ochii ei extraordinar de albaştri. Poate era eurasiatică, dar cu siguranţă că nu era europeană. Lumina galbenă şovăitoare te împiedica să-i distingi culoarea tenului. Avea faţa plină de praf şi noroi, totuşi sub această crustă întărită se putea vedea cicatricea lungă care îi marca obrazul stâng.

Ea îşi conducea colegele şi se rătăcise. Sigur, cunoştea Singapore, dar, din cauza fumului şi a întunericului, devenise o străină rătăcită într-un oraş necunoscut. I se spusese că un mic detaşament se îndrepta spre ţărm şi că mai mulţi soldaţi aveau nevoie de asistenţă medicală urgentă. Dacă nu erau îngrijiţi în acea noapte, n-ar mai fi fost niciodată, căci japonezii aveau să-i facă imediat prizonieri. Era o problemă de minute; numai că infirmierele nu puteau să găsească ieşirea acelui labirint de fum şi ruine. Se spunea că soldaţii se aflau în faţă la Cap Ru, în golful Kallang, dar tânăra nu reuşea nici măcar să se îndrepte spre ţărm. Cum să găsească Cap Ru în acea noapte întunecoasă!

Pentru prima dată, disperarea încetini cursa infirmierei. Nu va găsi niciodată soldaţii în bezna aceea. Cum de dăduse dovadă doctorul, maiorul Blackley, de atâta lipsă de discernământ, încât să ceară astfel de eforturi infirmierelor sale? În timp ce îl acuza pe doctor, tânăra îşi zise că nu Blackley, ci ea însăşi era lipsită de discernământ. Când lumina zorilor se va revărsa peste Singapore, atunci cea mai mică tentativă de a salva pe cineva, bărbat sau femeie, va fi inutilă; totul depindea de starea de spirit a japonezilor. Avusese deja ocazia să-i întâlnească şi avea motive temeinice să-şi amintească de această întâlnire: cicatricele vor constitui totdeauna o

dovadă vie! Cu cât se vor depărta mai mult de acei japonezi, avizi de sânge, cu atât era mai bine. Tânăra dădu din cap, grăbi iar pasul și apucă pe altă stradă pustie și tăcută.

Trupa de soldați rătăcitori, copilul și infirmierele trăiau într-o atmosferă de groază și dezorientare. Erau teribil de descurajați, în timp ce japonezii, amețiți de bucuria cuceririi, așteptau zorii ca să dea asaltul suprem. După baia de sânge, victoria era sigură.

* * *

Un om însă nu cunoștea nici spaima și nici disperarea. Înalt, zvelt, în ciuda bătrâneții apropiate, nu avea nici un sentiment care să semene cu dezorientarea, stând în mica anticameră, luminată cu lumânări, din clădirile administrative de la Fort Canning. Nici un semn de angoasă nu apărea pe fața lui calmă și ridată, de culoarea cărămizii, care contrasta cu părul abundent de culoare albă. Poate că acel capăt al trabucului, care depășea mustața argintie și nasul acvilin, strălucea prea puternic; poate că stătea prea confortabil în fotoliu, dar asta era totul. În aparență, Foster Farnholme, general de brigadă în retragere, era împăcat cu lumea întreagă. Un sergent tânăr, cu trăsături ostenite, deschise ușa din spatele lui și intră în încăpere. Farnholme scoase trabucul din gură, întoarse lent capul și ridică o sprânceană stufoasă cu o mișcare întrebătoare.

— Am transmis mesajul dumneavoastră, domnule.

Vocea sergentului trăda aceeași oboseală ca și trăsăturile.

— Căpitanul Bryceland spune că va veni imediat.

— Bryceland?

Sprâncenele albe se încruntară.

— Cine naiba vorbește de căpitanul Bryceland? Uite, micuțule, îți cer în mod expres să-l suni pe colonelul tău, pe care trebuie să-l văd imediat. Mă înțelegi?

— Pot să vă fiu de folos cu ceva?

În spatele sergentului, apăruse alt personaj.

— Bryceland?

Tânărul ofițer înclină capul fără să spună nimic.

— Sigur, poți să-mi faci un serviciu. Anunță-ți colonelul, n-am nici un moment de pierdut.

— Nu-l pot deranja pe colonel. Doarme pentru prima dată de trei zile și trei nopți, și vom avea mare nevoie de prezența lui mâine dimineață...

— Știu și, totuși, trebuie să vorbesc cu el.

Farnholme tăcu, așteptând oprirea răpăitului frenetic al unei mitraliere, apoi reluă pe un ton apăsat:

– Căpitane Bryceland, nu încerca să ghiceşti importanţa discuţiei pe care trebuie să o am cu colonelul dumitale. Singapore nu înseamnă nimic în comparaţie cu asta.

Farnholme strecură o mână sub cămaşă şi scoase un Colt 45.

— Dacă trebuie să mă duc singur la colonel, îl voi găsi cu siguranţă, chiar dacă trebuie să mă folosesc de ăsta, dar cred că nu va fi necesar. Du-te şi spune-i şefului dumitale că aici se află generalul de brigadă Farnholme. Va veni.

Bryceland îl privi un moment, fără să spună nimic, ezitând. Apoi ieşi. După trei minute, era înapoi şi se dădea în lături ca să lase să treacă un bărbat care venea în urma lui.

Colonelul trebuia să fi avut patruzeci şi cinci-cincizeci de ani. Mergea cu pasul legănat al beţivilor, sau al celor ale căror forţe au fost puse la mari încercări timp îndelungat. Abia dacă putea să-şi ţină ochii deschişi. Reuşi, totuşi, să zâmbească şi întinse amabil mâna spre Farnholme.

— Bună seara, domnule general. De unde veniţi?

— Bună seara, colonele.

Farnholme, care se ridicase, păru că nu ia în seamă întrebarea.

— Mă cunoşti?

— Am auzit de dumneavoastră pentru prima dată acum trei nopţi.

— Foarte bine, zise generalul cu un aer satisfăcut. Asta simplifică lucrurile. N-am timp de pierdut. Drept la ţintă!

Se întoarse pe jumătate, căci un obuz explodă foarte aproape, făcând să se cutremure încăperea; curentul provocat fu gata să stingă lumânările. Dar Farnholme se adresă imediat colonelului:

— Vreau un avion ca să părăsesc Singapore. Nu contează avionul, nu contează destinaţia. Poate să fie Birmania, India, Ceylon sau Australia, mi-e complet indiferent. Vreau un avion care să mă ducă imediat departe de Singapore.

— Vreţi un avion ca să părăsiţi Singapore? repetă colonelul cu o voce fără timbru, o voce parcă rigidă, ca expresia de pe faţa lui.

Zâmbi ostenit.

— Oare nu asta e dorinţa noastră a tuturor, domnule general?

— Nu înţelegi.

Farnholme scutură scrumul trabucului în scumieră, cu un gest cât se poate de răbdător, şi adăugă:

— Ştiu că aşteaptă sute de răniţi, de bolnavi, de femei, de copii...

— Ultimul avion a plecat, răspunse simplu colonelul, frecându-şi ochii obosiţi cu antebraţul gol. De o zi sau două, n-aş putea să spun exact!

— Aparatele Hurricane au părăsit Singapore la 11 februarie, colonele; s-au dus la Palembang.

— Într-adevăr, aparatele Hurricane ne-au părăsit în mare grabă.

— Ultimul avion? zise Farnholme cu o voce care nu trăda nici cea mai mică emoție. Dar știu că mai erau și altele. Avioanele de vânătoare Brewster, Vildebeeste.

— Distruse.

Acum colonelul se uita la Farnholme cu un fel de curiozitate.

— Și care, dacă ar mai fi rămas, n-ar fi fost nici o diferență. Japonezii au pus stăpânire pe toate aerodromurile: Seletar, Sembawang, Tengah. Iar aerodromul Kallang e inutilizabil.

— Bine. Atunci, zise Farnhlome, aruncând o privire spre geanta de la picioarele sale, ce crezi de un hidroavion, colonele? Avioane Catalina?

Colonelul scutură cu tristețe din cap, ca și când ar fi vrut să încheie discuția.

Farnholme îl privi o clipă fără să clipească, apoi făcu un gest de resemnare și se uită la ceas.

— Putem vorbi între patru ochi, colonele?

Colonelul nu ezită nici o secundă. Așteptă ca ușa să se închidă încetișor în urma lui Bryceland și a sergentului, apoi schiță un zâmbet și zise:

— Mă tem că, totuși, ultimul avion a plecat, domnule general.

— Nu m-am îndoit nici o clipă de asta.

Farnholme, care își descheia cămașa, ridică ochii.

— Știi cine sunt, colonele. Vreau să spun că nu mă cunoști numai după nume?

— Știu de trei zile. Știu că vă aflați aici în cel mai mare secret și tot restul. Bănuiam că vă aflați în zona noastră...

Pentru prima dată, colonelul își privea interlocutorul cu o curiozitate nedisimulată.

— Știu că ați făcut timp de șaptesprezece ani contraspionaj în Asia Sud-Orientală, că vorbiți mai multe limbi asiatice decât oricare altul...

— Cruță-mi modestia.

După ce-și dădu jos cămașa, Farnholme își desfăcu centura lată din pânză cauciucată.

— Îmi închipui că dumneata nu vorbești nici o limbă orientală, colonele?

— Ba da, din păcate. Spre pedepsirea păcatelor mele, vorbesc japoneza. De aceea mă aflu aici. Cunoașterea acestei limbi îmi va fi foarte utilă în lagărul de concentrare, cel puțin așa cred.

— Cunoşti japoneza. Asta poate să ne fie de mare ajutor.

Farnholme trase fermoarul celor două buzunare ale centurii şi goli conţinutul pe masă.

— Vezi ce faci cu astea, colonele.

Colonelul îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi lăsă ochii spre fotostaturile şi bobinele de peliculă puse pe masă. Dădu din cap, se ridică, ieşi o clipă din încăpere şi reveni cu o pereche de ochelari, o lupă şi o lanternă. Rămase aplecat asupra documentelor fără să vorbească şi fără să ridice capul timp de trei minute. Afară se auziră explozia unei bombe, răpăitul sacadat al unei mitraliere, zgomotul diabolic al unui proiectil care ricoşa la întâmplare în noaptea împânzită de fum. Colonelul aşezat la masă părea făcut din piatră, numai ochii erau vii. Farnholme aprinsese alt trabuc. Trântit în fotoliu, afişa o totală indiferenţă.

În sfârşit, colonelul se uită la Farnholme. Când vorbi, mâinile şi vocea îi tremurau uşor.

— Nu e nevoie să ştii japoneza ca să înţelegi importanţa acestor documente. De unde aţi făcut rost de ele, Dumnezeule mare?

— Din Borneo. Doi dintre cei mai buni soldaţi ai noştri şi doi olandezi au murit ca să le obţină. Dar asta nu mai contează acum. Sunt în posesia mea şi japonezii nu bănuiesc nimic, ăsta e esenţialul.

Colonelul părea că nu aude. Dădea din cap, privind documentele pe care le avea în mână, dar în cele din urmă le puse la loc pe masă, îşi scoase ochelarii, îi puse într-un toc de piele şi îşi aprinse o ţigară. Mâinile încă îi mai tremurau.

— Este inimaginabil, murmură el, inimaginabil! Cu siguranţă că există puţine exemplare. Tot planul de invazie al Australiei de Nord.

— Da, încuviinţă Farnholme, nu lipseşte nici un detaliu. Porturile de debarcare, aerodromurile, timpul necesar la minut, importanţa puterii militare până la cel mai mic batalion de infanterie.

— Adevărat.

Colonelul nu-şi putea lua ochii de la documente. Se încruntă şi adăugă:

— Totuşi, e ceva...

— Ştiu, ştiu, interveni Farnholme cu amărăciune. N-am obţinut cheia, era inevitabil. Datele, primele şi următoarele obiective sunt cifrate. Nu puteau să rişte expunând asta în limbajul tuturor. De altfel, nimeni nu a descifrat un document secret japonez. Ba a fost cineva. Un bătrânel de la Londra a reuşit, deşi, dacă-l vezi, te-ai îndoi că ştie să se iscălească.

Farnholme tăcu. Dintre buzele lui ieşeau mici volute de fum albastru.

— În fine, aşa cum sunt, documentele astea valorează ceva. Nu-i aşa, colonele?

— Dar prin ce hazard au ajuns în posesia dumneavoastră?

— N-are importanță, colonele.

Camuflajul lui de indiferență leneșă lăsa să se întrevadă o armătură de oțel... Farnholme dădu din cap și începu să râdă încetișor.

— Îmi pare rău, colonele, pentru tonul hotărât pe care sunt obligat să-l iau. Nu a fost vorba de nici un hazard, te asigur. Timp de cinci ani am lucrat numai și numai pentru ca aceste documente să cadă în mâinile mele la momentul potrivit și în locul potrivit. Japonezii nu sunt incoruptibili. Și am reușit ca să-mi fie înmânate la timpul potrivit, *dar nu și în locul potrivit*. De aceea mă aflu aici.

Colonelul nici măcar nu mai asculta. Parcă hipnotizat de documente, ofițerul dădu lent din cap, apoi ridică ochii. Era schimbat la față. Părea că îmbătrânise brusc.

— Aceste documente sunt inestimabile, zise el, privindu-l pe Farnholme cu un aer absent. Dumnezeule atotputernic! Toate bogățiile lumii nu sunt nimic pe lângă asta. Este... dar gândiți-vă, domnule general, la Australia... Aceste documente trebuie să ajungă la ai noștri. Trebuie.

— Sigur, trebuie, răspunse Farnholme.

Colonelul se uită la el în tăcere. Începea să înțeleagă. Se așeză greoi pe scaun și capul îi căzu pe piept. Spiralele fumului țigării sale îi înțepau ochii fără să-și dea seama. Farnholme repetă:

— Trebuie.

Luă documentele și le puse la loc în buzunarele impermeabile ale centurii.

— Poate că acum ghicești de ce doream atât de insistent... un avion ca să părăsesc Singapore?

În timp ce vorbea, generalul trăgea fermoarul.

— Această dorință o am și acum.

Colonelul făcu un semn vag de asentiment, dar nu spuse nimic. Farnholme insistă.

— Nici un singur avion? Nici măcar o rablă amărâtă?

Fu imediat frapat de expresia ciudată de pe fața colonelului.

— Dar un submarin?

— Nici un submarin.

Farnholme strânse din buze.

— Un distrugător, o fregată, o navă de război?

— Nici una.

Privirea colonelului rămânea nepăsătoare.

— Nici măcar o navă comercială. Ultimele, *Lăcusta*, *Tien Kwang*, *Kathdid*, *Kuala*, *Libelula* și alte câteva cabotoare de același fel au părăsit

Singapore noaptea trecută. Nu se vor mai întoarce. Nu vor merge, de fapt, mai departe de o sută de mile. Aviația japoneză e peste tot în arhipelag. Pe toate aceste nave sunt femei rănite și copii, domnule general. Cei mai mulți dintre ei își vor sfârși viața pe fundul apei.

— Sau într-un lagăr de prizonieri, în Japonia. Știu toate astea, colonele.

Farnholme își încheie centura lată.

— Împrejurările sunt cum nu se poate mai favorabile. Unde vom merge plecând de aici?

Colonelul izbucni:

— De ce, pentru Dumnezeu, ați venit în Singapore? Pentru ce, dintre toate locurile de pe pământ, ați ales tocmai Singapore în acest moment? Și cum ați ajuns aici?

— Am luat o navă la Banjermasin, răspunse Farnholme. *Kerry Dancer* era cea mai mizerabilă ambarcațiune din toate câte există. Nu rezistă în largul mării. E condusă de un tip suspect pe nume Siran. Tare mă tem că e un englez renegat, care se înțelege foarte bine cu japonezii. Mi-a spus că merge la Kota Bharu, dar a schimbat direcția și a venit aici.

— S-a răzgândit?

— L-am plătit: nu erau banii mei. Am crezut că Singapore îmi oferea garanții suficiente de securitate. Mă aflam în Borneo când, prin poșta mea particulară, am aflat că au căzut Hong Kong, Guam și Wake; dar unele împrejurări mă obligau să părăsesc locul acela în mare viteză. Au trecut zile întregi până când să pot afla ultimele veşti şi, în acel moment, eram la bordul lui *Kerry Dancer*. Am așteptat zece zile la Banjermasin până când Siram a fost de acord să ridice ancora.

Farnholme vorbea cu amărăciune.

— Singurul aparat convenabil și singurul om respectabil se aflau la postul radio. Probabil că Siran le considera necesare pentru acțiunile lui infame. A doua zi de la ridicarea ancorei, am intrat în cabina radio cu acel băiat, un anume Loon. Era în ziua de 29 ianuarie. Am captat mesajul BBC-ului despre bombardamentele de la Ipoh. Am considerat că înaintarea japoneză era lentă, că aveam destul timp să ajungem la Singapore și să găsim un avion.

Colonelul făcu un semn de aprobare.

— Și eu am auzit comunicatul. Numai Dumnezeu știe cine este vinovat de aceste minciuni dezastruoase. Japonezii au cucerit Ipoh de mai bine de o lună, iar la 29 ianuarie se aflau doar la câteva mile de dig.

— Ce încurcătură!

— Aprecierea e destul de moderată.

— Care e situația în realitate?

— Mâine ne predăm.

Colonelul se uită la mâini.

— Mâine?

— Suntem terminați. Nu mai avem ce face. Rezervele de apă sunt epuizate. Dacă aruncăm digul în aer, distrugem singura conductă de apă a continentului.

— Tipii care au imaginat planul de apărare au dat dovadă de o mare clarviziune! murmură Farnholme. Și s-au cheltuit trei milioane de lire ca să se ajungă la acest rezultat. Singapore, fortăreață de necucerit!

Generalul de brigadă își trase nasul cu dispreț și se ridică, oftând.

— În sfârșit, pentru că nu mai avem ce face, să ne întoarcem la vechiul *Kerry Dancer* și Domnul să salveze Australia!

— *Kerry Dancer*. Probabil că va părăsi zona la o oră după răsăritul soarelui. V-am spus că strâmtoarea e plină de avioane japoneze.

— Ce altceva îmi propui?

— Nimic. Și ce vă garantează că acel căpitan va merge acolo unde vreți?

— Nimic, răspunse Farnholme. Totuși, la bord, e un olandez destul de descurcăreț pe nume van Effen. Poate că noi doi vom reuși să-l constrângem pe căpitan să-și facă datoria.

— Poate?

Brusc, o idee păru că trece prin mintea colonelului.

— Sunteți măcar sigur că acel căpitan va aștepta să vă întoarceți pe țărm? Aveți garanție?

— Asta e garanția mea, zise Farnholme, arătând spre valiza mizerabilă așezată la picioarele sale. Asta e garanția și polița mea de asigurare. Siram crede că valiza asta e plină de diamante. Câteva mi-au servit să-l hotărăsc să vină la Singapore. Atâta timp cât va crede în șansa de a-și însuși această valiză, nu mă va părăsi.

— Nu bănuiește nimic... totuși...

— Imposibil! Crede că sunt un bătrân aventurier, pe deasupra și bețiv, care a spălat putina cu beneficii câștigate necinstit. Ba chiar se consideră că am avut unele necazuri cu tribunalele. Să nu distrugi această legendă.

— Înțeleg, domnule general.

Colonelul întinse mâna spre butonul soneriei; luase o hotărâre. Imediat, apăru sergentul.

— Spune-i căpitanului Bryceland că vreau să-i vorbesc.

Farnholme ridică mirat din sprâncene.

— E singurul lucru pe care îl pot face, zise colonelul. Este imposibil să vă fac rost de un avion. Sigur, nu vă garantez că mâine dimineață nu

veți fi pe fundul apei, dar pot să vă garantez că acel căpitan de pe *Kerry Dancer* vă va urma întocmai instrucțiunile. Veți fi însoțit la bord de un locotenent și douăzeci și patru de oameni.

Colonelul zâmbi și adăugă:

— Nu cred că veți avea mari greutăți în relațiile cu căpitanul Siran.

— Îți sunt mai mult decât recunoscător, colonele.

Farnholme își încheie cămașa, luă sacul și întinse mâna.

— Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. E o tâmpenie să-ți urez noroc știind că te așteaptă lagărul de concentrare, dar o fac totuși.

— Mulțumesc, domnule general, și noroc! Aveți mare nevoie de el, zise colonelul, aruncând o privire rapidă spre locul unde se afla misterioasa centură care conținea documentele.

Apoi adăugă cu un aer mohorât:

— Până la urmă am găsit o șansă de salvare.

* * *

Fumul se risipea lent când generalul de brigadă Farnholme se pomeni iar în bezna nopții; atmosfera își păstra acel miros deosebit, un amestec de praf de pușcă, de moarte și de putreziciune, cunoscut foarte bine de vechii soldați. Era așteptat de un locotenent și de trupa sa.

Tirul mitralierelor își sporise intensitatea, vizibilitatea era mai bună. Dar zgomotul tunurilor aproape că încetase. Probabil că japonezii nu considerau necesară provocarea unor și mai mari distrugeri unui oraș care, oricum, va fi al lor a doua zi. Farnholme și escorta sa străbătură cu un pas rapid străzile pustii și, după câteva minute, ajunseră la malul mării. Începuse să plouă și zgomotul înăbușit al canonadei umplea acum spațiul.

Fumul aproape că se risipise. Farnholme inspectă împrejurimile și degetele i se crispară pe mânerul genții. Barca de salvare a vasului *Kerry Dancer*, pe care o lăsase să se legene domol lângă debarcader, dispăruse. Parcurse rada cu privirea, dar nu văzu nimic. *Kerry Dancer* dispăruse ca și cum n-ar fi existat niciodată. Rămăsese doar cu ploaia, cu vântul ușor și, la o oarecare distanță, hohotele unui copil rătăcit în noapte, care plângea de ți se rupea inima.

CAPITOLUL II

Locotenentul care comanda trupa atinse brațul lui Farnholme, făcând un semn cu capul spre mare.

— Nava a dispărut.

Farnholme făcu un efort ca să-și stăpânească emoția. Când vorbi, o făcu pe un ton calm și obiectiv ca totdeauna.

— S-ar părea că da, locotenente. Ca să folosim cuvintele unui vechi cântec: „Ne-au lăsat pe mal". E cât se poate de jenant, ca să nu spun altfel.

— Asta e și părerea mea.

Gravitatea situației nu părea să-l emoționeze cine știe ce pe interlocutor.

— Ce facem?

— Asta mă întrebam și eu, băiete.

Farnholme păstră tăcerea timp de câteva clipe. Își frecă bărbia cu un aer preocupat.

— Îl auzi pe copilul acela care plânge acolo, lângă mare? întrebă el.

— Da, domnule.

— Trimite un om să-l aducă aici pe micuț. Să fie cineva cu o față binevoitoare, să nu sperie copilul.

Locotenentul nu putu să-și ascundă surpriza.

— Chiar trebuie să vi-l aduc pe acel copil al străzii? Sunt sute în oraș...

Dar tăcu brusc, văzând că Farnholme se uita la el cu o privire rece, cu sprâncenele încruntate.

— Sper că nu ești surd, locotenente Parker, zise el cu un aer fals de solicitudine.

Vorbea cu glas scăzut, vorbele lui adresându-se doar locotenentului.

— Da, domnule... Adică nu, domnule, se bâlbâi Parker.

Necesitatea revizuirii aprecierii făcute asupra lui Farnholme se impunea de urgență.

— Voi trimite un om.

— Mulțumesc. Mai trimite câțiva în toate direcțiile, de-a lungul malului, și să ne aducă orice persoană sau toate persoanele pe care le vor întâlni. Poate vom obține câteva informații despre plecarea acestui vas. Oamenii tăi să facă, la nevoie, uz de persuasiune.

— De persuasiune?

— De persuasiune sub toate formele. Nu suntem aici ca să ne distrăm. Iar după ce vei fi dat ordinele respective, aș vrea să avem amândoi o mică discuție între patru ochi.

Farnholme făcu câțiva pași în penumbră. După un minut, locotenentul Parker se întoarse lângă el. Generalul aprinse alt trabuc, uitându-se la tânărul ofițer cu un aer meditativ.

— Știi cine sunt, tinere?

— Nu.

— Sunt generalul de brigadă Farnholme, zise el, și îi fu greu să-și rețină zâmbetul văzându-l pe locotenent luând o ușoară poziție de drepți.

— Acum, după ce ai aflat, uită tot. N-ai auzit niciodată de mine. Ai înțeles?

— Nu, domnule general, răspunse Parker. Dar am auzit perfect ordinul pe care mi l-ați dat.

— Asta e tot ce e nevoie să înțelegi și de acum înainte să renunți la „domnule general". Știi cu ce mă ocup?

— Nu, domnule general, nu...

— Fără „domnule general". Dacă eviți această formulă de adresare în discuțiile particulare, nu mai există pericolul că o vei folosi în public.

— Îmi cer scuze. Bineînțeles, nu cunosc natura ocupațiilor dumneavoastră, dar domnul colonel mi-a spus că e vorba de lucruri de o foarte mare importanță.

— Colonelul nu a exagerat câtuși de puțin, murmură Farnholme. E mai bine să nu știi nimic în această privință. Dacă vom ajunge la destinație teferi și nevătămați, îți promit că am să-ți spun totul. Deocamdată însă, cu cât vei ști mai puțin, cu atât va fi mai bine pentru toți.

Se opri și trase cu sete din trabuc.

— Știi ce-i acela un „pirat", locotenente?

— Un „pirat"? repetă Parker, uimit de această bruscă schimbare a tonului. Sigur că știu.

— Bine, asta voi fi eu începând de azi și vei avea bunătatea să mă tratezi ca atare: un bătrân pirat, bețiv și fără importanță, care nu va scăpa de iad, chiar dacă va reuși să-și salveze viața. Voi fi pentru tine obiectul unui dispreț indulgent, dând uneori dovadă chiar de bunăvoință, dar vei avea o atitudine fermă, la nevoie severă. Vei spune că m-ai întâlnit pe străzi în căutarea unui mijloc de transport cu care să plec din Singapore și că ai fost nevoit să rechiziționezi, pentru propriul uz, micul vapor cu care am ajuns pe insulă, după spusele mele.

— Dar acest vas a plecat, obiectă Parker.

— Să admitem. E posibil să găsim altele, dar mă îndoiesc. Oricum, va trebui să poți prezenta o poveste plauzibilă și să adopți o atitudine în consecință, indiferent de ce se întâmplă. Apropo, obiectivul nostru este Australia.

— Australia!

Stupefacţia îl făcu pe Parker să uite ce promisese.

— Păi, dommule general, Australia e la mii de kilometri de-aici...

— E o distanţă onorabilă, recunoscu Farnholme. Trebuie să ajungem în Australia, chiar dacă ar fi să urcăm într-o barcă cu vâsle.

Farnholme se întrerupse şi întoarse capul.

— Se întoarce unul dintre oamenii tăi, locotenente.

Într-adevăr, un soldat ieşea din umbră, i se zăreau cu claritate cele trei galoane albe de pe mânecă. Era un om înalt şi solid. Micuţul pe care îl ţinea în braţe părea şi mai mic în comparaţie cu el. Faţa copilului, lipită de gâtul bronzat al soldatului, era scăldată de lacrimi.

— L-am adus, domnule, zise soldatul, mângâind spatele micuţului. Am impresia că băieţaşul ăsta s-a speriat rău de tot; dar se va linişti.

— Bineînţeles, sergente, zise Farnholme, atingând uşor mâna copilului. Cum te cheamă, micuţule?

Băieţelul îi aruncă o privire rapidă, apoi îl prinse de gât pe sergent şi reîncepu să plângă. Iar Farnholme se dădu repede înapoi. Apoi dădu din cap şi zise:

— N-am avut niciodată succes la copii. Bătrânii posaci sunt totdeauna neîndemânatici prin definiţie. Ne spune el mai târziu cum îl cheamă.

— Îl cheamă Peter, răspunse sergentul, Peter Tallon. Are doi ani şi trei luni, locuieşte pe strada Mysore din cartierul de nord al oraşului şi este membru al Bisericii Anglicane.

— El ţi-a spus toate astea? întrebă mirat Farnholme.

— El! El n-a deschis gura. Are agăţată de gât o placă de identitate.

— Evident.

Acest cuvânt murmurat de Farnholme constitui singurul comentariu potrivit acelei situaţii. Generalul aşteptă ca sergentul să se întoarcă la oamenii lui, apoi se uită la Parker cu un aer dubitativ.

— Îmi cer scuze, zise Parker cu sinceritate. Cum aţi reuşit să ghiciţi că era un copil englez?

— Aş fi fost cel mai imbecil dintre imbecili dacă n-aş fi ştiut, după ce am trăit douăzeci şi trei de ani în Extremul Orient. Vei găsi, desigur, copii abandonaţi de rasă malaieză sau chineză, dar, dacă sunt abandonaţi, asta se întâmplă pentru că aşa au vrut ei să fie. Nu-i vei vedea niciodată plângând. Sau, dacă plâng, nu o fac pentru mult timp. Asiaticii nu-şi părăsesc niciodată copiii; nici pe altcineva din rasa lor.

Se opri. Ochii îi scăpărară o fracţiune de secundă.

— Bănuieşti ce i-ar fi făcut amicul japonez acestui copilaş, locotenente?

— Ghicesc, murmură Parker. Am văzut unele lucruri şi am auzit şi mai multe...

— Să crezi totul şi să dublezi numărul cazurilor. Acest inamic este inuman...

Apoi, brusc, Farnholme schimbă subiectul.

— Haide la oamenii dumitale. Pe drum, vorbeşte-mi urât. Asta va face o impresie excelentă.

* * *

Trecură cinci minute, apoi zece. Soldaţii, lipsiţi de orice activitate, îşi pierdeau răbdarea. Unii dintre ei fumau, alţii se aşezaseră pe ranițe, nimeni nu scotea un cuvânt. Nici copilaşul nu mai plângea.

Din când în când, se auzea canonada dinspre nord-vestul oraşului, dar cea mai mare parte a timpului noaptea era foarte liniştită. Vântul îşi schimbase direcţia, iar rămăşiţele fumului se împrăştiau lent. Ploaia însă nu se oprise, ba chiar ploua mai tare decât la început şi aerul se răcea simţitor. Apoi se auzi un zgomot uşor de paşi dinspre golful Kallang, paşi măsuraţi de soldaţi care mergeau în şir indian, alţi paşi mai rapizi, mai neregulaţi de femei purtând în picioare pantofi cu toc. Parker tresări când îi văzu şi se adresă soldatului care îi conducea:

— Cine sunt aceşti oameni? Ce faci cu ei aici?

— Sunt nişte infirmiere, domnule locotenent.

Apoi soldatul adăugă, vrând parcă să se scuze:

— Cred că s-au rătăcit în noapte.

— S-au rătăcit?

Parker se uită la fata care se apropiase de el şi întrebă:

— Cine naiba v-a pus să vă plimbaţi, aşa, prin oraş în mijlocul nopţii?

— Sunt în căutarea unor soldaţi răniţi.

Fata vorbea cu o voce blândă.

— Soldaţi răniţi şi bolnavi. Dar nu dăm de ei.

— Îmi închipui că nu-i deloc uşor, zise Parker cu amărăciune. Tu conduci grupul?

— Da, domnule.

— Poţi să-mi spui cum te numeşti?

Locotenentul vorbea pe un ton mai puţin imperativ. Vocea acelei fete era plăcută şi băgă de seamă că era foarte obosită şi tremura uşor în bătaia ploii.

— Mă numesc Drachmann.

— Ei bine, domnişoară Drachmann, n-ai zărit cumva o barcă cu motor sau un vapor de coastă undeva în larg?

— Nu, domnule, răspunse ea surprinsă. Toate vasele au plecat din Singapore.

— Să dea Domnul să te înșeli, murmură Parker.

Apoi întrebă cu glas tare:

— Te descurci cu copiii, domnișoară Drachmann?

— Cu copiii?

— Sergentul a găsit un copilaș.

Parker făcu un mic semn de prietenie micuțului, pe care sergentul îl ținea și acum în brațe și pe care îl înfășurase într-un impermeabil, ca să-l protejeze de ploaie și frig.

— S-a rătăcit. Îl cheamă Peter. Vrei să ai grijă de el?

— Bineînțeles.

În timp ce se apropia de copil, se auzi un nou zgomot de pași. Nu mai era pasul măsurat al soldaților, nici tropăitul rapid al tocurilor de femeie, ci mersul târât al unor oameni ajunși la o bătrânețe înaintată sau al unor nefericiți foarte bolnavi. Printre rafalele de ploaie, apăru un șir de oameni care se legănau și se poticneau, mergând doi câte doi. Un om mic de statură, cu umărul stâng foarte ridicat, îi conducea pe ceilalți. În mâna lui dreaptă atârna o pușcă-mitralieră foarte grea; omul purta o beretă și kilt-ul ud îl lovea peste genunchii slabi. Se opri la doi pași de Parker și le strigă însoțitorilor săi să se oprească. Apoi se întoarse către cei de la brancarde. Atunci, Parker observă că trei soldați de-ai lui îi ajutau pe brancardieri, apoi se întorceau ca să caute soldații rămași în spate și care, nemaiavând nimic de făcut, nu mai nimereau drumul în noapte.

Privirile lui Farnholme se deplasau de la întârziați la bolnavi, acei oameni răniți, epuizați, expuși ploii, fiecare dintre ei cufundat în suferință și oboseală.

Bărbatul mic de statură care purta kilt se întorsese în capul coloanei. Puse pușca-mitralieră pe pământul ud, apoi, ridicându-se, duse mâna la beretă și salută într-un mod demn de o paradă a gardei.

— Caporal Fraser, domnule locotenent. La ordinele dumneavoastră.

Vorbea puțin râât, la fel ca muntenii din nord-estul Scoției.

— Pe loc repaus, caporale, zise Parker. Nu ți-ar fi mai comod să ții mitraliera asta în mâna stângă?

Locotenentul își dădea perfect de bine seama că punea o întrebare stupidă; se simțea profund tulburat; acel șir de corpuri, pe jumătate moarte, se iveau din noaptea întunecată ca niște umbre!

— Da, domnule locotenent, dar vă rog să mă scuzați. Cred că am umărul stâng fracturat.

— O fractură? repetă Parker.

Apoi adăugă:

— Din ce regiment ești, caporale?

— *Argyll and Sutherland*, domnule locotenent.

— Natural, mi se părea mie că vă recunosc.

— Sunteți locotenentul Parker, nu-i așa?

— Exact.

Parker arătă cu un gest șirul de oameni stând în picioare în bătaia ploii.

— Ție ți-au fost încredințați acești oameni?

— Da, domnule locotenent.

— De ce?

— De ce?

Trăsăturile chinuite de febră se crispară. S-ar fi zis că omul căuta soluția unei enigme.

— Nu știu, domnule locotenent. Poate că m-au ales pentru că eram singurul om valid.

— Singurul valid...

Se întrerupse în mijlocul frazei. Era de necrezut! Inspiră profund și continuă:

— Nu asta voiam să te întreb, caporale. Voiam să știu ce vei face cu ei? Unde îi duci?

— N-am habar, domnule locotenent, mărturisi Fraser. Mi s-a spus să-i duc într-un loc unde să fie în siguranță și să le asigur îngrijirea unui medic, dacă e posibil.

Fraser arătă cu degetul în direcția canonadei interminabile și adăugă:

— Dar situația s-a cam complicat aici.

— E mai mult decât complicată. De ce venisei pe țărm?

— Caut un vas, o ambarcațiune oarecare.

Caporalul lăsa impresia că voia să se scuze.

— Mi s-a dat ordin să găsesc un loc unde oamenii mei să fie în siguranță. Am crezut că merita să încerc aventura asta.

— Să încerci aventura? repetă locotenentul, simțindu-se iar într-o situație ireală. Dar chiar nu știi, caporale, că nu vei găsi nici un loc sigur, în afara cazului în care te-ai duce în Australia sau în India?

— Ba da, domnule locotenent.

Fața lui Fraser era nepăsătoare.

— Dumnezeule mare! Deci, ai de gând să pleci în Australia, într-o barcă cu aceștia... aceștia...

Farnholme interveni pentru prima dată în discuție și arătă cu un gest stupefiat grupul de bolnavi și de răniți. Sentimentul de uluială îl împiedică să spună mai mult. Fraser răspunse încruntat.

— Desigur. Am primit o misiune și trebuie s-o duc la îndeplinire.

— Nu renunți cu una-cu două, caporale, zise Farnholme. Dar ai avea de o sută de ori mai multe șanse de salvare într-un lagăr japonez.

Mulțumește-i stelei tale norocoase că toate vasele din Singapore au dispărut.

— Poate că au mai rămas sau poate că nu, zise calm caporalul. În orice caz, am văzut unul în radă. Tocmai studiam cum să ajung la el, când soldații au venit și ne-au adus aici.

— Ce spui?

Farnholme se apropie și îl apucă pe caporal de umărul drept.

— E un vas aici? Ești sigur?

— Cum să nu, sunt sigur, răspunse Fraser, retrăgându-și umărul cu demnitate. Am auzit când arunca ancora, acum mai puțin de zece minute.

— Poate că, dimpotrivă, ridica ancora, zise Farnholme.

— Auzi, camarade, poate că arăt a idiot și poate chiar sunt idiot, dar să fiu împușcat dacă nu știu să fac diferența între...

Parker îi tăie vorba.

— Bine, caporale, unde se află acest vas?

— În spatele docurilor, domnule locotenent, la o milă de aici. E cam greu să-ți dai seama exact din cauza fumului care acolo încă nu s-a risipit.

— Docurile? Cele de la Keppel Harbour?

— Nu, domnule locotenent. N-am fost pe-acolo în noaptea asta. Vasul se află la o distanță de aproximativ o milă.

* * *

Traseul nu dură mai mult de un sfert de oră, în pofida întunericului. Soldații lui Parker duceau tărgi, alții îi susțineau pe răniți și pe bolnavi. Toți bărbații și toate femeile, sănătoși sau răniți, erau cuprinși de aceeași dorință de a înainta, de a înainta repede.

În timpuri normale, nimeni nu ar fi acordat prea mare încredere acelui scârțâit presupus a fi al unui vas care aruncase ancora în plină noapte. Dar fuseseră mult prea afectați de retragere, de pierderile subite, de certitudinea că vor fi făcuți prizonieri înainte de sfârșitul zilei pentru ca această rază palidă de speranță să nu fie pentru ei felinarul care anunța salvarea. Energia redobândită ca prin miracol le depășea cu mult forțele. Cei mai mulți abia mai respirau, cramponându-se de camarazii lor, când caporalul Fraser dădu convoiului ordinul de oprire.

— Aici am auzit când a aruncat ancora, domnule locotenent.

— În ce direcție? întrebă Farnholme, explorând cu privirea locul spre care se îndrepta pușca-mitralieră a caporalului.

Dar nu văzu nimic. Fumul, după cum spusese Fraser, stăruia netulburat deasupra apelor. Deodată, simți în spatele lui prezența locotenentului Parker. Gura locotenentului aproape că îi atingea urechea.

— Lanterna? Pot să lansez un semnal?

Generalul abia percepea murmurul slab al lui Parker. Ezită câteva secunde, nu mai mult. Oricum, nu avea nimic de pierdut.

Parker mai mult ghici decât zări gestul celuilalt, se întoarse spre sergent şi zise:

— Fă semnale cu lanterna ta, sergente, în această direcţie, până când vei primi răspuns sau vei vedea sau auzi ceva. Vreo doi oameni să meargă într-o recunoaştere spre docuri. Poate că vor zări vasul.

Trecură cinci minute, apoi zece. Lanterna sergentului se aprindea şi se stingea cu un zgomot scurt şi monoton, dar nimic nu mişca pe marea întunecată. Trecură alte cinci minute şi oamenii trimişi în recunoaştere se întoarseră ca să spună că nu văzuseră nimic. Se scurseră alte cinci minute. Ploaia care cădea molcom se transformă în aversă torenţială. Apa sărea foarte sus pe şosea. Caporalul Fraser îşi drese glasul şi zise:

— Vine, zise el pe un ton simplu.

— Unde?... Cine vine?

— O barcă cu vâsle. Aud cum scârţâie vâslele în furcheţi. Cred că vine drept spre noi.

— Eşti sigur?

Răpăitul ploii îl împiedica pe Farnholme să audă ceva. Biciuită de ploaie, marea se transformase într-o întindere nesfârşită de spumă.

— Eşti sigur? repetă generalul. Nu aud nici cel mai mic sunet.

— Ba da, sunt sigur. Se aude bine.

— Caporalul are dreptate.

De data asta, fusese vocea tremurătoare a sergentului.

— Are dreptate, aud şi eu.

Curând toată lumea percepu scârţâitul vâslelor mânuite cu vigoare.

Aşteptarea anxioasă, provocată de primele cuvinte ale lui Fraser, se transformă într-o uşurare generală. Un zgomot de voci extaziate se auzi dinspre grupul de oameni, disperaţi cu un moment în urmă. Parker profită ca să se apropie de Farnholme.

— Ce facem cu ceilalţi? Cu infirmierele şi cu răniţii?

— Să vină cu noi, Parker, dacă doresc. Şansele sunt mici. Fă-i să înţeleagă că, dacă ne însoţesc, asta a fost alegerea lor. Spune-le să stea liniştiţi şi să nu se arate. Indiferent de vas, şi nu poate să fie decât *Kerry Dancer*, nu trebuie să-i facem să plece pe cei care sosesc. Cum auzi zgomotul unei ambarcaţiuni care acostează, mergi acolo şi urcă la bord.

Parker dădu afirmativ din cap şi se duse la soldaţi. Le vorbi cu glas scăzut, dar pe un ton insistent, care împiedică flecăreala celorlalţi.

— Luaţi tărgile şi deplasaţi-vă de cealaltă parte a drumului, şi nu faceţi nici cel mai mic zgomot. Nici cel mai mic zgomot, dacă vreţi să vă revedeţi într-o zi patria. Caporale Fraser?

— Da, domnule locotenent!

— Vrei să ni te alături, împreună cu oamenii tăi? Mai mult ca sigur că înainte de sfârșitul zilei ne vom scufunda dacă ne îmbarcăm pe acest vas. Trebuie să știi bine asta.

— Înțeleg, domnule locotenent.

— Ți-ai consultat însoțitorii?

— Nu, domnule locotenent.

Tonul ofensat al caporalului nu lăsa să subziste nici o îndoială asupra părerii sale despre procedeele democratice ridicole din armata modernă. Farnholme zâmbi în întuneric.

— Vor merge toți.

— Tu răspunzi de asta. Dumneata, domnișoară Drachmann?

— Vă însoțesc. Bineînțeles că vă însoțesc, răspunse ea, făcând un gest puțin cam ciudat, punându-și mâna stângă peste față.

— Și celelalte?

— Am vorbit cu ele. Lena vrea și ea să meargă, zise ea, arătând spre tânăra malaieză care stătea în picioare alături de ea. Celelalte trei nu prea știu ce să facă, au fost mult prea zdruncinate. O bombă ne-a lovit camionul în noaptea asta. Cred că e mai bine să le luăm cu noi.

Parker vru să răspundă, dar Farnholme îi făcu semn să tacă. Luă lanterna din mâna sergentului și se apropie de marginea țărmului. Acum se putea vedea vasul, a cărui siluetă apărea vag la vreo sută de metri de mal. Farnholme putu chiar să distingă prin rafalele de ploaie țâșnirile de spumă, moment în care un personaj, așezat în partea din spate a bărcii, dădu un ordin și vâslele intrară în apă, producând o mare tulburare, după care ambarcațiunea se opri. Barca deveni o pată imprecisă în penumbră.

— Hei! *Kerry Dancer!* strigă Farnholme.

— Da! Cine e acolo? se auzi o voce puternică prin perdeaua de ploaie.

— Farnholme!

Generalul percepu cu claritate tonul de comandă al celuilalt și îi văzu pe mateloți reîncepând să vâslească.

— Van Effen?

— Eu sunt.

— Ești un tip grozav!

Exclamația lui Farnholme exprima cea mai sinceră bucurie.

Continuă:

— În viața mea n-am fost atât de fericit că revăd pe cineva. Ce s-a întâmplat?

Între barcă și Farnholme nu mai erau acum decât vreo cinci-șase metri și puteau conversa cu ușurință.

— Nu mare lucru.

Olandezul vorbea perfect limba engleză şi abia dacă se simţea un accent uşor.

— Onorabilul nostru căpitan, răzgândindu-se, luase hotărârea să nu te mai aştepte şi o pornise la drum până când să-l conving să se potolească.

— Dar cum poţi să fii sigur că *Kerry Dancer* nu va ridica ancora înainte de a te întoarce? Van Effen, ar fi trebuit să trimiţi pe cineva, nu poţi avea nici cea mai mică încredere în şnapanul ăla!

— Ştiu foarte bine.

Van Effen, ţinând cârma cu o mână fermă, se îndrepta spre dig.

— Dacă *Kerry Dancer* va ridica ancora, o va face fără căpitanul ei, care se află pe fundul acestei bărci, cu mâinile legate şi sub ameninţarea puştii mele. Nu cred că se simte prea bine.

Farnholme urmări cu privirea fasciculul luminos al lanternei îndreptată spre ambarcaţiune. Nu se putea spune dacă Siran, căpitanul, era sau nu fericit. Dar pe fundul bărcii se afla fără cea mai mică îndoială căpitanul Siran.

— Ca să nu las nimic la voia întâmplării, continuă van Effen, i-am instalat pe cei doi mecanici, legaţi de mâini şi de picioare, în camera domnişoarei Plenderleith. N-au cum să scape. Uşa e încuiată şi domnişoara Plenderleith le ţine companie, cu un revolver în mână. Nu s-a folosit niciodată de vreo armă de foc, dar mi-a spus că era foarte dispusă să facă o încercare. Ce bătrână adorabilă, Farnholme!

— Te-ai gândit la toate, zise Farnholme cu admiraţie. Numai să nu...

— Haide, destul. Dă-te la o parte, Farnholme.

Parker apăru brusc lângă general şi fasciculul lanternei lumină feţele ridicate spre el.

— Nu te prosti! strigă el.

Şi adăugă, când van Effen vru să ridice revolverul:

— Lasă arma. Ţevile a douăsprezece puşti-mitralieră sunt îndreptate spre voi.

Van Efren lăsă încet arma jos şi se uită cu tristeţe spre Farnholme.

— Bine jucat, Farnholme! zise el. Căpitanul Siran s-ar fi mândrit să fie autorul acestei capodopere de trădare.

— Nu-i nici o trădare, protestă Farnholme. Aceşti oameni sunt soldaţi englezi, prietenii noştri, dar n-am avut de ales; îţi voi explica.

— Lasă gura! se răsti Parker. Explicaţiile mai târziu!

Apoi se uită fix la van Effen şi zise:

— Te vom însoţi, fie că-ţi place sau nu. Ai o ambarcaţiune cu motor... De ce foloseşti vâslele?

— Ca să fac mai puţin zgomot, răspunse van Effen cu amărăciune.

— Porneşte motorul, îi ceru Parker.

— Să mă ia dracu' dacă fac ceva!

Parker ripostă cu răceală:

— Poate că o să te ia, dar mort, dacă nu te supui ordinelor. Pari un om inteligent, van Effen. Ai ochi şi urechi şi ar trebui să înţelegi că situaţia în care ne aflăm ne aduce în stare de orice. N-ai nimic de câştigat dând dovadă de încăpăţânare!

Van Effen se uită la el tăcut un moment, apoi făcu un gest de încuviinţare, lovi cu mânerul armei în coastele lui Siran şi zise câteva cuvinte pe un ton de comandă. Motorul porni după un minut. Duduia regulat când primul soldat rănit fu instalat pe bancă. După o jumătate de oră, toţi bărbaţii şi toate femeile aflaţi la malul apei erau instalaţi, teferi şi nevătămaţi, la bordul lui *Kerry Dancer*. A fost nevoie să se facă două transporturi de la debarcader la vas, traseul era însă destul de scurt. Caporalul nu se înşelase în evaluarea distanţei: *Kerry Dancer* aruncase ancora foarte aproape de Pagar Spit.

Nava o porni la drum la ora două şi jumătate dimineaţa.

Ultima navă care putuse să părăsească Singapore, *Kerry Dancer* avea să cadă în mâinile japonezilor în aceeaşi zi, 15 februarie 1942. Vântul se oprise, ploaia devenise o burniţă slabă, şi o tăcere apăsătoare plutea deasupra oraşului, care dispărea cu rapiditate în noapte. Nu se mai zărea nici un foc, nici cea mai mică lumină. Mitralierele amuţiseră. Totul era învăluit de o linişte anormală, neliniştitoare. Era cu adevărat liniştea morţii. Dar furtuna se va dezlănţui imediat ce prima geană de lumină va atinge uşor acoperişurile din Singapore.

* * *

În partea din spate a navei *Kerry Dancer*, Farnholme ajuta două infirmiere şi pe domnişoara Plenderleith să panseze răniţii. Deodată, cineva bătu la uşă. Generalul ieşi şi închise cu grijă uşa în spatele lui, apoi se întoarse ca să privească silueta neclară care se profila în umbră.

— Locotenent Parker?

— El însuşi. Poate că ar fi mai bine să urcăm pe dunetă. Am putea să fim auziţi.

Urcară scara de fier şi se îndreptară spre grinda longitudinală.

Nu mai ploua şi marea era calmă. Farnholme se aplecă peste balustradă ca să contemple siajul fosforescent al navei *Kerry Dancer*. Avea poftă să fumeze. Parker rupse tăcerea.

— Veştile pe care trebuie să vi le dau sunt oarecum ciudate, domnule general. O, pardon, n-am să mai spun! V-a spus ceva caporalul?

— Nu mi-a spus nimic. De fapt, Fraser a venit la noi abia în urmă cu două minute.

— Se pare că *Kerry Dancer* nu era singura navă aflată noaptea trecută în rada de la Singapore. Când am ajuns pe bordul vasului *Kerry Dancer*, cu primul transport, am zărit o altă ambarcațiune care intra în radă și se oprea la patru mile de noi. Echipajul era englez.

Farnholme fluieră încetișor.

— Cine naiba sunt oamenii ăștia și ce caută aici? Cine i-a văzut?

— Caporalul Fraser și unul dintre soldații mei. Au auzit zgomotul motorului – noi ceilalți nu l-am auzit, firește, pentru că duduitul propriului nostru motor ne împiedică să-l percepem pe celălalt – și s-au dus să vadă la fața locului. Au găsit doar doi oameni înarmați cu puști. Singurul care vorbea engleza era un scoțian din insule. Asta spune Fraser și știe ce spune. Dar acest om era foarte puțin comunicativ, deși el însuși punea o mulțime de întrebări. După câteva momente, Fraser a auzit barca navei noastre întorcându-se la debarcader. Crede că a fost urmărit de unul dintre ocupanții ambarcațiunii, dar nu-i sigur.

— Cuvântul ciudat se potrivește foarte bine acestei întâmplări, zise Farnholme, care își mușca ușor buza de jos cu un aer gânditor. Fraser nu știe de unde ar putea să fie acești oameni, nici cărei nave aparțin și unde merg?

— Fraser nu știe nimic, răspunse Parker. După părerea lui, ar fi putut foarte bine să vină din lună.

Convorbirea dintre cei doi luă curând sfârșit.

— Să nu mai vorbim despre asta, zise Farnholme. Să uităm de incident. Am plecat, ăsta e lucrul cel mai important.

Și generalul schimbă deliberat subiectul discuției.

— Totul e în regulă?

— Mai mult sau mai puțin. Siran s-a resemnat cu prezența noastră. E vorba de viața lui la fel ca și de viața noastră, știe foarte bine asta. Bomba sau torpila care ne va lovi nu-l va cruța nici pe el. Unul dintre soldații mei îl supraveghează în permanență, altul supraveghează omul de la cârmă, iar al treilea nu-l scapă din ochi pe mecanicul de serviciu. Cei mai mulți dintre ceilalți oameni dorm în teuga din față și asta le va face cel mai mare bine. Am instalat patru în una dintre cabinele centrale, locul e foarte comod în caz de urgență.

— Perfect, zise Farnholme, dând din cap în semn de aprobare. Ce-ai făcut cu cele două infirmiere, chinezoaicele, și cu cea mai vârstnică dintre malaieze?

— Le-am dat și lor o cabină. Sunt cu adevărat bolnave; sunt încă sub efectul șocului.

— Și van Effen?

— Doarme pe punte, sub o barcă de salvare, lângă timonerie și la trei metri de căpitan.

Parker schiță un zâmbet.

— Nu mai e furios pe dumneavoastră, dar e încă supărat pe căpitanul Siran. Cred că locul e bine ales pentru somnul lui van Effen. E un tip în care ar trebui să putem avea încredere.

— Desigur. Ai aruncat o privire la provizii?

— Numai porcării, dar în cantitate mare. Avem destule pentru o săptămână, chiar zece zile.

— Altceva, zise Farnholme. Ai convins pe toată lumea și mai ales pe Siran că sunt un individ lipsit de importanță și că locotenentul Parker e singurul personaj important?

Parker răspunse cu modestie:

— Nu cred că mai sunteți chiar atât de stimat ca înainte.

— Bravo!

Farnholme atinse cu o mișcare aproape inconștientă centura.

— Să nu exagerăm, totuși. Limitează-te să mă ignori de câte ori va fi posibil. Și, apropo, fă-mi un serviciu... Dacă mergi în față, știi unde se află cabina radio?

— În spatele timoneriei? Da, am văzut-o.

— Operatorul doarme chiar acolo. Pe băiat mi se pare că îl cheamă Willie Loon. După părerea mea, e un tip bine. Chiar mă întreb ce caută la bordul acestui sicriu plutitor. Nu vreau să mă duc eu la el. Încearcă să afli care e lungimea lui de undă și vino să mi-o spui înainte de a se face ziuă. Probabil că în acel moment voi avea de făcut un apel.

— Da, domnule general.

Parker ezită, păru gata să vorbească, apoi conchise:

— Mă duc imediat. Noapte bună.

— Noapte bună, locotenente.

Farnholme mai rămase câteva minute aplecat peste balustradă, ascultând gâfâitul astmatic al mașinilor. *Kerry Dancer* înainta în mod regulat spre sud-est, pe o mare calmă. În sfârșit, generalul își îndreptă spatele oftând și coborî. Sticlele de whisky se aflau în una dintre valizele sale din suprastructura din spate și trebuia să-și întrețină reputația.

* * *

Cei mai mulți oameni protestau dacă erau treziți la trei și jumătate dimineața ca să le pui întrebări pur tehnice despre activitatea lor; nu acesta era însă și cazul lui Willie Loon. Se ridică în capul oaselor pe cușetă, îi zâmbi lui Parker și îi spuse că puterea aparatului său nu depășea opt sute

de kilometri. Apoi zâmbi din nou. Surâsul care îi lumină fața rotundă exprima veselie și bunăvoință, iar Parker își zise că Farnholme avusese dreptate în privința caracterului lui Willie Loon. Omul acela nu era la locul lui la bordul navei *Kerry Dancer*. Parker îi mulțumi și se pregăti să iasă din cabină. În acel moment, privirile îi fură atrase de un obiect aflat pe stația radio. Era o prăjitură frumoasă, al cărei aspect trăda puțin lipsa de experiență, dar avea suprafața împodobită cu lumânărele. Parker se uită spre Willie Loon.

— Ce mai e și asta, Dumnezeule mare?

— O prăjitură de aniversare, răspunse cu mândrie Willie Loon. Soția mea – am acolo fotografia ei – a făcut-o în urmă cu două luni, ca să fie sigură că-mi va sosi la timp. E o prăjitură frumoasă, nu?

— E grozavă, răspunse Parker. La fel de frumoasă ca femeia care a făcut-o. Ești un bărbat fericit!

— Adevărat.

Și Willie Loon zâmbi iar.

— Și când e aniversarea?

— Azi. De aceea am și scos prăjitura din cutie. Azi împlinesc douăzeci și patru de ani.

— Azi? Bine. Îți urez la mulți ani și numai bine!

Apoi se îndreptă spre ușă, o deschise în bătaia vântului care se pornise, apoi o închise cu grijă în urma lui.

CAPITOLUL III

Willie Loon a murit la vârsta de douăzeci şi patru de ani, în ziua aniversării sale, la prânz, în timp ce razele nemiloase ale soarelui pătrundeau pe hubloul cu grilaj. Lumină albă, strălucitoare şi crudă, care contrasta ironic cu pâlpâitul slab al lumânării aproape arse de pe prăjitură. Flacăra lumânării era galbenă, devenea din ce în ce mai mică, recăpăta forţă şi pălea din nou, cu o regularitate monotonă. Vasul se legăna şi grilajul negru al hubloului îşi proiecta umbra mişcătoare când pe prăjitură, când pe una dintre fotografiile tinerei femei cu surâs timid din Batavia, care făcuse acea capodoperă.

Dar Willie Loon nu vedea nici lumânarea, nici prăjitura, nici fotografia tinerei sale soţii. Willie Loon era orb, căci, în urmă cu zece secunde, ultimul glonţ îl nimerise drept în cap. Nu mai vedea soarele... nu mai vedea nici butonul staţiei-radio... dar nu mai avea importanţă, căci maiorul Johnson de la Şcoala Marconi spusese totdeauna că nimeni nu putea să fie un operator adevărat Marconi dacă nu se descurca pe întuneric la fel de bine ca la lumina zilei. Şi maiorul Johnson mai zicea că operatorul radio trebuia să rămână ultimul la bord şi să nu părăsească nava decât o dată cu căpitanul. Mâna lui Willie Loon continua deci mişcările ascendente şi descendente în ritmul sacadat şi maşinal al unui operator competent. Lansa fără încetare acelaşi mesaj: *SOS. Atac inamic aerian din 0.45 N. 10:21. Incendiu la bord. SOS atac aerian inamic 0.45 N. 10:21. Incendiu la bord. SOS...*

Spatele îl durea cumplit. Câte gloanţe de mitralieră primise? Nu ştia, dar îl loviseră rău de tot. În fine, îşi zicea că era mai bine să fie lovit el decât staţia. Dacă spatele lui Willie Loon nu ar fi protejat staţia, aceasta ar fi fost acum bucăţele. Şi atunci adio semnale SOS! Ar fi fost pierdută orice speranţă. Ar fi fost un operator Marconi mai mult decât mediocru dacă, pe punctul de a trimite cel mai important mesaj, n-ar mai fi reuşit s-o facă! Dar el va trimite acest mesaj, deşi mâna lui devenise deja prea grea şi degetele tremurătoare îi alunecau pe buton. În urechi auzea un duduit înăbuşit. Poate că senzaţia aceea ciudată se datora huruitului motoarelor de avion, sau zgomotului provocat de incendiul care devasta partea din faţă a navei, sau poate pulsării propriului său sânge? Probabil că această ultimă presupunere era cea corectă, căci bombardierele se depărtaseră, după ce-şi terminaseră treaba şi nu mai bătea vântul care ar fi putut să înteţească flăcările. Dar nu mai avea importanţă. Singurul lucru important era să răsucească butonul şi să trimită mesajul.

Iar Willie Loon continuă să transmită mesajul, dar punctele şi liniile se confundau acum într-un amestec fără sens. Willie Loon nu ştia asta. Nu mai înţelegea ce i se întâmplase. Totul se întuneca în jur. Crezu că va cădea, apoi simţi încă marginea scaunului apăsându-l sub genunchi. Deci era încă pe scaun în faţa staţiei şi zâmbi de prostia lui, gândindu-se la maiorul Johnson. Maiorului Johnson nu i-ar fi fost ruşine de el dacă ar fi putut să-l vadă. Se gândi şi la blânda Anna May şi zâmbi încă o dată fără amărăciune. Apoi gândurile îi zburară spre prăjitură, la acea prăjitură delicioasă pe care numai ea era în stare să o facă. Şi când te gândeşti că nici măcar nu gustase din ea! De data asta, Willie Loon dădu cu tristeţe din cap; dar ţipă brusc: o durere sfredelitoare îl săgetase de la capul spart şi până la ochi. Willie Loon îşi recăpătă cunoştinţa o clipă, nu mai mult. Mâna dăduse drumul butonului. Ştia că trebuia cu orice preţ să-l apuce din nou, dar nu mai era în stare să controleze mişcările braţului drept. Întinse deci mâna stângă şi încercă să se folosească de ea ca să ridice mâna dreaptă. Ce grea era! Ai fi zis că era ţintuită în cuie de masă. Willie Loon se gândi vag la maiorul Johnson; spera că făcuse tot ce era omeneşte posibil ca să fie demn de profesorul lui. Apoi, lent, fără zgomot, fără un geamăt măcar, căzu în faţă, cu capul pe mâinile împreunate. Umărul stâng lovi prăjitura şi lumânarea se înclină până la orizontală, în timp ce ceara curgea pe masa de lemn lăcuit şi spirale de fum negru urcau spre tavanul micii cabine. Era un fum gros şi uleios, dar el nu oprea razele de soare şi nu ascundea cele trei pete roşii din spatele lui Willie Loon. Puţin câte puţin, flacăra lumânării nu mai pâplâi, lumină puternic, apoi se stinse.

* * *

Căpitanul Francis Findhorn, comandor *British Arabienne Tanker C.*, comandând în acel moment *Viroma*, navă cu un motor de douăsprezece mii de tone, lovi de două ori cu unghia în barometru. Se uită un moment la acul indicator cu un aer distrat, apoi se întoarse liniştit la locul lui, în colţul dinspre babord al timoneriei. Cu un gest necugetat, îndreptă spre el ventilatorul şi primi drept în faţă un val de aer cald şi umed, care îl făcu să geamă; apoi îl împinse imediat, dar fără grabă. Căpitanul Findhorn nu făcea niciodată nimic pripit. Cel care ar fi observat felul în care îşi scotea acum şapca albă cu cozoroc auriu şi-şi fricţiona părul negru, puţin încărunţit, cu o batistă, fără grabă inutilă, ar fi înţeles imediat că acest calm, această economie de gesturi inutile făceau parte din caracterul omului.

Căpitanul auzi în spatele lui un zgomot de paşi discreţi. Cineva trecea pe puntea de teck, acel lemn care era tare ca fierul. Findhorn îşi puse şapca pe cap şi se întoarse pe scaun. Îşi văzu secundul consultând barometrul,

așa cum făcuse și el mai înainte; dar noul venit avea un aer preocupat. Căpitanul îl examină în tăcere preț de câteva clipe. Își zise că secundul contrazicea părerea preconceputâ conform căreia blonzii cu ten deschis nu pot să se se închidă la culoare. Ceafa ofițerului era la fel ca lemnul de stejar înnegrit, între cămașa albă și părul aproape alb de blond ce era! Secundul simți privirea căpitanului îndreptată spre el și întoarse capul. Findhorn îi adresă un zâmbet.

— Ce zici, Nicolson?

Când membrii echipajului puteau să-l audă, căpitanul se purta cu cei mai vechi ofițeri ai săi cât se poate de corect. Nicolson dădu din umeri și se îndreptă spre ușă. Avea un mers deosebit de ușor, aproape aerian, ca și cum s-ar fi temut să nu rupă scândurile uscate pe care călca.

Nicolson ridică ochii spre cerul arămiu și îi lăsă spre valurile care căpătaseră strălucirea roșie a norilor. Apoi inspectă cu privirea linia orizontului de un albastru metalic și hula tulbure care se umfla la nord-est și se întindea spre babord. După care dădu iar din umeri și se uită la căpitan, pe care îl fixă încă o dată cu ochii de un albastru deschis și fața bronzată. Findhorn nu mai văzuse niciodată astfel de ochi, niște ochi senini și insondabili, pe care îi compara în gând cu niște lacuri alpine. Simțea un fel de enervare, căci mintea căpitanului era precisă și logică și nu fusese niciodată în Alpi.

— Nici o îndoială, comandante.

Felul de a vorbi al lui Nicolson se potrivea cu mersul. Se exprima încet, cu calm. Vocea lui avea o rezonanță profundă, care îi permitea să se facă auzit cu claritate într-o încăpere unde flecărea un mare număr de persoane sau chiar în mijlocul unei vijelii. Arătă spre portiera întredeschisă.

— Toate semnele. Barometrul arată doar 28,5 grade, dar, în urmă cu numai o oră, arăta 28,75 grade. Coboară cu o rapiditate surprinzătoare, dar se înșeală asupra datei. N-am auzit niciodată de vreun taifun în această perioadă a anului prin aceste locuri. Totuși, mi-e teamă că va trebui să ne așteptăm la puțin vânt.

— Ai talentul de a exagera, domnule Nicolson, zise Findhorn. Nu califica în mod lipsit de respect taifunul „puțin vânt". Ar putea să te-audă.

Căpitanul tăcu, apoi zise zâmbitor:

— Sper să te audă. Ar fi un noroc.

— Va fi ce vom vrea, murmură Nicolson. Și va ploua, va ploua torențial.

— Va ploua cu găleata, adăugă Findhorn cu un aer satisfăcut. Ploaie, valuri mari, vânt de forța zece sau unsprezece... Nimeni din armata sau

marina japoneză nu va avea nici cea mai mică şansă să ne zărească în noaptea asta. Care e viteza noastră, Nicolson?

— O sută treizeci*, comandante.

— Trebuie menţinută. Dacă ajungem în strâmtoarea Carimata, mâine pe la prânz, vom avea o şansă. Nu schimbi direcţia decât în faţa unei flote mari, altfel nu fugim din faţa nimănui.

Atitudinea lui Findhorn se menţinea calmă şi senină.

Continuă:

— Crezi că suntem căutaţi?

— Nu, dacă nu ţinem cont de câţiva piloţi de avion şi de toate navele care brăzdează Marea Chinei.

Nicolson schiţă un zâmbet. Miji uşor ochii şi zâmbetul îi dispăru.

— Mă întreb dacă există vreunul dintre amicii noştri de rasă galbenă care să nu ştie de plecarea noastră, noaptea trecută, din Singapore. Suntem prada cea mai aleasă de când *Prince-of-Wales* s-a scufundat, iar lovitura care ne este destinată va corespunde cu importanţa noastră. Probabil că au verificat toate porturile de ieşire: Macassar, Singapore, Durian şi Rhio. Cu siguranţă că Înaltul Comandament are convulsii şi aceşti domni probabil că îşi fac harakiri cu zecile.

— Dar nu s-au gândit niciodată să controleze pasajul trecătorilor Tjombol şi Temiang?

— Îmi închipui că, totuşi, au un strop de bun-simţ şi că ne fac onoarea să ne acorde şi nouă tot atât, răspunse Nicolson cu un aer gânditor. Nici un om, cât de cât rezonabil, n-ar plimba prin locurile astea un mare petrolier, pe o astfel de noapte şi fără să zărească nici o lumină la orizont...

Capul căpitanului Findhorn se înclină. Era doar un semn de asentiment?

— Ai un mod ciudat de a-ţi face complimente, domnule Nicolson.

Nicolson nu răspunse. Merse spre celălalt bord, trecând pe lângă omul de la cârmă şi Vannier, al doilea locotenent. Zgomotul pe care îl făcea mergând era la fel de uşor precum cel al frunzelor care cad. Ajuns la extremitatea punţii, se opri, aruncă o privire prin uşa de la tribord a timoneriei, spre silueta neclară a insulei Linga, care se topea în ceaţa purpurie din larg, apoi se întoarse. Vannier şi şeful de echipaj îi observau mişcările în tăcere; în privirea lor se putea citi o întrebare...

Din când în când, deasupra capetelor lor auzeau un murmur de voci, de zgomote de paşi. Oamenii mânuiau acolo sus cele două mitraliere Hotchkiss, plasate de o parte şi de alta a platformei.

*O sută treizeci înseamnă o sută treizeci de rotaţii pe minut ale elicei, ceea ce corespunde cu o viteză cunoscută de ofiţerii de bord (n.a.).

* * *

Erau nişte arme vechi, cu o eficacitate foarte redusă, abia îndeajuns ca să ridice moralul celor care nu le folosiseră niciodată împotriva inamicului. Fuseseră botezate „arma sinuciderii", vârful expus al timoneriei, punctul cel mai ridicat al punţii, bucurându-se totdeauna de un drept de prioritate în cazul atacurilor la joasă altitudine.

Canonierii ştiau asta şi canonierii erau şi ei tot oameni. Îngrijorarea lor creştea constant. Dar agitaţia lor, gesturile savante ale omului de la cârmă nu făceau decât să accentueze acea tăcere ciudată şi apăsătoare care învăluia *Viroma*, ca un cocon de vată aproape tangibil. Acele zgomote uşoare se opreau, reîncepeau, se opreau din nou, lăsând în urmă o linişte şi mai profundă, şi mai apăsătoare – era tăcerea marii călduri jilave care inunda de sudoare corpul şi braţele la cea mai mică gură de lichid absorbită. Era acea linişte mohorâtă şi lipsită de viaţă care domneşte în Marea Chinei, atunci când se pregăteşte furtuna, aşteptându-i venirea în spatele orizontului. Era tăcerea oamenilor care nu dormiseră de mult timp şi care erau foarte obosiţi. Dar, mai ales, era tăcerea care însoţeşte aşteptarea şi impune rezistenţei umane un efort cumplit. Fiecare oră nouă de aşteptare sporeşte tensiunea nervoasă, iar dacă aşteptarea se prelungeşte la infinit, sistemul nervos nu mai rezistă. Sfârşitul aşteptării este uneori mai rău decât aşteptarea însăşi; sfârşitul aşteptării înseamnă, în general, sfârşitul definitiv.

Echipajul de pe *Viroma* aştepta de mult timp. Poate că, în realitate, zilele de aşteptare nu fuseseră foarte lungi; abia trecuse o săptămână de când *Viroma*, cu un coş fals, arborase un nume nou, acela de *Resistencia*, şi, deplasându-se sub pavilionul Republicii Argentina, depăşise punctul nordic al Sumatrei şi intrase în plină zi în strâmtoarea Malacca. O săptămână este formată din şapte zile, şi fiecare zi e formată din douăzeci şi patru de ore, fiecare oră având şaizeci de minute; un minut poate şi el să pară exasperant de lung atunci când aştepţi un eveniment care se va produce neapărat, când ştii că legile care guvernează norocul sunt contrare în mod inexorabil şi că nu poţi face nimic ca să întârzii sfârşitul deplorabil. Un minut chiar poate să fie îngrozitor de lung când explozia primei torpile, primei bombe este iminentă şi ai sub picioare zece mii patru sute de tone de păcură şi de benzină.

Răsună soneria unui telefon, ascuţită, discordantă, punând capăt tăcerii apăsătoare care domnea pe punte. Vannier, care avea doar zece săptămâni de meserie, o auzi primul. Tresări, se întoarse brusc şi ridică nervos receptorul.

— Da?

Pe fața lui se vedea apărând o roșeață vie. Ofițerul, slab și brunet, încerca să confere vocii sale un accent de autoritate, fără să reușească prea bine. Ascultă un moment, mulțumi, închise și, întorcându-se, îl zări pe Nicolson în spatele său.

— Alt semnal SOS, zise el foarte repede.

Ochii albaștri și reci ai lui Nicolson îl tulburau totdeauna.

— Undeva spre nord.

— Undeva spre nord, repetă Nicolson, cu o voce aproape naturală, al cărei accent îl intimidă pe Vannier.

— Ce poziție? Ce navă?

De data asta, Nicolson vorbea cu severitate.

— Nu știu. N-am întrebat.

Nicolson se uită la el o clipă, apoi îi întoarse spatele și se duse la telefon.

Căpitanul Findhorn îi făcu semn lui Vannier să vină la el și aștepta, ca să-i vorbească, ca tânărul să ajungă în colțul în care se instalase.

— Ar fi trebuit să întrebi! De ce n-ai făcut-o?

— Am crezut că nu-i necesar.

Vannier era stingherit.

— Este al patrulea apel din această zi. Nu le-ați luat în seamă pe celelalte... Astfel că...

— Exact, răspunse Findhorn. Problemă de prioritate. Nu voi risca o navă prețioasă, o încărcătură inestimabilă și viața a cincizeci de oameni pentru vaga speranță de a scoate din apă doi-trei supraviețuitori ai unui cabotor. Dar, în cazul de față, poate că e vorba de un trasportor de trupe sau de un crucișător. Știu că nu-i așa, totuși ar fi fost posibil. Iar nava ar fi putut avea o poziție care ne-ar fi permis s-o ajutăm fără să fie nevoie să ne ducem până la ea. Înainte de orice, trebuie să știi unde se află nava și ce navă e.

Findhorn atinse ușor cu mâna epoleții.

— Știi ce înseamnă aceste galoane?

— Înseamnă că dumneavoastră luați decizia, domnule comandant, răspunse Vannier. Îmi cer scuze.

— Uită acest incident, micuțule, dar amintește-ți că, din când în când, trebuie să zici „domnule căpitan" când te adresezi domnului Nicolson. Așa cere regulamentul.

Vannier roși.

— Îmi cer încă o dată scuze, domnule comandant. De obicei, nu uit. Cred că... că sunt puțin obosit și că stau prost cu nervii.

— Toți suntem obosiți și stăm prost cu nervii, zise calm Findhorn. Dar căpitanul Nicolson nu suferă nici de una, nici de alta...

Comandantul ridică glasul:

— Ce-ai aflat, Nicolson?

Nicolson închise telefonul, se întoarse și răspunse cu o voce neutră:

— Navă bombardată, incendiu la bord. Mai mult ca sigur că se va scufunda. 0.45 N.124. 24 S. Probabil că se află la intrarea în strâmtoarea Rhio. Numele navei nu este prea clar. Walters spune că mesajul, foarte rapid și foarte clar la început, s-a transformat foarte repede în ceva imposibil de înțeles. Crede că operatorul radio e grav rănit și că în cele din urmă a căzut peste masă, căci mesajul continuă cu o linie neîntreruptă. După cât a putut să înțeleagă Walters, numele navei ar fi *Kenny Danke*.

— N-am auzit niciodată numele ăsta. E ciudat că nu a transmis indicativul internațional. Oricum, nu-i o navă mare. Știi ceva despre această *Kenny Danke*?

— Absolut nimic, comandante.

Nicolson continuă, adresându-se lui Vannier:

— Caută, totuși, în registrul Lloyd. La litera K... Mai mult ca sigur că este o greșeală.

Nicolson păstră tăcerea câteva secunde; privirea rece a ochilor săi albaștri părea că rătăcește foarte departe. Apoi zise iar:

— Vezi la *Kerry Dancer*. Despre nava asta trebuie să fie vorba.

Vannier dădea paginile. Findhorn se uită la secundul său cu un aer întrebător.

— Există șanse să fie chiar asta; literele n și r sunt foarte asemănătoare în alfabetul Morse; la fel literele c și k. Un om bolnav poate să le confunde cu ușurință. De altfel, chiar și un operator antrenat poate s-o facă, dacă nu se simte bine.

— Aveți dreptate, domnule căpitan, zise Vannier, care citea o pagină din catalog. *Kerry Dancer*, cinci sute patruzeci de tone, Clyde, 1922, Compania Comercială Sulaimiya.

— O cunosc! exclamă Findhorn. E o societate arabă, finanțată de chinezi. Are șapte sau opt de astfel de nave. Acum douăzeci de ani, avea numai două *dhows*. În acel moment, societatea a renunțat la afacerile legale, considerând că nu aduceau mare câștig, și s-a lansat în întreprinderi clandestine: trafic de arme, de opiu, de perle, de diamante, mărfuri dobândite în majoritatea lor în mod ilegal. Trebuie adăugat că toți acești oameni sunt mai mult sau mai puțin niște pirați.

— În consecință, nu plângem după *Kerry Dancer*!

— N-o plângem, domnule Nicolson. Menține viteza o sută treizeci!

Și căpitanul Findhorn dispăru în spatele portierei.

Incidentul era închis!

— Domnule comandant!

Findhorn ezită. Se întoarse repede și se uită curios la Evans. Evans, timonierul de cart la cârmă, era negru, nervos. Avea o față îngustă și dinții stricați de tutun. Ținea mâinile pe roata cârmei și privea drept în față.

— Ce-i, Evans?

— Domnule comandat, *Kerry Dancer* se afla în radă noaptea trecută; zise Evans.

Se uită la căpitan o fracțiune de secundă, apoi își reluă atitudinea preocupată.

— Era o navă a flotei, domnule comandant.

— Ce tot spui?

De data asta, seninătatea căpitanului Findhorn era pusă la grea încercare.

— O navă a Marinei Regale? Ai văzut-o?

— Nu, n-am văzut-o, domnule comandant. Dar șeful echipajului cred că a văzut-o. În orice caz, l-am auzit vorbind despre ea noaptea trecută, imediat după ce v-ați întors la bord.

— Ești sigur? Ce-a zis?

— Sunt sigur, domnule comandat.

Vocea limpede a galezului nu exprima nici o ezitare.

— Chemă-l imediat pe șeful de echipaj! zise Findhorn.

Apoi se duse să se așeze. Își regăsise echilibrul și se gândea la noaptea care tocmai trecuse, amintindu-și cu câtă surprindere, cu câtă ușurare îl zărise pe șeful echipajului și pe dulgher echipând barca de salvare care avea să-l ducă pe uscat. Ce mare îi fusese surprinderea și ușurarea când văzuse patul a două Lee Enfields*, sub o bucată de prelată aruncată neglijent peste ele. De altfel, nu suflase o vorbă despre această descoperire.

Își mai amintea de zgomotul îndepărtat al împușcăturilor; de perdeaua de fum sub care dispărea Singapore, după ultimul bombardament.

În fiecare dimineață, se știa cu exactitate ora apariției bombardierelor japoneze deasupra orașului. Findhorn își amintea de liniștea ciudată, supranaturală, care apăsa asupra orașului și radei. Rada era pustie. Findhorn nu o mai văzuse niciodată atât de pustie și nu zărise *Kerry Dancer* și nici altă navă sub pavilionul albastru al Marinei de rezervă.

*Pușca regulamentară din armata britanică (n.a.).

Când intrase în radă, era prea întuneric şi fusese prea preocupat cu inspectarea atentă a împrejurimilor. Întorcându-se la bord, avusese şi mai multe motive de îngrijorare, căci aflase că insulele Poko, Bukum, Pulo Sambo şi Piulo Sebarok fuseseră bombardate sau urmau să fie. Dar norul de fum suprimase orice vizibilitate.

Ultima dintre unităţile navale ridicase ancora şi nimeni nu putea să ia în primire livrarea păcurei lui Findhorn sau a benzinei de avion. Aparatele Catalina plecaseră, iar avioanele Brewsters, Buffalo şi Vildebeeste (avioane-torpiloare) ajunseseră în stare de schelete carbonizate pe aerodromul din Selengar; zece mii patru sute de tone de carburant exploziv blocate în portul de la Singapore...

— Mac Kinnon!

— Domnule comandant! M-aţi chemat?

Douăzeci de ani, în cursul cărora străbătuse toate mările, vizitase toate porturile demne de a fi văzute, făcuseră din Mac Kinnon, tânăr timid, neştiutor, fără experienţă, sinonimul încăpăţânării, îndârjirii şi competenţei infailibile pentru cele şaizeci de nave deţinute de *British Arabian Tanker Co.* Dar aceşti douăzeci de ani nu schimbaseră deloc inflexiunile lente ale vocii sale de *highlander.*

— În legătură cu *Kerry Dancer*?

Findhorn făcu semn că da, privind la personajul scund şi solid, cu părul negru, care stătea în picioare în faţa lui. Apoi prin minte îi trecu un gând fără legătură cu restul preocupărilor sale. Comandorul, cel mai vechi ofiţer al companiei, se bucura de unele privilegii. Iar Mac Kinnon era cel mai bun şef de echipaj al companiei.

Mac Kinnon spuse cu o voce calmă:

— I-am văzut ieri seara barca. A plecat înaintea noastră, plin cu pasageri. Era o adevărată navă-spital, domnule comandant!

Findhorn coborî de pe scaun şi se opri în faţa lui Mac Kinnon. Cei doi bărbaţi aveau aproape aceeaşi înălţime, ochii fiind la acelaşi nivel. Rămaseră unul în faţa celuilalt fără să mişte, ca şi cum, de comun acord, s-ar fi temut să rupă tăcerea, bruscă şi deplină, care domnea pe punte.

Viroma devie în drumul ei cu unul, apoi cu doi şi, în sfârşit, cu trei grade. Evans nu făcu nici o mişcare ca să corecteze devierea. Findhorn repetă cu o voce fără timbru:

— O navă-spital, Mac Kinnon... Dar *Kerry Dancer* e doar un mic cabotor de cinci sute de tone...

— Exact! Dar a fost rechiziţionat. Am vorbit cu unul dintre soldaţii răniţi în timp ce vă aşteptam, împreună cu Ferris. Căpitanul avea de ales:

sau să-şi piardă vasul, sau să pornească spre Darwin. Un grup de soldaţi aflaţi la bord are grijă să-şi ţină promisiunea.

— Şi?

— Asta e tot, domnule comandant! Făceau al doilea transport când aţi sosit. Cei mai mulţi dintre aceşti oameni erau răniţi capabili să meargă, dar alţii erau întinşi pe tărgi. Cred că erau cinci sau şase infirmiere şi un copilaş.

— Femei! Copii! Răniţi! Şi sunt duşi la bordul unuia dintre acele sicrie plutitoare ale Companiei Sulaimiya, în timp ce întreg arhipelagul mişună de avioane japoneze! Ce imbecil sinistru a putut să facă asta?

— Nu ştiu, domnule comandant! răspunse Mac Kinnon, cu un aer nepăsător.

Findhorn îi aruncă o privire scrutătoare, apoi se uită în altă parte.

— Întrebarea mea era retorică, Mac Kinnon, zise el.

Apoi scăzu vocea cu aproape o octavă şi continuă, ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi, exprimându-şi cu glas tare gândurile negre:

— Dacă ne îndreptăm spre nord, şansele de a ajunge la Rhio se reduc foarte mult sau, mai curând, nu mai există. Să nu ne facem iluzii în această privinţă. Poate că e vorba de o capcană. Şi probabil ca asta şi este. *Kerry Dancer* a plecat înaintea noastră. Ar fi trebuit să treacă de strâmtoarea Rhio acum şase ore. Dacă nu-i o capcană, *Kerry Dancer* probabil că e pe cale să se scufunde, sau deja s-a dus la fund. Chiar dacă încă mai pluteşte, incendiul i-a obligat pe pasageri şi echipajul să părăsească bordul. Să presupunem că acei oameni, majoritatea răniţi, înoată în apropiere, dar nu va mai rămâne aproape nici unul viu când vom sosi noi, peste şase-şapte ore, pentru că vom avea nevoie de timpul ăsta.

Findhorn tăcu, îşi aprinse o ţigară, în pofida regulamentului companiei şi a propriilor sale ordine, apoi continuă, cu aceeaşi voce monotonă:

— E posibil să fi coborât bărcile de salvare, dacă le-au mai rămas după bombardament, mitraliere şi foc. În acest caz, supravieţuitorii ar putea să ajungă peste puţin timp pe una dintre insule: sunt vreo douăzeci. Ce şansă am avea să reperăm această insulă în bezna nopţii, dacă am fi destul de nechibzuiţi sau de sinucigaşi, ca să dispreţuim spaţiul vital de care avem nevoie ca să ne angajăm, în plin taifun, în strâmtoarea Rhio?

O spirală de fum îi irită ochii obosiţi, şi Findhorn mârâi agasat. Căpitanul, care nu părăsise puntea toată noaptea, se uită cu mirare la ţigara pe care o ţinea între degete. Părea că o vede pentru prima dată. Deodată, o aruncă jos şi o strivi sub talpa sandalei. Privirea lui întârzie asupra scrumului împrăştiat la picioare. Apoi ridică ochii spre cei patru bărbaţi

aflați în timonerie. Nu puse nici o întrebare. Căpitanul nu ar fi avut niciodată ideea să ceară părerea șefului de echipaj sau a locotenentului.

— Nu văd nici un motiv să punem în pericol nava și propriile noastre vieți, fără a mai pune la socoteală încărcătura, ca să ne lansăm într-o acțiune imposibilă.

Nimeni nu zise nimic; nimeni nu făcu nici un gest. Tăcerea domni din nou în timonerie, o tăcere de prost augur, apăsătoare și impenetrabilă.

Aerul era calm, sufocant. Probabil că se apropia furtuna.

Nicolson, sprijinit de perete, se uita la mâinile împreunate. Ceilalți se uitau la căpitan fără să clipească. *Viroma* deviase acum de la direcție cu zece grade, poate chiar douăzeci. Oscilațiile rămâneau neregulate. Privirea căpitanului se opri în cele din urmă asupra lui Nicolson.

— Ce zici, Nicolson?

— Aveți perfectă dreptate, bineînțeles.

Nicolson se uita prin fereastră la arborele tringhet, care se legăna încetișor sub efectul hulei.

— Pun prinsoare că e o capcană. Oricum, nava, echipajul și pasagerii sunt acum pierduți.

Nicolson se uită cu un aer grav la omul de la cârmă, apoi se întoarse din nou spre Findhorn.

— Dar observ că ne-am depărtat deja cu zece grade de la ruta noastră și continuăm deriva la tribord.

— Mulțumesc, Nicolson.

Findhorn oftă. Se apropie de Nicolson și îi întinse tabachera.

— La naiba cu regulamentul, de data asta! Vannier, ai notat poziția lui *Kerry Dancer*, nu-i așa? Stabilește ruta pentru omul de la cârmă.

Marele petrolier viră lent și își reluă direcția nord-vest, spre Singapore, drept spre taifunul care se anunța.

* * *

Nicolson ar fi pus prinsoare că era vorba de o capcană, iar căpitanul ar fi mers și mai departe. Dar nu era vorba de o capcană. *Kerry Dancer* nu fusese abandonată, cel puțin nu în întregime. Încă mai plutea la ora două după-amiaza, în acea sufocantă zi de februarie a anului 1942; dar existau puține șanse să mai reziste mult timp. Cu partea din față adânc scufundată, era atât de mult înclinată la tribord, încât apa atingea ușor lisa și hula se spărgea pe puntea puternic înclinată, așa cum valurile se sparg pe țărm. Arborele tringhet nu mai exista. Deasupra punții, se înălța numai un tronson de doi metri, iar din coș nu mai rămăsese decât o gaură neagră, căscată, din care ieșea fum. Se ghicea că îngrămădirea de tablă de oțel răsucită și cornierele rupte, a cărei siluetă suprarealistă se decupa pe cerul

arămiu, reprezenta ce mai rămăsese din pasarelă. Chioşcul din faţă părea să fi fost prelucrat de un deschizător de conserve gigant. Hublourile de pe flancurile navei dispăruseră în întregime şi nu mai era nici urmă de ancoră, de cabestan sau de troliu, nici de catarg de încărcare. Toate aceste distrugeri fiseseră provocate, după toate aparenţele, de o bombă, care, străpungând grosimea mică a punţii fără să explodeze, nu provocase deflagraţia decât după ce pătrunsese adânc în interiorul navei. Nimeni nu putea să bănuiască ce se întâmplase, căci suflul distrugător fusese mai rapid decât gândul. Cabinele cu pereţi de lemn de pe puntea principală şi de pe puntea superioară arseseră. Se zăreau cu claritate marea şi cerul prin acea sinistră şarpantă contorsionată.

Nici o fiinţă omenească nu putuse să supravieţuiască acestui bombardament, acestui foc, acelei călduri fără flăcări şi metal topit, care făcuseră din *Kerry Dancer* o epavă, pornită în derivă către sud-vest, spre strâmtoarea Abang şi îndepărtata Sumatra. Nici un semn de viaţă nu se putea observa pe ceea ce mai rămăsese din punţile lui *Kerry Dancer*, cu atât mai puţin deasupra şi dedesubt. *Kerry Dancer* nu mai era decât un schelet mut şi pustiu, o cochilie moartă pe Marea Chinei...

Şi totuşi, douăzeci şi trei de persoane încă mai trăiau în partea din spate a vasului.

Douăzeci şi trei de persoane, din care unii nu mai aveau mult de trăit, cel puţin soldaţii răniţi, întinşi pe tărgi şi atât de aproape de moarte încă de la plecarea din Singapore. Şocul bombelor şi suflul fierbinte al incendiilor distruseseră ceea ce mai însemna viaţă la majoritatea dintre ei. Dacă ar fi fost coborâţi la timp pe plutele şi bărcile de salvare, ar fi putut să mai aibă unele mici speranţe de vindecare. Dar nu fusese timp; totul se derulase mult prea repede. La câteva secunde de la căderea primei bombe, cineva, din exterior, închisese cu ciocanul, cu opt buloane, singura uşă care ducea pe puntea superioară.

Prin această uşă se auzeau strigăte: cauza nu era durerea, ci mai curând amintirile angoasante care sfâşiau ceaţa unei conştiinţe de muribund. Unii răniţi gemeau, dar nici în cazul lor nu era vorba de o suferinţă fizică. Infirmiera eurasiatică avea la îndemână toate stupefiantele şi calmantele necesare pentru cei care aveau să moară, şi care emiteau doar au fel de murmur tânguitor şi fără motiv.

Din când în când, se auzea o voce de femeie, blândă şi consolatoare, răspunzând unui bombănit iritat. Dar se auzeau mai ales horcăituri înfundate şi răguşite, anunţătoare de moarte, şi hohotele de plâns ale copilului.

* * *

Apusul soarelui, acel apus de soare tropical scurt, conferea mării un alb lăptos de la un orizont la altul; adică marea era albă până departe. De aproape, valurile, de un verde transparent, se ridicau ca nişte ziduri abrupte, sparte de striuri de spumă albă. Se prăbuşeau în oala clocotitoare a valurilor fosforescente, ca să ţâşnească aproape imediat, luând iar cu asalt *Viroma*, ale cărei punţi se acopereau de spună.

Totul dispărea sub apă: panourile calei, conductele, supapele, ba uneori chiar şi pasarelele, care se înălţau în spate şi în faţă, la aproximativ trei metri deasupra punţii.

Dincolo de navă, cât de departe putea să ajungă privirea în noaptea care cădea, nu se zărea decât albul scânteietor şi misterios al crestelor de spumă, turtite de vânt, şi stropii de apă pe care îi alunga în faţa lui.

Viroma, a cărei unică dar puternică elice se rotea din greu, se legăna în furtună, alunecând spre nord. Ar fi trebuit să se deplaseze spre nord-vest, dar vântul, care bătea cu cincizeci de noduri, o lovise de-a curmezişul la tribord, cu o forţă sporită de taifun, iar valurile de la fund, proiectate cu mare viteză, o deturnase de la direcţie spre sud şi vest. Acum se afla lângă insula Sebanga, legănându-se cu o regularitate monotonă, în timp ce valurile enorme îi loveau partea din faţă şi o inundau din toate părţile. Tremura de fiecare dată când cădea în golul unui val, apoi fremăta şi se opintea în întregime când partea din faţă se ridica şi îşi croia drum prin cascadele de spumă. *Viroma* suporta un tratament dur. Dar fusese construită tocmai pentru asta.

La extremitatea pasarelelor de la tribord, căpitanul Findhorn, înfăşurat în pelerina lui impermeabilă, stătea pe vine, în spatele adăpostului iluzoriu al unei căbănuţe. Închidea pe jumătate ochii ca să evite aversa şi încerca să scruteze întunericul. Nu părea îngrijorat; faţa îşi păstra calmul şi nepăsarea obişnuite, dar era neliniştit, iar această nelinişte nu era provocată de furtună.

Mişcările bruşte ale vasului, freamătul sacadat al părţii din faţă, care cobora până la nara ancorei, pe o mare dezlănţuită, ar fi putut să înspăimânte un profan. Căpitanul Findhorn se mulţumea doar să ia notă. Centrul de greutate al unei nave-cisternă, încărcată, se află foarte jos şi stabilitatea ei este cu atât mai mare. Asta nu înseamnă că nu era supusă ruliului, dar important nu este că un vas este supus mai mult sau mai puţin ruliului, ci dacă va supravieţui acestui ruliu, iar petrolierele supravieţuiesc totdeauna, sistemul lor de compartimentare oferindu-le o foarte mare rezistenţă. În plus, când micile tambuchiuri de acces sunt riguros închise,

balansul moale şi continuu al punţilor din oţel îi permite să se menţină pe valuri aproape la fel de victorios ca un submarin.

Un petrolier este, într-un fel, indestructibil în faţa intemperiilor. Căpitanul Findhorn ştia asta foarte bine; comandase nave-cisternă în cursul unor taifunuri mai de temut decât acesta.

Prin urmare, nu era îngrijorat din cauza vasului şi cu atât mai puţin de propria sa persoană.

Şi, de altfel, de ce ar fi putut să fie tulburat? Trecutul îi lăsase multe amintiri, dar nu mai avea de ce se teme de viitor. Nici marea şi nici patronii celui mai vechi căpitan de la *British Arabian Tanker Companye* nu mai aveau ce să-i ofere în afara a încă doi ani de activitate, apoi retragerea din activitate şi o pensie suficientă. Nu mai avea casă unde să se instaleze după pensionare. Pe la începutul lunii ianuarie, bombele distruseseră modestul bungalou de pe strada Bukit Timor, o periferie din Singapore, care fusese căminul său în ultimii opt ani.

Fiii săi gemeni, care spuseseră totdeauna că trebuia să fii nebun ca să intri în marină, se angajaseră în RAF la începutul războiului, apoi muriseră în avioanele lor Hurricane, unul deasupra Flandrei şi celălalt deasupra Mării Mânecii. Soţia lui, Helen, mai trăise doar câteva luni după moartea ultimului fiu. „Tulburări cardiace", un termen medical care pentru el însemna că i se „frânsese inima".

Căpitanul Findhorn nu avea nici un motiv să se chinuiască, nici un motiv, cel puţin în ceea ce-l privea pe el. Dar angoasa nu avea „trecere" la căpitanul Findhorn, însă viaţa care îl mai aştepta pe el nu-l împiedica să se neliniştească pentru cei cărora viaţa le mai promitea încă multe. Se gândea la oamenii pe care îi comanda, acei oameni care aveau părinţi, copii, soţii, şi se întreba cu ce drept moral, dacă exista totuşi un drept, risca viaţa unor necombatanţi, întorcându-se spre inamic...

Se mai gândea şi la păcura de sub picioarele sale şi se întreba dacă avea dreptul să rişte o încărcătură atât de preţioasă, de care patria lui avea o nevoie disperată.

Căpitanul Findhorn era chinuit mai ales pentru secundul său, John Nicolson, care fusese principalul său adjunct timp de trei ani. Nu-l cunoştea şi nici nu-l înţelegea pe John Nicolson. Poate că o femeie va reuşi într-o zi acolo unde el eşuase, dar un bărbat nu ar fi reuşit niciodată. Nicolson avea o personalitate dublă: nici unul dintre aceste două aspecte nu era legat de îndatoririle profesionale sau de modul de a le îndeplini, care era excepţional.

Nicolson era primul pe lista de ofiţeri propuşi pentru comanda unui vas în cadrul flotei companiei, şi căpitanul Findhorn îl considera pe Nicolson

cel mai remarcabil dintre toți cei care serviseră sub ordinele sale în cei treizeci și doi de ani petrecuți pe mare.

Totdeauna competent, când serviciul cerea competență, și strălucit, atunci când competența nu era de ajuns, John Nicolson nu greșea niciodată. Era de o rigoare aproape neumană. „Ăsta e cuvântul, își zise Findhorn. Al doilea aspect al personalității sale este neuman." În general, Nicolson era amabil, atent, ba chiar de o afabilitate plină de umor. Și apoi, brusc, se schimba, se arăta distant, rece și mai ales nemilos.

Trebuie să fi existat un punct de contact între cei doi Nicolson, un fel de declic care permitea trecerea de la o personalitate la alta. Dar care era acest declic? Căpitanul Findhorn nu știa. Nu știa nici natura legăturii dintre el și Nicolson. Desigur, nu exista nici o intimitate între ei, dar credea că e mai aproape de secundul său decât oricare altcineva. Poate că îi apropia faptul că amândoi erau văduvi. Era plauzibil, căci împrejurările vieții lor erau de un paralelism frapant. Amândouă femeile trăiseră la Singapore: cea a lui Nicolson în prima perioadă de cinci ani a serviciului său în Extremul Orient; a lui, în cea de a doua. Amândouă muriseră la interval de o săptămână. Doamna Findhorn murise de durere la ea acasă. Caroline Nicolson pierise într-o mașină în mare viteză, care se ciocnise aproape în fața porții de fier vopistă în alb a bungaloului în care locuia Findhorn. Cel vinovat de acest accident, un bețiv, scăpase fără cea mai mică zgârietură.

Căpitanul Findhorn se ridică, strânse și mai tare prosopul în jurul gâtului, își șterse ochii și gura arse de sare și aruncă o privire spre Nicolson. Acesta, în picioare puțin mai departe pe pasarelă, cu corpul foarte drept, nu încerca să se pună în vreun fel la adăpost. Avea mâna sprijinită ușor de balustradă, cercetând cu privirea orizontul, care dispărea în ceață. Trăsăturile sale exprimau o indiferență totală. Nimic nu-l putea emoționa pe Nicolson, nici căldura paralizantă a Golfului Persic și nici furtunile de zăpadă sălbatice din ianuarie. John Nicolson rămânea insensibil în ambele cazuri. Totdeauna era indiferent, nepăsător. Nimeni nu-i putea afla secretul propriilor gânduri.

Vântul își schimba ușor direcția, dar crescând permanent în intensitate. Scurtul apus de soare tropical se apropia de sfârșit, dar valurile, care înaintau spre întuneric, se mențineau mai mult ca niciodată de un alb lăptos. Findhorn văzu apele fosforescente la tribord. Formau un fel de potcoavă enormă în partea din spate a navei. Dar în față nu vedea nimic.

Viroma se deplasa spre nord, fără apărare în fața atacurilor violente ale vântului și ploii deosebit de reci după căldura din timpul zilei.

Aversa, aproape orizontală, mătura punţile şi pasarelele, din faţă şi până în spate, biciuia faţa căpitanului şi îl făcea să lăcrimeze. Ba chiar îi intra sub pleoapele închise aproape de tot. Pe *Viroma* nu mai erau decât orbi, care bâjbâiau într-o lume oarbă, o lume care se apropia parcă de sfârşit.

Căpitanul Findhorn dădu din cap cu nerăbdare, o nerăbdare formată din anxietate şi exasperare, şi îl strigă pe Nicolson. Dar i se păru că nu fusese auzit. Duse mâinile căuş la gură şi strigă din nou, dar, din cauza vântului puternic, sunetul slab al vocii sale părea că e înghiţit de valuri.

Se îndreptă spre locul unde se afla Nicolson, îl bătu pe umăr şi, făcând un semn din cap spre timonerie, o porni în această direcţie. Nicolson îl urmă.

Imediat ce ajunse înăuntru, Findhorn aşteptă un nou plonjon al navei, închise uşa culisantă şi o blocă. Trecerea de la ploaia torenţială, de la urletele furtunii şi huruitul valurilor la uscăciunea, căldura şi pacea miraculoasă, constituia o schimbare atât de brutală, atât de completă, încât cei doi bărbaţi avură nevoie de câteva secunde ca să-şi regăsească echilibrul fizic şi mental.

Finhhorn îşi şterse capul, apoi se duse spre partea din faţă şi privi prin hubloul turnant, rotit cu rapiditate de un motor electric. În timpul unui vânt şi al unei ploi normale, forţa centrifugă ar fi fost de ajuns ca să menţină transparenţa ecranului şi să procure o vizibilitate suficientă. Dar în noaptea aceea condiţiile nu erau deloc normale şi cureaua de transmisie, uzată, imposibil de schimbat, aluneca foarte prost. Findhorn mormăi dezgustat şi se întoarse.

— Ei bine, Nicolson, ce crezi de toate astea?

— Acelaşi lucru ca şi dumneavoastră, domnule comandant.

Nicolson nu purta şapcă, iar părul său blond era lipit de cap şi de frunte.

— Nu văd absolut nimic.

— Nu asta voiam să spun.

— Ştiu.

Nicolson zâmbi şi încercă să-şi regăsească echilibrul, după un nou plonjon al navei. Şocul făcu să zornăie în mod neplăcut hublourile timoneriei.

— Asta e prima dată de spătămâni în şir când nu riscăm să fim reperaţi.

Findhorn făcu un semn de aprobare.

— Ai dreptate; nici măcar un nebun nu ne-ar căuta pe o astfel de noapte. Aceste ore de securitate sunt preţioase, Johnny, murmură el, şi

poate că am folosi mai bine timpul îndepărtându-ne cu câțiva kilometri prețioși de amicii noștri japonezi.

Nicolson se uită o clipă la căpitan, apoi își feri privirea. La ce se gândea? Nu putea să spună. Totuși, Findhorn sfârși prin a ghici ce se petrecea în mintea secundului său. La naiba! Putea să faciliteze lucrurile. Nicolson ar fi fost de ajuns să se declare de acord.

— Nu mai sunt șanse să găsim supraviețuitori, zise el. Gândește-te ce noapte e afară. Speranța de a salva pe unii dintre acești oameni pare din ce în ce mai zadarnică. Încearcă să vezi ceva în întunericul ăsta. După cum spuneai, nu vedem nimic în fața noastră. În schimb, avem toate șansele să ne ciocnim de un recif.

În timp ce vorbea, Findhorn privi printr-un geam rafalele furioase de ploaie și norii joși mânați de vânt.

— Trebuie să renunț la speranța de a vedea puțin mai clar la lumina stelelor, dacă timpul nu se schimbă.

— Sunt de părerea dumneavoastră, răspunse Nicolson, aprinzându-și o țigară.

Puse, cu o mișcare de automat, chibritul stins în cutie și urmări, cu un aer distrat, rotocoalele de fum albastru, care se răsuceau în lumina voalată a habitaclului. Apoi spuse:

— Crezi că sunt supraviețuitori pe *Kerry Dancer*, domnule comandant?

Findhorn privi un moment în ochii albaștri ai interlocutorului său, dar nu spuse nimic, și Nicolson continuă:

— Dacă au luat bărcile de salvare înainte de dezlănțuirea taifunului, acum sunt probabil pe una dintre insule. În zonă sunt zeci de insule. Dar, dacă s-au îmbarcat mai târziu, s-au dus la fund de mult timp, chiar dacă au manevrat câte doisprezece o singură ambarcațiune. Dacă au mai rămas supraviețuitori, aceștia vor fi pe *Kerry Dancer*.

Căpitanul Findhorn își drese glasul.

— Nu pot decât să-ți dau dreptate, Nicolson. *Kerry Dancer* se deplasează în derivă sigură, cu o viteză mai mică sau mai mare, spre sud.

Nicolson îl întrerupse. Consultă harta întinsă pe masa I.

— Se deplasează în derivă spre strâmtoarea Merodong, cu o viteză de două noduri, poate trei. Cu siguranță că se va scufunda în cursul nopții. Vom putea să venim un moment pe la babord, trecând totuși la o distanță respectabilă de insula Metsana, și să aruncăm o privire în zonă.

— Te îndrepți spre dificultăți incredibile, zise lent Findhorn.

— Știu. Încerc să pretind că *Kerry Dancer* nu e la fundul apei de câteva ore.

Nicolson schiță un zâmbet, sau poate o grimasă... Acum era aproape întuneric în timonerie.

— Poate că am mintea puțin deranjată în noaptea asta, domnule comandant, sau poate că se face simțită ereditatea mea scandinavă. Am putea să fim în zonă peste o oră și jumătate, cel mult două, dat fiind starea mării.

Findhorn izbucni furios:

— Perfect! Du-te la naiba! Îți dau două ore, după care facem cale întoarsă.

Se uită la cifrele luminoase ale ceasului de la mână și zise simplu omului de la cârmă:

— E 6:25. La 8:30, vom abandona căutarea.

Apoi îl urmă pe Nicolson, care ridica portiera ca să-l lase să treacă.

Afară se loviră de zidul urlător al vântului, în fața căruia erau fără apărare. Fură aruncați, cu respirația tăiată, spre partea din spate a pasarelei. Ploaia nu mai putea să fie numită ploaie, ci potop; bătea aproape orizontal, tăind parcă până la oase, ca o lamă de brici rece, obrajii și fața lui Findhorn. Vântul era numai un geamăt, un urlet ascuțit, care depășea registrul normal și îți vătăma urechile.

Viroma pătrundea în centrul taifunului.

CAPITOLUL IV

Căpitanul Findhorn le acordase două ore. Un timp limită; dar ar fi putut la fel de bine, pentru speranța care mai stăruia încă, să le acorde două minute sau două zile. Fiecare știa că această tentativă era doar un simplu gest, o concesie făcută sentimentului datoriei, poate că și milei pentru câțiva soldați răniți, un mic grup de infirmiere și un operator radio, care se înverșunase să transmită până când căzuse mort peste aparat.

Oricum, era un gest disperat.

Descoperiră vasul *Kerry Dancer* la ora 10:27, cu trei minute înainte de scurgerea timpului.

Nava fu găsită mai întâi datorită faptului că previziunile lui Nicolson se confirmară într-un mod tulburător: *Kerry Dancer* era aproape exact în locul presupus. Apoi, descoperirea se datoră faptului că un fulger enorm proiectă, un scurt moment, asupra epavei incendiate, o lumină orbitoare ca un soare la amiază. În pofida acestor împrejurări favorabile, ar fi fost imposibil să se ajungă la *Kerry Dancer* dacă uraganul nu s-ar fi potolit brusc și ploaia nu s-ar fi oprit, ca și cum cineva ar fi închis robinetul, undeva în cer.

Căpitanul Findhorn știa că schimbarea, așa-zis instantanee, nu era un miracol: în centrul taifunului există totdeauna un fel de oază de pace, iar elementele naturii, care par că-și țin răsuflarea, pregătind un nou asalt, nu aveau nimic necunoscut pentru el. Dar, atunci când mai fusese într-o astfel de situație, se găsea în larg. Putea să vireze, să ia direcția dorită, dacă ruta inițială ar fi fost periculoasă. De data asta însă era imposibil: la nord-vest și la sud-vest, *Viroma* era blocată de insulele arhipelagului.

N-ar fi putut să pătrundă în centrul taifunului într-un moment mai prost și n-ar fi putut să găsească altul mai bun. Dacă la bordul lui *Kerry Dancer* mai era cineva în viață, șansele de a fi salvat nu puteau să fie mai favorabile decât în acest moment.

Dacă mai era cineva în viață! Aspectul epavei nu pleda pentru această supoziție, după cum se putea constata la lumina reflectorului de semnalizare de la babord și a refectorului Canalului*.

Era imposibil! Imposibil! În acea lumină puternică, nava părea abandonată, pierdută pentru vecie. Era atât de mult scufundată, încât chioșcul din spate părea o stâncă izolată, când acoperită, când descoperită de valurile furioase.

---

*Reflector regulamentar pentru trecerile de noapte prin Canalul de Suez (n.a.).

Vântul se liniştise; nu mai ploua, dar valurile erau la fel de înalte, de dezordonate.

Căpitanul Findhorn se uita cu tristeţe, fără să spună nimic, la vasul *Kerry Dancer*, pe care îl vedea, în conul luminos, prezentând flancul asalturilor mării. Aluneca leneş în golul valurilor, cu centrul de greutate împins drept spre fundul îngreunat de sute de tone de apă.

„E mort! îşi zise Findhorn, atât cât poate să fie mort un vas, dar nu dispare."

Într-adevăr, *Kerry Dancer* părea o fantomă ireală şi misterioasă. Findhorn vedea cu claritate spărturile. Ce-i amintea carcasa aceea arsă? Îşi aminti brusc: vasul fantomă al vechii marine olandeze, acea navă a cărei şarpantă scheletică se profila pe cerul roşu.

Dar, deodată, căpitanul simţi o prezenţă în spatele lui.

— Ei bine, ce se întâmplă, Johnny? murmură el. Nu-i un candidat ideal pentru Marea Sargaselor sau alt cimitir de epave? Excursia a fost plină de farmec! Acum să ne întoarcem.

— Da, domnule comandant, răspunse Nicolson, care părea că nu aude. Permiteţi să cobor o şalupă la apă!

Răspunsul fu categoric:

— Nu! Am văzut tot ce doream să vedem.

Nicolson continuă pe un ton aproape indiferent:

— Am făcut un drum lung ca să ajungem aici. Vannier, şeful echipajului, Ferris, eu şi alţi doi am putea să încercăm.

— Poate că aţi putea...

Findhorn, care era ocupat cu menţinerea echilibrului, se îndreptă spre extremitatea pasarelei de la babord şi se uită la mare: chiar şi la adăpostul navei, distanţa între golul şi vârful valurilor se menţinea de trei până la cinci metri. Valurile, tumultuoase, se ridicau drept în sus.

— ... Dar poate că nu puteţi! N-am chef să risc viaţa unui om doar ca să fiu sigur că...

Nicolson tăcea.

Trecură câteva secunde, apoi Findhorn vorbi din nou, şi tonul vocii sale trăda o oarecare enervare.

— Haide, Nicolson, tot mai eşti „tulburat", după cum ziceai?

Arătă spre *Kerry Dancer* cu un gest agasat şi adăugă:

— Să atârn în ştreang dacă mai e cineva în viaţă în nava asta incendiată, care nu mai e decât o sită plutitoare! Crezi că ar fi putut cineva să supravieţuiască unei astfel de aventuri? Iar dacă, printr-un miracol, mai e cineva viu la bord, de ce nu vine pe punte să danseze, să-şi fluture cămaşa deasupra capului? Ia spune-mi?

Tonul comandantului era cât se poate de sarcastic. Nicolson răspunse:

— Nu ştiu, domnule comandant. Totuşi, îmi închipui că unui soldat grav rănit – şi Mac Kinnon spunea că la bord au fost urcaţi oameni pe targă – i-ar fi greu, mult prea greu chiar, să-şi părăsească patul şi să-şi scoată cămaşa, chiar dacă ar avea cel mai bun motiv s-o fluture deasupra capului pe puntea superioară! Acordaţi-mi o ultimă favoare, domnule comandant. Să aprindem şi să stingem alternativ reflectoarele şi să tragem câteva focuri de tun. Dacă mai e cineva în viaţă pe *Kerry Dancer*, va vedea şi va auzi.

Findhorn se gândi o clipă, apoi dădu din cap şi zise:

— E ultimul lucru pe care pot să-l fac. De altfel, nu cred să fie vreun japonez în preajmă. Dă-i drumul, Nicolson!

Dar luminile alternate ale reflectoarelor şi bubuiturile tunurilor nu provocară nici o reacţie. Mai mult ca niciodată, orice urmă de viaţă părea să fi dispărut de pe *Kerry Dancer*, acel schelet carbonizat, care se ducea din ce în ce mai mult spre fundul apei.

Urmară rachetele luminoase, care făcură explozie de şapte-opt ori în întuneric. Una dintre ele căzu în partea din faţă a lui *Kerry Dancer*. Un moment, puntea rămase scăldată în lumina albă. Dar nimic nu mişca la bordul navei.

— Nu mai e nimic de făcut!

Vocea lui Findhorn era tristă şi ostenită. El, care nu sperase nimic, simţea o mare dezamăgire, mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Eşti satisfăcut, Nicolson?

Nicolson nu avu însă timp să răspundă.

— Priviţi, domnule comandant, priviţi! exclamă Vannier. Priviţi acolo, sus!

Findhorn se sprijinea de balustradă şi apucă binoclul de noapte, mai înainte ca celălalt să-şi fi terminat fraza. Preţ de câteva secunde, comandantul rămase parcă înmărmurit; apoi înjură cu glas scăzut, lăsă binoclul şi se întoarse spre Nicolson. Acesta i-o luă înainte:

— Îi văd, domnule comandant. Sunt brizanţi, la mai puţin de o milă la sud de *Kerry Dancer*. Vor fi izbiţi de ei peste douăzeci de minute, cel mult o jumătate de oră. Probabil că e mica insulă Metsana.

— Metsana! mormăi Findhorn. Dumnezeule! N-aş fi crezut că suntem atât de aproape! Stingeţi reflectoarele... şi înainte! Drept înainte la tribord! Menţineţi cursul la nouăzeci! Şi în larg, cât mai repede! Trebuie să ieşim din orbita taifunului dintr-o clipă în alta. Vântul va fi extrem de violent. Dar, ce naiba mai vrei?

Nicolson îl apucase de braţ; degetele lui îl strângeau ca un cleşte. Cu cealaltă mână, secundul arăta spre nava care se ducea la fund.

— Am văzut o lumină... în momentul în care ai noştri stingeau reflectoarele.

Nicolson vorbea calm, aproape cu glas scăzut.

— Era o lumină foarte slabă, cea a unei lumânări, poate chiar un chibrit, în spatele unui hublou.

Findhorn se uită lung la el, apoi se întoarse spre silueta întunecată a cabotorului. Dădu din cap şi zise:

— Mă tem că te înşeli, Nicolson. În unele cazuri, retina poate să reţină imagini ciudate. Se mai poate să fi fost înşelat de ultima strălucire a luminilor noastre...

Nicolson îi tăie vorba:

— Nu fac astfel de greşeli!

Trecură câteva secunde, secunde de tăcere completă, apoi Findhorn zise:

— A mai văzut cineva lumina aia?

Avea un ton calm, impersonal şi abia dacă se putea ghici o urmă de mânie.

Altă tăcere, mai lungă de data asta. După care Findhorn se întoarse şi strigă, cu vocea sa de comandă:

— Înainte, Mac Kinnon!... Ce faci, Nicolson?

Nicolson puse receptorul în furcă, fără să se grăbească, şi murmură laconic:

— Vreau să aflu mai mult decât atât.

Întoarse spatele căpitanului şi privi din nou valurile. Findhorn strânse din buze; făcu câţiva paşi înainte, apoi se opri când lumina slabă reapăru în spatele hubloului. Pâlpâi, apoi se opri în partea din spate a lui *Kerry Dancer*.

Căpitanul mai făcu câţiva paşi. Când ajunse alături de Nicolson, umăr la umăr, prinse amândouă mâinile de balustrada pasarelei, vrând parcă să-şi păstreze echilibrul. Dar nu numai în acest scop se prinse destul de puternic ca să-i albească încheieturile, asemenea fildeşului, în haloul de lumină reflectat de fasciculul reflectorului fixat asupra lui *Kerry Dancer*.

Cabotorul era acum la trei sute de metri şi nu mai exista nici o îndoială în privinţa existenţei acelor semnale. Toată lumea vedea foarte bine un braţ gol, care agita frenetic un prosop alb sau poate o cămaşă. Un braţ care se retrase brusc, apoi apăru iar, cu un teanc de hârtii sau cârpe aprinse, până în momentul în care flăcările ajunseră la mână. Torţa aceea improvizată căzu atunci în apă.

Căpitanul Findhorn oftă şi dădu drumul la balustradă. Îl dureau degetele. Păru că se cocoşează sub greutatea unei mari osteneli, osteneala

unui om care nu mai era tânăr şi care purtase o povară prea mare prea mult timp. Fața lui părea să-şi fi pierdut culoarea.

— Îmi cer scuze, amice!

Aceste cuvinte erau doar un murmur, pe care căpitanul le pronunță fără să se întoarcă, dând lent din cap.

— Domnul fie lăudat! L-ai văzut la timp!

Nimeni nu auzi această frază; vorbea doar pentru sine.

Dar Nicolson nu mai era lângă el. Se lăsase să alunece de-a lungul scării din lemn de teck, fără să atingă barele. Şi, mai înainte ca Findhorn să-şi fi terminat fraza, secundul adusese barca de salvare la babord, în timp ce îi striga şefului de echipaj să dubleze legăturile obişnuite ale ambarcațiunii.

* * *

Cu o secure în mână şi o lanternă mare în cealaltă, Nicolson străbătu repede puntea din față şi până în spate, trecând prin chioşcul din mijloc al navei, căruia căldura incendiului îi torsionase puntea de oțel. Căpătase o formă fantastică şi bucăți de lemn carbonizate încă mai fumegau. De câteva ori, Nicolson fu aruncat de pereți de un ruliu puternic. Deşi avea mănuşi, îşi arsese mâinile.

Kerry Dancer fusese probabil un adevărat rug, dacă era să te iei după căldura care încă mai stăruia după atâtea ore de ploaie torențială.

După două treimi din traseu, Nicolson zări o uşă intactă şi încuiată. Se sprijini de perete şi lovi puternic cu talpa în încuietoare. Uşa se întredeschise uşor, dar zăvorul rezistă. Nicolson lovi violent cu securea şi lărgi cu piciorul deschizătura uşii, apoi aprinse lanterna.

Pe jos zăceau baloți carbonizați. Poate că fuseseră ființe omeneşti, sau poate că nu! Mirosul era înspăimântător, insuportabil. Peste un minut, secundul fu din nou pe punte. Vannier se afla în spatele lui, purtând extinctorul sub braț şi Nicolson ştiu că, deşi totul se derulase foarte repede, locotenentul avusese timp să arunce o privire în interiorul cabinei.

Avea ochii măriți de oroare şi pălise la față.

Nicolson îi întoarse spatele şi coborî. Vannier, urmat de şeful echipajului, care avea în mână un ciocan mare, mergea în urma lui, iar la urmă venea Ferris, înarmat cu o rangă mică cu capătul bifurcat.

Secundul reuşi să mai deschidă două uşi şi să lumineze interiorul cu lanterna. Cabinele erau goale.

Ajuns în spațiul liber de pe puntea superioară, între chioşcul din mijloc şi dunetă, de unde vedea mai bine datorită reflectoarelor de pe *Viroma*, aruncă o privire în jur, căutând, o scară şi făcu imediat descoperirea:

câteva bucăți de lemn carbonizate, la doi metri și jumătate, mai jos pe punte. Asta era tot ce mai rămăsese. Scara fusese distrusă complet de foc.

Nicolson se întoarse repede spre dulgher.

— Ferris, întoarce-te la barcă și spune-i lui Ames și lui Docherty să o aducă aici. N-are importanță cum vor face și ce stricăciuni va suferi barca. E imposibil să urci bolnavi și răniți. Lasă ciocanul...

Imediat ce termină de vorbit, Nicolson se prinse cu mâinile de balustradă și își dădu drumul pe puntea inferioară. O traversă din zece pași și lovi violent cu mânerul securei în ușa de fier a dunetei.

— E cineva aici? strigă el.

Moment de tăcere. Apoi urmă o zarvă de voci confuze.

Nicolson se întoarse brusc spre Mac Kinnon și îl văzu zâmbind. Se dădu un pas înapoi și examină ușa, plimbând lumina lanternei pe toate tocurile. Unul dintre buloanele care nu fusese fixat se legăna în ritmul navei plină de apă. Celelalte șapte fuseseră puternic blocate. Barosul greu fu doar o jucărie pentru Mac Kinnon. Lovi doar de șapte ori: o dată pentru fiecare bulon. Loviturile sunară a gol și se repercutară în toată nava pe cale de scufundare.

Ușa se deschise singură și intrară. Nicolson se afla încă o dată cu fața spre partea din spate, în timp ce raza de lumină se rotea lent în jurul chioșcului. Era întuneric și frig în acel donjon unde șiroia apa. Alunecai pe tabla punții și un om înalt abia putea să stea în picioare.

Cușete metalice, suprapuse câte trei, se înșirau pe cele două laturi ale încăperii și, la aproximativ treizeci de centimetri deasupra fiecărei cușete, în perete fusese prins un inel greu de fier. O masă lungă și îngustă și câteva scaune de lemn mobilau încăperea.

Nicolson estimă că acolo se aflau cam douăzeci de persoane: unii în capul oaselor pe cușetele de jos, alții în picioare, ținându-se de barele orizontale ca să nu cadă; dar cei mai mulți stăteau culcați. Erau soldați, iar unii dintre ei nu aveau să se mai ridice niciodată. Nicolson nu se îndoia de asta. Văzuse prea mulți morți, fețe livide, ochi fără strălucire, corpuri moi, parcă lipsite de oase.

Mai era acolo și un mic grup de infirmiere în fuste kaki și bluze legate cu centură, precum și câțiva civili. Toți aceștia oameni erau palizi și păreau epuizați.

Kerry Dancer se ducea lent la fund, probabil de la începutul după-amiezii, scuturată de ore în șir de un ruliu continuu.

— Cine comandă aici? întrebă Nicolson.

Pereții de metal provocară un ecou ciudat.

— Cred că el. Cel puțin așa pretinde.

Vorbise o bătrână. Mică de statură, foarte dreaptă, cu părul alb pieptănat pe spate și formând un coc strâns sub o pălărie de pai, plină de agrafe, femeia își păstrase o scăpărare de autoritate în ochii de culoare deschisă. Totuși, ochii ei exprimau dezgust în acel moment, în timp ce arăta cu degetul un bărbat cocârjat, în fața unei sticle de whisky pe jumătate goală, pusă pe masă.

—... Dar e beat, bineînțeles.

— Ziceți că sunt beat, doamnă? Am auzit bine?

Cel puțin, acel bărbat nu era nici palid și nici bolnav: fața, ceafa și chiar urechile căpătaseră culoarea cărămizii, și contrastau în mod ciudat cu părul și sprâncenele zbârlite și albe ca zăpada.

— Aveți tupeul să... să..., se bâlbâi el.

Se ridică, își aranjă haina mototolită a costumului de pânză albă și adăugă:

— Să știți, doamnă, că, dacă ați fi fost bărbat...

— Știu, știu...

Nicolson întrerupse dialogul.

— L-ai fi bătut cu cravașa până murea. Lasă gura și stai jos.

Apoi se adresă din nou doamnei:

— Îmi puteți spune numele dumneavoastră?

— Domnișoara Plenderleith, Constance Plenderleith.

Nicolson spuse imediat:

— Domnișoară Plenderleith, vasul se duce la fund. Peste un sfert de oră, vom ajunge pe recif și taifunul poate să ne zgâlțâie din nou în orice moment.

Se aprinseră și alte lanterne, și Nicolson putu să vadă mai clar fețele din jur.

— Să ne grăbim! O barcă de salvare ne așteaptă la babord, la zece metri de-aici. Care sunt oamenii care pot să meargă până acolo, domnișoară Plenderleith?

— Întrebați-o pe domnișoara Drachmann, infirmiera.

Domnișoara Plenderleith schimbase tonul. Se ghicea, după inflexiunea vocii, că o aprecia foarte mult pe domnișoara Drachmann.

— Domnișoară Drachmann? zise Nicolson.

Din fundul încăperii apăru o tânără, dar fața ei rămânea în umbră.

— Mă tem că numai doi, domnule.

Tonul trăda o mare epuizare, dar vocea rămăsese blândă și muzicală.

— Doi?

— Toți ceilalți răniți de pe tărgi au murit în seara asta, răspunse ea.

În ciuda calmului aparent al tinerei, vocea ei tremura puțin. Nicolson dădu lent din cap.

— Cinci sunt morți?

— Da, domnule.

Domnișoara Drachmann înfășură și mai strâns în cuvertură copilul pe care îl avea în brațe.

— Acestui micuț îi e foame, domnule, și e tare obosit.

Vru să-l împiedice pe copil, cu blândețe, să-și mai sugă degetul murdar, dar acesta se opuse energic și se mulțumi să se uite la Nicolson cu o detașare gravă.

— Va mânca și va dormi în noaptea asta, promise secundul.

Apoi:

— Să mergem! Toți cei care pot să se îndrepte spre șalupă. Mai întâi cei sănătoși, ca să țineți ambarcațiunea în echilibru și să-i instalați pe cei neputincioși. Câți răniți sunt, în afara celor doi soldați de pe targă?

— Cinci, căpitane.

— Nu e cazul să-mi ziceți căpitane. Voi ceilalți cinci, așteptați până când cineva poate să vă susțină și să vă conducă.

Nicolson îl bătu pe umăr pe băutorul de whisky.

— Dumneata îi conduci pe ceilalți.

Dar respectivul păru indignat:

— Eu sunt șeful navei, căpitanul, și căpitanul este totdeauna ultimul care...

— Condu-i pe ceilalți! repetă cu răbdare Nicolson.

— Spune-i cine ești, Foster! propuse domnișoara Plenderleith cu subînțeles.

De data asta, omul îmbujorat la față era în picioare. Ținea într-o mână o geantă Gladstone din piele neagră și în cealaltă sticla de whisky pe jumătate plină.

— Sunt generalul de brigadă Foster Farnholme!

Și adăugă, salutând cu un aer ironic:

— La ordinele dumneavoastră, domnule căpitan!

Nicolson îi adresă un zâmbet plin de răceală.

— Încântat de cunoștință. Haide, fă ce ți-am spus!

În tăcerea care urmă, râsul amuzat al domnișoarei Plenderleith păru aproape șocant.

— Pe toți dracii! O să-mi plătești asta, tânără insolentă!

Dar, văzând că Nicolson se apropia de el, Farnholme făcu un pas înapoi.

— Du-te la naiba! bâigui el. Tradiția pe mare impune ca femeile și copiii să treacă primii.

— Știu. Să respectăm, deci, regula. Haide, Farnholme, nu vreau să repet ordinul!

— General de brigadă Farnholme, te rog!

– La sosirea la bord vei fi salutat cu șaptezeci de lovituri de tun, zise Nicolson și, întinzând brațul, îl făcu pe Farnholme să cadă în brațele lui Mac Kinnon, care îl scoase imediat afară pe general.

Nicolson plimbă lumina lanternei în jurul încăperii și se opri asupra unui personaj îmbrăcat într-o manta, care stătea ghemuit pe o cușetă.

— Hei, cel de colo! zise secundul. Ești rănit?

— Allah e bun cu cei care îl iubesc pe Allah!

Omul vorbea pe un ton tragic, sepulclar. Ochii negri, adânc înfundați în orbite, luceau deasupra nasului ca un cioc de vultur. Se ridică cu un aer demn și își aranjă boneta neagră pe cap, zicând:

— Nu sunt rănit.

— Bine! Următorul!

Nicolson continuă să plimbe fasciculul lanternei. De data asta, zări un caporal și doi soldați.

— Voi vă simțiți bine?

— O, foarte bine!

Caporalul, a cărui privire uimită și bănuitoare nu se mai dezlipea de ușa pe care dispăruse Farnholme, se întoarse spre Nicolson, schițând un zâmbet, care contrasta cu ochii injectați de sânge și fața galbenă, răvășită de febră.

— Noi, fiii viteji ai Angliei, suntem într-o formă excelentă!

— Glumeților! exclamă Nicolson, râzând. Dar sunteți grozavi! Vannier, instalează-i în barcă. Pune-i să sară de fiecare dată când valurile îi vor duce lângă puntea superioară. Pot să se afle la o distanță de șaizeci-șaptezeci de centimetri. Șeful echipajului îți va da o mână de ajutor.

Nicolson așteptă ca spatele lat al omului cu manta să dispară de cealaltă parte a ușii, apoi se uită curios la mica domnișoară care stătea în picioare alături de el.

— Cine e acest nou amorezat, domnișoară Plenderleith?

— E un preot musulman din Borneo, răspunse bătrâna domnișoară, făcând o strâmbătură disprețuitoare. Am stat mai bine de cinci ani în Borneo. Toți hoții de drumul mare de care am auzit erau musulmani.

— Deci, domnișoară Plenderleith, vă îmbarcați imediat. După dumneavoastră, infirmierele. Dar poate că sunteți de acord să mai întârziați puțin, domnișoară Drachmann? Veți putea supraveghea să nu facem prea mult rău celor lungiți pe tărgi, în timpul transportului.

Secundul nu aşteptă răspunsul tinerei şi alergă în urma celorlalte infirmiere. Ajuns pe puntea superioară, rămase câteva secunde nemişcat, orbit de luminile de pe *Viroma*. Ceea ce mai rămăsese din *Kerry Dancer* arăta jalnic, părţile ieşite în relief alternând cu umbrele opace. *Viroma* ajunsese acum la o distanţă de o sută cincizeci de metri. Pe o mare agitată, căpitanul Findhorn risca foarte mult.

Nicolson şi însoţitorii săi se aflau de aproape zece minute pe *Kerry Dancer* şi aceasta continua să se scufunde. Valurile o inundau la tribord şi asaltau puntea superioară din spate. Barca se afla la babord. Uneori făcea un plonjon de patru metri în golul unui val. În clipa următoare, ambarcaţiunea se afla aproape în dreptul balustradei. Oamenii aflaţi în şalupă închideau ochii şi întorceau capul, când ajungeau în dreptul luminii reflectorului.

În momentul în care Nicolson îi urmărea cu privirea, caporalul dădu drumul la balustradă şi sări în şalupă, unde fu prins de Docherty şi Ames, şi dispăru ca o piatră care cade în apă. Mac Kinnon o ridicase deja pe una dintre infirmiere peste balustradă şi aştepta noua înălţare a bărcii. Nicolson se apropie, aprinse lanterna şi se aplecă peste bord.

Barca se afla în golul valului şi, în pofida tuturor eforturilor echipajului ca să o îndepărteze, lovea în mod dezordonat coca lui *Kerry Dancer*, sub efectul valurilor opuse. Scândura bordajului superior era scufundată şi ruptă, dar marginea punţii, din lemn de ulm tare din America, rezista. În partea din faţă şi în cea din spate, Farnholme şi preotul mahomedan se agăţau cu disperare de frânghiile care îi reţineau de-a lungul lui *Kerry Dancer*, făcând tot ce erau în stare ca să ţină barca pe poziţie şi să amortizeze şocul valurilor sau izbirea de cabotor. După cât putea să-şi dea seama Nicolson, eforturile lor erau de o eficacitate surprinzătoare.

— Domnule comandant!

Vannier apăruse lângă el, arătând cu braţul spre un punct în întuneric.

— Aproape că am ajuns la recif! zise el cu o voce sugrumată.

Nicolson îşi îndreptă privirea în direcţia braţului întins. Fulgere repetate luminau încă orizontul, dar se zărea, chiar şi când se stingeau, dâra lungă şi neregulată de spumă albă, care se ridica în aer şi recădea, îşi arunca înapoi creasta spumoasă şi pierea, în timp ce valurile grele se prăbuşeau peste stâncile înaintate în mare.

Nicolson aprecia la două sute-două sute cincizeci de metri distanţa până la brizanţi. *Kerry Dancer* derivase spre sud de două ori mai repede decât fusese prevăzut. Timp de câteva clipe, secundul rămase nemişcat. Cântărea în minte şansele; apoi se clătină şi fu gata să cadă, în timp ce

Kerry Dancer atingea un recif submarin, cu un zgomot de metal care se rupe, şi punţile se înclinau din ce în ce mai mult. Nicolson îl zări pe Mac Kinnon care, bine fixat pe picioare, o ţinea cu nădejde pe infirmiera pe care o trecuse pe deasupra balustradei. Buzele i se deschideau din cauza efortului, dând la iveală dinţii albi, şi închise de tot ochii înfundaţi în orbite când ajunse în faţa luminii strălucitoare a reflectoarelor.

Nicolson era sigur că Mac Kinnon avea acelaşi gând ca al lui.

— Vannier! zise el pe un ton insistent. Ia felinarul. Semnalează căpitanului să rămână la distanţă. Aici sunt stânci şi fundul pe salturi e ridicat. Am eşuat. Ferris! Ia locul şefului de echipaj şi îmbarcă-i, oricum. Suntem legaţi de partea din faţă şi, dacă *Kerry Dancer* se răsuceşte în loc şi plonjează cu bordul în valuri, nu vom mai salva pe nimeni. Tu, Mac Kinnon, vino cu mine!

Cinci secunde mai târziu, era iar pe dunetă şi, cu un gest brusc, îndreptă lanterna spre cuşetele metalice. În total, mai rămăseseră opt oameni: cei cinci răniţi în stare să meargă, domnişoara Drachmann şi doi soldaţi foarte suferinzi. Aceştia erau întinşi de tot pe cuşeta de jos. Unul dintre ei respira zgomtos cu gura întredeschisă. Uneori, în somnul lui greu, gemea, agitat de mişcări convulsive. Celălalt, nemişcat pe pat, abia dacă mai respira. Numai ochii deschişi dovedeau că mai trăieşte.

— Voi, cinci! zise Nicolson arătând spre soldaţi. Ieşiţi cât puteţi de repede. Nu prea vă pasă, ai!

Întinse mâna, smulse rucsacul din mâinile unui soldat, care încerca să-şi treacă curelele peste umeri, şi îl aruncă într-un colţ.

— Lăsaţi-le încolo de bagaje! Haide! Fugiţi! Repede!

Patru soldaţi, împinşi de Mac Kinnon, ieşiră poticnindu-se. Al cincilea, un băiat de vreo douăzeci de ani, slab la faţă, nu făcuse nici o mişcare ca să se ridice. Cu ochii măriţi şi buzele agitate de un tremur continuu, îşi ţinea strânse mâinile la piept. Nicolson se aplecă spre el şi îl întrebă cu blândeţe:

— Ai auzit ce-am spus?

— Acolo e colegul meu, zise omul, fără să se uite la Nicolson şi arătând o formă întinsă pe una dintre cuşetele din spatele lui. E cel mai bun prieten al meu! Vreau să rămân cu el.

— Dumnezeule! murmură Nicolson.

Întoarse capul spre uşă şi ridică glasul:

— Fugi cât mai repede!

Soldatul înjură printre dinţi, dar se ridică imediat, când un huruit înfundat se percută în întreaga navă, făcându-o să vibreze. Zgomotul fu însoţit de o zdruncinătură violentă, care se simţi până la babord.

— Cred, domnule căpitan, că peretele etanş al camerei maşinilor a fost distrus, zise calm Mac Kinnon, cu accentul său blând de scoţian de la munte.

Ai fi zis că se angajase într-o discuţie amicală.

— Şi vasul ia apă în partea din spate, adăugă Nicolson.

Nu pierdu timpul cu vorba. Se aplecă spre soldat, îl apucă de cămaşă cu stânga, îl forţă să se ridice în picioare, dar surprinderea îi paraliză mişcările când infirmiera se repezi şi îi apucă braţul drept cu amândouă mâinile. Era înaltă, mai înaltă decât şi-ar fi închipuit. Părul ei îl lovi peste ochi şi simţi un miros slab de lemn de santal. Dar ceea ce îi reţinu cel mai mult atenţia fu ochii ei, sau mai curând ochiul, căci fasciculul lanternei lui Mac Kinnon nu lumina decât partea dreaptă a feţei tinerei femei. Acel ochi avea o culoare de o intensitate care aproape că îl şocă pe Nicolson. Niciodată nu văzuse un astfel de ochi, sau poate numai în propria lui oglindă!

Era albastru, de o frumuseţe arctică. În acel moment, cuvântul arctic se potrivea cel mai bine, căci exprima răceală şi ostilitate.

— Staţi! Nu-l loviţi. Se pot folosi şi alte mijloace.

Vocea nu se schimbase: rămăsese blândă, frumoş modulată, dar intonaţia, respectuoasă în clipa dinainte, acum devenise dispreţuitoare:

— Nu înţelegeţi; e bolnav!

Şi, întorcând spatele lui Nicolson, atinse uşor cu mâna umărul tânărului soldat.

— Haide, Alex. Trebuie, vezi prea bine. Mă voi ocupa eu de prietenul tău. Ştii foarte bine că voi face asta. Te rog, haide, Alex.

Ezitând, soldatul aruncă o privire spre omul culcat în spatele lui. Tânăra îl prinse de mână şi îl convinse cu blândeţe să se ridice. El mormăi câteva cuvinte, ezită iar, dar în cele din urmă trecu, clătinându-se prin faţa lui Nicolson, şi ieşi pe punte.

— Felicitări! zise Nicolson, făcând un semn cu capul spre uşă.

— Acum e rândul dumitale, domnişoară Drachmann.

— Nu. Aţi auzit promisiunea pe care i-am făcut-o. Şi, de altfel, mi-aţi cerut să rămân ultima.

Nicolson izbucni cu nerăbdare:

— Acum nu mai e cazul! Nu mai avem timp de pierdut! Ieşiţi pe punte şi veţi înţelege.

Ea rămase nehotărâtă câteva secunde, apoi lăsă capul în jos fără să zică nimic şi se întoarse în umbră, cu mâna întinsă spre o cuşetă din spatele ei.

Nicolson zise cu duritate:

— Grăbiţi-vă! Lucrurile personale nu mai au nici o importanţă! Aţi auzit ce-am spus?

Domnișoara Drachmann răspunse cu răceală:

— Nu sunt lucrurile mele personale! spuse ea, înfășurându-l bine pe copil. E un bun foarte prețios pentru altcineva, puteți fi sigur de asta!

Nicolson se uită la băiețel și dădu din cap.

— Puteți să-mi ziceți orice, domnișoară Drachmann, uitasem de el. Iar atitudinii mele îi puteți spune cum doriți: de exemplu, neglijență criminală...

— Viețile noastre sunt în mâinile dumneavoastră, răspunse ea fără animozitate. Nu puteți să vă gândiți la toate.

Și ieși înaintea lui pe puntea puternic luminată. Încă o dată, parfumul delicat pătrunse în nările lui Nicolson. Era un parfum slab, care dispărea repede, ca o amintire efemeră, și care stăruia abia perceptibil în atmosfera sufocantă și umedă de pe dunetă.

Lângă ușă, infirmiera alunecă și fu gata să cadă.

Mac Kinnon întinse mâna ca să o țină; ea o acceptă fără nici o ezitare și ieșiră împreună. După un minut, cei doi răniți fură transportați pe punte. Nicolson luase unul și Mac Kinoon pe celălalt. *Kerry Dancer*, cu partea din spate aproape în întregime scufundată, rămăsese fixată doar cu partea din față. La fiecare val, care o lovea la tribord, se cutremura sacadat.

Nicolson își zise că, peste un minut, nimic nu va mai proteja șalupa. Barca, când lăsându-se în jos, când scuturată de ruliu, se rotea în loc și primea tone de apă peste bord. Nicolson își zise că nu mai era nici o clipă de pierdut.

Sări peste balustradă și așteptă ca șeful echipajului să-i treacă primul rănit. Peste câteva secunde, orice îmbarcare ar fi devenit imposibilă; barca ar fi fost forțată să-i arunce pe oameni peste bord ca să nu se ducă la fund.

Acum, *Kerry Dancer* virase în așa măsură, încât suprastructura sa aproape că ascundea fasciculul reflectoarelor de pe *Viroma*.

Nicolson luă primul rănit din brațele lui Mac Kinnon și așteptă ca șeful de echipaj să se agațe de centura lui. Se întoarse și se aplecă cât putu de departe, când barca se ivi din întuneric în lumina lanternei lui Vannier. Docherty și Ames, ținuți solid de doi soldați, ajungeau aproape în dreptul lui Nicolson. Partea din spate a lui *Kerry Dancer* scufundându-se în apă, barca se găsi comparativ mai sus decât nava.

Cei doi îl apucară pe rănit și îl coborâră pe bancă, chiar în momentul în care barca dispărea în golul unui val, stropind cu apă și spumă fosforescentă.

După șapte-opt secunde, celălalt rănit ajunse alături de tovarășul său pe fundul bărcii. Nici unul nu scoase nici un geamăt.

Nicolson o chemă pe domnişoara Drachmann, dar aceasta împinse în faţa ei doi răniţi care puteau să meargă. Săriră împreună şi ajunseră teferi în barcă.

Mai rămăsese un soldat.

„Chiar grăbindu-ne cât putem de repede, reuşita operaţiunii ţine de un fir de păr!" îşi zise Nicolson.

Kerry Dancer se scufunda din ce în ce mai mult, dar ultimul soldat nu mai venea. Întunericul îl împiedica pe Nicolson să-l vadă; îi auzea doar vocea stridentă care exprima spaimă. Soldatul era la numai cincisprezece paşi de el, când auzi cuvintele blânde şi persuasive ale infirmierei.

— Ce naiba faceţi? se răsti Nicolson.

Urmă un murmur confuz, apoi tânăra strigă:

— Un minut, vă rog...

Nicolson se întoarse. Cercetă cu privirea partea din faţă, la babord. Apoi, cu un gest instinctiv de apărare, întinse un braţ, când reflectorul de pe *Viroma* lumină suprastructura lui *Kerry Dancer* şi strălucirea bruscă îi agresă ochii neobişnuiţi cu lumina.

Kerry Dancer se rotise în întregime în loc, se ducea la fund şi barca nu mai era protejată de nimic. Nicolson văzu primul val înspumat, asemenea unui zid care se deplasa, lovind flancul navei care se apleca, se apleca, în timp ce era asaltat de valul următor. Nu se putea evalua înălţimea acelor valuri. Reflectoarele, care aplatizau suprafaţa apei, luminau crestele albe, dar lăsau scobitura valurilor într-o beznă insondabilă. Totuşi, acele valuri nu erau prea înalte şi prea abrupte. Ar fi fost de ajuns o duzină ca să umple barca şi să o trimită la fund.

Nicolson se răsuci în loc şi sări peste balustradă. Le impuse lui Vannier şi Ferris să intre în barcă şi îi strigă lui Mac Kinnon să desfacă amarele din spate. Apoi, alergând şi poticnindu-se pe puntea alunecoasă şi aplecându-se într-o parte, acolo unde se aflau tânăra şi soldatul, între uşa punţii de la proră şi dunetă, nu pierdu timpul cu ceremonii zadarnice. O prinse pe fată de umeri, o făcu să se întoarcă brusc şi o împinse destul de brutal spre balustradă.

Apoi se întoarse să-l apuce pe soldat şi începu să-l târască pe punte. Băiatul se împotrivea şi, în timp ce Nicolson încerca să-l apuce mai bine, omul îl lovi cu sălbăticie pe secund între ochi. Nicolson se clătină şi fu gata să cadă, dar se ţinu bine şi se repezi ca o pisică spre soldat. Dar înjură imediat: cineva, în spatele lui, îl apucase de braţul care voia să lovească şi îl ţinea cu putere.

Mai înainte să se poată elibera, soldatul se întoarse şi escaladă în fugă duneta. Tălpile lui loveau cu un fel de furie treptele metalice.

— Ce proastă! zise calm secundul. Ce prostuță ridicolă!

Își eliberă brațul cu un gest brutal și voi din nou să spună ceva, când îl văzu pe șeful de echipaj care îi făcea semne frenetice. Silueta lui Mac Kinnon se detașa net în lumina reflectorului în exteriorul balustradei. Nicolson nu mai așteptă. O obligă pe infirmieră să se întoarcă, o îmbrânci de-a lungul punții și o ridică deasupra balustradei. Mac Kinnon o prinse în brațe. Căută din privire barca, cufundată pe trei sferturi în lințoliul unui gol de val, și așteptă posibilitatea să sară.

Întoarse capul preț de o secundă. Fața lui exprima furie și exasperare. Cu siguranță că văzuse ceea ce se petrecuse.

— Aveți nevoie de mine, domnule căpitan?

— Nu! răspunse Nicolson cu hotărâre. Importantă e barca!

Se uita țintă la barcă, care ieșea lent dintr-un val enorm, a cărui creastă se prăbușea în cascadă peste partea ei din față.

— Dumnezeule mare! Mac Kinnon, e plină de apă aproape până la bord! Trebuie s-o îndepărtăm de-aci cu cea mai mare viteză. O voi dezlega din față.

— Bine, domnule căpitan!

Mac Kinnon dădu din cap, ca și cum treaba asta se înțelegea de la sine. Apoi, evaluând timpul de care dispunea cu cea mai mare precizie, sări drept spre banca catargului, luând-o cu el pe tânăra infirmieră. Mâini înfrigurate îi prinseră pe amândoi și îi susținură când barca se lăsă iar în jos.

În secunda următoare, frânghia din față se derula până în barcă. Nicolson o urmări cu privirea, aplecat peste balustradă.

— Totul e bine, Mac Kinnon?

— Nu vă faceți griji, domnule căpitan!

Nicolson plecă, fără să mai aștepte să vadă cum se vor petrece lucrurile. Acum șansele de salvare erau mai mici ca niciodată, pentru că era vorba de o ambarcațiune plină de apă, în bătaia vântului, în momentul în care ajungea în larg. Dar, dacă Mac Kinnon spunea că totul era în regulă și că se va opri sub partea din spate, va aștepta acolo.

Nicolson împărtășea încrederea implicită a căpitanului Findhorn în inițiativă, simțul responsabilităților și calitățile de marinar ale lui Mac Kinnon. Urcă scara din față și, cu mâna pe balustradă, examină zona.

În fața lui se ridica suprastructura navei și, puțin mai departe, de fiecare parte, ghicea umbra lungă și îngustă a petrolierului, pată mai mult ghicită decât zărită sub lumina albă a refectorului.

Totuși – își dădea bine seama de asta –, lumina nu mai avea deloc intensitatea de la început. Preț de o secundă, Nicolson presupuse că

Viroma era probabil mai în larg, îndepărtându-se de fundul ridicat. Apoi înțelese, după poziția neschimbată a părții din față și din spate și a aspectului siluetei, că nu se mișcase deloc. Se afla în același loc; refectoarele erau aceleași, dar lumina lor părea să fi devenit mai slabă, absorbită parcă de tenebrele mării. Și mai era ceva: marea părea neagră, de un negru care nu mai avea nici cel mai mic punct alb, nici măcar creasta de spumă a unui val. Nicolson tresări brusc: păcura! Era păcura! Nu putea să fie nici o îndoială. Între cele două vase, marea era acoperită de un strat de păcură. În cursul ultimelor minute, *Viroma* fusese probabil ușurată de mii de litri de păcură. Destul ca să atenueze efectele celei mai violente furtuni!

Căpitanul Findhorn înțelesese foarte repede pericolul la care se expunea șalupa: ar fi fost înghițită de valuri.

Nicolson surâse și făcu cale întoarsă. Admițând că stratul de ulei asigura securitatea bărcii, secundul nu era deloc încântat că se va alege cu ochii arși și cu urechile, nasul și gura pline de fum, când va sări peste bord în câteva secunde, în compania tânărului soldat Alex.

Traversă fără greutate duneta spre partea din spate. Acolo îl găsi pe soldat lipit de grinda longitudinală, într-o atitudine încremenită, foarte puțin naturală, sprijinit cu spatele și cu mâinile cramponate de bastingaj.

Nicolson se apropie de el și îi văzu ochii mari și căprui tremurând de o tensiune foarte puternică. Nicolson își zise că săritul în apă cu acel băiat ar fi constituit o inițiativă sinucigașă, căci ar fi murit fie înecat, fie strangulat. Teroarea îl face pe un individ capabil de orice.

Secundul oftă, se aplecă peste balustradă și aprinse lanterna. Mac Kinnon se afla exact unde anunțase că se va opri, la adăpostul părții din spate și la o distanță de abia cinci metri.

Se auzi declicul lanternei, și Nicolson părăsi balustrada liniștit și fără grabă. Ajunse față în față cu tânărul soldat. Acesta nu se mișcase; respira scurt și sacadat. Nicolson luă lanterna cu mâna stângă, o îndreptă spre Alex și o aprinse. Văzu, ca într-o fulgerare, o față palidă și chinuită, buze aproape albe, întredeschise, printre care se vedeau dinții, ochii ficși, care se închiseră de tot sub șocul luminii. Ofițerul îi aplică imediat o lovitură violentă în maxilar și îl primi în brațe pe tânăr, chiar mai înainte ca acesta să se prăbușească. Îl ridică pe desupra balustradei, apoi trecu și el peste ea. Rămase suspendat un moment, puternic luminat de o lanternă care se aprinsese în barcă.

Mac Kinnon așteptase cu prudență, după ce auzise lovitura dată de Nicolson.

Acesta, cu un braț după mijlocul soldatului, sări imediat. Cei doi căzură în apă, la cinci metri de barcă. Dispărură aproape în tăcere sub valurile uleioase.

Imediat ce urcară la suprafață, fură apucați, ridicați și trași în șalupă. Nicolson tușea, înjura, încercând să-și debaraseze ochii, nasul și urechile de pelicula uleioasă care le acoperea. Tânărul soldat nu făcea nici o mișcare. Vannier și domnișoara Drachmann îl luaseră în primire, înarmați cu bucăți de pânză smulsă din cămașa lui Vannier.

Traseul până la *Viroma* nu prezenta nici un pericol, dar fu greu, deși scurt, deoarece toți pasagerii aveau rău de mare. Erau atât de slăbiți, încât toți fură ajutați să coboare din ambarcațiune când aceasta ajunse lângă *Viroma*.

După cincisprezece minute de la saltul pe care îl făcuse împreună cu tânărul soldat, ambarcațiunea era din nou fixată la locul ei, la bordul petrolierului.

Secundul mai aruncă o privire spre *Kerry Dancer*. Dar nu se mai zărea nici urmă de cabotor. Dispăruse ca și cum nu ar fi existat niciodată. Plin de apă, se desprinsese de recif ca să se ducă la fund.

Timp de câteva secunde, Nicolson nu putu să-și ia ochii de la valurile negre. Apoi se întoarse lent spre scară și urcă pe punte.

CAPITOLUL V

După o jumătate de oră, *Viroma* se deplasa în mod regulat, înaintând spre sud-vest, cu toată puterea maşinilor. Pata, lungă şi joasă a recifurilor de la Metsana, se depărta la tribord şi dispărea în noapte. Lucru ciudat, taifunul întârzia să-şi reia ofensiva; uraganul nu reîncepuse probabil pentru motivul că nava se deplasa o dată cu furtuna.

Pe pasarelă, Nicolson – după ce făcuse un duş, fusese fricţionat şi aproape că scăpase de păcură – stătea de vorbă cu primul locotenent. Căpitanul Findhorn se apropie fără zgomot şi îl bătu pe umăr.

— Aş vrea să-ţi spun o vorbă la mine în cabină, Nicolson. Te descurci singur, Barrett?

— Bineînţeles, domnule comandant. Vă dau imediat de ştire dacă survine ceva.

Răspunsul lui Barrett, jumătate întrebare şi jumătate afirmaţie, i se potrivea de minune. Era cu câţiva ani mai în vârstă decât Nicolson, şi nu voia în nici un fel să-şi asume o responsabilitate. De aceea era doar prim locotenent.

— Bine! Anunţă-mă!

Findhorn traversă camera hărţilor, de unde se trecea în cabina sa de zi. Aceasta se afla pe aceeaşi punte ca pasarela. Închise uşa şi avu grijă ca perdelele *blackout*-ului să fie bine trase. Aprinse lumina şi îi făcu semn lui Nicolson să ia loc. Apoi se aplecă şi deschise un dulap, de unde scoase două pahare şi o sticlă de whisky. Desfăcu sticla, turnă trei degete de lichid în pahare şi întinse unul lui Nicolson.

— Pune-ţi apă cât vrei, Johnny! Meriţi din plin acest întăritor şi, în plus, câteva ore de somn. Să mergi la culcare după ce pleci de-aici.

— Chiar aşa! murmură Nicolson. Să mă duc să dorm, când n-aţi părăsit puntea de noaptea trecută!

— Lasă! Lasă!, zise imediat Findhorn, ridicând mâna ca şi cum ar fi vrut să se apere. Discutăm despre asta mai târziu.

Bău o gură de whisky şi se uită la Nicolson cu un aer gânditor, peste marginea paharului.

— Ei bine, Johnny, ce părere ai?

— Despre *Kerry Dancer*?

Findhorn înclină capul. Celălalt răspunse calm:

— O navă pentru sclavi. Vă amintiţi de acel vapor arab, pe care Marina Regală l-a capturat în largul portului Ras-ab Hadd, anul trecut?

— Da, îmi amintesc.

— *Kerry Dancer* semăna cu el aproape perfect: uşi de fier peste tot, pe puntea principală, pe puntea superioară. Cele mai multe dintre ele nu se puteau deschide decât dintr-o singură parte. Tambuchiuri la douăzeci de centimetri, când erau. Inele prinse în perete la fiecare cuşetă. Cu siguranţă că avea baza de operaţiuni în insule şi acţiona cu succes în zona Amoy şi Macao.

— Comerţ cu oameni în acest secol douăzeci! murmură Findhorn.

— În fond, li se respecta viaţa. Aveţi răbdare ca aceşti oameni să devină la fel de civilizaţi ca noi şi să facă afaceri pe picior mare, cu gaze, lagăre de concentrare, bombardarea oraşelor deschise şi restul. Daţi-le timp. Deocamdată, acţionează ca nişte amatori.

— Eşti cinic, tinere! fu de părere Findhorn, dând din cap cu un aer de reproş. Oricum, ceea ce afirmi despre *Kerry Dancer* confirmă spusele generalului Farnholme.

— Aţi vorbit deci cu Excelenţa Sa? zise Nicolson pe un ton ironic. Mâine în zori mă va aduce în faţa Consiliului de Război!

— Ce mai e şi povestea asta?

— Nu i-am intrat în graţii şi mi-a spus verde în faţă.

— Atunci, înseamnă că s-a răzgândit, spuse Findhorn, umplând din nou paharele. „Acest tânăr este foarte capabil, foarte capabil, dar cam impetuos!" cam astea au fost cuvintele lui.

Nicolson dădu din cap.

— Mi-l închipui foarte uşor, îmbuibat şi vorbind cu capul sprijinit de speteaza fotoliului de la „Bengal Club". Dar e un tip ciudat. A făcut treabă foarte bună în barcă. Chiar credeţi că e deranjat la cap?

— Nu-i deloc, răspunse Findhorn.

Apoi se gândi câteva secunde şi adăugă:

— Sau poate că e, dar foarte puţin. Este însă un ofiţer în retragere. Poate că exagerează puţin în privinţa gradului, de când a fost scos la pensie...

— Dar ce naiba caută un tip ca ăsta la bordul lui *Kerry Dancer*! exclamă Nicolson.

— Tot felul de oameni fac ce fac, în ziua de azi, ca să trăiască în compania unor oameni cât se poate de ciudaţi, răspunse Findhorn, dar să ştii, Johnny, că te înşeli când te referi la „Bengal Club". Farnholme nu venea de la Singapore. Face afaceri în Borneo. Nu a fost prea explicit în privinţa acestor afaceri. A urcat la bordul lui *Kerry Dancer* la Benjermasin, împreună cu alţi câţiva europeni, care considerau că iaponezii îi puneau într-o situaţie imposibil de suportat. *Kerry Dancer* rgea în principiu în Bali, iar toţi aceşti pasageri sperau să găsească alt

vas care să-i ducă în Darwin. Dar, după toate aparenţele, Siran – ăsta e numele căpitanului –, un scelerat, dacă e să dăm crezare bătrânului Farnholme, a primit prin radio, de la patronul său din Macassar, ordinul să se ducă la Kota Bharu. Farnholme a făcut uz de mijloace de persuasiune suficiente ca să-l oblige să meargă la Singapore. De ce s-a lăsat Siran antrenat în aventura asta? Numai Dumnezeu ştie, căci japonezii se aflau la porţile oraşului. Însă totdeauna există mijloace ca să exploatezi o situaţie, când eşti un om fără scrupule. Poate că Siran şi oamenii lui sperau să se îmbogăţească rapid, cerând sume mari pentru transportul în afara oraşului. Numai că s-a întâmplat ceva la care nu se aştepta deloc. *Kerry Dancer* a fost rechiziţionată de armată.

— Aşa este, a fost armata! murmură Nicolson. Mă întreb ce-au păţit aceşti soldaţi. Mac Kinnon zice că la bord au urcat cel puţin douăzeci şi patru, ca să se asigure că *Kerry Dancer* se deplasa cu adevărat la Darwin.

— E foarte ciudat, spuse Findhorn, strângând din buze. Farnholme mi-a povestit că erau instalaţi pe puntea de la proră, poate închisă de una dintre acele uşi inteligente, care nu poate să fie deschisă decât dintr-o singură parte. Ai remarcat asta?

Nicolson scutură din cap.

— Nu, toată partea din faţă era practic sub apă, în momentul în care am urcat la bord, dar nu m-ar surprinde. Uşa ar fi putut să fie blocată de schijele bombelor.

Nicolson bău o gură de whisky şi se strâmbă dezgustat, nu din cauza băuturii, ci a gândurilor.

— Ce alternativă plăcută: înecarea sau arderea de viu! Tare mult aş vrea să-l întâlnesc într-o zi pe acest căpitan Siran, şi cred că nu sunt singurul! Ce fac ceilalţi pasageri? Au ceva de adăugat faţă de ceea ce ştiţi deja?

Findhorn scutură din cap.

— Sunt prea bolnavi, prea obosiţi ca să vorbească sau nu ştiu nimic.

— Cred că au fost spălaţi şi puşi în pat?

— Mai mult sau mai puţin. I-am instalat cam peste tot. Soldaţii la un loc în partea din spate, cei doi grav-bolnavi, la infirmerie; pe ceilalţi opt i-am dus în fumoar şi în cele două cabine de la babord. Farnholme şi preotul musulman împart biroul inginerilor mecanici.

Nicolson zâmbi sarcastic.

— Spectacolul merită văzut: suveranitatea britanică respiră acelaşi aer ca acel păgân obscur.

— Te înşeli, mormăi Findhorn. Sunt amândoi, faţă în faţă, la o masă pe care se află pahare şi o sticlă de whisky aproape plină. Se înţeleg admirabil.

— Ultima dată când l-am văzut, sticla lui era aproape jumătate plină, spuse Nicolson gânditor. Probabil că a golit-o chiar mai înainte de a fi urcat pe punte. Duce după el o geantă enormă Gladstone, și sunt sigur că conține numai sticle de whisky. Și ceilalți?

— Care? A, da! Bătrânica e în cabina lui Walters. El și-a dus o saltea în încăperea stației-radio. Iar infirmiera-șefă, care am impresia că conduce serviciul...

— Domnișoara Drachmann?

— Da. Ea ocupă cabina cadeților cu băiețelul, iar al cincilea inginer-mecanic împarte cabina cu Barrett și cu al patrulea inginer. Două dintre infirmiere și-au găsit loc în cabina lui Vannier, iar celelalte, în cabina celui de al cincilea inginer.

— Înseamnă că totul a fost rezolvat!

Nicolson oftă. Aprinse o țigară și urmări cu privirea fumul albastru care se ridica leneș spre tavan.

— Sper să nu fi nimerit din lac în puț! Vom încerca din nou să trecem priu strâmtoarea Carimata, domnule comandant?

— De ce nu? Unde am putea...

Findhorn se întrerupse, văzându-l pe Nicolson punând mâna pe receptorul telefonului și ducându-l la ureche.

— Da. Cabina căpitanului... A, tu ești Willy? Da, e aici, închide o clipă.

Nicolson se ridică rapid, lăsând scaunul gol lângă Findhorn.

— Era al doilea inginer-mecanic, domnule comandant.

Findhorn vorbi preț de o jumătate de minut, sau mai curând emise niște mormăituri monosilabice.

„Ce vrea Willoughby?" își zise Nicolson. Vocea lui părea tristă, dar nimeni nu-l văzuse vreodată pe Willoughby pasionat de ceva. După părerea lui, nimic nu merita să te entuziasmeze. Era un bătrân original, puțin cam visător, cel mai în vârstă din tot echipajul. Dragostea lui față de literatură nu se putea compara decât cu disprețul său față de mașini și pentru el însuși, care își câștiga viața datorită mașinilor. Era cel mai cinstit om din lume și cel mai puțin egoist. Nicolson nu mai întâlnise încă unul la fel.

Willoughby nu era deloc orgolios. Probabil că nu-și lua în seamă propriile calități. Făcea parte dintre aceia care nu posedă mare lucru și nu doresc nimic. Nu avea nici un punct comun cu Nicolson sau, cel puțin, aceste puncte erau superficiale.

Să fi fost oare atrași de contraste? Nicolson avea o mare simpatie pentru bătrânul inginer-mecanic, iar Willoughby, celibatarul, care nu

dispunea decât de o încăpere care servea de salon şi de dormitor, la „Society Club" din Singapore, petrecuse multe seri în casa lui Nicolson. Îşi amintea că soţia lui, Caroline, îl aprecia tare mult pe bătrânul Willy şi se străduia să pregătească cele mai bune feluri de mâncare pentru el.

Nicolson se uita distrat la pahar; o amintire tristă îi făcea buzele să tremure uşor.

Deodată, îşi dădu seama că Findhorn se afla în picioare şi se uita la el cu un aer cam ciudat.

— Ce-ai, Johhny? Nu te simţi bine?

Nicolson zâmbi.

— Mi-am lăsat gândurile să vagabondeze, domnule comandant!

Şi adăugă, arătând cu un gest spre sticla de whisky:

— Asta te ajută foarte bine când te plimbi prea mult prin amintiri.

— Ei bine, atunci acceptă acest ajutor şi mai fă un tur de orizont mental!

Findhorn îşi luă şapca şi se îndreptă spre uşă.

— Vrei să mă aştepţi aici? Trebuie să cobor un moment.

* * *

După două minute, căpitanul îl suna pe Nicolson şi îl ruga să vină în sala de mese. Fără să-i spună de ce. În timp ce cobora, Nicolson îl întâlni pe Vannier, care ieşea din cabina operatorului TSF. Părea nefericit, nemulţumit. Nicolson se uită la el, încruntându-se întrebător. Ochii lui Vannier se uitau ţintă la uşă, pe care o închise cu un aer de anxietate amestecată cu indignare.

— Hoaşca asta arţăgoasă plânge, domnule căpitan, zise el cu glas scăzut.

— Cine?

— Domnişoara Plenderleith. E în cabina lui Walters. Tocmai era să adorm când a început să bată în peretele care ne desparte. Şi, când m-am prefăcut că nu aud, a ieşit pe culoar şi m-a strigat.

Vannier se opri, apoi continuă pe un ton convingător:

— Are o voce răsunătoare, domnule căpitan.

— Dar ce voia?

— Voia să vorbească cu căpitanul. „Tinere, trebuie să vorbesc imediat cu căpitanul! Spune-i să vină." Apoi pur şi simplu m-a împins afară. Ce să fac?

— Evident, ce ţi-a cerut.

Nicolson schiţă un zâmbet ironic.

— Dar te însoţesc. Căpitanul e jos. Vreau să fiu de faţă la discuţie.

Coborâră împreună în sala de mese. Era o încăpere mare, unde se aflau două mese şi scaune pentru douăzeci de persoane. Dar acum era aproape

pustie. Cele trei persoane prezente stăteau în picioare. Căpitanul şi al doilea inginer-mecanic, unul lângă celălalt, cu faţa spre partea din faţă, se lăsau în voia ruliului.

Findhorn zâmbea, impecabil în uniforma lui, ca totdeauna. Willoughby zâmbea şi el, dar asemănarea între cei doi se oprea aici.

Înalt, adus de spate, oacheş la faţă şi plin de riduri, cu părul cărunt prost pieptănat, Willoughby era coşmarul croitorilor. Purta o cămaşă albă, sau care fusese iniţial albă, necălcată, fără nasturi, deşirată la gât şi la jumătatea mânecilor. Pantalonii, din pânză kaki, mototoliţi, erau prea scurţi. În picioare avea şosete cu pătrăţele şi pantofi de pânză fără şireturi. În ziua aceea nu se bărbierise, şi probabil că nu făcuse asta toată săptămâna.

Pe jumătate în picioare şi pe jumătate sprijinită de servantă, o tânără se uita la ei, în timp ce se ţinea cu amândouă mâinile de marginea unei mobile, ca să-şi menţină echilibrul. Nicolson şi Vannier o zăriră doar din profil, când intrară, totuşi îşi putură da seama că şi ea zâmbea. Colţul gurii i se ridica uşor, făcând să apară o gropiţă în obrazul măsliniu. Avea nasul drept şi delicat; fruntea era lată şi netedă. Părul negru, lung şi mătăsos, forma o coadă grea lăsată pe ceafă; un păr de un negru intens, cu reflexe albastre sub razele fierbinţi ale soarelui şi strălucind ca aripile unui corb.

Părul, tenul, pometii făceau din acea fată un tip caracteristic de frumuseţe eurasiatică, dar privind-o mai îndelung – şi ce bărbat nu ar fi privit-o îndelung pe domnişoara Drachmann? – , îţi dădeai seama că nu avea nimic caracteristic, nici eurasiatic. Faţa ei nu era destul de lată şi trăsăturile erau prea fine. Ochii, de un albastru imposibil, trădau o origine nordică. Erau aşa cum o văzuse Nicolson prima dată, la lumina lanternei, la bordul lui *Kerry Dancer*, de un albastru surprinzător, extrem de limpede. Atrăgeau privirea, făcându-te chiar să uiţi de frumuseţea restului feţei. Ochii aveau însă cearcăne datorită oboselii.

Nicolson remarcă faptul că îşi scosese pălăria şi haina; purta doar fusta kaki pătată şi o cămaşă albă, curată, mult prea mare pentru ea, cu mânecile suflecate foarte sus pe braţele subţiri. Nicolson ar fi putut să pună prinsoare că era o cămaşă a lui Vannier.

Al doilea locotenent stătuse jos lângă ea în barcă şi îi vorbise cu glas scăzut, părând foarte preocupat de confortul ei. Nicolson zâmbi în sinea lui şi îşi aminti zilele în care era şi el un tânăr cu inima sensibilă, totdeauna gata să fie de folos unei femei aflată la necaz. Dar nu-şi putu aminti cu exactitate de nici una dintre acele zile. Probabil că fuseseră prea puţine.

Nicolson îl lăsă pe Vannier să treacă înaintea lui. Era curios să vadă cum va reacţiona Findhorn la pretenţiile domnişoarei Plenderleith. Apoi

intră şi el şi închise uşa. Voia să înainteze rapid, dar se opri la timp, înainte de a se lovi de Vannier, care încremenise în poziţie de drepţi, la mai puţin de un metru de uşă, cu pumnii strânşi. Ceilalţi trei tăcuseră la intrarea lui Nicolson şi Vannier. Vannier nu se uita nici la Findhorn şi nici la Willoubghy: nu avea ochi decât pentru infirmieră şi buzele i se întredeschiseră de stupefacţie.

Domnişoara Drachmann întorsese capul şi acum avea luminată din plin partea stângă a feţei, iar partea aceea nu avea nimic frumos.

O cicatrice lungă şi neregulată, încă proaspătă şi lividă, se întindea de la rădăcina părului, pe tâmplă şi până la bărbia uşor rotunjită, despicând parcă obrazul. Punctele de sutură erau foarte vizibile. Sus, chiar deasupra pometului, cicatricea avea o lăţime mai mare de un centimetru.

Pe altă faţă, această cicatrice ar fi fost cumplită la vedere; dar pe trăsăturile sale delicate, ea părea o caricatură, şocantă ca o blasfemie.

Domnişoara Drachmann se uită la Vannier câteva secunde, în tăcere, apoi zâmbi. De fapt, nu zâmbea, dar pliul buzelor făcuse să apară o gropiţă în obrazul drept, albind cicatricea de pe celălalt, în colţul gurii şi în spatele ochiului. Ridică mâna stângă şi atinse uşor acest obraz.

— Nu-i aşa că e urât? zise ea.

Vocea nu exprima nici condamnare, nici reproş, ci mai curând un fel de milă stranie, care nu se adresa ei însăşi, căci aproape părea că se scuză.

Vannier nu răspunse nimic. Era puţin mai palid ca de obicei, dar, când infirmiera vorbi, obrajii căpătară o culoare roşie. Întoarse capul, şi efortul fizic pe care îl făcea, ca să nu mai privească acea rană hidoasă, era aproape vizibil.

Deschise gura, dar nu spuse nimic. Poate că nu putea să spună nimic.

Nicolson trecu repede prin faţa lui, făcu un semn amical cu capul lui Willoughby şi se opri lângă tânăra infirmieră. Căpitanul Findhorn îl observa cu atenţie, dar el nu băgă de seamă.

— Bună seara, domnişoară Drachmann! zise el pe un ton puţin cam rece, dar cordial. Bolnavii dumitale sunt instalaţi confortabil?

„Ce banalităţi!" îşi zise Findhorn.

— Da, vă mulţumesc, domnule căpitan.

— Nu-mi ziceţi căpitan, v-am mai spus deja, îi atrase el atenţia, ridicând încet mâna ca să atingă uşor obrazul rănit.

Ea nici nu clipi. Numai ochii ei albaştri deveniră parcă şi mai mari.

— Îmi închipui că autorul este frăţiorul nostru galben?

Vocea era la fel de blândă ca şi atingerea mâinii.

— Da. Nu vă înşelaţi. Am fost prizonieră lângă Kota Bharu.

— O lovitură de baionetă?

— Da.

— Era o baionetă zimțată, destinată unei întrebuințări deosebite, nu-i așa?

Nicolson examină rana: la bărbie, incizia era dreaptă și adâncă, dar la tâmplă se putea vedea o tăietură lată și grosolană.

— Erai culcată la pământ în timpul operațiunii?

— Sunteți foarte perspicace, zise ea cu jumătate de glas.

— Cum ați scăpat?

— Un bărbat gras a intrat în camera mea. Transformasem un bungalou în spital de companie. Era un bărbat gras cu păr roșu. Mi-a spus că e un *argyll*, sau ceva de genul ăsta. A smuls baioneta omului care mă lovise și mi-a cerut să nu mă uit. Când m-am întors spre el, soldatul japonez era mort pe podea.

— Bravo, *argyll*! murmură Nicolson. Cine a cusut rana?

— Același om. Mi-a spus că nu se pricepe prea bine la lucrurile astea.

— Într-adevăr! Se putea și mai bine, recunoscu Nicolson. Dar ameliorarea e oricând posibilă.

— Cicatricea asta e oribilă, zise ea, apăsând pe ultimele cuvinte. Știu că e oribilă.

Tânăra infirmieră lăsă capul în jos timp de câteva secunde, apoi ridică ușor capul și încercă să-i zâmbească lui Nicolson, dar zâmbetul nu era deloc vesel.

— Oricum, așa ceva nu înfrumusețează, vedeți bine!

— Depinde!

Și Nicolson, arătând cu degetul spre al doilea inginer-mecanic, adăugă:

— O astfel de cicatrice i s-ar potrivi foarte bine lui Willy, care e un bătrân „scârțar". Dar dumneata ești femeie!

Se opri, se uită la ea un moment, apoi continuă:

— Ești mai mult decât drăguță, domnișoară Drachmann, ești drăguță și, la dumneata, această rană de baionetă apare îngrozitoare. Îmi cer scuze că spun asta! Trebuie să mergeți în Anglia!

— În Anglia?

Fata roși.

— Nu înțeleg.

— În Anglia! Sunt convins că în această parte de lume nu există un specialist în chirurgie estetică destul de abil, dar în Anglia sunt doi sau trei – nu mai mulți –, în stare să vă redea frumusețea, fără ca nici măcar omul cu care ați dansa să nu-și dea seama de ceva. Evident, va trebui să vă fardați puțin! zise Nicolson.

Ea îl privi în tăcere, apoi zise pe un ton posac:

— Uitați că eu însămi sunt infirmieră și nu vă cred.

— Credem cu cea mai mare fermitate în lucrurile despre care știm cel mai puțin, fu de părere Willoughby.

Domnișoara Drachmann tresări.

— Cum? Ce spuneți?

— Nu-i dați atenție.

Căpitanul Findhorn făcu un pas spre ea, zâmbind.

— Domnul Willoughby vrea să ne facă să credem că are totdeauna un citat adecvat gata pregătit. Dar domnul Nicolson și cu mine știm foarte bine că el însuși inventează aceste citate în funcție de situație.

— Poți să fii castă precum gheața și pură aidoma zăpezii, că tot nu vei scăpa de calomnii! zise Willoughby, dând din cap.

— Adevărat, spuse Findhorn. Are dreptate, domnișoară Drachmann. N-ar trebui să fii atât de sceptică. Nicolson știe ce spune. După părerea lui, în Anglia sunt doar trei chirurgi pricepuți la asemenea lucruri, iar unul dintre ei este chiar unchiul lui.

Apoi, cu un gest, căpitanul puse capăt subiectului.

— Nu v-am chemat aici ca să vorbim de chirurgie estetică sau ca să am plăcerea personală de a face pe arbitrul. Nicolson, cred că ne-am îndepărtat...

Se întrerupse brusc și strânse pumnii la sunetul sirenei, care răsuna deasupra capului său, acoperindu-i vorbele. Două sunete lungi, unul scurt... două lungi, unul scurt! Era semnalul de alarmă. Nicolson ieși primul din încăpere; Findhorn era în spatele lui la un pas.

Tunetul bubuia înfundat la orizont, spre est, și o puzderie de fulgere se aprindeau cu intermitență de-a lungul strâmtorii Rhio, în vârtejul interior al taifunului. Mai sus, norii, abia vizibili, se înghesuiau unii în alții. Primele picături de ploaie cădeau greoi pe acoperișul timoneriei navei *Viroma*, atât de lent, încât ai fi putut să le numeri unul câte unul.

La sud și la vest, nu ploua, tunetul nu se auzea; erau doar jeturi bruște și intermitente de lumină deasupra insulelor. Chiar se puteau vedea sau doar ți le puteai închipui? În orice caz, noaptea părea și mai neagră când se stingeau.

Pentru a cincea oară în două minute, oamenii de veghe de pe pasarela navei, cu coatele îndoite lipite de geam și cu binoclul de noapte lipit de ochii obosiți, zăriseră același semnal în întunericul dinspre sud-vest. Consta într-o serie de jeturi de lumină scurte și fugare, șase în total, care nu durau mai mult de zece secunde.

— Douăzeci și cinci la tribord, de data asta! murmură Nicolson. Și sunt aproape sigur că semnalul este exact la nivelul apei.

Findhorn lăsă binoclul jos şi îşi frecă ochii cu dosul mâinilor, apoi ridică iar binoclul şi zise:

— Te aud gândind cu glas tare, Nicolson.

Nicolson schiţă un zâmbet în umbră. Findhorn se comporta ca şi cum ar fi fost instalat în salonul bungaloului său şi nu în ochiul taifunului, fără să ştie unde acesta urma să izbucnească, dar ştiind că era răspunzător de cantitatea imensă de carburant şi de viaţa a şaptezeci de oameni, în timp ce un nou pericol necunoscut apărea, ameninţător, din tenebre.

— La ordinele dumneavoastră, domnule comandant! zise Nicolson.

Secundul lăsă şi el binoclul jos.

— Ar putea să fie un far sau o baliză, dar nu-i nici una şi nici alta. Nu există aşa ceva în zonă, şi nu cunosc nici far, nici geamandură şi nici baliză ale căror lumini să se succeadă în acest ritm. Poate că sunt nişte piraţi, tipii lui Rommey. Rye şi Penzance erau nişte mici copii în comparaţie cu cei de-aici... Dar nu! Insula cea mai apropiată e situată la o depărtare de cel puţin şase mile, la sud-vest, şi această lumină e tot mai aproape de noi.

Findhorn se duse la uşa timoneriei şi dădu ordin să fie redusă viteza la jumătate, apoi se întoarse spre Nicolson.

— Continuă! zise el.

— Ar putea să fie un vas de război japonez, un distrugător sau ceva de genul ăsta. Totuşi, este imposibil. Ar trebui să ai idei sinucigaşe, ca noi, ca să te avânţi în mijlocul taifunului, în loc să cauţi un adăpost. În plus, comandantul unui distrugător, dacă e om inteligent, ar sta liniştit, în loc să ne facă să beneficiem de reflectoarele lui la o distanţă atât de mică.

— La fel gândesc şi eu, zise Findhorn. Dar, în definitiv, cu ce avem de-a face? Uite, iar începe!

— Da! Iar semnalele sunt acum mai apropiate. În acest moment sunt staţionare. Ar putea să fie un submarin, al cărui sunet hidrofon îl face să creadă că suntem o navă foarte importantă şi că, pentru că nu-şi dă bine seama de traseul şi de viteza noastră, vrea să-i răspundem, ca să-i dăm o linie de ţintă pentru torpilele lui. Nu prea păreţi convins?

— Nici o prespunere nu mi se pare cu adevărat acceptabilă. Dar nu sunt foarte îngrijorat. Într-o astfel de noapte, un submarin ar fi atât de scuturat, încât n-ar putea să nimerească nici *Queen Mary** de la treizeci de metri.

— Ai dreptate. Alţii, cu acelaşi spirit bănuitor ca noi, ar fi convinşi de asta. Cineva cere ajutor de pe o barcă simplă sau de pe o plută. Dar n-are nici o şansă de scăpare.

*Unul dintre cele mai mari pacheboturi englezeşti (n.a).

— Ia legătura cu toate tunurile, dă ordin să se ia drept țintă această lumină, și oamenii să fie gata să tragă. Și spune-i lui Vannier să vină la mine. Telefonează să reducă viteza.

— Am înțeles, domnule comandant!

Nicolson intră în timonerie și Findhorn puse iar binoclul la ochi. Dar mârâi furios când simți că cineva îi atinge umărul. Lăsă jos binoclul, se întoarse pe jumătate și știu despre cine era vorba chiar mai înainte să vadă personajul. Chiar și în aer liber, mirosul de whisky era insuportabil.

— Ce naiba se întâmplă, căpitane?

Farnholme vorbea pe un ton arțăgos:

— Ce rost are tămbălăul ăsta? Afurisita de sirenă era să-mi spargă timpanul!

— Îmi pare rău, generale, răspunse Findhorn, cu un aer total dezinteresat de problemă. Este semnalul nostru de alarmă: am zărit o lumină suspectă. E posibil să întâmpinăm dificultăți neprevăzute.

Timbrul vocii se schimbă brusc.

— Și mi-e teamă că va trebui să vă cer să plecați de-aici. Nimeni nu are voie să urce pe pasarelă fără autorizație specială. Scuză-mă!

— Ce?

Farnholme avea aerul năucit al cuiva căruia i se cerea să înțeleagă ceva ce nu putea să fie înțeles.

— Desigur, acest regulament nu mă privește și pe mine!

— Ba da! Și-mi cer scuze pentru asta...

Ploaia cădea acum din ce în ce mai tare. Picăturile grele cădeau cu atâta putere pe umerii lui Findhorn, încât le simțea greutatea prin haine. Aveau să fie încă o dată udați, și lui Findhorn nu-i plăcea deloc această perspectivă.

— Trebuie să cobori, generale!

Lucru ciudat, Farnholme nu protestă. Nu zise nimic, întoarse spatele și dispăru în noapte. Findhorn fu apoape sigur că nu plecase, ci rămăsese ascuns în întuneric, în fundul timoneriei. În fond, nu avea importanță. Pasarela era mare. Totuși, lui Findhorn nu-i plăcea ca cineva să se cramponeze de el când trebuia să se miște rapid și să ia decizii imediate.

Când ridică binoclul, revăzu semnalul luminos. De data asta, era mult mai apropiat, dar mai slab. Bateria era pe sfârșite; totuși, lumina era încă destul de puternică. Dar acum nu mai era vorba de seria regulată de jeturi luminoase din momentele dinainte, ci un incontestabil SOS: trei linii scurte, trei lungi, trei scurte, semnalul universal în caz de pericol pe mare.

— M-ați chemat, domnule comandant?

Findhorn lăsă jos binoclul și se uită în jur.

— Îmi pare rău că te-am scos afară pe potopul ăsta, dar am nevoie de o mână fermă care să folosească lampa de semnalizare. Vezi semnalul de-acolo?

— Da, domnule comandant! Îmi închipui că e vorba de cineva care cere ajutor.

— Sper, răspunse Findhorn cu un aer sumbru. Scoate Aldis-ul* și întreabă cine sunt.

Se întoarse, auzind pe cineva ridicând portiera.

— Tu ești, Nicolson?

— Da, domnule comandant. Am făcut tot ce s-a putut. Toată lumea e pregătită. Nu mi-e teamă decât că aventurile din ultimele zile ar fi putut să-i enerveze prea tare pe oamenii noștri, care ar putea să tragă prea repede. I-am cerut șefului de echipaj să instaleze două lămpi cu reflector la tribord, la nivelul cisternei nr. 3...

— Mulțumesc, Nicolson! Te gândești la toate. Ce zici de timp?

— Umed, răspunse Nicolson, posac.

Strânse și mai tare prosopul după gât, ciuli urechea la declicul lămpii Aldis și așteptă ca raza luminoasă să-și traseze siajul alb prin aversă.

— Umed și vântos. Se anunță furtună. Unde ne va împinge? N-am nici cea mai mică idee. Dar, la drept vorbind, legea lui Buys-Ballot și lucrarea care vorbește despre furtunile tropicale nu ne sunt aproape la fel de utile ca un chibrit în iad.

— Ai dreptate. Ne aflăm de o oră și cincizeci de minute în centrul acestui uragan. M-am aflat în aceeași situație în urmă cu aproape zece ani, timp de douăzeci și cinci de minute, și credeam că am realizat un record în materie.

Dădu lent din cap și împrăștie picăturile de ploaie.

— Incredibil! Un adevărat taifun trebuia să se declanșeze în principiu cu șase luni mai devreme sau mai târziu. Oricum, nu se anunță un uragan de forța doisprezece.

— Dar fenomenul este cu totul și cu totul în afara sezonului și cu totul anormal în aceste locuri în oricare sezon. Un motiv să arunci la coșul de gunoi toate lucrările despre legile și regulile furtunilor. Sunt sigur că ne aflăm în punctul în care furtuna își inversează cursul și aproape sigur că va izbucni la nord-est. În ceea ce privește faptul că ne-am afla în sectorul periculos sau...

Se întrerupse, cu ochii țintă la micul punct de lumină galbenă, pe care aversa îl făcea din ce în ce mai imprecis.

*Lampa de semnalizare (n.a.).

— Nu zice că se scufundă? Ce zice, Walters?

— Se anunţă *Van Effen*! Asta e tot, domnule comandant. Cel puţin, aşa cred. *Van Effen*?

— Doamne! Ce noapte blestemată! Să fie oare alt *Kerry Dancer*? strigă Findhorn. *Van Effen*? Cine a auzit de *Van Effen*? Ştii ceva, Nicolson?

— Nimic!

Nicolson se întoarse şi strigă prin portieră:

— Eşti acolo, locotenente?

— Da, domnule căpitan.

Vocea venea din umbră, dar de foarte aproape.

— Verifică repede în registru. *Van Effen*, în două cuvinte. E un nume olandez! Grăbeşte-te! Grăbeşte-te!

— *Van Effen*! Am auzit pe cineva zicând *Van Effen*?

Felul în care vorbea era propriu unui singur om. Dar acum vorbea precipitat.

Silueta înaltă a lui Farnholme ieşi din întunericul care domnea în fundul timoneriei.

— Nu vă înşelaţi? Chiar cunoaşteţi o navă cu acest nume?

— Nu-i o navă! E un om! Unul dintre prietenii mei. Un olandez care se afla la bordul lui *Kerry Dancer*. A urcat la bord o dată cu mine, la Banjermasin. Probabil că a coborât în şalupă când *Kerry Dancer* a luat foc. După cunoştinţa mea, nu era decât o sigură şalupă.

Farnholme ieşi pe pasarelă ca să privească pe deasupra căbănuţei, fără să-i pese de ploaia care îi cădea în valuri pe spate.

— Salvaţi-l!

— De unde să ştim că nu-i o cursă?

Tonul căpitanului păru un duş rece, după vorbele vehemente ale lui Farnholme.

— Poate că este chiar van Effen despre care vorbiţi. Dar cine poate să fie sigur? Şi, chiar dacă este el, cum să fim siguri că putem avea încredere în el?

Tonul lui Farnholme era tonul cuiva care avea o foarte bună părere despre el:

— Ascultaţi-mă! Tocmai vorbeam cu acel tânăr, Vannier, dacă i-am reţinut bine numele...

Findhorn îl întrerupse cu răceală:

— La subiect! Această ambarcaţiune, dacă este o ambarcaţiune, se află la douăzeci de metri de noi.

— Vreţi să mă ascultaţi?

Farnholme aproape că strigă. Apoi continuă cu mai mult calm:

— Știți de ce sunt în viață, știți de ce infirmierele și soldații nu sunt morți? Există o singură cauză a acestui miracol. Când căpitanul vasului *Kerry Dancer* a vrut să spele putina de la Singapore, ca să-și salveze propria piele, cineva i-a pus un revolver în spate și l-a forțat să facă imediat cale întoarsă. Acest cineva a fost van Effen, și van Effen se află acolo, în acea barcă, căpitane Findhorn!

— Mulțumesc, generale!

Findhorn rămânea calm și nu se agita mai mult decât îi era obiceiul.

— Reflectorul! Nicolson, cere-i șefului de echipaj să aprindă amândouă reflectoarele; imediat ce dau semnalul înapoi, lent...

Raza reflectorului străpunse întunericul, luminând o mare plină de hulă, albă, sub ploaia torențială. O fracțiune de secundă rămase staționar, proiectând o lumină palidă pe perdeaua aproape opacă a aversei. Apoi fasciculul luminos își începu căutarea și se opri brusc asupra unei bărci de salvare, aflată destul de aproape. Ambarcațiunea călărea valurile, ancora plutitoare se scufunda, se ridica pe valurile scurte ridicate în jurul ei și se scufunda din nou când acestea se prăbușeau cu violență. Dar valurile, în centrul unei furtuni tropicale, nu au o mișcare regulată și, deseori, un val furios se curbează și cade spre interior. În barcă se aflau șase-șapte oameni. Se lăsau în jos, se ridicau, se lăsau și se ridicau, străduindu-se din toate puterile să împiedice scufundarea ambarcațiunii. Luptă neputincioasă, căci deja începea să se ducă la fund.

Un singur om părea indiferent, așezat în partea din spate, privind la petrolier. Își apăra fața cu un braț de lumina orbitoare a reflectorului. Deasupra acestui braț, ceva alb strălucea în lumină, poate o bonetă, dar era greu să fii sigur de la distanța aceea.

Nicolson se lăsă să alunece la capătul de jos al scării pasarelei, trecu în fugă prin fața bărcii de salvare, coborî altă scară spre pasarela din spate și din față. A treia scară ducea la cisterna nr. 3.

De acolo, secundul își croi drum, fără să ezite, prin mijlocul labirintului de țevi, de conducte de gaz și de abur, acestea din urmă fumegând. În sfârșit, ajunse la tribordul petrolierului. Farnholme îl urma îndeaproape. În momentul în care Nicolson punea mâna pe balustradă și se apleca în afară, cele două reflectoare se aprinseră deodată.

Douăsprezece mii de tone și o singură elice! Dar Findhorn își manevra nava grea pe acea mare agitată ca și cum ar fi manevrat un torpilor. Barca era acum la vreo patruzeci de metri. Ajunsese deja în haloul de lumină al lămpilor și se apropia cu fiecare clipă. Oamenii, care acum se aflau la adăpostul petrolierului, nu mai scoteau apa din barcă și se agitau pe bănci, cu ochii îndreptați spre cei care se aplecau din înălțimea punții, gata să sară.

Nicolson se uită cu atenție la omul aflat în partea din spate. Acum vedea că nu purta bonetă și că avea capul înfășurat într-un pansament grosolan murdar de sânge. Mai remarcă și poziția ciudată și rigidă a brațului drept. Se întoarse spre Farnholme și arătă spre omul aflat în partea din spate.

— Acela este prietenul dumneavoastră?

— Da, e van Effen, răspunse Farnholme cu un aer satisfăcut. Nu v-am spus?

— Ați avut dreptate!

Nicolson făcu o pauză.

— Pare să domnească o încredere grozavă!

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că prietenul dumneavoastră îi ține pe amicii lui sub amenințarea unui revolver. Nu și-a luat nici o clipă ochii de la ei cât l-am observat.

Farnholme tresări, apoi murmură:

— Ai dreptate! Pe legea mea, ai dreptate!

— De ce?

— Habar n-am și nici nu pot să ghicesc. Dar puteți să mă credeți, domnule Nicolson, că, dacă prietenul meu consideră necesar să-i țină la respect, asta înseamnă că are motive întemeiate s-o facă.

* * *

Sprijinit de peretele sălii de mese, cu un pahar mare de whisky în mână, cu hainele șiroind de apă, van Effen făcea o relatare concisă și convingătoare. Barca de salvare, echipată cu motor, îi dusese rapid departe de *Kerry Dancer* cuprinsă de flăcări. Reușiseră să se pună la adăpostul unei insulițe, situată la câteva mile sud de navă, exact înainte de dezlănțuirea furtunii. Așteptaseră ore în șir să se potolească vântul. Și, brusc, vântul încetase. La puțin timp după aceea, zăriseră rachete luminoase spre nord-vest.

— Erau ale noastre! zise Findhorn. Ai luat atunci hotărârea să ne alertezi.

— Sigur că da!

Olandezul schiță un zâmbet, în timp ce arăta cu un gest spre grupul de oameni cu ochi negri, oacheși, înghesuiți într-un colț al încăperii.

— Siran și amicii lui nu prea doreau s-o facă. Nu prea sunt de partea aliaților și știau foarte bine că nu există vase japoneze în vecinătate.

Van Effen goli paharul și îl puse cu grijă pe masă, lângă el.

— Dar aveam un revolver!

— L-am văzut, zise Nicolson. Pe urmă?

— Am luat direcția nord-vest. Ne-am deplasat cu mare viteză pe o mare cuprinsă de hulă, dar nu prea agitată, și totul mergea bine. Apoi niște valuri mari au căzut peste noi și au înecat motorul. Nu puteam decât să stăm cuminți la locurile noastre și să credem că suntem pierduți. Dar v-am zărit fosforescența. Se poate vedea de departe pe o noapte atât de întunecoasă. Dacă ploaia ar fi început cu cinci minute mai devreme, nu v-am fi văzut niciodată. Dar v-am văzut și aveam cu mine lanterna de semnalizare...

— Și revolverul, zise Findhorn.

Se uită la van Effen îndelung, cu ochii lui reci.

— Este regretabil că nu l-ai folosit mai din timp, domnule van Effen.

Olandezul zâmbi.

— Cred că suntem de aceeași părere, domnule căpitan...

Ridică brațul, se strâmbă și smulse cârpa murdară de sânge care îi acoperea capul. O rană adâncă, cu marginile însângerate, se întindea de la frunte până la ureche.

— Aveți o ideee despre această rană?

— Nu arată prea frumos, zise Nicolson. Opera lui Siran?

— A unuia dintre oamenii lui. *Kerry Dancer* ardea. Barca – și nu era decât una singură – era desfăcută din parâme, și Siran, cu tot echipajul, se pregătea să se instaleze în ea.

Nicolson îl întrerupse:

– Erau îngrijorați pentru propriile lor persoane.

— Propriile persoane! repetă van Effen. L-am apucat pe Siran de gât și l-am forțat să treacă înapoi peste balustradă. A fost o greșeală. Ar fi trebuit să folosesc revolverul. M-au lovit probabil cu o cavilă... Mi-am revenit pe fundul bărcii.

— Ai...? interveni Findhorn cu un aer suspicios.

Van Effen zâmbi iar.

— Incredibil, nu? Ar fi trebuit să mă lase să mor. Dar mă aflam pe fundul bărcii, viu și cu un pansament frumos în jurul capului. Ciudat, nu-i așa, domnule căpitan?

— Curios e puțin spus.

Findhorn vorbea pe un ton neutru.

— E adevărat, domnule van Effen? Întrebarea mea e prostească, pentru că, oricum, vei răspunde „da".

— Spune adevărul, căpitane Findhorn.

Vocea lui Farnholme avea un accent ciudat, care vădea încrederea. Nu mai era deloc vocea generalului de brigadă Farnholme.

— Sunt absolut sigur!

— Serios?

Findhorn se întoarse şi se uită la el, ca toţi ceilalţi, frapaţi de tonul lui Farnholme.

— Ce motivează această certitudine, generale?

Farnholme ridică mâna, vrând parcă să protesteze, cu aerul cuiva care e luat mai în serios decât ar fi vrut.

— La urma urmelor, îl cunosc pe van Effen mai bine ca oricine; iar istorisirea lui nu poate să fie decât adevărată. Dacă n-ar fi fost adevărat, nu s-ar fi aflat aici în acest moment.

Findhorn dădu din cap gânditor, dar nu făcu nici un comentariu. Preţ de câteva clipe, în sala de mese domni tăcerea, o tăcere întreruptă doar de cufundarea etravei în scobitura valurilor şi trosniturile unei nave care luptă cu timpul nefavorabil. Se mai percepeau şi paşii târşâiţi ai membrilor echipajului.

Findhorn se uită la ceas şi se întoarse spre Nicolson.

— E timpul să urcăm pe punte, Nicolson. O să fim iar într-o situaţie cât se poate de rea.

Ochii lui Findhorn nu exprimau mai multă agitaţie decât vocea lui.

— Totuşi, înainte de a mă ocupa de orice altceva, aş vrea să lămuresc un detaliu: pune o gardă înarmată să-i supravegheze pe căpitanul Siran şi pe amicii lui.

Apoi plecă, fără grabă, spre echipajul de pe *Kerry Dancer*, legănându-se în ritmul ruliului. Se opri la un gest al lui van Effen.

— Eu nu i-aş scăpa din ochi nici o secundă, dacă aş fi în locul dumneavoastră! zise calm olandezul. Au cuţite şi nu ezită să le folosească.

— Ai o armă?

Findhorn întinse mâna şi luă pistolul automat pe care van Effen îl vârâse în buzunarul vestei.

— Îmi dai voie?

Se uită la armă şi văzu că avea piedica pusă.

— E un Colt 38?

— Vă pricepeţi la enigme de felul ăsta?

— Puţin.

Findhorn se îndreptă, cu paşi lenţi, spre primul marinar din grupul adunat în colţul încăperii. Era un bărbat înalt, cu umeri laţi; faţa oacheşă şi netedă nu exprima nimic. S-ar fi zis că trăsăturile sale îşi pierduseră de multă vreme obişnuinţa de a exprima ceva. Avea o mustaţă filiformă şi favoriţi care se întindeau până sub urechi. Privirea ochilor săi negri era goală.

— Tu eşti Siran? întrebă Findhorn pe un ton aproape indiferent.

— Căpitan Siran, la ordinele dumneavoastră!

Cuvântul *căpitan* accentua insolenţa tonului, dar faţa rămânea nepăsătoare.

Deodată, Findhorn se uită la căpitanul Siran cu interes.

— Eşti englez, nu-i aşa?

— Poate!

De data asta, buzele schiţară un zâmbet; apoi Siran zise cu un aer de dispreţ perfect:

— Să zicem anglo-saxon!

— N-are importanţă. Eşti, adică erai căpitanul vasului *Kerry Dancer*. Ţi-ai abandonat nava şi i-ai condamnat pe toţi cei pe care i-ai lăsat să moară în spatele uşilor de fier. Înecaţi sau arşi de vii, acum nu mai e nici o diferenţă. I-ai lăsat să moară.

— Fără melodrame!

Siran îşi reţinu distrat un căscat, capodoperă de insolenţă.

— Uiţi că există nişte legi ale mării. Noi am făcut tot ce ne-a stat în putere pentru acei nefericiţi.

Findhorn dădu din cap şi se uită la cei şase însoţitori ai lui Siran. Nici unul dintre ei nu avea un aer fericit; dar, mai ales unul dintre ei, un om cu faţa îngustă şi care se uita pieziş cu un ochi, părea mai nervos, mai neliniştit decât restul grupului. Findhorn se opri în faţa lui.

— Vorbeşti engleza?

Nici un răspuns. Omul se încruntă, dădu din umeri şi desfăcu mâinile în semn de protest.

— Aţi ghicit bine, zise van Effen, cu o voce tărăgănată. Vorbeşte engleza aproape la fel de bine ca dumneavoastră.

Findhorn ridică pistolul automat, îl sprijini în gura omului şi îl împunse destul de brutal. Omul se dădu înapoi şi Findhorn îl urmă. Încă un pas, şi omul ajunse lângă perete, de care părea că vrea să-şi lipească palmele. Ochiul care privea arma era holbat de groază.

— Cine a pus zăvoarele şi a blocat tacheţii cu ciocanul la uşa punţii de la babord? întrebă încetişor Findhorn. Îţi dau cinci secunde ca să răspunzi.

Şi, zicând acestea, apăsă mai tare pistolul, iar declicul piedicii ridicate făcu un zgomot sinistru în tăcerea înfricoşată care domnea în încăpere.

— Unu... doi...

— Eu! Eu!

Gura îi tremura, spaima îl făcea să se bâlbâie.

— Am închis uşa.

— La ordinul cui?

— Al căpitanului. Zicea...

— Cine a închis uşa punţii de la babord?

— Yussif! Dar Yussif e mort.

— Cine i-a dat ordin? întrebă Findhorn.

— Căpitanul Siran.

Omul se uita la Siran; se bălbâia de spaimă.

— Şi voi muri din cauza asta?

— Probabil! răspunse Findhorn nepăsător.

Puse arma în buzunar şi se întoarse la Siran.

— Această mică discuţie a fost cât se poate de interesantă, nu-i aşa, căpitane Siran?

— Tipul e un idiot. Un om înspăimântat spune orice când îl ameninţi cu un revolver.

— Erau acolo soldaţi englezi, compatrioţi de-ai tăi, pe puntea de la babord. Erau peste douăzeci. Nu ştiu exact numărul, dar nu le puteai permite să-ţi bareze calea când ai fugit cu singura barcă de salvare.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Faţa bronzată a lui Siran rămânea fără expresie, dar vocea lui căpătase un ton circumspect: dispăruse orice urmă de insolenţă.

— Şi mai erau mai mult de douăzeci de persoane pe dunetă.

Siran ar fi putut foarte bine să tacă. Findhorn nu mai era atent la el.

— Răniţi, muribunzi, femei şi un copilaş...

De data asta, Siran nu zise nimic. Faţa lui era nepăsătoare, dar mijise ochii imperceptibil. Totuşi, vorbi cu indiferenţă:

— Şi ce speraţi să dovediţi cu povestea asta inventată?

— Nu sper nimic.

Trăsăturile ridate ale lui Findhorn deveniseră dure. În ochii săi se citea o hotărâre implacabilă.

— Nu e vorba de speranţă, ci de certitudine: certitudinea tentativei tale de asasinat. Mâine dimineaţă voi lua declaraţiile membrilor echipajului tău, în prezenţa echipajului meu. Îmi iau personal responsabilitatea să te duc în Australia teafăr şi nevătămat.

Şi, zicând acestea, Findhorn îşi luă şapca şi se pregăti să plece.

— Ţi se va permite să te aperi, căpitane Siran, dar vom vedea foarte repede ce va rezulta din asta: pedeapsa pentru asasinat. Şi cunoaştem foarte bine care e pedeapsa rezervată unui asasin.

Pentru prima dată, masca nepăsării de pe faţa lui Siran dispăru şi în ochii săi se putu citi spaima. Dar Findhorn nu mai era acolo ca să vadă.

Urca deja scara pasaralei de pe *Viroma*.

CAPITOLUL VI

Zorii de culoarea perlei, fără nori şi fără adierea vântului, apărură când *Viroma* era departe la sud-est de strâmtoarea Rhio, la jumătatea drumului de strâmtoarea Carimata. Petrolierul se deplasa cu toată viteza; de pe coş ieşea un val de fum albastru. Partea din spate vibră când Carradale, mecanicul-şef, duse viteza până la limită, apoi încetini puţin. Taifunul din acea noapte interminabilă dispăruse ca şi cum n-ar fi existat niciodată, iar hula lungă şi greoaie, care persistase timp de ore în şir, ar fi putut foarte bine să fie doar un vis. Dar, atât cât durase, nu fusese deloc un vis; cel mult, ar fi putut fi numită coşmar, în timp ce căpitanul Findhorn îşi conducea nava, agitată de ruliu şi de tangaj pe întinsa mare.

Căpitanul se gândea doar să se depărteze cât mai mult posibil de Singapore înainte de apariţia zorilor, înainte ca inamicul să-i poată zări nava.

În mai puţin de un minut, nuanţa delicată de pastel, gen Orient, păli; cerul deveni alb şi marele disc al soarelui, încă învelit în ceaţă, se ridică repede deasupra orizontului; apoi o rază de lumină orbitoare se întinse ca o panglică lată între astru şi *Viroma*, pe deasupra valurilor.

În depărtare, la câteva leghe, un obiect plutea pe apă: probabil o barcă de pescari sau un mic vas de coastă. Coca dispărea la orizont şi silueta catargelor se decupa neagră pe fondul luminos al răsăritului de soare. Ambarcaţiunea se îndrepta spre est cu mare viteză. Curând rămase doar un punct la mare distanţă, şi în cele din urmă dispăru de tot.

Căpitanul Findhorn, în picioare, pe pasarelă, împreună cu Barrett observară cu atenţie mişcările vasului până la completa sa dispariţie. Îi văzuse? Oricum, nu puteau să facă nimic.

Soarele, ca totdeauna în larg, părea că urcă direct spre cer. La ora şapte şi jumătate era deja destul de cald ca să usuce punţile inundate de ploaie, destul de cald pentru ca Findhorn să-şi scoată mantaua impermeabilă şi să se ducă la capătul pasarelei, ca să facă o baie de soare şi să-şi umple plămânii de aerul curat al dimineţii.

Căpitanul se simţea proaspăt şi bine dispus, deşi mai stăruia puţină oboseală. Nicolson îl convinsese să se ducă în cabina lui pe la mijlocul cartului, când furtuna pierduse mult din violenţă. Dormise profund timp de trei ore.

— Bună ziua, domnule comandant! Ce schimbare, nu?

Vocea blândă a secundului îl trezi pe Findhorn din reverie. Se întoarse.

— Bună ziua, Johnny! Te-ai şi sculat!

Findhorn era convins că Nicolson nu putuse să doarmă mai mult de două ore. Totuşi, avea aerul odihnit al cuiva care se trezise după opt ore de somn bun. Nu era prima dată când căpitanul trebuia să-şi amintească faptul că Nicolson era un om cu o rezistenţă ieşită din comun. Secundul se uită la ceas.

— În curând o să fie opt!

Apoi adăugă cu un zâmbet puţin ironic:

— Conştiinţa şi chemarea datoriei, domnule comandant!... Am făcut un tur pe la pasagerii noştri.

— Sper că nici unul nu se plânge? întrebă vesel Findhorn.

— Cred că cei mai mulţi erau deprimaţi din cauza timpului prost de azi-noapte, dar, în afară de asta, nimeni nu se plânge.

Findhorn dădu din cap şi întrebă:

— Şi cei care ar fi avut toate motivele să se plângă? Cum se simt infirmierele bolnave?

— Cele două chinezoaice şi cele mai în vârstă dintre celelalte se simt mult mai bine. Două au coborât la infirmerie şi în fumoar, ca să schimbe pansamentele. Cei cinci soldaţi în formă bună au o foame de lup.

— Semn bun! Şi ce crezi de cei doi băieţi de la infirmerie?

— Infirmierele spun că rezistă. Cred că suferă mult, ceea ce nu e cazul pentru demnul nostru general şi pentru amicul său. Le auzi sforăiturile de la douăzeci de paşi, iar în biroul mecanicilor miroase a distilerie!

— Şi domnişoara Plenderleith?

— A făcut puţin *footing*, de la un capăt la altul al pasarelei. Englezilor le place la nebunie să se creadă o naţiune maritimă, şi domnişoara Plenderleith se simte cum nu se poate mai bine la bordul navei *Viroma*.

Secundul făcu o scurtă pauză şi continuă:

— În sala de mese am găsit trei soldaţi: caporalul Fraser şi doi dintre oamenii săi. Stăteau confortabil pe câte un scaun, cu arma în mână. Cred că fac o mică rugăciune pentru ca un suspin profund al lui Siran sau al unuia dintre oamenii săi să le servească drept scuză când vor avea poftă să tragă. Grupul Siran ştie exact ce simt aceşti băieţi faţă de ei.

— Aş vrea să am şi eu aceeaşi încredere în Fraser şi oamenii săi.

Findhorn aruncă o privire spre secund; faţa lui avea o expresie puţin ironică.

— Şi cum mai e cu demnul căpitan Siran în dimineaţa asta? E cumva puţin demoralizat?

— O, nu! El, nu! Oricine poate să vadă că a dormit profund şi liniştit, ca omul cu conştiinţa cea mai împăcată.

Nicolson se uită la mare, apoi continuă liniştit:

— Voi fi încântat, dacă se va ivi ocazia, să-i dau o mână de ajutor tipului care îl va spânzura.

Findhorn îl întrerupse, zicând pe un ton sinistru:

— Cred că va trebui să stai la o coadă destul de mare. Consider, Johnny, că acest tip este un duşman lipsit de orice omenie şi că ar trebui lichidat ca un câine turbat.

— Va trebui să ajungem la asta, domnule comandant! Turbat sau nu, este totuşi ciudat...

— Ce vrei să spui?

— Este englez, cel puţin pe trei sferturi, aş putea jura. A absolvit un colegiu bun şi aş pune prinsoare că a primit o educaţie mai îngrijită decât a mea. Un astfel de om, căpitanul unui vas precum *Kerry Dancer*, e un lucru tare ciudat.

Findhorn dădu din umeri.

— Aş putea să-ţi ofer cel puţin o duzină de explicaţii, având comun faptul că sunt false. Pe o rază de două sute de mile în jurul oraşului Singapore, vei găsi toate epavele umane şi toate oile negre din lumea întreagă, dar Siran nu intră în nici o categorie definită. Zău că nu ştiu ce să cred!

Findhorn bătea darabana cu degetele pe balustradă.

— Mă stupefiază şi mă intrigă, dar nu e singurul.

— Şi mai cine? Van Effen? Sau distinsul nostru general?

— Şi alţii.

Findhorn dădu din cap.

— Pasagerii noştri formează o societate ciudată, dar modul în care acţionează este şi mai ciudat. Să-i luăm, de exemplu, pe general şi pe preotul musulman. Par că se înţeleg de minune. Recunoaşte că e ceva extraordinar.

— Incredibil! Dacă ar fi văzuţi, uşile de la „Bengal Club" şi ale celui de la Singapore i-ar fi închise pentru totdeauna: *Asta nu se face*!

Nicolson schiţă un zâmbet.

— Gândeşte-te la scandal, la morţile violente, dacă s-ar afla asta la nivel înalt, în mediile militare. Parcă văd toate barurile din Orient pline de oameni loviţi de apoplexie, în timp ce încă mai strâng în mână paharul cu cocteil: generalul Farnholme purtând în această privinţă o responsabilitate înspăimântătoare.

Findhorn schiţă un zâmbet.

— Persişti să crezi că e întreg la minte?

— Da! Şi nici dumneavoastră nu credeţi altceva. E greu de definit.

— Da, chiar aşa! murmură Findhorn. Şi mai e şi prietenul lui, van Effen. De ce naiba are atâta grijă Siran de sănătatea lui?

— E greu de spus, recunoscu Nicolson, căci lui van Effen nu pare să-i pese prea mult de sănătatea lui Siran, când îl ameninţă că îl împuşcă sau că îl spânzură. Sunt destul de tentat să am încredere în van Effen. Tipul ăsta îmi place.

— Şi mie la fel. Dar Farnholme nu se mulţumeşte să creadă ce zice van Effen, el ştie că spune adevărul şi, când îl întreb de ce, îmi spune basme; motivele lui sunt la fel de puerile şi de demne de încredere ca şi cele ale domnişoarei Plenderleith când a vrut să vorbească cu mine şi m-am dus în cabina ei, imediat după discuţia avută cu Siran.

— V-aţi dus până la urmă? zise Nicolson, râzând. Regret că am ratat această întrevedere.

— Ştiai de ea?

— Mi-a spus Vannier. Ce v-a spus?

— La început a pretins că n-a trimis pe nimeni după mine. Apoi mi-a debitat nişte aiureli despre o telegramă pe care ar dori s-o trimită surorii sale în Anglia, la sosirea noastră într-un port, poveste, desigur, inventată. Pe domnişoara Plenderleith o chinuia ceva. Şi, când era gata să-mi spună, s-a răzgândit brusc.

Căpitanul dădu din umeri şi continuă pe un alt ton:

— Ştiai că domnişoara Plenderleith vine şi ea tot din Borneo? A condus acolo o şcoală de fete până în ulimul moment.

— Ştiu. Am avut o lungă conversaţie în această dimineaţă. Mi-a spus tot timpul „băiete", astfel încât am ajuns să mă întreb dacă m-am spălat bine pe urechi.

Nicolson se uita la căpitan cu un aer gânditor.

— Ca să vă sporesc preocuparea, trebuie să vă povestesc un fapt pe care nu-l cunoaşteţi. Domnişoara Plenderleith a primit vizita unui prieten în cabina ei, noaptea trecută.

— Ţi-a mărturisit ea asta?

— Dumnezeule, nu! Walters mi-a spus. Tocmai se întindea pe cuşetă după cart, când a auzit bătăi în uşa domnişoarei Plenderleith: nişte bătăi uşoare, pe care totuşi le-a auzit. Cuşeta lui e lipită de perete. Walters mi-a spus că îi venea să asculte la uşă, dar era bine închisă. Nu a auzit decât murmure. Totuşi, una dintre voci avea un timbru grav: era, indiscutabil, cea a unui bărbat. Vizitatorul a stat zece minune şi a plecat.

— O întâlnire la miezul mopţii, în cabina domnişoarei Plenderleith!

Findhorn încă nu se dezmeticise din surpriză.

— Aș fi pus prinsoare că va striga în gura mare.

— Se teme, probabil, să nu-și piardă glasul! zise Nicolson, râzând.

— Domnișoara Plenderleith este respectabilitatea personificată. Orice vizitator nocturn ar fi trebuit să fie certat, amenințat cu degetul de bătrâna domnișoară și trimis la plimbare. Dar îmi închipui că individul nu a fost certat. Totul limitându-se la o discuție în șoaptă.

— Walters are vreo idee în privința identității personajului?

— Nici una. Tot ce știe e că a auzit o voce de bărbat, dar era prea obosit ca să-și facă griji.

— Poate că e mai bine așa.

Findhorn își scoase șapca și își șterse fruntea cu batista. Era doar opt și soarele era deja fierbinte.

— De altfel, avem altceva mai bun de făcut decât să ne preocupăm de toți acești oameni. Unii mai ciudați ca alții, inclusiv domnișoara Drachmann! zise Nicolson.

— Dumnezeule, nu! Ți-i las pe toți pentru fata asta.

Findhorn își puse șapca și dădu din cap, cu privirea în gol.

— Tristă aventură, Johnny! Măcelarii ăștia blestemați i-au distrus fața!

Se uită din nou la Nicolson, de data asta cu un aer sever.

— Cât adevăr era în ceea ce i-ai spus ieri seară?

— Despre ce-ar putea să facă chirurgii?

— Da.

— Nu foarte mult. Nu știu prea multe în privința asta. Din păcate, cicatricea se va întări mai înainte de a se putea face ceva. Se poate încerca, firește; nu orice chirurg poate să facă miracole. Nici unul dintre ei nu are această pretenție.

— Atunci, dragul meu, nu aveai dreptul s-o faci să creadă că sunt în stare de miracole.

Findhorn era foarte aproape de a se enerva, atât cât îi permitea caracterul lui flegmatic.

— Te-ai gândit la deziluzia care o așteaptă?

— „Mâncați, beți, distrați-vă, căci mâine vom muri!" cită Nicolson cu blândețe. Credeți că veți mai revedea vreodată Anglia?

Findhorn se uită la el încruntat, apoi își feri privirea.

— Și continuăm să ne comportăm ca și cum am duce o viață normală! murmură el.

Făcu o scurtă pauză, apoi zise:

— Scuză-mă, bătrâne, numai la asta m-am gândit de la răsăritul soarelui: micul Peter, infirmierele, ei toți, mai ales copilul și această tânără infirmieră... nu știu de ce...

Tăcu din nou. Privirea sa scruta orizontul fără nori. Adăugă cu o inconsecvență aparentă:

— Ce zi frumoasă, Johnny!

— O zi frumoasă ca să mori! zise Nicolson cu un aer sumbru.

Apoi simți privirea căpitanului și schiță un zâmbet.

— Așteptarea e lungă, dar japonezii sunt niște domni foarte politicoși. Întrebați-o pe domnișoara Drachmann. Totdeauna au fost niște domni foarte politicoși. Nu cred că ne vor lăsa să mai așteptăm mult timp.

* * *

Dar japonezii îi făcură să aștepte. Și încă foarte mult timp.

Poate că secundele, minutele, orele nu au fost numeroase, dar pentru niște oameni disperați, torturați de o incertitudine teribilă și care se așteaptă de la un moment la altul la un sfârșit inevitabil, secundele, minutele și orele își pierd orice semnificație de unități absolute de timp și nu mai există decât în funcție de această așteptare, de momentul critic care urmează să vină.

Astfel, secundele se târau unele după altele, se transformau în minute; minutele se lungeau în mod interminabil până când deveneau ore, iar cerul rămânea mereu pustiu și nimic nu venea să frângă linia molatică a orizontului. De ce întârzia inamicul atât de mult? Findhorn nu înțelegea. Totuși, era sigur că zeci de vase și de avioane explorau marea în căutarea navei *Viroma*. Această întârziere depășea orice previziune. Căpitanul nu putea decât să presupună o primă inspectare a sectorului, în cursul după-amiezii din ziua trecută. După care japonezii s-ar fi întors ca să vină „în ajutor" vasului *Kerry Dancer*, iar acum ar fi cercetat regiunile mai sudice. Poate că se gândeau că taifunul scufundase *Viroma*. Dar Findhorn respinse această tentativă de explicație. Nu trebuia să-și facă iluzii: japonezii erau încăpățânați. Indiferent de intenția lor, *Viroma* era mai departe singură pe valuri, înaintând în direcția sud-est, pe o mare întinsă și sub un cer imens, amândouă pustii.

Trecu încă o oră, apoi alta. Acum era trecut de prânz. Un soare strălucitor își trimitea spre ei razele de foc aproape vertical; și, pentru prima dată, căpitanul Findhorn își acordă luxul unei mici speranțe: strâmtoarea Carimata și, la căderea nopții, Marea Javei... toate astea aproape că nu mai erau un miraj... Așa că putea visa la o întoarcere acasă...

Soarele trecu dincolo de zenit. Amiaza trecuse și minutele se scurgeau mai departe: cinci, zece, cincisprezece, douăzeci de minute... fiecare dintre ele se târa cât putea de mult, pe măsură ce speranța creștea.

Și apoi, la douăsprezece și douăzeci și cinci, se alese praful de speranță și așteptarea interminabilă luă sfârșit.

Un canonier, aflat în partea din față, fu primul informat: zări micul punct negru, la sud-vest, detașându-se din ceața apusului de soare, foarte sus deasupra orizontului. Preț de câteva secunde, micul punct negru păru că nu mișcă, punct infim, fără importanță, suspendat în aer. Și apoi, brusc, nu a mai fost un punct. Se mărea la fiecare inspirație a observatorului. Nu mai fu fără importanță, căci căpăta formă. Fuzelajul și aripile se profilară din ce în ce mai clar pe fondul de ceață luminoasă. Nu putea să existe nici o îndoială: era un aparat *Zero*, un avion de luptă japonez, dotat probabil cu rezervor de benzină suplimentar, care îi asigura o rază mult mai mare de acțiune. Imediat ce oamenii de veghe recunoscură avionul, percepură zgomotul înăbușit al motorului în tăcerea mării.

Aparatul *Zero* zbârnâia, pierzând constant altitudine și venea drept spre vas.

La început, ai fi putut să crezi că pilotul avea intenția să treacă pe lângă *Viroma*, dar, la mai puțin de o milă, vira puternic la tribord și se roti deasupra navei, pe care o survolă la două-trei sute de metri. Nu făcu nici o manevră de atac și *Viroma* nu trase. Căpitanul Findhorn dăduse, în această privință, cele mai stricte ordine: trăgeau doar ca să se apere. Stocul de muniții era limitat și trebuia rezervat pentru sosirea neapărată a bombardierelor. În plus, se mai putea întâmpla și altceva. Pilotul ar fi putut să fie indus în eroare de numele *Siyusbu Maru*, proaspăt scris cu vopsea pe coca petrolierului, și pavilionul împodobit cu Răsăritul Soarelui, care înlocuiseră de două zile numele de *Resistencia* și drapelul Republicii Argentina.

„O șansă dintr-o mie!" își zise Findhorn.

Cutezanța provocatoare și atenția flegmatică, datorită cărora *Viroma* ajunsese atât de departe, își pierduseră eficacitatea. Avionul *Zero* continuă să se deplaseze în cerc deasupra navei timp de zece minute. Nu se depărtă niciodată mai mult de o milă, virând pe o aripă majoritatea timpului. Apoi, alte două avioane, aparate *Zero* de vânătoare, își făcură și ele auzită apariția la sud-vest, alăturându-se primului avion. În două rânduri, toate trei se rotiră deasupra navei, apoi unul rupse formația și survolă de două ori *Viroma*, din față în spate, la mai puțin de două sute de metri. Capota cockpit-ului fiind ridicată, oamenii de veghe de pe pasarelă putură să vadă fața pilotului, în cele mai mici detalii, cel puțin acea parte care nu era ascunsă de casca mare și de ochelari.

Apoi avionul făcu un viraj brusc și se alătură celorlalte.

Preţ de câteva secunde, se aşezară în linie, legănându-şi aripile ca pentru un salut ironic, apoi plecară spre nord-vest, luând treptat altitudine.

Nicolson răsuflă uşurat şi se adresă lui Findhorn:

— Tipul ăla habar n-are de norocul pe care l-a avut...

Şi arătă cu degetul poziţia avioanelor.

— Ştiu, ştiu!

Findhorn se uita fix la aparatele de vânătoare care se îndepărtau.

— La ce-ar fi folosit? Am fi risipit nişte muniţii preţioase, atâta tot. Nu ne-a făcut nici un rău. Răul pe care ni l-a putut face l-a făcut chiar mai înainte de a ne survola: a descris *Viroma* în cele mai mici amănunte: poziţia, ruta, viteza, comandantul. A aflat prin radio cu mult înainte de a ne survola.

Findhorn lăsă jos binoclul şi se întoarse cu greutate.

— Nu se poate face nimic în privinţa descrierii navei şi a poziţiei sale, dar mai avem, Nicolson, o oarecare posibilitate în ceea ce priveşte ruta. Se încercăm un refugiu în direcţia strâmtorii Macclesfield.

— Serios, domnule comandant?

Nicolson ezita.

— Chiar credeţi că asta ne va schimba soarta?

— Nu, probabil că nu.

Findhorn vorbea pe un ton ostenit.

— Undeva, la o sută cincizeci de mile de-aici, bombardierele au părăsit deja aerodromurile japoneze. Avioane de bombardament la mare altitudine, avioane de bombardament în picaj, avioane-torpiloare. Sunt o mulţime. Prestigiul este ceva vital pentru ei. Dacă le scăpăm, Japonia, creatoarea Marelui Imperiu al Soarelui Răsare, şi-ar pierde prestigiul în această aventură. E imposibil.

Findhorn privea în ochii lui Nicolson, cu ochii lui blânzi şi trişti.

— Îmi pare rău, Johnny, îmi pare rău pentru micuţul Peter, pentru acea fată şi pentru toţi ceilalţi. Ne vor scufunda, e sigur. Au scufundat *Prince of Wales* şi *Repulse**. Ne vor masacra. Peste o oră vor veni peste noi.

— Atunci, de ce să schimbăm ruta, domnule comandant?

— De ce să nu încercăm ceva! Poate că ne mai rămân zece minute înainte să ne repereze? Mielul şi el încearcă să scape înainte ca lupul să-l facă bucăţi.

Findhorn tăcu câteva clipe, apoi vorbi din nou. De data asta, zâmbea.

— Dacă tot vorbim de miel, Johnny, coboară şi du mica noastră turmă la adăpost.

*Nave de linie, distruse în câteva zeci de minute de aviaţia navală japoneză, în decembrie 1941 (n.a.).

* * *

După zece minute, Nicolson era din nou pe pasarelă. Findhorn îi aruncă o privire întrebătoare.

— I-ai dus pe toți fără probleme la stână?

— Mă tem că nu, domnule comandant.

Nicolson atinse ușor cu degetul cele trei galoane aurii de pe epoleți.

— Soldații din epoca noastră sunt indiferenți la orice autoritate. Ați auzit vreun zgomot, domnule comandant?

Findhorn se uită la el surprins, își încordă auzul și înclină capul.

— Aud un zgomot de pași. Ai zice că deasupra capetelor noastre e un întreg regiment în marș.

Nicolson dădu afirmativ din cap.

— Sunt caporalul Fraser și cei doi însoțitori ai săi. Când le-am spus să meargă în oficiu și să rămână acolo, caporalul mi-a spus să mă duc eu dacă am chef. Îmi închipui că l-am jignit. Toți trei au trei puști și o mitralieră, și cred că ar fi de două ori mai eficace decât cei doi tipi de sus cu armele lor Hotchkiss.

— Și ceilalți?

— Ceilalți sunt toți la fel: au urcat direct în partea din spate cu armele. De altfel, nu fac pe eroii. Ăștia patru sunt puțin cam sălbatici, în realitate doar niște puștani. Bolnavii n-au părăsit infirmeria; sunt într-o stare mult prea proastă. Cu ei se află două infirmiere.

— Spui că sunt patru? zise Findhorn, încruntându-se. Credeam...

— Erau cinci, recunoscu Nicolson. Al cincilea a fost „șocat" de un obuz. Cred că îl cheamă Alex sau ceva de genul ăsta. Are nervii făcuți praf. L-am găsit în oficiu cu ceilalți.

Secundul făcu o mică pauză, apoi continuă:

— Toți ceilalți s-au resemnat. Bătrânul Farnholme nu avea chef să părăsească deloc cabina mecanicilor; dar când i-am spus că oficiul era singura încăpere de sus care nu se deschidea spre exterior și, în plus, că pereții lui erau din fier și nu din lemn, fiind prevăzut cu doi pereți etanși de protecție, în față și în spate, și trei pe fiecare parte laterală, s-a dus acolo ca o ghiulea.

Findhorn strânse din buze.

— Asta e armata noastră strălucită! Face pe viteaza pe metereze, dar își pierde curajul când inamicul începe să tragă! E dezgustător, Johnny, și, în plus, nu seamănă deloc cu ce ar trebui să fie! Ceea ce îl salvează totdeauna pe colonelul Blimp*, în lumea asta, e faptul că nu știe ce-i frica.

*Personaj caricatural datând din timpul primului război mondial, creat de unul dintre cei mai buni desenatori englezi (n.a).

— Şi Farnholme la fel.

Nicolson vorbea cu cea mai mare fermitate.

— N-aş putea să jur! Cred că e teribil de îngrijorat. Pentru ce? Nu ştiu. E un tip ciudat, domnule comandant. Are un motiv personal să se pună la adăpost, un motiv care nu are nici o legătură cu dorinţa de a-şi salva viaţa.

— Poate că ai dreptate.

Findhorn dădu din umeri.

— De altfel, asta n-are nici o importanţă. Van Effen e cu el?

— Van Effen e în sala de mese. Se teme ca nu cumva Siran şi amicii lui să profite de un moment critic ca să ne creeze dificultăţi. Revolverul lui e pregătit să tragă în ei.

Nicolson schiţă un zâmbet.

— Van Effen mi se pare a fi un gentleman foarte capabil.

— L-ai lăsat pe Siran împreună cu oamenii lui în sala de mese? întrebă Findhorn surprins. Salonul nostru este larg deschis atacurilor din faţă şi din spate.

Nicolson dădu din umeri şi plecă.

* * *

Japonezii îşi făcură apariţia la ora două amiaza. În forţă... Ar fi fost destul trei-patru avioane, dar ei trimiseseră cincizeci! După ce descriseră o curbă lungă spre sud-est, japonezii lansară, de la înălţimea soarelui, un singur atac distrugător, atac calculat şi condus cu precizie, cu bombe-torpile lansate de bombardierele pornite în picaj şi de avioanele *Zero*.

Execuţia perfectă a acestui atac nu era egalată decât de sălbăticia lui. Trei minute trecură din momentul în care primul avion *Zero* survolă puntea – proiectilele tunurilor sale gemene distrugând pasarela – până la cel în care ultimul avion lansator de torpile viră pe o aripă ca să se ridice deasupra tulburării violente provocată de explozia propriei sale torpile...

Dar aceste trei minute făcură din *Viroma*, petrolierul cel mai modern al flotei anglo-arabe, cu o capacitate de douăsprezece mii de tone, o scenă de măcel, acoperită de fum. Tunurile amuţiseră; maşinile nu mai existau; toţi membrii echipajului agonizau sau erau deja morţi.

Numai rapiditatea acestui masacru, masacru barbar, inuman, temperase puţin cruzimea lui.

Japonezii nu voiau să distrugă numai vasul. Ei vizau şi oamenii, ascultând de nişte ordine stricte, pe care le executară în mod strălucit. Îşi concentraseră atacul asupra camerei maşinilor, pasarelă, partea din faţă şi tunuri. Maşinile suferiseră cel mai mult: două torpile şi cel puţin douăsprezece bombe pătrunseseră în maşinărie şi sub punţile de deasupra. Jumătate din spate fusese distrusă. În rest, nu mai era nici un om viu! Doar doi trăgători

mai respirau încă: Jenkins, un matelot brevetat, și caporalul Fraser. Dar poate că acesta din urmă nu va supraviețui mult timp atacului japonez: jumătate din brațul său schilodit fusese smuls și era prea slab ca să facă efortul de a opri sângele care țâșnea din artere.

Pe pasarelă, Findhorn și Nicolson, lungiți la podea, în spatele pereților de oțel ai timoneriei, năuciți de zgomot și de suflul exploziilor, ghiceau sensul atacului inamic. Presupuneau de ce japonezii se folosiseră, pentru asalt, de acel număr exagerat de bombardiere și de acea numeroasă escortă de avioane *Zero*. Mai ghiceau și de ce pasarela fusese cruțată în mod miraculos de bombe, de ce nici una dintre bombe nu nimerise în cisternele de petrol, obiectiv imposibil de ratat; de ce nu fusese smulsă chiar inima navei *Viroma*.

Japonezii nu intenționau să distrugă nava, ci numai echipajul. Nu avea importanță că o explozie distrugea partea din spate a navei, dacă cele nouă mari cisterne rămâneau intacte. Iar puntea de la prova era în stare să țină pe linia de plutire vasul. Inamicul spera nimicirea întregului echipaj, pentru ca nimeni să nu poată arunca în aer sau saborda vasul. Și, atunci, zece mii de tone de petrol ar fi căzut în mâna inamicului: milioane de litri din cel mai prețios combustibil pentru navele și avioanele lui.

Apoi, brusc, huruitul aproape continuu, vibrațiile bombelor și torpilelor care făceau explozie luară sfârșit. Zbârnâitul motoarelor puternice ale bombardierelor se diminua treptat. Se făcu liniște, o liniște aproape tot atât de dureroasă pentru urechi ca și tămbălăul dinainte.

Nicolson scutură capul ca să-și vină în fire, după acel atac violent, după zgomotul, fumul și praful sufocant. Se ridică cu greutate, ajutându-se de mâini și de genunchi și, în sfârșit, agățându-se de portieră, se sculă în picioare. Apoi se lăsă să cadă ca un bolovan pe pasarelă, auzind șuierul sinistru al obuzelor care, trecând prin ferestrele sparte, exact pe deasupra capului său, făcură explozie în peretele camerei hărților, umplând timoneria de un zgomot îngrozitor și de schijele mortale.

Preț de câteva secunde, Nicolson rămase întins pe burtă pe punte, cu mâinile la urechi, cu antebrațele încrucișate ca să-și apere capul. Era pe jumătate amețit și se blestema în sinea lui că fusese atât de nebun încât să se ridice atât de repede. Ar fi trebuit să știe că o parte din forța de asalt japoneză rămăsese pe loc. Era clar că inamicul însărcinase un mic număr de avioane să se ocupe de eventualii supraviețuitori, care ar fi avut cutezanța să se plimbe pe punte, încercând să-i subtilizeze prețul victoriei.

De data asta, Nicolson se ridică încet, cu multă precauție, și aruncă o privire prin fereastra distrusă.

În prima clipă, fu stupefiat; apoi încercă să se orienteze şi să recunoască poziţia navei; apoi înţelese ce se întâmplase, văzând linia neagră formată de umbra arborelui tringhet.

O torpilă distrusese cârma şi *Viroma*, pierzând cu rapiditate viteza, până la a se opri aproape de tot, virase cu o sută optzeci de grade şi se rotise spre direcţia de unde venise.

Aproape în acelaşi timp, Nicolson descoperi altceva: ceva care făcea să nu mai aibă importanţă poziţia navei şi supravegherea avioanelor rămase în aer.

Bombardierele făcuseră o eroare de calcul; păcătuiseră prin ignoranţă. Când atacaseră puntea de la proră, distrugând tunurile şi canonierii şi folosind obuze capabile să străpungă blindajele, omoraseră câţiva membri ai echipajului refugiaţi sub punte. Cum să nu creadă că nu tot echipajul se gândea să se pună la adăpost? Ceea ce nu ştiau şi nu aveau cum să ştie era că spaţiul liber de sub puntea de la proră, depozitul şi cala cea mai importantă, care se afla dedesubt, nu erau goale. Erau pline de butoiaşe, stivuite unele peste altele şi conţinând mii de litri de octan, destinate epavelor, arse şi strivite, care se aflau pe aerodromul din Selengar. Flăcări de patruzeci-şaizeci de metri urcau în aerul nemişcat. Coloana de foc, lipsită de orice fum, strălucea atât de puternic, încât abia era vizibilă în soarele orbitor al după-amiezii. Oare ţâşneau chiar flăcări, albe şi vibrante, din acel focar, sau mai curând o bandă largă de aer, pe care intensitatea căldurii o făcea să strălucească, şi care se îngusta ridicându-se în sus, până la a nu mai fi, deasupra arborelui tringhet, decât un mic punct, care se stinse şi se resorbi într-un fum vag, de un albastru spălăcit?

Din când în când, alt butoiaş făcea explozie în fundul calei şi, preţ de câteva secunde, o bandă îngustă de fum gri împodobea flacăra aproape invizibilă, apoi dispărea brusc. Nicolson ştia că incendiul era abia la început. Când focul avea să se declanşeze cu adevărat, când butoiaşele aveau să facă explozie cu zecile, benzina de avion care umplea cala nr. 9 va sări în aer ca un depozit de muniţii.

Căldura îi ardea deja fruntea. Preţ de câteva clipe, privirea lui rămase fixată asupra punţii de la proră, încercând să ghicească cât timp îi va trebui incendiului ca să triumfe. Dar nu se putea şti. Două minute? Douăzeci de minute?

După doi ani de război, rezistenţa petrolierelor, refuzul lor de a muri deveniseră aproape legendare. Dar cu siguranţă că peste douăzeci de minute totul se va sfârşi.

Deodată, atenţia lui Nicolson fu atrasă de ceva care mişca în labirintul conductelor răsucite şi rupte pe punte, în partea din faţă a arborelui

tringhet. Era un om, având pe el doar nişte pantaloni albaştri, zdrenţuiţi. Omul se poticnea şi cădea, îndreptându-se spre scara care ducea la pasarelă. Părea orbit şi se freca la ochi cu antebraţul, ca şi cum nu ar fi văzut foarte bine. Dar ajunse, totuşi, la capătul de jos al scării şi urcă în sus. Acum, Nicolson îl vedea foarte bine; era Jenkins, matelot brevetat, care răspundea de tunul automat de pe puntea de la proră.

Însă îl mai văzuse cineva, şi Nicolson nu avu timp decât să emită un strigăt disperat de alarmă, înainte de a se arunca şi el pe punte şi să asculte, cu pumnii strânşi, exploziile repetate, când aparatul *Zero* atacă în picaj *Viroma* şi mătură totul, încercând cu puntea de la proră şi până la pasarelă.

De data asta, Nicolson nu se mai ridică: sculatul în picioare echivala cu o sinucidere. Un singur motiv fu gata să-l hotărască, totuşi, s-o facă: ar fi vrut să vadă starea în care se afla Jenkins. Dar probabil că Jenkins profitase de momentul favorabil ca să fugă. Sau, poate, era prea orbit ca să încerce ceva, sau poate că nu avusese altă alternativă decât să fugă şi fusese ucis, sau rămăsese pe loc şi arsese de viu...

Nicolson scutură capul ca să alunge fumul şi mirosul de praf de puşcă, reuşind să se aşeze în fund. Apoi parcurse cu privirea timoneria răvăşită de bombe.

Cu el se aflau patru persoane. Cu o clipă mai înainte fuseseră doar trei. Şeful echipajului, Mac Kinnon, venise tocmai în momentul în care ultima bombă exploda în interiorul pasarelei. Ghemuit şi pe jumătate culcat pe pragul camerei hărţilor, se sprijinea pe unul din coate şi privea cu prudenţă în jur. Nu era rănit, dar părea că nu vrea să riste mişcându-se. Nicolson strigă:

— Nu te ridica! Lasă capul jos, altfel va fi distrus de o bombă!

Ce voce răguşită! Nicolson era el însuşi surprins.

Evans, timonierul de cart, era aşezat pe panoul cu zăbrele. Cu vocea lui stridentă, omul înjura fără oprire, cu spatele sprijinit de roată. Sângele îi curgea până la genunchi dintr-o rană lungă de la frunte, dar el nu-i acorda nici o atenţie, preocupat să-şi înfăşoare antebraţul drept într-un pansament improvizat.

Nicolson nu putea să-şi dea seama de gravitatea rănii, dar fâşiile de pânză, smulse din cămaşa lui Evans, se îmbibau de sânge imediat ce atingeau braţul.

Vannier era întins la extremitatea punţii. Nicolson se târî spre el şi îi ridică încetişor capul. Al doilea locotenent prezenta o umflătură mare la tâmplă, dar nu părea rănit. Respira calm, dar nu-şi revenise din leşin. Nicolson îi lăsă capul la loc pe punte şi porni în căutarea lui Findhorn.

Căpitanul, aşezat la celălalt capăt al pasarelei, cu spatele sprijinit de perete, se uită la secundul său. Lui Nicolson i se păru că e cam palid. „A

depăşit vârsta, nu mai e potrivit pentru acest gen de activitate", îşi zise el. Apoi arătă cu un gest spre Vannier.

— Acesta e scos din luptă, domnule comandant! A avut noroc, ca noi ceilalţi, care suntem toţi în viaţă, dar epuizaţi.

Nicolson nu se simţea chiar atât de vesel pe cât s-ar fi putut crede din tonul vocii sale.

În timp ce vorbea, îl văzu pe Findhorn aplecându-se în faţă ca să se ridice. Apăsarea mâinilor pe punte făcu să i se albească unghiile.

— Nu e prea uşor, domnule comandant. Staţi unde sunteţi. În preajmă sunt câţiva indivizi care mor de curiozitate să vă zărească.

Findhorn făcu un semn afirmativ şi se sprijini din nou de perete, fără să spună nimic.

Nicolson se uită la el, scrutător.

— Cum vă simţiţi, domnule comandant?

Findhorn vru să răspundă. Dar, în loc de vorbe, nu reuşi decât să tuşească şi să scuipe sânge. Picături lucitoare curseră din gura lui pe bărbie, apoi pe tunica uniformei de un alb imaculat.

Nicolson se ridică brusc în picioare. Traversă puntea în fugă, deşi se poticnea şi se aruncă în genunchi lângă comandant. Findhorn îi zâmbi şi, încă o dată, încercă să vorbească, dar, din nou, tuşi şi pe buze îi apărură bule de sânge arterial, constrastând puternic cu paloarea buzelor. În ochii tulburi se putea citi o osteneală ciudată.

Nicolson încercă să descopere rana. La început, nu găsi nimic. Apoi văzu rana, atât de mică, încât o luă drept una dintre picăturile de sânge care pătau cămaşa lui Findhorn. Dar nu era o picătură de sânge, ci o gaură mică, neînsemnată, perfect rotundă. Nicolson rămase la început stupefiat de dimensiunile mici ale găurii, de aspectul ei inofensiv. Se afla aproape în mijlocul pieptului, dar nu chiar, la câţiva milimetri la stânga sternului şi puţin deasupra inimii.

CAPITOLUL VII

Încetişor, Nicolson îl prinse pe căpitan de umeri, îl instală cât putu de bine lângă perete şi îl căută cu privirea pe şeful echipajului. Dar Mac Kinnon se afla deja în genunchi lângă el. Cu un gest rapid şi fără o vorbă, şeful echipajului scoase cuţitul şi despică, atent, cămaşa în spate. După ce închise cuţitul, apucă cele două margini ale cămăşii despicate şi o rupse de sus în jos. Apoi începu să examineze spatele lui Findhorn.

După câteva clipe, punea una peste alta cele două margini ale rupturii şi aruncă o privire lui Nicolson, dând din cap, după ce îl reinstală pe căpitan, sprijinindu-l de perete.

— Nici o şansă, prieteni, nu-i aşa?

Vocea lui Findhorn era doar un murmur întretăiat, o luptă împotriva sângelui care îi venea pe gât.

— E o rană urâtă, domnule căpitan, dar ar fi putut să fie şi mai rău.

Nicolson îşi alegea cuvintele.

— Aveţi dureri mari?

— Nu.

Findhorn închise ochii un minut, apoi îi redeschise.

— Răspundeţi la întrebarea mea, vă rog. Rana traversează pieptul dintr-o parte în alta?

Nicolson răspunse pe un ton detaşat, aproape medical:

— Nu, domnule comandant. Glonţul a atins probabil plămânul şi s-a oprit mai jos între coaste. Trebuie să scoatem glonţul.

Să scoată glonţul! Operţiune chirurgicală realizabilă doar într-un spital perfect echipat. Findhorn zâmbi:

— Cum se prezintă nava, Nicolson?

— Arde.

Arătă cu degetul flăcările din spatele lui şi adăugă:

— Le vedeţi, domnule comandant? Mai avem la dispoziţie un sfert de oră, dacă avem noroc. Îmi daţi voie să cobor?

— Bineînţeles! Bineînţeles! Unde mi-e capul?

Findhorn făcu un efort să se ridice, dar Mac Kinnon îl reţinu. Îi vorbea cu vocea lui constantă de scoţian, căutând privirea lui Nicolson.

Dar sprijinul nu veni de la Nicolson; veni sub forma huruitului unui motor de avion, a zgomotului sacadat al unui tun automat; apoi al unei bombe, care făcu să se cutremure fereastra deasupra celor trei bărbaţi. Uşa camerei hărţilor sări din balamale.

Findhorn nu mai făcu nici un efort să se ridice în picioare. Se sprijini iar de perete şi schiţă un zâmbet, uitându-se la Mac Kinnon. Apoi întoarse capul să se adreseze lui Nicolson. Dar Nicolson plecase deja, închizând uşa camerei hărţilor, care se legăna pe balamalele pe jumătate smulse.

Secundul se lăsă să cadă la picioarele scării centrale, se îndreptă spre partea din faţă şi ajunse la uşa de la tribord a sălii de mese. Van Effen stătea pe punte, lângă uşă. Nu era rănit şi ţinea pistolul în mână. Ridică ochii când Nicolson deschise uşa.

— Mult zgomot, nu-i aşa, domnule Nicolson? Ce scandal! S-a terminat?

— Mai mult sau mai puţin. Cred că s-a cam terminat cu nava. Au mai rămas însă două-trei avioane *Zero*, dornice să ne verse ultimele picături de sânge. Ai avut necazuri?

— Cu ei?

Van Effen arătă cu arma spre echipajul lui *Kerry Dancer*. Cinci oameni erau înghesuiţi pe punte, alţii doi se vedeau sub mese.

— Se tem prea mult să nu moară!

— Nici unul n-a fost rănit?

Van Effen scutură din cap.

— Diavolul îi apără pe-ai lui, domnule Nicolson!

— Păcat!

Nicolson ieşea deja pe uşa de la babord a sălii de mese.

— Nava e terminată, zise el. Nu mai avem mult timp la dispoziţie. Adu-ţi amicii pe puntea superioară.

Deodată, Nicolson se opri brusc. Ghişeul oficiului era făcut dintr-un panou de lemn, şi acest panou de lemn era ciuruit de proiectile, iar de cealaltă parte a lui plângea un copilaş. Nicolson se repezi la clanţa uşii. Clanţa se răsucea, dar uşa nu voia să se deschidă. Probabil că era închisă cu zăvorul. Sau mai curând se deformase şi era blocată. O secure de pompier atârna pe peretele cabinei în care ar fi trebuit să stea al cincilea inginer-mecanic. Nicolson lovi cu violenţă uşa. Uşa cedă la a treia lovitură.

La început, Nicolson nu văzu decât fumul incendiului şi un morman de veselă spartă. Simţi doar mirosul sufocant de whisky. Apoi le zări pe cele două infirmiere stând pe punte, aproape la picioarele lui. Ochii negri ai Lenei, tânăra malaieză, erau holbaţi de groază. Lângă ea, domnişoara Drachmann, palidă, epuizată, era foarte calmă. Nicolson se lăsă în genunchi lângă ele.

— Micuţul? întrebă el cu frică.

— Nu vă faceţi griji. Peter e foarte bine.

Îi zâmbi grav și deschise ușa grea metalică a dulapului pentru alimente, deja întredeschisă. Copilul se afla acolo, înfășurat într-o cuvertură. Se uita la Nicolson cu o privire speriată. Secundul întinse o mână și răsuci ușor buclele blonde ale băiețelului, apoi se ridică brusc, oftând.

— Să-i mulțumim Domnului pentru această favoare! zise el și îi zâmbi lui Peter. Îți mulțumesc și dumitale, domnișoară Drachmann. Ai avut o idee genială. Duceți copilul afară. Te sufoci aici.

Se pregătea să plece, dar se opri și se uită la picioarele sale, foarte mirat.

Alex, tânărul soldat, și prietenul musulman, lungiți unul lângă celălalt pe punte, păreau inconștienți. Farnholme se ridică, după ce examinase capul preotului. Mirosul de whisky, pe care îl degaja generalul, era atât de violent, încât probabil că avea hainele impregnate cu această băutură.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă Nicolson pe un ton glacial. Nu te poți lipsi de sticlă, nici măcar pentru cinci minute, Farnholme?

— Ești un băiat foarte încăpățânat, tinere! răsună vocea dintr-un colț depărtat al oficiului. Dar nu trage concluzii pripite!

Nicolson încercă să scruteze întunericul. Toate luminile erau stinse, căci dinamurile se opriseră, iar oficiul, fără ferestre, era cufundat în penumbră. Nicolson zări cu greu silueta plăpândă a domnișoarei Plenderleith. Bătrâna stătea foarte dreaptă, cu spatele sprijinit de frigider, cu capul aplecat spre mâini; clinchetul andrelelor de tricotat părea aproape anormal în liniștea din jur. Nicolson se uită la ea, stupefiat.

— Ce... ce faceți, domnișoară Plenderleith?

Nicolson fu frapat chiar și de sunetul vocii ei.

— Tricotez, evident. N-ai mai văzut pe nimeni tricotând?

— Tricotați?

De data asta, tonul lui Nicolson exprima cel mai profund respect.

— Tricotez, evident!

El dădu din cap, uimit.

— Dacă japonezii ar ști asta, ar cere chiar mâine armistițiu!

— Doar n-ai să mă faci să cred că și dumneata ți-ai pierdut mintea? întrebă domnișoara Plenderleith pe un ton tăios.

— Și eu?

— Da, ca acest tânăr nefericit!

Și arătă cu degetul spre tânărul soldat.

— Am îngrămădit câteva tăvi la ghișeu. Panoul e de lemn. Generalul a crezut că asta ar fi putut să ne ofere o oarecare protecție împotriva bombelor.

Domnișoara Plenderleith vorbea repede. Nu mai tricota.

— Când a explodat prima bombă, acest tânăr a încercat să iasă. Generalul a închis uşa, şi garantez că a făcut-o repede. Apoi tânărul a vrut să dea la o parte tăvile, cu intenţia să iasă prin ghişeu. Preotul musulman tocmai îl respingea când a explodat bomba.

Nicolson se întoarse brusc, se uită la Farnholme, apoi la tânărul soldat întins pe podea.

— Îmi cer scuze, generale! E mort?

— Nu, slavă Domnului!

Farnholme se ridică pe genunchi.

— E puţin sărit de pe fix, atâta tot! Dar ce furios!

— Ce-a mai făcut?

— A vrut să-l lovească în cap cu o sticlă de whisky, răspunse Farnholme. Sticla s-a spart. Probabil că era crăpată. Ce dezgustător!

— Scoateţi-o afară şi scoateţi-i pe toţi! zise Nicolson.

Dar se întoarse, auzind uşa deschizându-se în spatele lui.

— Walters! Uitasem de tine! Eşti rănit?

— Sunt într-o stare perfectă, domnule căpitan; dar cabina radio e cam demolată.

Walters era palid şi părea că nu se simte deloc bine, deşi nu-şi pierduse nimic din spiritul său hotărât.

— Staţia radio nu mai are nici o importanţă.

Nicolson era recunoscător prezenţei lui Walters, calmului său şi acelei competenţe care îl deosebeau de ceilalţi.

— Du-i pe toţi aceşti oameni pe puntea ambarcaţiunilor sau, mai bine, ţine-i în biroul tău sau în cabina ta. Nu le da voie să urce pe punte. Dacă vor să ia vreun obiect din propria lor cabină, acordă-le două minute dus-întors.

Walters zâmbi.

— Vom face o mică excursie, domnule căpitan?

— Foarte scurtă, şi atât cât să nu ne expunem unor riscuri inutile.

În timp ce vorbea, Nicolson îşi zicea că moralul pasagerilor nu ar fi câştigat nimic dacă ar fi adăugat, ceea ce Walters probabil ştia, că exista riscul de a arde de vii sau de a se volatiliza când vasul va sări în aer.

Ieşi rapid din încăpere, dar se clătină când o detunătură violentă păru că ridică partea din spate a petrolierului deasupra apei şi făcu să se cutremure convulsiv toate plăcile metalice şi toate niturile. Cu o mişcare instinctivă, Nicolson întinse braţul şi se agăţă de uşă. Îi prinse pe domnişoara Drachmann şi pe Peter, care căzeau peste el, şi îi susţinu, întorcându-se rapid spre Walters:

— Anulează ultimul ordin: nimeni nu mai are voie să se ducă în cabină. Ordinul dat adineauri nu mai e valabil. Toată lumea trebuie adusă aici și să aveți grijă ca toți să rămână pe loc.

Făcu patru pași mari și ajunse la ușa care dădea spre partea din spate, pe care o deschise cu prudență. Două secunde mai târziu, Nicolson era afară, în capătul de sus al scării de fier care ducea la ușa principală, privind în spate, stupefiat. Căldura îl lovi ca o măciucă și îl făcu să lăcrimeze.

Nori mari de fum negru, uleios, se ridicau spre cer; se ridicau din ce în ce mai sus cu fiecare secundă, dar, în loc să se împrăștie și să dispară, se întindeau deasupra navei. La nivelul punții nu era fum deloc, ci doar un zid subțire de flăcări, care se înălța drept, la cincisprezece metri deasupra bazei, apoi se spărgea în vreo zece coloane de foc. Văzând aceste jeturi incandescente, ai fi zis că sunt niște limbi înfometate, întinzându-și vârfurile ca să înghită rotocoalele întunecate de fum.

În pofida căldurii intense, prima reacție a lui Nicolson fu să-și astupe urechile, nu să-și acopere fața. Chiar și la cincizeci de metri de flăcări, zgomotul era insuportabil.

„Alt calcul greșit al japonezilor!" își zise ofițerul. O bombă, destinată compartimentelor mașinilor, făcuse explozie într-un buncăr cu păcură, lansându-și suflul spre partea din spate prin peretele din față al compartimentului mașinilor și spre partea din față, direct prin cei doi pereți ai cisternei nr. 1. Era evident că cisterna nr. 1 luase foc: ardeau o mie de tone de păcură.

Admițând că s-ar fi putut găsi extinctoarele și oamenii care să le mânuiască, încercarea de a stăpâni acel infern ar fi fost o adevărată tâmpenie: căldura infernală l-ar fi carbonizat pe cel mai abil, mai înainte să fi putut să se apropie la cinci metri de focar.

Deodată, dominând zgomotul flăcărilor, Nicolson percepu alt zgomot mortal: urletul strident, agresiv, al unui motor de avion, care venea în picaj, și văzu, într-o străfulgerare, un avion *Zero* ivindu-se la tribord.

Avionul era deja la înălțimea catargului, când Nicolson, cu o mișcare convulsivă, se aruncă înapoi prin ușa deschisă în spatele lui. În același momemt, obuzele făcură explozie chiar în locul unde se aflase cu două secunde mai înainte.

— Canalie..., mormăi el, ridicându-se în picioare.

Închise ușa și se uită în jurul lui. Oficiul și puntea erau pustii.

Walters nu era un om care să piardă timpul. Nicolson străbătu rapid sala de mese și ajunse la capătul de jos al punții ambarcațiunilor. Acolo îl găsi pe Farnholme străduindu-se să-l urce pe soldat pe scară. Nicolson îi

dădu o mână de ajutor, fără să zică nimic. Ajuns sus, îl întâlni pe Walters care îl debarasă de povară.

Secundul aruncă o privire pe culoar, spre cabina radio, al cărui post nu mai exista.

— Ți-ai adunat toate oile, Sparks?

— Da, domnule căpitan. Arabul şi-a venit în fire şi domnişoara Plenderleith îşi face valiza ca şi cum s-ar duce în vacanță.

— E tare, bătrânica.

Nicolson se uită la capătul punții, spre partea din față. Siran şi oamenii săi stăteau foarte aproape de scara care ducea la camera hărților. Toți, în afara şefului, păreau speriați şi nefericiți; dar el, în ciuda diferitelor răni, părea nepăsător. Nicolson îl căută pe Walters cu privirea.

— Unde e van Effen?

— Nu ştiu, domnule căpitan.

Secundul se apropie de Siran.

— Unde e van Effen?

Siran dădu din umeri, se strâmbă uşor, dar nu zise nimic. Nicolson împinse pistolul în burta lui Siran şi zise, parcă în glumă, în timp ce zâmbetul dispărea de pe buzele arse de soare:

— Nu văd nici un inconvenient de a te lichida chiar în clipa asta.

— A urcat acum un minut, zise Siran, arătând cu capul spre scară.

Nicolson se întoarse.

— Ai un revolver, Sparks?

— Da, în birou.

— Du-te să-l iei. Van Effen n-are dreptul să-i lase singuri pe ticăloşii ăştia.

Aşteptă întoarcerea lui Walters.

— Nu e nevoie să te gândeşti prea mult ca să-i împuşti. Tragi la cel mai mic pretext.

Urcă iar scara, traversă camera hărților şi intră în timonerie. Vannier îşi venise în fire. Scutura capul ca să alunge ultimele urme de amețeală şi era acum în stare să-l ajute pe Evans să-şi pansèze brațul. Mac Kinnon şi căpitanul erau împreună.

— L-ai zărit pe van Effen, Mac Kinnon?

— L-am văzut chiar aici; în urmă cu un minut, domnule căpitan. A urcat pe puntea superioară.

— Pe puntea sup... Pentru ce, Dumnezeule mare?

Dar Nicolson se stăpâni; nu avea timp de pierdut.

— Cum te simți, Evans?

— Ciudat de rău, domnule căpitan, răspunse Evans. Dacă aş putea să-i sugrum pe monştrii ăştia....

Nicolson schiță un zâmbet.

— Văd că încă nu eşti pe moarte! Stai aici cu căpitanul. Tu cum te simți, Vannier?

— Acum mi-am revenit complet, domnule căpitan. Am capul puțin spart, dar asta e tot.

Vannier era foarte palid la față.

— Bine! Luați-l pe şeful echipajului şi desfaceți amarele bărcilor de salvare. Prima şi a doua, pentru că a treia şi a patra sunt distruse.

Se întrerupse şi se întoarse spre comandant.

— Ați zis ceva, domnule?

— Dă.

Vocea lui Findhorn era slabă, dar mai clară decât înainte.

— Zici că barca a treia şi barca a patra sunt distruse?

— O bombă le-a făcut fărâme, răspunse Nicolson fără amărăciune. Treaba a fost foarte bine făcută. Prima cisternă a luat foc, domnule comandant.

Findhorn dădu din cap.

— E cât de cât vreo speranță, bătrâne?

— Nu.

Apoi, adresându-se lui Vannier, Nicolson zise:

— Dacă sunt utilizabile amândouă, luați-le.

Căuta un semn de aprobare pe fața lui Findhorn.

— Nu trebuie ca Siran şi oamenii săi să fie, la căderea nopții, în aceeaşi barcă cu noi.

Findhorn făcu un semn de încuviințare fără să vorbească şi Nicolson continuă:

— Luați toate cuverturile care au mai rămas şi tot ce găsiți ca provizii, apă, arme, muniții şi toate medicamentele şi pansamentele de primă necesitate. Toate astea să ajungă în cea mai bună barcă, a noastră! Ai înțeles bine, nu-i aşa, Vannier?

— Perfect, domnule căpitan!

— Altceva. Când veți fi gata, aduceți o targă pentru comandant şi nu vă lăsați omorâți de tot felul de proiectile, aşa cum era să mi se întâmple mie adineauri. Haide, grăbeşte-te! Ai cinci minute.

Nicolson intră pe uşa timoneriei, stând nemişcat două-trei secunde, ca să-şi dea seama de sinistru. Suflul focarului ajungea până la el, dar nu-i dădea importanță. Căldura încă nu-l omora, dar avioanele *Zero* ar fi făcut-o cu siguranță dacă le-ar fi dat această şansă. Avioanele japoneze erau cam

la o jumătate de milă, înşirate în linie, cu aripa stângă înclinată spre mare, în timp ce se roteau în jurul petrolierului, aşteptând să atace.

Nicolson făcu cinci paşi mari şi ajunse la capătul de jos al scării care pornea din partea de sus a timoneriei. Urcă primele trei trepte, apoi se opri atât de brusc, încât numai braţul îndoit putu să atenueze şocul, când căzu cu capul înainte, lovindu-se de bare.

Van Effen, cu faţa şi cămaşa pline de sânge, cobora scara, purtându-l în braţe pe caporalul Fraser. Acesta din urmă arăta foarte rău şi la un pas de a-şi pierde cunoştinţa. Era foarte palid la faţă şi, cu braţul drept, susţinea ce mai rămăsese din antebraţul stâng distrus în mod oribil. Numai o bombă putuse să facă astfel de ravagii, dar părea că pierde doar puţin sânge: van Effen făcuse o ligatură exact deasupra cotului.

Nicolson îi prinse la mijlocul scării. Îl prinse pe soldat şi trecu asupra lui jumătate din greutatea rănitului, ca să-l uşureze pe van Effen. Şi brusc, fără să-şi dea seama ce se petrece, suportă întreaga greutate a caporalului, în timp ce van Effen urca iar spre timonerie.

— Unde te duci? îi strigă el, încercând să se facă auzit, în pofida zgomotului făcut de flăcări. Abandonăm nava! Vino imediat.

— Trebuie să văd dacă mai e vreun supravieţuitor, strigă şi van Effen.

Mai strigă ceva, şi Nicolson avu impresia că vorbea de revolvere, fără să fie sigur. Zgomotul violent al celor două incendii împiedicau orice dialog, iar atenţia lui Nicolson era deja îndreptată spre altceva: avioanele *Zero* (erau mai multe de trei) nu se mai roteau acum în jurul navei, ci, în linie de front, se îndreptau direct spre partea din mijloc.

Nu era nevoie de un mare efort de imaginaţie ca să înţeleagă că el şi tovarăşii lui, aflaţi în partea cea mai de sus a navei, constituiau o ţintă dintre cele mai tentante. Secundul îl strânse mai tare în braţe pe caporalul Fraser, făcu un gest autoritar spre valuri şi strigă cu o voce de stentor:

— N-ai nici o şansă să reuşeşti, idiotule! Eşti cumva orb sau nebun?

— Ocupă-te de tine, prietene! replică van Effen pe acelaşi ton, apoi dispăru.

Nicolson nu mai aşteptă. Desigur, se va ocupa de el, şi asta va fi răzbunarea sa. Mai avea câteva trepte până la uşa timoneriei, dar, acum, Fraser nu mai era decât o povară inertă în braţele sale, iar un avion japonez ar fi străbătut în şase secunde distanţa. Auzea deja zbârnâitul motorului, atenuat de focul nu mai puţin ameninţător, dar nu îndrăzni să ridice ochii, ştiind foarte bine că avioanele erau la două sute de metri, cu tunurile îndreptate spre el. Uşa glisantă a timoneriei era blocată. Nu reuşea decât să o întredeschidă puţin cu mâna stângă. Apoi aceasta cedă brusc. Şeful echipajului îl trase pe caporalul Fraser în interiorul încăperii şi Nicolson

fu catapultat înainte pe punte. Gemu fără să vrea, aşteptându-se să primească schije de obuz în spate. Apoi, rostogolindu-se, îşi găsi un adăpost.

Cu un zgomot de tunet, avioanele trecură la treizeci de centimetri deasupra tìmoneriei, dar fără să tragă.

Nicolson dădu din cap stupefiat şi se ridică fără grabă. Poate că fumul şi strălucirea flăcărilor îl orbiseră pe pilot; poate că şi japonezii îşi epuizaseră muniţiile. Cantitatea de bombe pe care o putea căra un avion era limitată. De altfel, asta nu mai avea acum nici o importanţă.

Farnholme se afla pe pasarelă şi îl ajuta pe Mac Kinnon să-l coboare pe soldat. Vannier plecase, dar Evans se afla tot acolo împreună cu comandantul.

În acel moment, uşa de la camera hărţilor se deschise cu violenţă şi Nicolson fu surprins încă o dată.

Omul din faţa lui era aproape gol, având pe el doar resturile a ceea ce fuseseră nişte pantaloni albaştri. Cu sprâncenele arse, pieptul şi braţele roşii şi jupuite, omul respira sacadat, ca şi cum plămânii săi ar fi fost lipsiţi de aer prea mult timp. Era foarte palid.

— Jenkins?

Nicolson alergă spre el, îl prinse de umeri, dar se dădu înapoi când Jenkins strigă de durere.

— Cum, pentru Dumnezeu?... Am văzut avioanele şi...

— E cineva închis în compartimentul din faţă al pompelor.

Vorbea repede, pe un ton insistent, dar cu greutate, articulând doar unu-două cuvinte pentru fiecare inspiraţie.

— Căzut de pe pasarelă, ajuns pe tambuchi, şoc foarte dur.

— Şi apoi?

— Tacheţii erau blocaţi.

Jenkins dădu din cap.

— Nu reuşeam să-i deschid.

Jenkins îşi arătă palmele şi ceea ce văzu îl făcu pe Nicolson să geamă. Nici urmă de piele, numai carne vie şi, printre carne, se zărea albul oaselor!

Dumnezeule mare! Nicolson se uita, fără să-şi poată lua privirea de la acele biete mâini, apoi de la ochii care exprimau numai suferinţă.

— Scuză-mă, Jenkins! Coboară şi aşteaptă-mă în postul-radio.

În acel moment, cineva atinse umărul secundului, care se întoarse cu repeziciune.

— Tu eşti, van Effen? Îmi închipui că, oricât ai fi de zăpăcit, te poţi considera cel mai fericit locuitor al lumii!

Olandezul aruncă pe punte două puşti, o carabină automată şi muniţii. Apoi se ridică şi zise calm:

— Ai dreptate, mi-am pierdut timpul. Sus erau doar morţi.

Dădu din cap văzându-l pe Jenkins care pleca.

— L-am auzit. E pe mica dunetă, exact înainte de pasarelă, nu? Mă duc acolo.

Nicolson se uită în ochii lui cenuşii.

— Vino cu mine, dacă vrei. Cu siguranţă că voi avea nevoie de ajutor.

Dădură peste Vannier. Al doilea locotenent înainta cu dificultate sub greutatea unui teanc mare de cuverturi.

— În ce stare sunt bărcile, Vannier?

— Grozavă, domnule căpitan. N-au nici măcar o zgârietură. Ai zice că japonezii le-au cruţat înadins.

— Amândouă! exclamă Nicolson surprins.

— Da, domnule căpitan.

— Cadou nesperat! murmură secundul pentru el. Haide, Vannier, şi nu uita de targa pentru comandant.

Pe puntea principală, căldura era sufocantă; după zece secunde, cei doi gâfâiau deja. Violenţa incendiului păcurei din cisternă se dublase de cinci minute. Putea fi perceput în mod vag, în ciuda zgomotului flăcărilor, şuierul aproape neîntrerupt al exploziilor. Dar Nicolson abia dacă le remarca. Se afla în faţa uşii peretelui care asigura acces la compartiment. Sudoarea îi curgea şiroaie de pe frunte. Dar aerul era atât de uscat şi metalul atât de fierbinte, încât sudoarea se evapora imediat ce atingea puntea. Nicolson şi van Effen simţeau căldura punţii prin tălpile încălţărilor. Deodată, cei doi bărbaţi tresăriră. O lovitură, din partea cealaltă a uşii, răspunse bătăilor lor: o bătaie slabă, dar clară. Nicolson nu mai aşteptă. Tacheţii erau într-adevăr blocaţi, probabil că o explozie deformase metalul. Nicolson lovi de douăsprezece ori cu barosul ca să deblocheze cei doi tacheţi. Al treilea cedă imediat.

Un val de căldură ieşi din adâncul compartimentului pompelor, dar Nicolson şi van Effen nu-i acordară nici o atenţie şi încercară să vadă în întuneric. Apoi van Effen aprinse o lanternă şi văzură cu claritate părul cenuşiu, striat de ulei, al unui bărbat care urca scara. Două braţe lungi se întinseră şi, în clipa următoare, bărbatul era pe punte, protejându-şi instinctiv faţa cu braţul. Şiroia de ulei din cap şi până în picioare. Albul ochilor producea un efect aproape înspăimântător din cauza feţei negre şi mânjite. Nicolson se uită la el o secundă şi zise:

— Willy! Tu eşti?

— Cine ai vrea să fie? răspunse Willoughby, Eu sunt! Nu altul! E bătrânul Willy. Tineretul e destinat pieirii, nu şi mecanicii. Noi nu suntem nişte muritori obişnuiţi!

— Ce naiba făceai acolo?

— N-are importanţă! Explicaţia poate să aştepte.

— Vino, Willy, nu avem timp de pierdut. Abandonăm nava.

Willoughby gâfâia, mergând spre pasarelă.

— Căutam un adăpost, bătrâne! Şirul zilelor mele era să fie retezat în floarea vârstei. Unde mergem?

— Cât se poate mai departe de navă. Poate să sară în aer în orice moment.

Willoughby se întoarse, protejându-şi ochii cu mâna.

— Numai păcura arde, Johnny? Atunci, există o şansă să se consume fără să facă explozie.

— Cisterna nr. 1 a făcut explozie.

— Atunci, repede la bărci! zise Willoughby. Bătrânul Willy vrea să mai trăiască şi să lupte.

* * *

După cinci minute, cele două bărci, aprovizionate şi lăsate la apă, erau gata pentru îmbarcare. Toţi supravieţuitorii, inclusiv răniţii, erau adunaţi pe punte. Nicolson se uită la comandant şi zise:

— Suntem gata şi aşteptăm ordinele dumneavoastră, domnule comandant!

Findhorn schiţă un zâmbet. Acest zâmbet părea un efort şi se termină cu o grimasă de durere.

— Prea modest... Tu comanzi acum, prietene!

Tuşi, închise ochii, apoi îi deschise. Faţa sa exprima îngrijorare.

— Şi avioanele, Nicolson? Ar putea să ne facă terci în timpul îmbarcării.

— De ce şi-ar da atâta osteneală, când le va fi mult mai uşor când vom fi în mijlocul apei? Şi apoi, adăugă Nicolson, dând din umeri, nu avem de ales, domnule comandant.

— Adevărat! Iartă-mi această remarcă stupidă.

Şi Findhorn, lăsând capul pe spate, închise ochii.

— Avioanele nu ne vor face necazuri.

Vorbise van Effen. Părea ciudat de sigur de ceea ce spunea, apoi continuă, zâmbind spre Nicolson:

— Noi doi am fi putut să fim ucişi de două ori: sau nu mai pot să tragă, sau nu vor să tragă. Atitudinea lor poate să fie motivată şi de alte cauze, dar nu avem timp să ne gândim la asta, domnule Nicolson.

— Da, nu avem timp de pierdut, repetă acesta.

Strânse pumnii când o detunătură sinistră se repercută în întreaga navă. Suprastructura petrolierului se cutremură şi totul se deplasă din loc. Puntea se prăbuşi sub picioarele naufragiaţilor. Nicolson se agăţă de o uşă ca să-şi menţină echilibrul şi schiţă un zâmbet spre van Effen.

— Chiar trebuia să ne dai un exemplu atât de răsunător al punctului tău de vedere?

Apoi zise cu voce tare:

— Toată lumea la bărci!

De acum înainte nu mai puteau acţiona decât cu o precipitare disperată. Peretele cisternei nr. 2 se despicase şi una din celelalte cisterne, poate chiar două, prezenta o deschizătură căscată spre mare. Partea din spate a navei era deja sub apă. Nicolson înţelgea că o grabă precipitată ar fi stârnit panică în rândul pasagerilor, sau cel puţin confuzie, ceea ce ar fi dus la aceeaşi întârziere periculoasă. Prezenţa lui van Effen şi a lui Mac Kinnon fu de o valoare inestimabilă. Îşi instalau protejaţii, cărau răniţii, îi culcau între bănci, le vorbeau cu blândeţe, încurajau pe toată lumea.

În interiorul navei, sau mai curând în exterior, trebuia să strigi foarte tare ca să domini zgomotul terifiant al flăcărilor. Şuierul strident, care te călca pe nervi, se amesteca cu un fel de pârâit continuu, comparabil cu zgomotul, multiplicat de o mie de ori, care se producea la ruperea unei pânze.

Căldura era intensă. Două mari perdele de flăcări se apropiau în mod irezistibil una de cealaltă: perdeaua de un albastru deschis, transparentă, strălucitoare şi ireală a păcurii care ardea în partea din faţă, şi perdeaua de flăcări roşii ca sângele, pătată de fum, în partea din spate.

Respiraţia nu mai era decât un efort mortal şi Jenkins suferea în mod deosebit de acest contact cu aerul supraîncălzit. Micul Peter Tallon era, dintre toţi, cel mai puţin terorizat. Mac Kinnon băgase o cuvertură mare în chiuveta din oficiu şi îl înfăşurase pe copil.

După trei minute de la ordinul dat de Nicolson, cele două bărci erau la apă.

Barca de salvare de la babord, al cărei echipaj era format doar din Siran şi oamenii săi, porni prima, cu un mic număr de pasageri, dintre care nici unul nu era rănit. Îmbarcarea fusese mai rapidă decât în a doua barcă, dar o privire îi fu de ajuns lui Nicolson ca să se convingă, înainte de a alerga la cealaltă ambarcaţiune, că grupul Siran va avea nevoie de mult timp ca să se depărteze de nava în flăcări. Manevrarea palanurilor va fi foarte dificilă, deşi Nicolson explicase funcţionarea şi mecanismul angrenajului brevetat. Doi dintre oamenii de la vâsle, cuprinşi de panică,

se loveau reciproc și toată lumea țipa. Nicolson le întoarse spatele cu indiferență.

— Să se descurce, iar dacă eșuează, lumea nu va avea nimic de pierdut. Le-am oferit ceea ce ei au refuzat băiețelului: o șansă să supraviețuiască!

După un minut, Nicolson părăsi ultimul puntea vasului *Viroma*, lăsându-se să alunece de-a lungul unei frânghii cu noduri în barca nr. 1, care plutea lângă navă. Ambarcațiunea era supraîncărcată de călători și de material. În momentul în care secundul atinse cu picioarele o bancă, motorul tuși, apoi porni.

Câteva clipe fură de ajuns ca să îndepărteze barca de petrolierul care se rotea în sensul invers al acelor de ceasornic. Prin bordul din față, despărțit de navă de șaptezeci și cinci de centimetri de apă, căldura focului ardea încă ochii naufragiaților, dar Nicolson menținea barca cât de aproape îndrăznea.

Apoi, brusc, *Viroma* se deschise la babord pe toată lungimea și ocupanții primei bărci o zăriră pe a doua. Trecuseră cel mult trei minute de când fusese lansată și era abia la douăzeci de centimetri de navă. Siran reușise, în sfârșit, să pună ordine, dar având în vedere că doi dintre oamenii săi zăceau întinși, simțindu-se foarte rău, iar al treilea își îngrijea un braț inutilizabil, Siran nu mai dispunea decât de trei oameni la rame pentru manevrare.

În prima barcă, Nicolson strânse din buze uitându-se la Findhorn. Comandantul interpretă corect această privire și dădu din cap cu un aer preocupat, parcă cu regret. O jumătate de minut îi fu de ajuns lui Mac Kinnon ca să trimită un colac de parâmă care se derulă cu abilitate deasupra apei. Fu primit chiar de Siran, care legă frânghia de baza catargului și, aproape imediat, barca nr. 1 începu să-l remorcheze pe Siran și pe pasagerii săi, depărtându-se de navă.

De data asta, Nicolson nu încercă să facă turul petrolierului, ci conduse drept spre larg, ca să se depărteze cât mai mult posibil, într-un timp record.

Trecură cinci minute și făcuseră cinci sute de metri fără nici un incident: barca cu motor, remorcând ambarcațiunea cu vâsle, se deplasa cu cel mult trei-patru noduri. Fiecare metru câștigat însemna un pas spre salvare.

Avioanele de vânătoare zburau în continuare, parcă fără țintă. Nu făcuseră nici o manevră, care ar fi putut să indice un atac, de când naufragiații începuseră să se îmbarce; era clar că nu aveau intenția să-i vâneze.

Trecură alte două minute... *Viroma* ardea. Se vedeau clar flăcările din față; strălucirea soarelui nu le mai atenua. Norul gros de fum, care se

ridica deasupra celor două rezervoare din cală, se întindea pe un sfert de milă pe mare şi intensa lumină tropicală nu reuşea să străpungă acea perdea de tenebre. Dedesubt, cele două coloane de foc se apropiau din ce în ce mai mult: splendide şi maiestuoase, ele înaintau inexorabil. Extremităţile se înclinau unele spre altele, fenomen ciudat, datorat atmosferei supraîncălzite, iar Findhorn, care se întoarse să vadă murindu-i nava, ştiu, cu o certitudine dureroasă, că sfârşitul se va produce în momentul în care cele două flăcări se vor atinge.

Şi sfârşitul veni.

După măreţia barbară a agoniei, moartea se instală modest şi fără pretenţii. O flacără albă ţâşni în partea din faţă a pasarelei, se ridică până la cincizeci, optzeci, o sută de metri şi se stinse la fel de brusc cum se aprinsese. În tăcerea mării, în momentul în care dispăru, un tunet înăbuşit şi prelung ajunse până la sinistraţi. Şi acest zgomot încetă treptat să mai stârnească ecouri în spaţiul gol. Se făcu linişte.

Sfârşitul sosi foarte repede. El fu simplu şi chiar plin de o anumită demnitate. *Viroma* se lăsă lent sub apă. Petrolierul, rănit de moarte, luptase până la limita forţelor şi acum îşi regăsea liniştea. Cei care erau în barca de salvare putură să asiste la deznodământ, putură să audă şuieratul, repede oprit de apa care pătrundea în buncărele încălzite până la alb şi putură să asiste la căderea verticală a catargelor care se prăbuşeau în apă. Apoi la suprafaţă apărură câteva bule de aer, şi asta a fost totul.

Pe apa uleioasă nu se zări plutind nici măcar o scândură, nici un fel de epavă. Nu mai rămăsese nimic. Nimic.

Viroma ar fi putut să nu existe niciodată.

Faţa lui Findhorn era parcă de piatră, când i se adresă lui Nicolson. Aproape toţi cei aflaţi în barcă se uitau la el, fie direct, fie pe furiş, dar el părea că nu observă nimic, fiind cufundat în indiferenţă.

— Nu schimba ruta, Nicolson, te rog! zise el cu o voce joasă şi întretăiată, dar alterarea ei se datora slăbiciunii şi sângelui care îi venea pe gât.

— Obiectivul nostru nu s-a schimbat. Trebuie să ajungem la strâmtoarea Macclesfield, peste douăsprezece ore.

CAPITOLUL VIII

Orele trecură, ore angoasante, interminabile, sub un cer albastru şi fără nici o adiere de vânt. Soarele tropical ardea necruţător, dar barca de salvare nr. 1, remorcând cealaltă ambarcaţiune, îşi continua cu încăpăţânare drumul spre sud. În timpuri normale, o barcă de salvare transportă combustibilul necesar ca să străbată vreo sută de mile, cu viteza de patru noduri. Nu este folosită decât în caz de urgenţă, de exemplu când trebuie să fie remorcate alte bărci, care să fie depărtate de o navă pe cale să se scufunde; sau ca să se ajungă la supravieţuitorii unui naufragiu pentru a li se acorda un ajutor imediat. Atunci barca trebuie imobilizată în mijlocul valurilor puternice.

Dar Mac Kinnon avusese grijă să îmbarce butoiaşe suplimentare cu păcură; chiar şi în cazul unei mări agitate, provizia ar fi fost mai mult decât suficientă pentru a ajunge la Lepar, insuliţă de dimensiunile insulei Sheppey, la tribord de strâmtoarea Macclesfield.

Findhorn, care avea la activ cincisprezece ani de şedere în arhipelag, cunoştea acea insulă, şi încă foarte bine. Lucru mai important, ştia unde să găsească păcură în Lepar, ba chiar în cantitate mare.

Singurul factor necunoscut era inamicul. Cine ştie dacă nu cumva japonezii invadaseră deja insula? Este adevărat că forţele lor terestre nu erau prea împrăştiate. Ar fi fost de-a dreptul extraordinar să fi avut timp, sau motive suficiente, ca să ocupe militar o insulă neînsemnată.

Supravieţuitorii de pe *Viroma*, aprovizionaţi din abundenţă cu păcură şi apă proaspătă, puteau să spere că vor putea să străbată un traseu foarte lung. Nu era imposibil să ajungă la strâmtoarea Sonde, între Sumatra şi Java, mai ales dacă ar fi beneficiat de ajutorul alizeelor din nord-est. Dar, în acel moment, alizeele nu băteau. Nu se simţea nici cea mai uşoară briză. Aerul era calm şi căldura sufocantă. Adierea slabă, datorată deplasării ambarcaţiunilor pe apă, era doar o iluzie derizorie. Era mai bine să nu fi simţit nimic.

Soarele se lăsa spre vest şi dogoarea lui scădea în intensitate, dar razele sale erau încă fierbinţi. Nicolson ordonase întinderea pânzelor, în loc de cort, dar căldura rămânea destul de mare şi sub această protecţie. Probabil că erau 32-38 de grade Celsius şi o umiditate de 85%.

Rar se întâmpla, în Indiile Orientale, în acea perioadă a anului, ca temperatura să scadă sub 30 de grade Celsius. Nu te puteai aştepta la nici o uşurare de la un plonjon în valuri, căci temperatura apei era aproape aceeaşi ca cea a aerului. Pasagerii erau nevoiţi să se resemneze cu umbra

oferită de pânze, asudând, gâfâind, rugându-se ca soarele să dispară mai repede.

Nicolson, aşezat al cârmă, în partea din spate, aruncă o privire spre însoţitorii săi şi strânse din buze, constatând starea lor de deznădejde.

În plină mare, la tropice, pe o ambarcaţiune fără punte, la o mie de leghe de orice ajutor posibil, înconjuraţi de duşmani şi în ţară inamică, i-ar fi fost greu să găsească o echipă mai puţin capabilă să manevreze o ambarcaţiune şi având mai puţine şanse de scăpare. Sigur, existau şi excepţii: oameni precum Mac Kinnon sau van Effen. Ceilalţi însă...

Fără a-l pune la socoteală pe Nicolson, la bord erau şaptesprezece persoane, şi numai două dintre ele erau în stare să manevreze cu adevărat sau să lupte: Mac Kinnon, netulburat, competent, plin de resurse, făcea cât doi oameni, şi van Effen – un om foarte ciudat, care, pe de altă parte, dăduse pe deplin dovadă de curaj. Vannier era greu de judecat. Abia ieşit din adolescenţă, poate că s-ar dovedi capabil, cu timpul, să suporte un efort prelungit, poate chiar şi încercări dure..., dar cine l-ar fi putut asigura de asta? Walters, care arăta încă foarte rău, ar fi fost preţios după ce va fi reuşit să-şi revină.

Şi cam asta era tot în ceea ce privea creditul pe care îl putea acorda.

Gordon, al doilea steward, individ cu ochi apoşi, cu faţa slabă, tot timpul încruntat, hoţ notoriu, îşi părăsise în mod misterios postul în cursul după-amiezii. Nu era nici marinar, nici soldat; nu te puteai baza pe el dacă era să facă ceva care nu contribuia la securitatea sau nu era în beneficiul său personal.

Preotul musulman şi enigmaticul Farnholme, aşezaţi unul lângă altul pe aceeaşi bancă, întreţinând o conversaţie în şoaptă, nu-şi dovediseră calităţile.

Nu exista om mai bun şi mai bine intenţioant decât Willoughby; dar, în afara camerei maşinilor şi lipsit de dragele sale cărţi, era fiinţa cea mai puţin practică, cea mai puţin descurcăreaţă din lume, în pofida solicitudinii emoţionante de a veni în ajutor.

Căpitanul Evans, timonierul Fraser şi matelotul Prevets Jenkins erau prea răniţi ca să li se poată cere mai mult decât bunăvoinţă. Alex, soldatul – Nicolson aflase că numele său de familie era Sinclair –, era mai agitat ca niciodată. Privirea lui îngrijorată se deplasa fără oprire de la unul la altul şi îşi freca tot timpul palmele de şolduri, ca şi cum ar fi încercat cu disperare să se debaraseze de o contaminare neştiută.

Mai rămâneau cele trei femei şi micuţul Peter. Evident, la o distanţă de zece metri, se aflau Siran şi complicii săi. Perspectiva nu era deloc încurajatoare. Dintre ocupanţii celor două ambarcaţiuni, numai unul singur nu avea nici o grijă: micuţul Peter Tallon. Singurele lui haine erau

un șort cu bretele. Căldura nu părea că îl incomodează și se agita în toate părțile, riscând tot timpul să cadă peste bord. Familiaritatea fiind generatoare de încredere, copilul nu se mai temea de ceilalți pasageri, fără să aibă totuși o încredere deplină în ei.

De fiecare dată când Nicolson – al cărui loc în barcă era cel mai apropiat de locul copilului – îi oferea un biscuit sau un pahar de lapte condensat cu apă, îi zâmbea cu timiditate, se apleca în față, apuca ofranda, mânca sau bea cu capul în jos și se uita la binefăcătorul lui cu un aer bănuitor, pe sub sprâncene.

Dar, dacă Nicolson întindea mâna ca să-l atingă sau să-l prindă în trecere, copilul fugea lângă domnișoara Drachmann, așezată la tribord, și își băga mâna grăsuță în părul ei negru-strălucitor, uneori cu o violență care o făcea pe tânăra femeie să se strâmbe de durere. Apoi întorcea capul ca să se uite grav la secund printre degetele răsfirate ale mâinii drepte. Modul acesta de a-și face un paravan din degete era mania favorită a lui Peter. Poate își imagina în felul acesta că era invizibil.

Nicolson, absorbit de mofturile copilașului, uita lungi momente de război, de răniți și de situația aproape disperată a lui și a însoțitorilor săi; dar prezentul amar revenea totdeauna, obsedându-l. Disperarea devenea din ce în ce mai mare și temerile creșteau când se gândea ce ar fi putut să pățească Peter când vor fi prinși de japonezi. Pentru că aveau să-i prindă – Nicolson nu se îndoia de asta nici măcar o secundă. Și era sigur că aceeași convingere o avea și Findhorn, în pofida cuvintelor încurajatoare despre insula Lepar și strâmtoarea Sonde.

Japonezii, ale căror poziții se aflau la o distanță de numai câteva mile, îi vor găsi și îi vor face prizonieri când vor dori. De ce nu o făcuseră deja? Ăsta era singurul mister.

Nicolson se întreba dacă ceilalți știau că orele lor de libertate și de securitate erau numărate și că pisica se juca cu șoarecele. Poate că știau, dar nu lăsau să se vadă. Era un ansamblu de oameni incapabili, în aparență inutili, un handicap teribil pentru cei care încă mai sperau să plutească spre libertate. Dar Nicolson era obligat să mărturisească faptul că dădeau dovadă de un moral extraordinar, cu excepția, firește, a lui Gordon și Sinclair.

Munciseră din greu și fără să se plângă, îngrămădind cuverturi și provizii în barcă, în cea mai mare ordine posibilă. Făcuseră loc răniților, în detrimentul propriului lor confort, și răniți ei înșiși, în pofida suferințelor, nu se plânseseră niciodată, ci acceptaseră ordinele lui Nicolson.

Cele două infirmiere, ajutate cu o abilitate surprinzătoare de Farnholme, petrecuseră mai bine de două ore cu îngrijirea răniților, făcând

o treabă extraordinară. Niciodată insistenţa Ministerului Transporturilor, referitoare la prezenţa unui echipament sanitar de urgenţă la bordul bărcilor de salvare, nu fusese mai justificată şi nu-şi găsise o mai bună întrebuinţare. Omnoponul, dătător de forţă, sulfamidele, codeina, pansamentele, feşele, vata hidrofilă, gelul împotriva arsurilor, totul fusese de folos. Domnişoara Drachmann luase cu ea o trusă chirurgicală. Mac Kinnon, cu ajutorul cuţitului său şi cu toporişca de la bord, scosese scândurile din coronamentul din spate, ca să facă atele pentru braţul rupt al caporalului Fraser.

Domnişoara Plenderleith era de-a dreptul minunată. Avea darul de a aduce împrejurările şi situaţiile la o scară normală. Ai fi zis că îşi petrecuse toată viaţa într-o barcă. Lua lucrurile aşa cum erau şi profita cât mai mult posibil. Autoritatea ei era destul de mare pentru ca ceilalţi să-i urmeze exemplul.

Ea învelea răniţii cu cuverturi şi îi certa ca pe nişte copii dacă dădeau dovadă de cea mai mică neascultare. Niciodată domnişoara Plenderleith nu-şi certase de două ori protejaţii. Îşi luase în sarcină intendenţa şi avea grijă ca nimic din alimentele şi băuturile distribuite să nu se piardă. Ea luase geanta lui Farnholme şi o priponise sub bancă, lângă banchetă. În mână cu toporişca lăsată de Mac Kinnon, ea îl avertizase pe general, care clocotea de furie, că se terminase cu băutura şi că ceea ce se afla în geantă va fi rezervat de acum înainte numai nevoilor medicale. După care, lucirea războinică din ochii ei dispăruse şi, spre surpriza generală, scosese andrelele şi lâna şi se pusese liniştită pe tricotat.

Tot ea era cea care, cu o scândură pe genunchi, tăia cu grijă bucăţi de carne de vită şi de pâine, distribuia zahărul, dizolva laptele condensat şi îl făcea să se agite de colo până colo pe Mac Kinnon, din care făcuse servitorul ei grav şi demn, ca şi cum ar fi fost unul dintre cei mai conştiincioşi elevi ai ei.

„E extraordinar!" îşi zise Nicolson, văzând expresia supusă de pe faţa şefului de echipaj.

Deodată, vocea domnişoarei Plenderleith urcă aproape cu o octavă:

— Mac Kinnon, ce faci, pentru Dumnezeu?

Şeful echipajului scăpase din mână ultima „încărcătură" de pâine şi de carne de vită şi, în genunchi lângă bătrâna domnişoară, se aplecase fără să ia în seamă întrebarea. Domnişoara Plenderleith o repetă de trei ori şi, văzând că nu primeşte nici un răspuns, strânse din buze şi îl împinse cu mânerul cuţitului în coaste. De data asta, Mac Kinnon reacţionă.

— Uite ce-ai făcut, prostănacule!

Arătă cu vârful cuţitului spre genunchiul lui Mac Kinnon. Între genunchi şi banchetă zăcea strivită o livră de carne.

— Scuzaţi-mă, domnişoară Plenderleith, scuzaţi-mă!

Şeful echipajului se ridică şi debarasă pantalonii de rămăşiţele de carne care se lipiseră. Apoi se întoarse spre Nicolson şi zise:

— Vin avioanele, domnule căpitan! Sunt deja foarte aproape!

Nicolson îi aruncă o privire printre pleoapele pe jumătate închise şi se aplecă şi el sub pânză, cu ochii spre vest. Aproape imediat văzu avionul la o distanţă mai mică de două mile şi o altitudine de aproape şaptezeci de metri. Walters, omul de veghe, nu-l zărise, dar nu era de mirare: aparatul se mişca exact pe direcţia soarelui. Urechea exersată a lui Mac Kinnon percepuse de departe huruitul motorului. Cum reuşise să facă asta, în pofida valului de vorbe al domnişoarei Plenderleith şi a duduitului regulat al motorului bărcii? Nicolson nu înţelegea. El nu auzea nimic, nici acum. Se dădu câţiva paşi înapoi şi se uită la Findhorn. Acesta, culcat pe o parte, părea că doarme sau că e în comă. Secundul nu avea timp să controleze.

— Mac Kinnon, treci la pânze, zise el. Gordon, dă-i o mână de ajutor! Să ne grăbim, Vannier!

Vannier, foarte palid, părea în deplinătatea forţelor.

— Domnule căpitan! Armele? E nevoie de una pentru dumneavoastră, pentru general, pentru şeful de echipaj, van Effen, Walters şi pentru mine!

Apoi se adresă lui Farnholme:

— Avem o carabină automată. Ştiţi s-o folosiţi?

— Bineînţeles.

Ochii generalului scăpărară când întinse mâna spre carabină, o încărcă cu mişcări abile şi o puse pe braţul îndoit. După aceea se uită la cer, în speranţa că va descoperi avionul.

Nicolson era surprins de schimbarea survenită de la începutul după-amiezii. Omul care se repezise, cu recunoştinţă, în adăpostul sigur al oficiului, ar fi putut să nu existe niciodată. Era incredibil. Nicolson intui că inconsecvenţele generalului erau voite şi că o intenţie clară, dar ascunsă, se afla la baza tuturor acestor manifestări. Poate că această bănuială nu era deloc întemeiată, şi Nicolson atribuia acest comportament schimbător al lui Farnholme unui motiv inexistent. Indiferent care ar fi fost explicaţia atitudinii generalului, nu era acum timp de analize.

— Lăsaţi jos carabina! zise Nicolson pe un ton imperios. Lăsaţi jos armele! Culcaţi-vă pe burtă! Ceilalţi pasageri se vor culca pe bănci sau pe fundul bărcii, în măsura posibilului.

Băieţelul ţipă o dată ca să protesteze, când fu obligat să se ghemuiască lângă infirmieră, fără să ţină seama dacă asta îi plăcea sau nu.

Avionul, un aparat ciudat, de un model necunoscut, venea drept spre barcă. Era probabil la o distanţă de vreo milă: pierdea mereu înălţime, dar

înainta foarte lent. Acest gen de avion nu era făcut ca să zboare repede. Acum vira pe o aripă şi începea să se rotească în jurul bărcii.

Nicolson îl supraveghea cu ajutorul binoclului. Emblema niponă apăru, strălucitoare, pe fuzelaj, când avionul vină la început spre sud, apoi spre est. Era un aparat greu şi incomod, bun doar pentru mici recunoaşteri.

Deoadată, Nicolson îşi aminti de cele trei avioane *Zero*, care îi survolaseră nepăsătoare când părăsiseră *Viroma* în flăcări şi avu o inspiraţie, care deveni apoi o certitudine.

— Lăsaţi armele şi aşezaţi-vă normal! zise el calm. Avionul ăsta nu vrea să ne distrugă. Japonezii dispun de un număr destul de mare de bombardiere ca să ne nimicească într-o clipă. Dacă ar fi vrut asta, n-ar fi trimis vechitura asta, care are toate şansele să cadă singur. Ne-ar fi trimis aparate de vânătoare şi bombardiere.

— Nu sunt chiar atât de sigur.

Farnholme, foarte agitat la ideea luptei, se resemna cu greu să nu mai ţină carabina îndreptată spre avionul inamic.

— Eu n-aş avea încredere în tipii ăştia.

— Cine are încredere? replică Nicolson. Dar mă îndoiesc că acest tip de avion este echipat cu mai mult de o mitralieră.

Hidroavionul continua să facă cercuri la aceeaşi distanţă prudentă.

— Îmi închipui că vor să pună mâna pe noi vii, Dumnezeu ştie de ce! Ticălosul ăsta, cum zic americanii, a fost trimis doar ca să ne ţină pe jar!

Nicolson trăise prea mult în Extremul Orient ca să nu fi auzit, cu detalii sinistre, de atrocităţile săvârşite de japonezi şi de actele lor de cruzime barbară din timpul războiului cu China, şi ştia că, pentru inamicii lor, moartea era un sfârşit uşor în comparaţie cu situaţia de prizonier.

— De ce naiba acordă atâta importanţă persoanelor noastre? Nu reuşesc să ghicesc asta. Ne permit să numărăm şansele de care am beneficiat şi să rămânem în viaţă câteva clipe în plus.

— Sunt de părerea secundului, zise van Effen, care pusese deja jos arma. Avionul ăsta îşi bate joc de noi. Ne va lăsa în pace, nu vă faceţi griji din cauza lui, domnule general.

— Poate că o să ne lase în pace, poate că n-o să ne lase în pace!

Farnholme ridică lent carabina, astfel încât să fie foarte vizibilă.

— Pe Dumnezeu, e un inamic, nu! Un glonţ în motor...

Farnholme respira zgomotos.

— Nu vei face nimic, Foster Farnholme!

Tonul domnişoarei Plenderleith era rece, tăios, imperios.

— Te comporţi ca un imbecil, ca un copil iresponsabil. Pune imediat jos carabina!

Farnholme, sub privirea autoritară şi în urma cuvintelor biciuitoare ale bătrânei domnişoare, se calmă imediat.

— La ce bun să dai cu piciorul într-un cuib de viespi? Vei trage asupra lui şi, până să încarci din nou arma, ne va mitralia.

Nicolson nu avea habar de întorsătura pe care o vor lua evenimentele, dar, atâta timp cât dura situaţia actuală, antipatia dintre Farnholme şi domnişoara Plenderleith se anunţa foarte distractivă. Nimeni nu-i auzise vreodată schimbând o vorbă amicală.

— Haide, Constance! zise Farnholme pe un ton pe jumătate agresiv şi pe jumătate conciliant. N-ai dreptul să...

— Nu-mi spune Constance! replică domnişoara Plenderleith pe un ton rece. Lasă arma aia, asta e tot ce-ţi cer. Nici unul dintre noi nu are chef să fie sacrificat pe altarul ardorii tale marţiale.

Îi aruncă o privire plină de răceală, apoi îi întoarse spatele.

Discuţia era încheiată şi Farnholme suferise o înfrângere zdrobitoare, pe care o merita.

Secundul întrebă curios:

— Vă cunoaşteţi de mult timp cu generalul?

Preţ de o secundă, privirea rece îl străpunse pe Nicolson care îşi zise că mersese prea departe. Dar domnişoara Plenderleith strânse din buze şi dădu afirmativ din cap.

— O, da! De mult timp, de prea mult timp. Regimentul generalului îşi avea garnizoana la Singapore cu mult înainte de război, dar nu ştiu dacă stătea pe-acolo. Trăia practic la „Bengal Club". Şi acolo bea tot timpul.

— Pe Dumnezeu, domnişoară! strigă Farnholme, zbârlindu-şi sprâncenele albe. Dacă ai fi bărbat...

Ea îl întrerupse cu un aer agasat:

— Linişteşte-te. Te repeţi, Foster. E obositor.

Farnholme mormăi câteva cuvinte pline de mânie, dar atenţia tuturor era îndreptată spre avion. Sunetul făcut de motor se amplificase şi, o clipă scurtă, Nicolson crezu că atacul era iminent. Dar îşi dădu seama, aproape imediat, că cercurile din jurul bărcii de salvare se lărgeau, deoarece avionul intenţiona să-şi sporească forţa ascensională. Continua să se rotească deasupra călătorilor şi urca în acelaşi timp, deşi fără efort. Ajuns la o mie cinci sute de metri, se stabiliză şi începu să descrie cercuri mari, cu un diametru de patr-cinci mile.

— Ce rost are manevra asta?

Acum vorbise Findhorn. Vocea lui era mai clară şi mai puternică decât fusese până atunci.

— Nu ţi se pare ciudată, Nicolson?

Secundul îi zâmbi.

— Credeam că dormiți, domnule comandant. Cum vă simțiți?

— Mi-e foame și mi-e sete. O, mulțumesc, domnișoară Plenderleith!

Întinse mâna spre cana pe care i-o întindea bătrâna domnișoară și gemu: gestul îi provocase o durere bruscă. Dar își reveni repede și continuă:

— Nu mi-ai răspuns, Nicolson.

— Și îmi cer scuze, domnule comandant. E greu de spus. Dar cred că vrea să ne arate unor complici, și că s-a ridicat atât de sus ca să servească drept „stâlp indicator". Dar este doar o simplă presupunere.

— Presupunerile tale au obiceiul supărător de a se confirma cu prea multă exactitate.

Un moment, Findhorn păstră tăcerea, preocupat cu mâncatul sandvișului cu carne de vită. Trecu o jumătate de oră. Avionul cercetaș se menținea la aceeași altitudine. Cei din barca de salvare începeau să aibă probleme cu capul de atâta uitat în sus și tensiunea era din ce în ce mai greu de suportat. Părea evident că aviatorul inamic nu avea intenții ostile imediate. După altă jumătate de oră, soarele, de un roșu sângeriu, coborî repede și aproape vertical spre marea netedă ca o oglindă, care pâlea și se întuneca la orizontul încețoșat dinspre est. Dar, la vest, întinderea de apă strălucea în jurul soarelui care scăpăta. În acea parte, valurile nu aveau transparența unei oglinzi; două-trei insule apăreau pe suprafața roșiatică a mării. Siluetele lor apăreau negre sub razele soarelui care luminau aproape la orizontală. La stânga, la tribord, o insulă foarte joasă, dar mai mare, se ridica imperceptibil deasupra apelor liniștite spre sud-vest. Ambarcațiunile erau încă la o depărtare de aproximativ patru mile.

La puțin timp după ce zăriră insula, hidroavionul pierdu din altitudine și se îndreptă spre est, în linie dreaptă. Vannier se uită la Nicolson cu o privire plină de speranță.

— Câinele de pază și-a terminat programul. S-ar părea că se întoarce la coteț ca să-și petreacă noaptea.

— Mi-e teamă că nu, Vannier! zise Nicolson, care urmărea avionul cu privirea. În direcția asta, nu-i decât mare și iar mare, pe o distanță de sute de mile, după care vine Borneo. Dar amicul nostru nu-și are culcușul în Borneo. A reperat un confrate. Pot să pun prinsoare. Nu e și părerea dumneavoastră, domnule comandant?

— La naiba! Presupun că iar ai dreptate.

Zâmbetul lui Findhorn dezmințea ușoara ofensă pe care ar fi putut s-o conțină vorbele sale. Apoi zâmbetul dispăru. Findhorn păli la față, căci avionul nu se mai depărta; își relua zborul circular.

— Nu te-ai înșelat, Nicolson, zise comandantul cu blândețe.

Se întoarse cu greu și se uită în sus.

— La ce distanţă estimezi că ar fi insula aceea?

— La două mile şi jumătate, poate trei!

— Mai curând trei, îşi dădu cu părerea Findhorn.

Şi, adresându-se lui Willoughby, arătă cu un gest spre motor:

— Poţi să obţii câteva turaţii în plus de la maşinăria asta?

— Cu puţin noroc, domnule comandant, aş putea câştiga un nod, poate două...

Şi puse mâna pe frânghia care lega cele două ambarcaţiuni.

— Nu mă tenta! Fă ce ştii fără să tai frânghia.

Comandantul făcu un gest cu capul spre Nicolson, care trecu cârma lui Vannier şi se apropie de Findhorn.

— Ce crezi, Nicolson?

— În legătură cu vasul zărit sau cu următoarele evenimente?

— Cu amândouă.

— Nu ştiu nimic despre vas. Ar putea să fie un torpilor, o vedetă rapidă, un vas de pescuit sau orice. Cât priveşte restul...

Nicolson se strâmbă cu tristeţe şi continuă:

— E clar că vor să ne captureze vii. Ne vor face prizonieri, după care va urma tortura. Ne vor bate cu bastonul de bambus, ne vor smulge unghiile şi dinţii; ne vor supune la supliciul apei, al sării şi altor rafinamente obişnuite.

Buzele lui Nicolson se transformară într-o linie albă. Ochii săi priveau spre spatele bărcii. Peter şi domnişoara Drachmann se jucau râzând în hohote; tânăra părea să nu fi cunoscut niciodată griji şi necazuri. Findhorn urmări direcţia privirii secundului.

— Ei, da! Şi eu sunt la fel ca tine, Johnny: mi se rupe inima când îi văd. Se înţeleg atât de bine!

Apoi adăugă, frecându-şi bărbia:

— „Ambră translucidă" e expresia pe care a folosit-o acel scriitoraş când a vorbit de tenul eroinei sale. La vremea aceea mi-am spus că e complet imbecil sau ceva de genul ăsta. Acum aş vrea să-i cer scuze. Acest ten este cu adevărat excepţional. Nu crezi?

Zâmbi şi continuă:

— Imaginează-ţi ce-ar fi în Piccadilly, dacă ai duce-o acolo!

Nicolson zâmbi şi el.

— Asta e din cauza efectului produs de apusul soarelui, domnule comandant, şi nu vedeţi prea bine cu ochii injectaţi de sânge.

Îi era recunoscător bătrânului ofiţer pentru că îi distrăgea atenţia de la situaţia în care se aflau, dar îşi recăpătă imediat aerul serios.

— Acea rană cumplită de pe obraz e opera fraţilor noştri de rasă galbenă. Cred că ar merita o mică recompensă.

Findhorn dădu din cap.

— Ar trebui să întârziem puţin capturarea noastră şi să lăsăm să ruginească un timp instrumentele de tortură. Perspectiva asta nu-i lipsită de farmec, Johnny.

Se opri, apoi continuă cu calm:

— Am împresia că zăresc ceva.

Nicolson luă binoclul. Zări o ambarcaţiune, din care nu se vedeau decât catargele, puternic luminate de razele soarelui aflat la asfinţit.

Apoi întinse binoclul lui Findhorn, care îl luă şi îl înapoie secundului, murmurând:

— Am impresia că şansele noastre se dovedesc foarte problematice. Anunţă-i, Johnny.

Nicolson se întoarse spre pasageri.

— Îmi pare rău că trebuie să vă îngrijorez iar, dar am impresia că suntem ameninţaţi de un nou pericol. Un submarin japonez este pe cale de a ne prinde din urmă. Dacă s-ar fi arătat un sfert de oră mai târziu, am fi putut ajunge la insula de colo...

Arătă cu un gest spre tribord.

— În starea actuală a lucrurilor, pe la jumătatea drumului vom fi ajunşi din urmă.

— Şi ce se va întâmpla atunci, domnule Nicolson?

Tonul vocii domnişoarei Plenderleith era aproape indiferent.

— Comandantul Findhorn crede, şi eu sunt de aceeaşi părere, că vor încerca să ne facă prizonieri. Dar tot ce pot să vă spun deocamdată, domnişoară Plenderleith, este că vom încerca să nu ajungem prizonierii lor. Va fi greu.

— Ba chiar imposibil! interveni van Effen, care stătea în partea din faţă.

Vorbea pe un ton rece.

— E un submarin, dragul meu. Ce pot să facă armele noastre împotriva lui? Căci are coca de oţel! Gloanţele noastre, pur şi simplu, vor ricoşa.

— Propui să ne predăm?

Nicolson nu putea să conteste logica vorbelor lui van Effen şi ştia că nu erau dictate de frică. Totuşi, avea o vagă dezamăgire.

— De ce să comitem o sinucidere vădită? Că asta ne sugerezi să facem, continuă van Effen. Mai târziu, va fi oricând posibil să avem o ocazie mult mai bună ca să scăpăm de ei.

— Se vede că nu-i cunoşti pe japonezi! zise Nicolson cu lehamite. Mai avem o şansă de salvare şi asta e ultima.

— Eu pretind însă că eşti nebun!

Pe faţa lui van Effen se putea citi ostilitatea.

— Să supunem la vot, domnule Nicolson!

Şi, aruncând o privire în jur, adăugă:

— Care dintre voi sunteţi în favoarea...

Nicolson îl întrerupse cu duritate:

— Taci din gură! Nu spune prostii! Nu te afli la un miting politic, van Effen! Te afli la bordul unei bărci a Marinei Comerciale britanice, iar aceste bărci nu se află sub autoritatea comitetelor, ci sub cea a unui singur om: comandantul. Căpitanul Findhorn decide dacă ne vom împotrivi, şi asta e tot.

— Decizia căpitanului e irevocabilă?

— Da.

— Atunci, îmi cer scuze.

Van Effen salută şi zise:

— Mă înclin în faţa acestei decizii.

— Mulţumesc.

Nicolson, uşor tulburat, îşi îndreptă atenţia spre submarin. Acum se afla la distanţa de o milă; putea să fie văzut clar, cel puţin detaliile esenţiale. Hidroavionul continua să se rotească deasupra lor. Nicolson ridică ochii spre aparat şi se încruntă.

— Tare mult aş vrea ca animalul ăsta afurisit să se ducă la el acasă! zise secundul printre dinţi.

— Este adevărat că complic lucrurile, Johnny, zise Findhorn. Va fi peste noi în cinci minute.

— N-am mai întâlnit deja acest tip de submarin, domnule comandant?

— Cred că da, răspunse lent Findhorn. Acum sunt sigur: tun antiaerian de mic calibru în partea din spate; mitralieră pe pasarelă şi, în faţă, tun de calibru 80 sau 100, nu pot să fiu sigur în privinţa asta. Dacă vor vrea să ne ia la bord, va trebui acostat lângă coca, sub chioşc. Nici unul dintre tunuri nu poate să ochească atât de jos.

Îşi muşcă uşor buzele şi ridică ochii.

— Peste douăzeci de minute, va fi noapte, iar insula va fi doar la o jumătate de milă în momentul în care ne vor opri. E o şansă, o şansă mică de tot, şi totuşi...

Luă binoclul, se uită la submarin, apoi dădu uşor din cap.

— Da, cred că-mi amintesc. Acel tun de 80 are o mască pentru servanţi.

Nicolson vorbea lent şi se uita la comandant cu un aer absent:

— O complicaţie în plus! Ce ziceţi, domnule comandant?

— Nu înţeleg, Johhny. Nu-mi stă mintea la astfel de lucruri. Care e ideea?

— E o idee nebună, dar ar putea să fie eficace.

După o explicaţie rapidă, Nicolson se aplecă spre Vannier, care trecu cârma şefului de echipaj şi se ridică:

— Fumezi, Vannier?

— Nu, domnule căpitan.

Vannier se uita la Nicolson cu un aer foarte mirat.

– Ei bine, din noaptea asta vei începe să fumezi.

Nicolson băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie de Benson & Hedges şi chibrituri. Le înmână celui de al doilea locotenent şi îi dădu câteva scurte instrucţiuni.

— Drept în faţă! Treci de van Effen. Nu uita că totul depinde de tine. Generale, un moment, te rog!

Farnholme ridică ochii surprins, trecu cu greu peste două bănci şi se aşeză alături de Nicolson. Acesta îl privi un minut în tăcere, apoi îi zise:

— Chiar cunoşti mânuirea acestei carabine automate, generale?

— Pe toţi sfinţii! Da! mormăi Farnholme. Aproape că eu am inventat arma asta.

Nicolson continuă netulburat:

— La ce distanţă atingi ţinta?

Farnholme răspunse:

— Am fost campion la Bisley, domnule Nicolson.

Bisley? Nicolson ridică din sprâncene, stupefiat. Dar Farnholme continuă cu un calm la fel de mare ca cel al lui Nicolson:

— Trăgător de elită al regelui. Aruncă o conservă peste bord şi, când va fi la treizeci-patruzeci de metri, îţi voi face o demonstaţie. Cu carabina asta, o voi transforma în sită în două secunde.

Tonul era convingător.

— Nu ne vei demonstra nimic, se grăbi să spună secundul. Ăsta ar fi ultimul lucru de care am avea nevoie acum. Fraţii noştri japonezi trebuie să vadă că nu avem nici măcar un singur pistol. Dar uite ce-ţi cer să faci.

Îi dădu lui Farnholme instrucţiuni clare şi precise, făcând la fel şi cu restul pasagerilor. Secundul nu avea timp de pierdut cu explicaţii lungi, ca să fie sigur că se făcuse bine înţeles. Inamicul aproape că îi prinsese din urmă.

Cerul, la vest, încă mai strălucea, adevărat caleidoscop, unde se amestecau roşul, portocaliul şi galbenul. Benzile de nori de la orizont păreau că ard, dar soarele dispăruse. La est era însă cenuşiu şi noaptea bruscă de la tropice cădea cu rapiditate asupra mării.

Submarinul venea prin dreapta. Volute de un alb fosforescent țâșneau din ambele laturi ale etravei; zgomotul motoarelor Diesel era înăbușit. Gura neagră și amenințătoare a tunului din față se rotea, urca și cobora, se adapta mișcărilor bărcii de salvare, cu o regularitate implacabilă.

Apoi, din înălțimea chioșcului, răsună un ordin scurt, de neînțeles pentru ei. Mac Kinnon, în urma gestului făcut de Nicolson, opri motorul și coca de oțel a submarinului se hârjâi de bordul ambarcațiunii. Nicolson întinse gâtul și aruncă o privire rapidă pe partea chioșcului. Tunul din față era îndreptat spre barcă, dar deasupra capetelor pasagerilor, conform previziunilor secundului. Atinsese deja înclinația cea mai de jos. În spate, tunul antiaerian de mic calibru era și el îndreptat spre ei, spre centrul ambarcațiunii. Nicolson se înșelase în această privință, dar trebuia să încerce.

În chioșc se aflau trei oameni: doi dintre ei erau înarmați. Un ofițer ținea un pistol și un matelot avea o armă care, probabil, era un pistol-mitralieră. La baza chioșcului se aflau cinci-șase mateloți; numai unul era înarmat. Acest comitet de primire nu avea nimic binevoitor, dar Nicolson și-l imaginase și mai ostil. Își închipuise că va provoca grave bănuieli din cauza schimbării bruște de rută a bărcii, schimbare făcută în ultima clipă, care o lăsase pe jumătate ascunsă în întunericul din partea de est, în timp ce nava japoneză se contura clar pe cerul luminat de ultimele raze ale soarelui. Dar probabil că fusese luată drept o tentativă de fugă datorată panicii și a cărei inutilitate se vedea de la prima privire. O barcă de salvare nu reprezintă un pericol pentru nimeni și comandantul submarinului era convins că luase măsuri de precauție inutile împotriva unui adversar atât de neînsemnat.

Cele trei ambarcațiuni – submarinul și cele două bărci – înaintau în continuare, cu o viteză de aproximativ două noduri, când o frânghie coborî răsucindu-se de pe puntea submarinului și căzu în partea din față a primei bărci. Vannier o apucă cu un gest automat și se întoarse spre Nicolson:

— Mai bine leag-o, Vannier!

Nicolson vorbea cu o resemnare plină de amărăciune.

— Ce pot să facă niște pumni zdraveni și două-trei cuțite împotriva...

— Exact! Judeci corect!

Ofițerul se apleca pe deasupra chioșcului, cu brațele încrucișate. I se putea zări țeava armei de-a lungul brațului stâng. Vorbea bine engleza. Se exprima pe un ton satisfăcut și zâmbea.

— Ar fi neplăcut pentru toată lumea dacă ați încerca să opuneți rezistență.

— Du-te la dracu'!

— Ce lipsă de politețe! Ce lipsă de curtoazie! Comportare curat anglo-saxonă!

Ofiţerul dădu din cap cu tristeţe, dar era foarte încântat de el. Apoi, brusc, încremeni, se uită cu severitate pe deasupra ţevii şi zise, cu o voce care răsuna ca pocnetul unui bici:

— Aveţi grijă!

Nicolson îşi sfârşi gestul lent. Scoase o ţigară din pachetul pe care i-l întindea Willoughby, luă un chibrit şi îşi aprinse ţigara, apoi pe cea a lui Willoughby, după care aruncă chibritul departe.

— Trebuia să mă aştept la asta, bineînţeles!

Râsul ofiţerului era scurt şi dispreţuitor.

— Englezul e flegmatic. Chiar şi atunci când clănţăne de frică, se gândeşte să-şi menţină reputaţia în faţa echipajului. Ia uite, încă unul!

Flacăra mică a chibritului lumină capul lui Vannier, care apărea din partea din spate a bărcii.

— Pe toţi zeii! E emoţionant, foarte emoţionant!

Apoi schimbă tonul:

— Dar gata cu nebunia asta! Toată lumea urcă imediat la bord.

Îşi îndreptă arma spre Nicolson şi zise:

— Tu primul.

Nicolson se ridică; unul din braţe se sprijinea de coca submarinului, pe celălalt ţinându-l lipit de corp.

— Ce vreţi să faceţi cu noi? Vreţi să ne omorâţi pe toţi?

Mai mult striga decât vorbea, şi vocea îi tremura uşor.

— Aveţi de gând să ne torturaţi, să ne târâţi în blestematele voastre de lagăre de prizonieri din Japonia?

Acum chiar răcnea de furie.

Chibritul lui Vannier nu fusese aruncat peste bord, iar şuieratul, în partea din faţă, era mai puternic decât se aşteptase Nicolson.

— De ce, pentru Dumnezeu, nu ne omorâţi pe toţi în loc să...

Apoi, cu o brutalitate uimitoare, în partea din faţă a navei se auzi un fel de vuiet şi o dublă ţâşnire de scântei, de fum şi de flăcări lumină cerul crepuscular, dincolo de puntea submarinului, la un unghi de aproximativ treizeci şi unu de grade, pornind de la verticală. Pe urmă, două sfere incandescente făcură explozie la treizeci şi cinci de centimetri deasupra apei.

Ar fi trebuit să ai o indiferenţă care să depăşească posibilităţile umane ca să nu ai impulsul irezistibil să te uiţi în sus, auzind explozia în aer a celor două rachete. Or, echipajul submarinului japonez era format din oameni. Toţi deodată, ca marionetele în mâna unui păpuşar, se întoarseră ca să vadă ce se întâmpla, şi toţi muriră în acelaşi timp, pe jumătate întorşi spre barcă şi cu capul pe spate, ca să poată contempla mai bine cerul.

Zgomotul carabinelor automate, al puștilor și pistoalelor slăbi treptat. Abia dacă slabe ecouri mai tulburau întinderea mută a mării, când Nicolson strigă tuturor să se arunce pe burtă pe fundul ambarcațiunii. Încă mai striga când două cadavre de marinari căzură de pe puntea alunecoasă a submarinului, nimerind în partea din spate a bărcii. Unul dintre ei îl țintui pe secund de marginea bărcii, iar celălalt, care încă mai dădea din mâini și din picioare, căzu peste micul Peter și cele două infirmiere. Dar Mac Kinnon îi prinse din zbor. Cele două căderi nu făcură decât un singur zgomot.

Trecu o secundă, apoi două, apoi trei. Nicolson, în genunchi, cu pumnii strânși, își ținea răsuflarea.

La început, auzi un zgomot de picioare pe puntea submarinului, apoi un val de cuvinte rapide schimbate cu glas scăzut în spatele tunului mare.

Mai trecură alte două secunde. Privirile lui Nicolson cercetau puntea navei inamice; poate că un supraviețuitor căuta să moară și el în chip glorios pentru împărat. Nicolson nu se îndoia de curajul fanatic al japonezilor; dar acum totul era tăcere, o tăcere de moarte.

Ofițerul părea că se apleacă nonșalant peste chioșc, legănându-și pușca în mână. Nicolson îl doborâse cu un foc de pistol, iar ceilalți doi căzuseră în interior. Patru cadavre informe formau o grămadă grotescă la baza chioșcului. Nu era nici urmă de cei doi mateloți care serveau tunul antiaerian: carabina automată a lui Farnholme, pur și simplu, îi aruncase peste bord.

Nicolson își amintea vag de poveștile spuse de unii ofițeri de marină, după care puteai să fii decapitat de un singur foc de tun. Poate că acest șoc era fatal celor care se aflau direct sub traiectoria obuzului... Nu avea de unde să știe. Deodată, se întoarse brusc spre Willoughby.

— Pornește și dă înapoi cât de repede poți. Chioșcul va masca tunul.

Cuvintele lui Nicolson se pierdură în detunăturile tunului. Era un fel de pală de vânt violentă, care asalta timpanele cu o brutalitate sălbatică și paraliza auzul prin intensitate. O limbă de foc demonică țâșni din gura tunului și aproape că atinse barca. Proiectilul căzu în mare, provocând o jerbă de apă de peste cincisprezece metri, îndreptată spre cer. Apoi zgomotul se stinse și fumul dispăru.

Nicolson își scutura cu disperare capul ca să alunge amețeala. Știa că nimeni nu fusese atins, dar că japonezii, furioși, încercau să tragă din nou... și că sfârșitul era aproape.

— Generale! zise el, văzând că Farnholme se ridică. Așteaptă semnalul meu!

Un foc de armă îl făcu să ridice capul; aruncă o privire rapidă spre partea din față.

— Am ratat! murmură van Effen, înciudat. Un ofiţer scosese capul deasupra chioşcului.

— Stai cu arma pe el! zise Nicolson.

Îl auzi pe micuţ plângând, speriat probabil de bubuitul tunului. Trăsăturile i se crispară. Strigă la Vannier:

— Locotenente, aruncă fizelele roşii în chioşc, să le oferim o ocupaţie!

În timp ce vorbea, continua să supravegheze mişcările servanţilor tunului.

— Toţi câţi sunteţi, să nu scăpaţi din ochi chioşcul şi panourile din faţă şi din spate.

După câteva secunde, Nicolson auzi zgomotul pe care îl aştepta: intrarea unui obuz în culasă.

— Acum! strigă el.

Farnholme nu-şi dădu osteneala să ducă arma la umăr. Trase, ţinând-o sub braţ, fără măcar să ţintească. Era un trăgător mai grozav decât pretindea! Trase de cinci ori în jurul tunului mare. Apoi se lăsă să cadă ca o piatră pe fundul bărcii de salvare, în timp ce ultimul glonţ pătrundea în inima tunului şi declanşa o explozie. Zdruncinătura provocată de un obuz, care face explozie la o distanţă atât de mică, era înspăimântătoare, deşi deosebit de atenuată, deoarece deflagraţia avu loc în culasa tunului. Dar efectele fură deosebit de spectaculoase. Tunul se ridică deasupra afetului lipit de chioşc, ca să cadă şuierând în mare, înconjurând submarinul cu un cerc de fragmente metalice. Servanţii tunului muriseră probabil fără să înţeleagă ce se întâmplase. Explozia având loc în faţa lor, fusese destul de serioasă ca să zboare pasarela.

— Mulţumesc, generale!

Nicolson se ridicase în picioare şi se străduia să nu-i tremure vocea.

— Îţi prezint scuzele mele pentru tot ce-am spus vreodată despre dumneata. Tot înainte, Mac Kinnon.

Două rachete roşii trasară o orbită în aer şi aterizară în chioşc.

— Bravo, Vannier! Ne-ai salvat pe ziua de azi!

— Nicolson!

— Da, domnule comandant?

— N-am face bine să mai stăm aici un moment? Nimeni nu va îndrăzni să se arate la panouri sau deasupra chioşcului. Peste zece minute, cel mult un sfert de oră, va fi destul de întuneric ca să ajungem la insulă fără să fim bombardaţi!

— Mă tem că n-ar fi înţelept, domnule comandant, dacă n-am pleca acum! obiectă secundul, parcă cu regret. Deocamdată, tipii de la bordul submarinului sunt stupefiaţi sau năuciţi; dar curând creierul lor va

reîncepe să funcționeze şi e posibil să ne aşteptăm la o ploaie de grenade. Le vor arunca în barcă fără să se expună. O singură grenadă ar fi de ajuns ca să ne distrugă.

— Foarte adevărat.

Comandantul se lăsă să cadă pe bancă, ostenit.

— Să plecăm, Nicolson!

Secundul trecu la cârmă, execută o virare de o sută optzeci de grade şi ocoli partea din spate a submarinului, în timp ce cei patru bărbați, cu pușca în mână, nu scăpau din ochi puntea.

Apoi reduse viteaza în partea din spate a chioşcului, ca să-i permită lui Farnholme să distrugă mecanismul tunului antiaerian cu un foc de carabină bine țintit.

Comandantul Findhorn dădu din cap: avusese nevoie de puțin timp ca să înțeleagă, dar înțelesese.

— S-a terminat cu tunul lor de asediu! Te gândeşti la toate, Nicolson!

— Sper, domnule comandant.

Insula se afla la aproximativ o jumătate de milă de submarin. După ce parcurseră cam un sfert din drum, Nicolson se aplecă, luă unul din cele două semnalizatoare de avarie de tip Wessex plutitor, un model obişnuit, smulse învelişul de protecție de la capătul de sus, aprinse fitilul şi îl aruncă peste bordul din spate, destul de departe ca să nu atingă barca lui Siran.

Imediat ce Wessex-ul atinse suprafața apei, se ridică în sus un fum gros de culoare portocalie. Acest fum rămase suspendat şi nemişcat în penumbră. El forma perdeaua impenetrabilă privirilor inamicului.

După două minute, gloanțele trase de la bordul submarinului străpunseră fumul portocaliu. Ele suflară deasupra capetelor naufragiaților, căci japonezii trăgeau la întâmplare, orbiți de furie.

La patru minute după emanarea primului jet de fum portocaliu, care începea să se risipească, urmă al doilea Wessex şi, cu mult înainte ca al doilea nor să dispară, ambarcațiunile au fost amarate la țărm; toți pasagerii erau acum pe uscat.

CAPITOLUL IX

Era doar o insuliță, nimic mai mult. Având o formă ovală și orientată de la est spre vest, nu era mai lungă de o sută de metri și mai lată de cincizeci de metri, adică de la nord la sud. Deși ovală, nu era perfectă: la aproximativ treizeci și cinci de metri de la vârf, valurile măcinaseră puternic țărmul de ambele părți și scobiturile se aflau, practic, opuse una de cealaltă, astfel încât insula era aproape tăiată în două.

Nicolson avusese grijă să facă turul insulei, înainte de a acosta în partea de sud. Traseră ambarcațiunile pe plajă și le amarară cu ajutorul unor pietre mari. Capătul din dreapta al insulei, la est de scobituri, era jos, stâncos și gol, dar restul prezenta o oarecare vegetație: mărăcinișuri și iarbă pricăjită.

În centru, terenul se ridica la o înălțime de cincisprezece-douăzeci de metri. În partea meridională și la jumătatea acestei coline, exista o cavitate mică, sau mai curând un simplu adăpost. Spre acest adăpost își conduse Nicolson pasagerii din bărci, după ce ajunseră pe plajă. Trebuiră să-i poarte pe sus pe comandant și pe caporalul Fraser, dar traseul era scurt și, după zece minute, fiecare se afla în siguranță la adăpostul stâncilor. În plus, luaseră cu ei toate proviziile, apa, obiectele transportabile, până și vâslele.

O briză ușoară începuse să bată la apusul soarelui și norii umpleau cerul spre nord-est, ascunzând primele stele ale cerului; dar era încă destulă lumină pentru ca Nicolson să se poată folosi de binoclu.

Privi timp de aproape două minute, apoi se feră la ochi. Ghici că toată lumea din grotă îl urmărea cu anxietate, toată lumea cu excepția copilului, care, înfășurat în cuvertură, moțăia deja.

— Ei bine? zise Findhorn, rupând tăcerea.

— Se îndreaptă spre punctul de vest al insulei, domnule comandant, și sunt deja destul de aproape de coastă.

— Într-adevăr, îi aud!

— Dacă nu pot să ne vadă, asta nu înseamnă că noi nu-i vedem. Nu e chiar atât de întuneric.

Van Effen tuși ușor.

— Ce credeți că vor face acum, domnule Nicolson?

— Nu știu. Dacă ar mai fi avut tunul mare, ne-ar fi scos de-aici în mai puțin de două minute.

Nicolson arătă cu mâna spre stâncile joase care mărgineau grota spre sud, și care nu puteau fi distinse la mai mult de doi metri în întuneric.

— Dacă avem puțin noroc, asta va opri gloanțele.

— Și în caz contrar?

— Vom avea timp să ne facem griji la momentul respectiv, răspunse Nicolson. Poate că vor încerca să debarce oameni în diferite puncte ale insulei ca să ne încercuiască. Poate vor încerca un atac frontal.

Luă binoclul.

— Orice s-ar întâmpla, nu se pot întoarce raportând că ne-au pierdut pe drum. Ar fi împușcați.

Findhorn vorbea pe un ton plin de certitudine:

— Nu se vor întoarce; au pierdut prea mulți de-ai lor.

De câteva momente, în spatele secundului se auzea un murmur de voci. Apoi murmurul încetă și Siran zise:

— Domnule Nicolson?

Nicolson lăsă binoclul și aruncă o privire peste umăr.

— Ce doriți?

— Am discutat cu oamenii mei o propunere pe care vrem să v-o facem.

Nicolson întoarse capul și luă din nou binoclul.

— Fă-o comandantului Findhorn. El e șeful.

— Bine. Ei bine, iată despre ce e vorba, domnule Findhorn. Este evident că n-aveți nici cea mai mică încredere în noi. Ne-ați obligat să urcăm într-o barcă diferită, și asta, îmi închipui, nu pentru a ne scălda de două ori pe zi. Vă jur că nu aveți dreptate când credeți că trebuie să ne supravegheați constant. Suntem pentru voi o... responsabilitate grea, un pericol, dacă pot să mă exprim astfel.

— La subiect! exclamă Findhorn cu nerăbdare.

— Cum doriți. Vă propun să ne lăsați să plecăm și să nu vă mai pese de noi. Preferăm să fim prizonierii japonezilor.

— Ce?

Van Effen era autorul acestei exclamații indignate.

— Domnule comandant! În locul dumneavoastră, eu aș împușca pe loc această bandă de ticăloși!

— Așteaptă!

Findhorn ridică mâna, aruncă o privire ciudată spre Siran, dar era prea întuneric ca să i se poată vedea expresia feței.

— Ar fi interesant să știm cum propuneți să vă predați japonezilor. Vă gândiți să coborâți, pur și simplu, această colină până pe plajă?

— Da, cam așa ceva.

— Și de unde sunteți siguri că nu vor trage în voi mai înainte de a vă preda? Sau, dacă veți reuși să vă predați, de unde aveți siguranța că nu vă vor tortura, ca apoi să vă moare?

— Nu-i lăsați să plece, domnule comandant! izbucni van Effen, pe un ton insistent.

Dar Findhorn replică:

— Nu-ți face griji. N-am intenția să încuviințez această cerere. Veți rămâne aici, Siran, deși nu vă dorim prezența. Doar nu vă închipuiți că suntem niște idioți?

— Domnule Nicolson! imploră Siran. Dumneavoastră măcar vă dați seama...

Nicolson îl întrerupse:

— Taci! L-ai auzit pe comandantul Findhorn. Chiar ne crezi atât de naivi? Nici unul dintre noi nu și-ar risca viața, dacă ar avea cea mai mică șansă să fie ucis sau maltratat de japonezi.

— Vă asigur...

Siran încercă să-l întrerupă pe Nicolson, dar acesta nu-l lăsă să termine și zise cu dispreț:

— Nu te obosi. Îți închipui că te crede cineva? Probabil că sunteți în cârdășie cu japonezii. Nu ne putem oferi luxul a șapte adversari suplimentari.

Urmă o tăcere. Nicolson continuă cu un aer gânditor:

— Ce păcat că i-ați promis ocna acestui individ, domnule comandant! Consider că van Effen a avut un punct de vedere just. Am simplifica totul dacă am lichida această pleavă a societății chiar în acest moment. Tot va trebui s-o facem, mai devreme sau mai târziu.

Tăcerea care urmă fu mai lungă decât prima. În cele din urmă, Findhorn zise:

— Taci, Siran. Poate că ai făcut un calcul greșit, probabil ultima ta gafă. Nu suntem niște asasini ca voi, și pentru asta ar trebui să mulțumiți cerului. Dar nu trebuie să uiți că, la prima provocare din partea voastră, vom adopta fără ezitare sugestia lui van Effen și Nicolson.

— Și, acum, trăgeți-vă într-o parte, zise secundul. Poate că un control al buzunarelor voastre n-ar fi inutil.

Comandantul interveni:

— Am făcut deja asta, Nicolson. Am scos din buzunarele lor un adevărat arsenal, după ce-ați plecat noaptea trecută din sala de mese. Mai vezi submarinul?

— E aproape la sud față de noi, la aproximativ două sute de metri de coastă...

Nu-și termină bine fraza, că lăsă brusc binoclul și intră repede în adăpost. Fasciculul unui reflector, venind dinspre chioșcul submarinului, își plimba lumina strălucitoare de-a lungul țărmurilor stâncoase ale

insulei. Lumină aproape imediat mica decupare a coastei, unde fuseseră amarate bărcile, şi zăbovi câteva secunde, apoi urcă lent panta colinei, aproape în direcţia locului unde se ascundeau naufragiaţii.

— Generale! zise Nicolson.

Vocea sa exprima un ordin şi, în acelaşi timp, o rugăminte. Iar Farnholme răspunse mormăit:

— Cu plăcere!

Luă carabina de jos şi trase; totul se petrecu cât ai clipi. Un singur foc a fost de ajuns. Ecoul împuşcăturii încă nu se stinsese când toţi auziră un zgomot de sticlă spartă şi lumina, de un alb strălucitor, deveni de un roşu închis şi apoi se stinse.

— Mai stai cu noi câteva zile, generale! zise Findhorn. Văd că avem nevoie de dumneata. Tentativa lor „strălucită" n-a avut succes. Ce zici, Nicolson? Cred că au avut un exemplu „strălucit" al talentelor generalului.

— Totuşi, iniţiativa lor era strălucită, fu de părere Nicolson. Riscul era prevăzut şi s-a dovedit profitabil, pentru că au descoperit amplasamentul bărcilor, iar focul carabinei i-a informat unde ne aflăm. Un grup de debarcare ar fi avut nevoie de foarte mult timp ca să descopere cele două lucruri şi căutarea i-ar fi costat mai multe vieţi. Dar, în realitate, japonezii căutau ambarcaţiunile noastre, nu pe noi. Dacă pot să ne împiedice să părăsim această insulă, atunci suntem la discreţia lor, şi vor prefera să ne captureze în plină zi.

— Mi-e teamă că trebuie să-ţi dau dreptate, zise lent Findhorn. Bărcile fac mai mult decât noi. Le vor distruge fără să debarce. Nu putem să-i împiedicăm.

Nicolson scutură din cap.

— Nu! Nu le vor distruge de pe submarin, căci nu le văd de acolo. Le-ar trebui toată noaptea ca să le distrugă, trăgând la întâmplare. E mai probabil că vor debarca ca să distrugă fundul bărcilor sau le vor remorca până în larg.

— Dar cum vor debarca? întrebă Vannier.

— Vor înota, dacă va fi nevoie. Cele mai multe submarine sunt prevăzute cu bărci gonflabile. Astfel de bărci sunt indispensabile pentru orice submarin care acţionează în larg şi care trebuie să rămână în contact cu trupe japoneze cantonate pe vreo douăzeci de insule.

Nimeni nu mai spuse nimic timp de câteva minute. Băieţelul murmura cuvinte greu de înţeles, vorbind în somn; Siran şi trupa lui şuşoteau între ei, în colţul cel mai retras al grotei. Apoi, brusc, Willoughby tuşi ca să atragă atenţia.

— „Fluviul timpului se scurge" etc...

După acest citat, zise:

— Am o idee!

Nicolson zâmbi şi răspunse:

— Nu te aventura prea tare, Willy!

— Pizmaşul mediocru urăşte superioritatea la care nu poate să ajungă, ripostă Willoughby. Planul meu e de o simplitate genială: să ne îmbarcăm şi să plecăm de aici.

— Planul tău e, într-adevăr, strălucit! zise Nicolson pe un ton sarcastic. Şi până unde vom putea merge, după părerea ta?

— Cred că nu mă cunoşti prea bine! Willoughby planează în regiunile gândirii pure, în timp ce preţiosul nostru secund se străduieşte să înainteze prin noroi. La naiba, ne vom folosi de motor!

— Bineînţeles! Şi cum îi vei obliga pe fraţii noştri de rasă galbenă, care sunt acolo, să-şi astupe urechile?

— Nici măcar nu mă gândesc la asta. Lasă-mi o oră ca să meşteresc la ţeava asta de eşapament şi la aceste volete de amortizare, şi vă garantez că nu veţi auzi acest motor la o sută de metri. Vom pierde ceva din viteză, asta e sigur, dar nu mult. Chiar dacă ne aud, ştii prea bine cât de greu e pe mare, noaptea, să deduci o poziţie după un zgomot slab. Libertatea ne aşteaptă, domnilor! Să mergem!

— Willy! zise afectuos Nicolson. Am să-ţi spun ceva. Nu e vorba de a face să depindă stabilirea unei poziţii, pe timp de noapte, de acuitatea urechii umane. Japonezii nu au nevoie să recurgă la această ureche. Se folosesc de hidrofoane, care sunt foarte precise şi pentru care contează prea puţin că reduci sau nu zgomotul motorului, deoarece mişcările elicei în apă le conferă o indicaţie excelentă.

— Să-i ia toţi dracii! zise Willoughby, cătrănit.

Păstră tăcerea un moment, apoi zise:

— Să nu ne pierdem speranţa. Willoughby va găsi altă soluţie.

Şi Nicolson adăugă:

— Sunt convins. Nu uita că musonul dinspre nord-vest nu durează decât în jur de două luni, astfel încât ar fi foarte bine dacă... Lăsaţi-vă în jos! Lăsaţi-vă toţi în jos!

Primele gloanţe căzură pe pământul umed, făcând un zgomot înăbuşit sau ricoşând în stânci cu un fel de geamăt tânguitor. Apoi şuierară pe deasupra capetelor naufragiaţilor, care percepură tirul de baraj declanşat de pe puntea submarinului. Acesta se apropiase şi mai mult de ţărm şi japonezii păreau că trag cu cel puţin douăsprezece arme, inclusiv cele două mitraliere. Unul dintre marinarii navei inamice reperase flacăra de la gura carabinei lui Farnholme. Focul era precis şi susţinut.

— E cineva rănit?

Vocea joasă și răgușită a lui Findhorn abia se auzea din cauza zgomotului.

Nimeni nu răspunse imediat. Apoi Nicolosn vorbi pentru toată lumea:

— Nu cred, domnule comandant. Eu eram singurul expus în momentul în care au început să tragă.

— A fost un noroc și, deocamdată, nu răspundeți, zise Findhorn. Nu avem de ce risca să fim decapitați.

Apoi zise, mai încet, cu o ușurare vizibilă:

— Nicolson, asta mă uluiește! Avionele *Zero* nu s-au atins de noi, când am abandonat *Viroma*; submarinul n-a încercat să ne scufunde bărcile, iar avionul ne-a lăsat în pace, chiar și după ce am tras în oamenii lor. Și iată că acum fac tot posibilul ca să ne masacreze. Nu mai înțeleg absolut nimic.

— Eu nici atât, răspunse Nicolson.

Își reținu un strigăt involuntar, când un glonț lovi pământul, trecând la cincizeci de centimetri deasupra capului său.

— Dar nu putem sta aici făcând pe struții, domnule comandant. Focul inamicului are drept scop să ascundă atacul ambarcațiunilor; la altceva n-are la ce să-i folosească.

Findhorn dădu încet din cap.

— Ce vrei să faci, Johnny? Eu nu văd nici o ieșire.

— Să nu ne pierdem speranța atâta timp cât suntem în viață, răspunse Nicolson. Dați-mi voie să iau câțiva tipi cu mine și să mergem pe țărm. Trebuie să-i oprim pe japonezii ăștia!

— Îți urez noroc, prietene!

După câteva secunde, în timpul unei scurte opriri a focului, Nicolson și însoțitorii săi, alunecând și poticnindu-se, trecură peste marginea stâncoasă a excavației și coborâră colina. După câțiva pași, Nicolson șopti la urechea lui Vannier, îl prinse pe general de mână și urcă cu el spre marginea estică a grotei. Se culcară pe pământ, încercând să străpungă întunericul cu privirea. Nicolson își apropie buzele de urechea generalului.

— Nu uitați că avem doar strictul necesar.

Ghici semnul de încuviințare al lui Farnholme.

Așteptarea nu dură prea mult.

După nici cincisprezece secunde, auziră un zgomot de pași furișați, urmați de o întrebare bruscă, pusă de vocea răgușită, dar imperativă a lui Farnholme. Răspunsul nu veni, dar lunecarea suspectă continuă. Urmă o cursă precipitată, însoțită imediat de declicul lanternei lui Nicolson și de apariția a două umbre care alergau, aplecate în față și cu brațele ridicate, de fulgerul brusc al carabinei automate și zgomotul înăbușit a două corpuri care se prăbușeau. În fine, liniștea și întunericul reveniră în același timp.

— Ce prost am fost! Pe ăştia îi uitasem!

Nicolson se târî în jurul grotei, cu lanterna ascunsă în mână, şi smulse armele din mâinile inerte, apoi aruncă o privire scurtă la lumina lanternei.

— Sunt două toporişti din prima barcă! Ar fi făcut distrugeri mari.

Nicolson îndreptă apoi lumina lanternei spre celălalt capăt al grotei: Siran era tot acolo. Stătea jos, cu faţa liniştită şi lipsită de expresie. Nicolson ştia că el era vinovatul, că el trimisese trei dintre oamenii săi să facă „treaba" cu toporiştile, în timp ce el stătea liniştit deoparte. Mai ştia că acea faţă nepăsătoare va rămâne în continuare nepăsătoare şi că Siran va nega că ar fi avut cunoştinţă de atac. Morţii nu vorbesc, iar cei trei oameni erau morţi.

Nu era timp de pierdut.

— Apropie-te, Siran!

Vocea lui Nicolson era la fel de neutră ca şi trăsăturile lui Siran.

Siran se ridică, făcu câţiva paşi spre Nicolosn şi căzu la pământ ca un copac care se prăbuşeşte. Secundul îi aplicase o lovitură violentă cu mânerul revolverului său.

Apoi Nicolson o luă la fugă, cu Farnholme pe urmele lui. Incidentul nu durase mai mult de zece minute.

Cei doi coborâră panta; se poticneau, alunecau, se ridicau şi alergau mai departe. La treizeci de metri de golf, auziră o rafală, strigăte de durere, înjurături, voci stridente, cuprinse de panică, într-o amestecătură imposibil de înţeles. Apoi răsună a doua rafală, urmat de zgomotul altor lovituri, însoţit de cel al unei lupte violente: oameni care luptau corp la corp cu picioarele în apă.

La zece metri de mal, Nicolson, care îl depăşise cu mult pe Farnholme, aprinse lanterna, alergând mai departe. Zări vag un grup de oameni angajaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte lângă plajă şi îl văzu, într-o strălfulgerare, pe Mac Kinnon întins pe pământ, în timp ce un ofiţer ridica o sabie sau o baionetă deasupra capului său. Nicolson sări ca o felină şi îl prinse pe ofiţer de beregată. În spatele său răsună o detunătură, înainte de a cădea în picioare, cu agilitatea unei pisici. Aprinse iar lanterna şi o îndreptă o clipă spre Walters şi un soldat japonez, care se luptau, împroşcând stropi uriaşi în jurul lor, rostogolindu-se în apa mocirloasă. Nicolson nu putea să facă nimic: ar fi putut să omoare pe cine nu trebuia.

Raza luminoasă se fixă asupra altui punct.

Una dintre bărcile de salvare era amarată aproape paralel cu ţărmul. La lumina lanternei, Nicolson văzu, foarte aproape de partea din spate, doi soldaţi japonezi, în apă până la mijlocul gambei. Unul dintre ei, aplecat în

față, ținea capul în jos; celălalt, în picioare, ridica brațele. Mâna dreaptă se agita deasupra capului. Preț de o secundă, cei doi, orbiți, nu fură în stare să-și schimbe poziția, ca niște balerini încremeniți brusc. Apoi trecură amândoi de la o atitudine împietrită la o activitate convulsivă. Omul aplecat în față își îndreptă spatele: în mâna dreaptă avea un obiect pe care îl trăsese de la centură. Celălalt lăsă în jos umărul drept și făcu o mișcare bruscă înainte, întinse brațul și, fugerător, aruncă obiectul.

Chiar mai înainte de a apăsa pe trăgaciul pistolului, Nicolson știu că sosea prea târziu: prea târziu pentru el, prea târziu pentru marinarii japonezi.

Pentru a doua oară, marinarii lăsară impresia că încremenesc brusc, în urma gestului neașteptat al unei mâini invizibile, apoi se mișcară din nou. Dar lent. Ai fi zis că, în mod deliberat, înaintau sacadat, cu picioarele care parcă li se lipeau de sol.

Lanterna lui Nicolson se stinsese și detunătura carabinei lui Farnholme era doar o amintire când marinarii căzură, unul în apă și celălalt peste marginea bărcii. Zgomotul căderii se pierdu în cel al exploziei, căci grenada pe care o avea în mână făcu explozie, împrăștiind în jur o perdea orbitoare de fum alb.

După aceea, întunericul nopții păru și mai adânc. Era peste tot beznă: pe pământ, pe mare și în cer. Întunericul era complet și rămase de nepătruns un lung moment. Apoi se văzură, foarte departe la sud, scânteind câteva stele, pe un cer de culoare indigo, dar și ele dispărură, una după alta, când perdeaua groasă a norilor invizibili se confundă cu orizontul.

Spațiul era obscur și învăluit în tăcere; nici un zgomot, nici o mișcare în nici o parte.

Nicolson aprinse scurt lanterna, apoi o stinse. Toți oamenii lui erau acolo, toți erau în picioare, iar inamicul încetase de a mai fi inamic: se transformase în două cadavre mute care zăceau într-o băltoacă de apă. Nefericiții avuseseră ghinion, căci nu se așteptaseră la un atac, presupunând că echipajul de pe *Viroma* era blocat în grotă de focul de baraj al submarinului. Dar siluetele lor profilate pe fondul mării, totdeauna mai luminoasă noaptea decât pământul, îi trădaseră și fuseseră interceptați în momentul în care coborau din barca pneumatică.

— Avem răniți printre noi? întrebă Nicolson aproape cu glas scăzut.

Vannier răspunse pe același ton:

— Walters e rănit, domnule căpitan. Și mă tem că destul de grav.

— Să vedem.

Nicolson înaintă spre locul de unde vorbea vocea; puse mâna ca un abajur la lanternă şi o aprinse. Vannier susţinea închietura mâinii stângi a lui Walters, pe jumătate detaşată de braţ de o tăietură adâncă. Al doilea locotenent făcuse deja o ligatură şi sângele abia mai curgea din rană. Nicolson stinse lanterna.

— O lovitură de cuţit?

— De baionetă, domnule căpitan.

Walters vorbea pe un ton mai ferm decât Vannier; vocea lui era mai puţin tremurătoare. Arătă spre o formă nemişcată de la picioarele sale, în apă.

— El e autorul.

— Bănuiam. Mâna ta arată cam rău, haide să ţi-o fixeze domnişoara Drachmann, deşi mi-e teamă că n-ai să te mai poţi folosi de ea mult timp de acum încolo.

Tendonul fusese secţionat şi cu siguranţă că nu mai exista nici nervul radial: paralizia era, oricum, inevitabilă. Dar Walters zise vesel:

— E mai bine decât un glonţ în inimă.

— Urcă sus cât poţi de repede! Şi voi, ceilalţi, însoţiţi-l. Nu uitaţi să spuneţi cine sunteţi. Comandantul poate presupune că am fost învinşi şi are o puşcă. Mac Kinnon, rămâi cu mine.

Se întrerupse, auzind pe cineva mergând prin apă în vecinătatea celei mai apropiate bărci.

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, Farnholme. Fac o mică investigaţie, bătrâne. Sunt duzine întregi...

— Despre ce naiba vorbeşti? zise Nicolson cu nerăbdare.

— Grenade, ranite pline cu grenade. Tipul ăsta era un arsenal ambulant!

— Să le luăm, ne vor fi de folos. Să-l ajute cineva!

Mac Kinnon şi Nicolson aşteptară plecarea tuturor, apoi se duseră la barcă. Aproape că ajunseseră, când două mitraliere deschiseră focul dinspre sud, gloanţele trasoare emiseră o lumină albă, apoi se stinseră, plonjând cu viclenie, ca să facă să ţâşnească valuri de picături fosforescente.

Din când în când, un glonţ capricios ricoşa afară din apă. Şi, mai rar, unul dintre ele cădea cu un zgomot înfundat în una dintre bărci. Întins cât era de lung în spatele unei bărci, dar cu capul deasupra apei, Mac Kinnon atinse braţul lui Nicolson.

— La ce folosesc toate astea, domnule căpitan?

Vocea lui blândă de muntean exprima surprindere, dar nici cea mai mică teamă.

Nicolson schiță un zâmbet și răspunse:

— E o ghicitoare, dragul meu. Probabil că grupul lor de debarcare trebuia să semnalizeze cu o lanternă sau altceva că expediția avea loc fără probleme. Amicii noștri de pe submarin au așteptat semnalul, care n-a venit.

— Ei bine, dacă așteaptă un semnal, de ce să nu le trimitem unul?

Nicolson se uită la el mirat, apoi râse încetișor și zise:

— E o idee genială, Mac Kinnon, cu adevărat genială. Dacă toți sunt cătrăniți și își închipuie că și colegii lor trimiși pe uscat sunt la fel, orice vechi semnal are șanse să reușească.

Și urmarea evenimentelor i-a dat dreptate. Nicolson ridică mâna deasupra marginii bărcii de salvare, agită lanterna în mod intermitent, apoi retrase repede brațul. Acele puncte luminoase constituiau, pentru un trăgător dornic să apese pe trăgaci, răspunsul la o rugăciune înflăcărată, dar spre ei nu se trase nici un glonț. Mai mult decât atât, cele două mitraliere își opriră tirul în același timp și, brusc, noaptea fu învăluită în tăcere.

Marea și insula păreau pustii, golite de orice viață. Silueta vagă a submarinului, care se legăna liniștit pe valuri, devenise o umbră ireală, mai mult imaginată decât văzută. Orice tentativă furișă de a te ascunde părea inutilă, ba chiar periculoasă. Cei doi se ridicară fără grabă și examinară bărcile la lumina lanternei. Barca nr. 2, cea a lui Siran, era găurită în mai multe locuri. Dar toate acele găuri erau deasupra liniei de plutire și ambarcațiunea părea să nu fi luat apă. Mai multe chesoane etanșe fuseseră sparte, dar mai rămăseseră destule intacte ca să se spere o marjă de siguranță suficientă.

Cazul bărcii nr. 1 era însă diferit. Coca nu fusese găurită decât de câteva împușcături trase la întâmplare, dar găurile erau adânci. În interiorul bărcii, apa era înroșită de sângele matelotului japonez, mutilat cumplit, care zăcea pe marginea ambarcațiunii, și, deasupra unor resturi de ființă omenească, greu de recunoscut, Nicolson descoperi cauza avariei. Acea grenadă, care smulsese o mână și cea mai mare parte a feței japonezului, spărsese în mod serios fundul bărcii. Nicolson se ridică încet și se uită la Mac Kinnon.

— E spartă, murmură el. Capul și umerii ar putea să-mi treacă prin spărtura de pe fund. Ne-ar trebui câteva zile ca s-o reparăm.

Mac Kinnon nu-l asculta. Raza de lumină își schimbase direcția și șeful echipajului examina interiorul ambarcațiunii. Când vorbi, tonul său era detașat, indiferent.

— Oricum, gaura asta nu mai are nici o importanță, domnule căpitan, căci motorul e terminat.

Făcu o pauză și continuă calm:

— Grenada a explodat chiar pe magnetou.

— Magnetoul? Imposibil! Poate că inginerul-mecanic...

Mac Kinnon îl întrerupse:

— Nimeni nu va putea să-l repare, domnule căpitan.

— Mi-e teamă că ai dreptate.

Nicolson dădu din cap cu tristețe. Se uită la magnetoul distrus.

— N-a mai rămas mare lucru din el, nu?

Mac Kinnon se înfioră.

— Cineva a călcat pe mormântul meu, zise el.

Se aplecă din nou spre barcă, fără să-și poată lua privirea de la ea, chiar și după ce Nicolson stinse lanterna.

— Drumul va fi foarte lung până la Darwin, domnule căpitan.

* * *

Ea îi spuse că se numea Gudrun, Gudrun Jürgensen Drachmann. Acest nume de Jürgensen era numele bunicului din partea mamei. Pe trei sferturi daneză, în vârstă de douăzeci și trei de ani, ea se născuse la Odensee în 1918, în ziua armistițiului. Cu excepția a două scurte șederi în Malaiezia, își petrecuse toată viața la Odensee, până în momentul în care, infirmieră cu diplomă, se dusese pe plantațiile tatălui ei de la Penang, în aprilie 1939.

Nicolson stătea întins pe spate, cu mâinile împreunate pe marginea stâncoasă a grotei. Se uita la perdeaua întunecată de nori și aștepta să se risipească, sperând că se va forma din nou. Care era citatul acela, pe care bătrânul Willoughby îl spunea atât de des? Da, era un citat din *Regele Lear*: „Vorbea totdeauna cu o voce blândă și amabilă".

Willoughby invoca o singură scuză pentru care refuzase să cadă în „cumplita cursă a căsătoriei".

— Niciodată, zicea el, n-am întâlnit o *femelă* (și prin acest cuvânt exprima un imens dispreț) care să aibă un glas blând și amabil...

Poate că Willoughby s-ar fi răzgândit dacă ar fi stat în locul lui Nicolson cele douăzeci de minute care trecuseră de când raportase comandantului Findhorn. Și dacă, precum Nicolson, el ar fi venit să vadă ce face băiețelul, n-ar fi mai persistat în această judecată.

Trecură două minute, apoi trei; Gudrun nu mai zicea nimic și Nicolson se întoarse în cele din urmă spre ea.

— Ești foarte departe de casă, domnișoară Drachmann. Îți plăcea Danemarca?

În fond, vorbea ca să vorbească, dar fu surprins de vehemența răspunsului.

— O adoram.

Aceste cuvinte aveau ceva definitiv şi fură pronunțate pe un ton care evoca ceva pierdut pentru totdeauna.

„Blestemați fie japonezii, blestemat fie submarinul care ne pândeşte", îşi zise Nicolson cu furie. Apoi schimbă brusc subiectul.

— Şi Malaiezia? Îmi închipui că nu o apreciezi la fel de mult.

— Malaiezia..., repetă ea, dând cu indiferență din umeri. Îmi plăcea la Penang, dar uram Singapore.

Şi deodată nu mai fu deloc indiferentă. Dar, dându-şi seama că îşi trăda violența sentimentelor, schimbă imediat tonul şi subiectul. Întinse mâna şi atinse brațul ofițerului.

— Aş vrea o țigară, dar poate că domnul Nicolson mă va mustra.

— Mi-e teamă că domnul Nicolson se va arăta curtenitor.

Îi dădu un pachet de țigări şi aprinse un chibrit. În timp ce ea se apleca să-şi apropie țigara de flacără, bărbatul simți iar mirosul vag de lemn de santal şi parfumul subtil al părului ei, mai înainte ca tânăra să-şi îndrepte spatele şi să se retragă în umbră. Stinse chibritul şi întrebă cu blândețe:

— De ce urăşti Singapore?

Ea lăsă să treacă treizeci de secunde înainte de a răspunde.

— Nu crezi că-mi pui o întrebare foarte personală?

— E foarte posibil.

Bărbatul păstră tăcerea un moment, apoi continuă calm:

— Ce importanță mai poate să aibă acum?

Tânăra sesiză imediat sensul cuvintelor.

— Ai dreptate. Dar, dacă e vorba doar de o simplă curiozitate din partea dumitale, ce importanță ar putea să aibă pentru mine? E ciudat că nu ezit să-ți spun toate astea. Poate pentru că sunt convinsă că nu eşti în stare să copleşeşti pe cineva cu o falsă simpatie. Eu n-aş putea să suport.

Tăcu preț de câteva secunde; vârful țigării lucea în beznă.

— Spun adevărul. Detest Singapore. Urăsc acest oraş pentru că sunt mândră, pentru că am mândria mea personală, pentru că mi-e milă de mine însămi şi pentru că detest să trăiesc pe lângă ceilalți. Toate astea, domnule Nicolson, dumitale îți sunt necunoscute.

— S-ar zice că-mi cunoşti toată viața, murmură el. Continuă, te rog.

Tânăra reluă fără grabă:

— Mi se pare că simți ce vreau să spun. Sunt europeancă născută în Europa, crescută în Europa, mi-am făcut studiile în Europa şi totdeauna m-am considerat daneză, aşa cum toți cetățenii Danemarcei se consideră danezi. Eram binevenită în toate casele din Odensee. Dar niciodată n-am fost invitată într-o locuință europeană la Singapore, domnule Nicolson.

Ea încercă să păstreze un ton lejer:

— Marfă nevandabilă pe piața socială, s-ar putea spune. Nu făceam parte dintre cei cu care era bine să te vadă alții. Nu e deloc vesel să auzi: „E o metisă, bătrâne". Iar cel care vorbea astfel nici măcar nu-și dădea osteneala să vorbească cu glas scăzut, în timp ce toată lumea te privea. Sigur, mama mamei mele era malaieziană, dar era o bătrână splendidă și...

— Liniștește-te, te rog. Înțeleg. Englezii erau mai răi decât ceilalți, nu-i așa?

— Adevărat, răspunse ea, ezitând. De ce spui asta?

— Suntem primii din lume când e vorba să construim un imperiu sau să colonizăm. Și în același timp suntem mai răi decât toți ceilalți. Singapore este cel mai bun teren de vânătoare pentru cei care comit ce-i mai rău. Reprezentanții poporului ales de Dumnezeu au o misiune dublă. Ei trebuie să-și cureță credința într-un timp cât mai scurt și să aibă grijă ca cei care nu se numără printre aleși să rămână la locul lor. Fiii lui Cham trebuie să rămână pădurari și sacagii până la sfârșitul zilelor. Englezii sunt niște creștini excelenți, firește, stâlpi ai Bisericii, și n-ar lipsi de la o slujbă când n-au ce face duminică dimineața. Totuși, nu toți sunt așa, nici chiar la Singapore. Din păcate, n-ai avut norocul să-i întâlnești pe cei mai buni.

— Nu mă așteptam să-mi vorbești astfel, zise ea pe un ton surprins.

— De ce, pentru că-i adevărat?

— Nu asta voiam să spun. Nu credeam că te voi auzi exprimând aceste lucruri...

Râse puțin jenată și adăugă:

— Culoarea pielii mele nu are chiar atâta importanță...

— Haide, răsucești bine cuțitul în rană!

Nicolson strivi țigara sub talpă. Acum tonul său era aspru, aproape brutal.

— Pentru dumneata este important, dar te înțeleg. Singapore nu înseamnă lumea întreagă. Nouă ne placi și, chiar dacă ai fi avut un ten heliotrop, asta ne-ar fi fost perfect egal.

— Tânărul dumitale ofițer, domnul Vannier, nu gândește deloc așa, murmură Gudrun.

— Nu te prosti și încearcă să fii dreaptă... Ți-a văzut rana și a fost foarte tulburat! De atunci îi este rușine că și-a arătat emoția. E tânăr, asta e tot. Comandantul crede că ești o ființă minunată, că tenul tău e asemenea ambrei translucide.

— Nu-i adevărat. E doar un om bun și țin la el din toată inima.

Fără să se preocupe de logica vorbelor sale, ea adăugă:

— Dumneata îl faci să creadă că e bătrân.

— Cu un glonț în plămân, zise cu duritate Nicolson, cine nu s-ar simți bătrân?

Apoi zise, schimbând tonul:

— Iar am început. Îmi cer scuze, nu aveam intenția să-ți vorbesc pe tonul ăsta arțăgos. Predăm armele, domnișoară Drachmann!

— Spune-mi Gudrun.

Acesta fu răspunsul la cererea lui și în același timp o rugăminte lipsită de cochetărie.

— Gudrun! Îmi place acest nume. Ți se potrivește.

— Dar va trebui și eu să-ți spun...

De data asta, în tonul fetei se simți o nuanță de strengărie.

— L-am auzit pe comandant zicându-ți Johnny.

Se gândi o clipă și continuă:

— Sună foarte frumos. Așa li se spune în Danemarca băieților. Cred că voi reuși să mă obișnuiesc.

— Fără îndoială, zise Nicolson, stingherit. Totuși, înțelegi...

— Bineînțeles că înțeleg.

Gudrun râdea de el și Nicolson se simți și mai stingherit.

— Să-ți spun Johnny în fața echipajului, e de neconceput. Atunci îți voi spune Nicolson, zise ea cu o gravitate prefăcută, sau poate *căpitane*. Ar fi mai bine?

— O, pentru Dumnezeu! exclamă Nicolson.

Se opri și râse și el la fel ca Gudrun.

— Spune-mi cum dorești.

Nicolson trecu prin fața intrării grotei, unde stătea de pază preotul musulman. Cei doi schimbară câteva cuvinte, apoi Nicolson coborî colina ca să ajungă la van Effen, de pază lângă singura barcă utilizabilă. Se așeză lângă el, întrebându-se la ce folosea să păzească acea ambarcațiune. După puțin timp, se întoarse la grotă și o găsi pe Gudrun tot trează. Copilul dormea lângă ea. Nicolson se instală liniștit alături de ei.

— Nu există nici un motiv să nu dormim liniștiți în noaptea asta, zise el încetișor. Peter nu riscă nimic. De ce să nu încerci?

— Spune-mi sincer, zise ea foarte încet. Ce șansă de salvare mai avem?

— Nici una.

— Nu o iei deloc pe ocolite. Și cât răgaz mai avem?

— Până mâine la prânz, în cel mai fericit caz. Mai întâi submarinul va debarca un grup de oameni sau va încerca s-o facă. Apoi va cere ajutorul avioanelor. Mai e posibil ca avioanele să fie aici chiar din zori.

— Poate că echipajul submarinului va fi de ajuns. Poate că japonezii nu vor avea nevoie să cheme ajutoare. Câți...?

— Îi vom face bucățele, zise Nicolson, ca şi cum ar fi fost vorba de un lucru obişnuit. Vor cere ajutor? Ei bine, îi vom ajuta! După asta, vom cădea în mâna lor. Dacă nu ne omoară pe toți cu bombele sau cu obuzele, poate că vă vor face prizoniere, pe tine, pe Lena şi pe domnişoara Plenderleith. Sper că nu!

— I-am văzut acționând la Kota Bharu, zise Gudrun, înfiorându-se. Şi eu sper că nu. Şi micul Peter?

— O, Peter! Va avea loc încă un asasinat, răspunse Nicolson cu amărăciune. Cui îi pasă de un micuț de doi ani?

Dar lui îi păsa. Se ataşase de copil mai mult decât recunoştea.

Vocea fetei îi întrerupse gândurile.

— Chiar nu mai putem încerca nimic?

— Mi-e teamă că nu. Nu mai avem nimic de făcut decât să aşteptăm.

— N-am putea încerca ceva asupra submarinului?

— O, cum să nu! Să mergem la abordaj cu cuțitul între dinți, să capturăm nava şi s-o aducem aici în triumf. Ai citit nişte cărți mincinoase, draga mea.

Apoi o luă de braț, fără să-i aştepte răspunsul.

— Scuză-mă, Gudrun, glumeam în mod stupid. Dar japonezii ne-ar implora să-ți urmăm sugestia.

— N-ar fi posibil să întindem pânzele şi să părăsim această insuliță fără să mai aşteptăm?

— Draga mea, ăsta a fost primul lucru la care ne-am gândit. Vom pleca, dar nu vom ajunge departe. Submarinul sau avioanele ne vor prinde din urmă în zori, iar cei dintre noi care nu vor fi uciși se vor îneca. E ciudat că van Effen a avut şi el această idee şi a insistat să o punem în practică. Ar ar însemnat aproape o sinucidere.

Nicolson tăcu. Gudrun era cufundată în gânduri.

— Consideri, totuşi, că putem părăsi insula fără să fim auziți?

Ofițerul zâmbi şi răspunse:

— Văd că eşti încăpățânată! Da, e posibil, mai ales dacă cineva face o diversiune pe insulă ca să le abată atenția. De ce mă întrebi?

— Unica şansă de salvare este să-i facem pe cei din submarin să creadă că am plecat. N-ar putea doi-trei inşi să ducă ambarcațiunea, de exemplu, pe una dintre insulițele pe care le-am văzut ieri, în timp ce restul ar crea această diversiune?

Vorbea repede şi cu insistență.

— Băgând de seamă că ați plecat, adăugă ea, submarinul ar pleca și el.

— Se va duce drept spre acele insulițe, asta e clar, și va vedea că suntem foarte puțini. După ce ne va fi ucis și scufundat ambarcațiunea, va reveni aici ca să termine și cu voi.

— O, zise ea cu umilință, nu mă gândisem la asta!

— Nu te-ai gândit, dar frățiorul nostru japonez se va gândi, domnișoară Drachmann.

— Johnny! Nu uita că am depus armele.

— Scuză-mă, Gudrun. Încearcă să nu te mai lovești cu capul de pereți. Am căutat și noi o soluție, dar degeaba. Dacă-mi dai voie, voi încerca să dorm. Peste puțin timp, trebuie să-l schimb pe van Effen.

— Johnny!

„Dumnezeule, altă inspirație!" își zise el.

— Am o idee.

— Ai geniul invențiilor, Gudrun.

Nicolson își reținu un oftat de resemnare și zise:

— Despre ce-i vorba?

— Nu va exista nici un inconvenient să rămânem aici, dacă submarinul ar pleca, nu-i așa?

— Unde vrei să ajungi?

— Răspunde-mi, te rog, Johnny.

— Nu, n-ar fi nici un inconvenient. Ar fi un lucru bun și am putea să stăm ascunși o zi-două, fără ca cineva să ne cunoască prezența, iar japonezii poate că ar renunța să ne mai caute. Cel puțin, în zona apropiată. La ce te gândești ca să-i faci să plece? Să ne ducem să-i hipnotizăm?

— Ce spui nu e nici măcar hazliu, zise Gudrun fără să se tulbure. Dacă, în zori, japonezii ar observa plecarea bărcii noastre – cea care e în stare bună –, n-ar trage concluzia că am plecat?

— Bineînțeles, orice persoană normală ar ajunge la această concluzie.

— Ar trebui să ne temem că, bănuind o cursă, ar scotoci insula?

— Unde vrei să ajungi?

— Te rog, Johnny.

— Da, scuză-mă, mormăi Nicolson. Nu, nu cred că și-ar da osteneala să scotocească insula. Dar, încă o dată, unde vrei să ajungi, Gudrun?

Ea izbucni cu nerăbdare:

— Fă-i să creadă că am plecat; ascunde ambarcațiunea.

— Ascunde ambarcațiunea! Nu există colț al țărmului unde japonezii să n-o descopere în mai puțin de o jumătate de oră. Și n-o putem ascunde pe uscat. E prea grea ca s-o putem târî mai departe de plajă și am face un

adevărat tâmbălău. N-am face mai mult de trei metri şi am cădea cu toţii sub focul mitralierelor. Dar să admitem că am reuşi să luăm barca de pe coastă. Problema e că pe această stâncă bătută de vânt nu există tufişuri destul de dese după care să ascunzi o barcă pneumatică de dimensiuni normale, cu atât mai puţin o barcă de salvare lungă de şapte metri. Îmi pare rău, dar ideea ta nu stă în picioare. Nu putem ascunde barca nici pe uscat şi nici în apă. Japonezii ar vedea-o cu ochii închişi.

— Tu sugerezi eventuale ascunzători, nu eu, reluă Gudrun. Este imposibil să ascundem barca pe insulă sau în jurul insulei, sunt de acord cu tine în această privinţă, dar de ce să nu o ascundem în mare?

— Ce spui?

Nicolson se ridică brusc, cu ochii măriţi de surprindere.

Ea continuă:

— Creează o diversiune la una dintre extremităţile insulei. Du barca la cealaltă extremitate, spre micul golf din nord, umple-o cu pietre şi trage cepul. Barca se va duce adânc sub apă şi apoi, după ce japonezii vor pleca...

— Dar este evident. E limpede ca lumina zilei, murmură Nicolson. Fir-ar să fie, Gudrun, ai găsit soluţia!

Se sculă imediat în picioare, o strânse în braţe pe fata care râdea şi protesta şi dădu fuga spre celălalt capăt al grotei.

— Domnule comandant, Vannier, Mac Kinnon, treziţi-vă. Scularea!

În sfârşit, le surâdea norocul. Totul se derulă fără probleme. Discutaseră puţin despre natura diversiunii. Unii pretindeau că cel care se afla la comanda submarinului va fi suspicios şi va bănui o capcană. Dar Nicolson spuse că un individ destul de prost ca să-şi trimită oamenii să debarce exact în locul unde fuseseră amarate bărcile, în loc să încerce un atac pe flanc, nu putea să fie destul de şiret ca să nu poată fi tras pe sfoară. Instinctul său fu mai tare decât argumentele contrare. Şi evenimentele vor dovedi că avusese dreptate.

Vannier fu momeala şi îşi jucă rolul foarte inteligent, exact la momentul potrivit. Parcurse ţărmul de-a lungul extremităţii de sud-vest a insulei, timp de vreo zece minute, agitând pe furiş şi intermitent lanterna pe jumătate acoperită. Luă cu el binoclul de noapte al lui Nicolson şi, imediat ce zări silueta întunecată a submarinului, care se mişca din loc fără zgomot, lăsă jos lanterna şi se adăposti după o stâncă.

După două minute, submarinul ajunse exact în dreptul său şi abia la două sute de metri de coastă. Se ridică, declanşă o fumigenă şi o aruncă spre mare, cât putu de departe. După treizeci de secunde, briza uşoară

dinspre nord ducea norul gros de fum portocaliu până la submarin. În chioşc, marinarii orbiţi abia mai puteau să respire.

O fumigenă are nevoie de cinci minute ca să ardă complet, dar acest timp fu mai mult decât suficient. Patru oameni, vâslind în surdină, duseră barca nr. 2 în partea de nord a insulei, cu un minut mai înainte ca un fluierat să anunţe că fumigena se stingea. Submarinul nu se mişca din loc. Nicolson amară barca lângă o faleză abruptă, în faleza adâncă din nordul insulei. Farnholme, Ahmed preotul, Willoughby şi Gordon făcuseră, aşteptând vâslaşii, o stivă mare de pietre plate. Willoughby insistă să fie scoase chesoanele etanşe, căci gândul de a face găuri în ele îndurera rău de tot sufletul său de inginer. Dar ar fi trebuit mult timp ca să se facă asta cu numărul mic de scule de care dispuneau. Şi era imposibil să acţioneze fără lumină şi fără să facă zgomot. Comandantul submarinului ar fi putut în orice clipă să dea ordin ca nava lui să facă ocolul insulei.

Trebuia să rişte!

Oamenii lucrau cu o viteză nebună. Cu o viteză nebună şi în cea mai completă tăcere, umplură cu pietre fundul bărcii.

După două minute, Nicolson spuse câteva cuvinte, cu glas scăzut, lui Farnholme, care urcă colina în fugă şi, într-un timp record, începu să tragă focuri de armă în direcţia submarinului. Detunăturile armei coincideau cu zgomotul de metal lovit în mod regulat de Nicolson şi însoţitorii săi, care scoteau chesoanele etanşe, lăsând totuşi destule ca să garanteze echilibrul bărcii. Încă puţine pietre, încă puţină apă pătrunsă prin găuri şi nivelul apei din interiorul şi din exteriorul ambarcaţiunii fu perfect egal. Mai puseră câteva pietre şi barca alunecă încetişor în mare. Reţinută de frânghii, se opri la o adâncime de cinci metri, sprijinindu-se în faţă şi în spate pe un fund de pietre.

Întorcându-se spre grotă, Nicolson şi însoţitorii săi zăriră lumina unei rachete, venind dinspre extremitatea orientală a insulei şi îndreptându-se spre nord-est. Vannier calculase bine timpul. Dacă submarinul ar fi făcut acum cercetări în acea parte, avea să o găsească la fel de liniştită şi pustie ca şi cealaltă. Japonezii ar fi fost complet dezorientaţi şi ar fi făcut tot felul de presupuneri contradictorii. Dimineaţă, aveau să tragă concluzia că supravieţuitorii de pe insulă reuşiseră să-i înşele şi că o şterseseră în timpul nopţii.

Şi, într-adevăr, aceasta a fost concluzia lor. A doua zi, zorii erau cenuşii, vântul sufla din ce în ce mai puternic şi nu se mai vedea nici urmă de soare.

Imediat ce se făcu ziuă, cei însărcinaţi cu observaţia, ascunşi cu grijă în spatele perdelei de mărăciniş, zăriră pe japonezii aflaţi de veghe cu

binoclul la ochi (submarinul se depărtase mult în cursul nopții), gesticulând unii în fața altora. Puțin după aceea, se auziră motoarele Diesel: submarinul vira și se deplasă rapid în jurul insulei. Se opri în dreptul bărcii eșuate și tunul antiaerian se orientă spre ea și trase. Mecanicii reparaseră probabil mecanismul avariat. Șase obuze fură de ajuns ca să transforme barca într-o epavă. Imediat după explozia ultimului obuz, motoarele Diesel se puseră în mișcare și submarinul se depărtă, drept spre vest, ca să inspecteze celelalte două insulițe. După o jumătate de oră, nava japoneză dispăruse la orizont.

CAPITOLUL X

Barca stătea nemişcată la suprafaţa apei. Nici un semn de viaţă, nici o umbră nu deranja oglinda albastră şi strălucitoare a oceanului, care reflecta cele mai mici detalii ale cocii cu o fidelitate absolută.

O ambarcaţiune moartă pe o mare fără viaţă şi într-o lume pustie şi moartă. O mare pustie, sclipitoare, care se întindea la infinit în toate părţile, pierzându-se în ceţurile cerului pustiu. Timp de trei zile, nu apăru nici un nor pe acel cer pustiu, cu atât mai pustiu cu cât soarele orbitor îşi proiecta razele de foc pe valurile de sub el. Totul era un adevărat cuptor... Barca părea moartă, dar nu goală. Părea plină ochi, dar această impresie era greşită. La umbra săracă pe care o putea oferi ce mai rămăsese din pânză, bărbaţii şi femeile stăteau înşiraţi pe bănci, traverse şi coronamentul din spate, epuizaţi, copleşiţi de căldură. Unii căzuseră într-un fel de comă, alţii erau chinuiţi de coşmaruri, alţii, jumătate adormiţi şi jumătate treji, nu făceau nici o mişcare, protejând cu mare grijă scânteia de viaţă care le mai rămăsese şi voinţa de a o menţine. Toţi aşteptau apusul soarelui.

Din toată acea masă de oameni slabi la faţă şi arşi de soare, numai doi păreau că trăiesc. Erau şi ei în aceeaşi stare ca şi ceilalţi: obraji descărnaţi, ochi înfundaţi în orbite, buze purpurii şi crăpate, băşici supurante, peste tot unde apa sărată şi hainele arse de soare dezgoliseră epiderma neobişnuită cu fierbinţeala soarelui.

Cei doi bărbaţi se aflau în partea din spate a ambarcaţiunii. Se vedea că sunt vii, deoarece stăteau aşezaţi în capul oaselor. Dar făceau mişcări atât de puţine, încât ai fi putut să crezi că sunt morţi. Unul dintre ei se sprijinea cu braţul de cârmă, deşi de patru zile nici o adiere de vânt nu umfla pânzele rupte şi nici oamenii nu mai aveau puterea să vâslească. Celălalt ţinea în mână o carabină, stând nemişcat ca o stâncă.

În barcă se aflau douăzeci de persoane. Douăzeci şi două părăsiseră insula din sudul Chinei, cu şase zile în urmă; acum nu mai rămăseseră decât douăzeci. Doi muriseră. Caporalul Fraser nu le inspirase niciodată multă speranţă. Febra îl slăbise cu mult timp înainte ca avioanele *Zero* să-i fi smuls braţul stâng, când trăgea în ele, de pe *Viroma*, cu puşca lui amărâtă. Fără medicamente şi fără anestezice, caporalul Fraser se cramponase de viaţă timp de patru zile şi murise de patruzeci şi opt de ore. Agonia lui fusese cumplită; braţul său devenise negru până la umăr.

Comandantul Findhorn recitase tot ce-şi amintea din slujba morţilor. Acesta fusese ultimul său act conştient căci, acum, intrase într-o comă agitată, din care se părea că nu va mai ieşi niciodată.

Celălalt decedat fusese unul dintre supraviețuitorii echipajului lui Siran. Murise cu o zi în urmă, în cursul după-amiezii, de moarte violentă, deoarece se înșelase în privința zâmbetului lui Mac Kinnon și a tonului său blând. La puțin timp de la moartea lui Fraser, Mac Kinnon, căruia Nicolson îi încredințase responsabilitatea aprovizionării cu apă, descoperise că unul dintre rezervoare fusese deteriorat în cursul nopții precedente. Poate că fusese găurit, dar nu se putea spune cu siguranță. În orice caz, era gol; naufragiații nu mai aveau decât vreo doisprezece-treisprezece litri de apă în celălalt rezervor. Nicolson decisese imediat reducerea rației, pe care o primeau toți de două ori pe zi, măsurată cu un pahar gradat, care făcea parte din echipamentul obișnuit al bărcilor de salvare. Numai băiețelul avea dreptul să bea cât dorea. Nu se auziră decât unu-două murmure, pe care Nicolson nu le luă în seamă. A doua zi, în cursul după-amiezii, când Mac Kinnon îi întinsese domnișoarei Drachmann al treilea pahar de apă pentru copil, doi dintre oamenii lui Siran își părăsiseră locul din față, înarmați cu o vâslă grea. Mac Kinnon aruncase o privire rapidă spre Nicolson și, văzând că secundul dormea (fusese de gardă toată noaptea), le spusese cu blândețe să se întoarcă la locul lor. Și le arătase revolverul pe care îl avea în mână. Unul dintre ei ezitase, dar celălalt se aruncă înainte, mârâind ca un animal și agitând vâsla cu o violență care ar fi spart capul șefului de echipaj dacă și-ar fi atins ținta. Dar Mac Kinnon se aruncase într-o parte în timp ce apăsa pe trăgaciul revolverului. Elanul îl proiectase pe agresor pe deasupra bastingajului și murise mai înainte de a fi atins suprafața apei. Apoi Mac Kinnon, fără o vorbă, îndreptase Colt-ul spre celălalt om; dar gestul era inutil, căci amărâtul se uita fix cu o privire înspăimântată la coloana subțire de fum albastru care ieșea din țeava revolverului. Avea trăsăturile contractate de frică. Se întoarse cu spatele și reveni la locul lui în partea din față. De atunci, nu mai fusese nici un fel de dificultate în privința apei.

Cu șase zile mai înainte, moralul era încă foarte ridicat. Speranță era mare. Chiar și Siran, care încă mai suferea de urmările loviturii primite, își făcuse partea de treabă, având grijă ca oamenii săi să-l imite.

Siran nu era idiot, înțelegea că viața pasagerilor depindea de efortul comun. Ceda necesității și alianța pe care o făcea avea să dureze cât propriul său interes.

Plecaseră la treizeci și șase de ore după submarin, la douăzeci și patru de ore după ce ultimul avion de recunoaștere survolase insulița, fără să descopere nici urmă de viață. Ieșiseră în larg la apusul soarelui; hula creștea încetișor în bătaia regulată a vântului musonic. Călătoria fusese facilitată de vânt toată noaptea și aproape toată ziua următoare. În tot acest

timp, cerul rămăsese pustiu. În cursul serii, zăriră extremitatea estică a insulei Banka, deasupra orizontului roşiatic, la vest. Un submarin brăzdă marea la o distanță de două mile, apoi dispăru spre nord. Poate că văzuse barca de salvare detaşându-se vag pe marea întunecată, pe fundalul cerului, la est. Nicolson coborâse pânzele portocalii, prea bătătoare la ochi, imediat după apariția navei inamice.

Oricum, nu se sinchisi de ei şi dispăru înainte de apusul soarelui. În acea noapte, traversaseră strâmtoarea Macclesfield. Naufragiații se aşteptau ca pasajul să fie periculos; dar vântul umfla pânzele în direcția dorită. Astfel că în zori se zări uscatul. Musonul continua să bată regulat dinspre nord. Trecuseră de insula Lepar cu mult înainte de apariția soarelui. La amiază, norocul se schimbă. Vântul se opri şi întreaga zi rămaseră la numai douăzeci şi două de mile de Lepar. Spre sfârşitul după-amiezii, un hidroavion, poate că cel văzut cu câteva zile în urmă, îi survolă timp de aproape o oră, apoi plecă fără să încerce ceva împotriva lor. Soarele scăpăta şi o briză uşoară începea să sufle dinspre nord. În acel moment, dinspre vest, se ivi alt avion. Zbura la o altitudine de o sută de metri şi venea direct spre naufragiați. De data asta, nu era un hidroavion, ci un avion *Zero*, care nu părea dispus să-şi piardă timpul. Ajuns la mai puțin de o milă de barcă, veni în picaj şi coborî de sus, huruind puternic. Tunurile, plasate la încheietura aripilor, lansau flăcări în penumbră. Obuzele striară cu împuşcături paralele suprafața calmă a mării şi spuma țâşnea peste barca lipsită de apărare, acoperind-o cu picături care cădeau la loc în apă. Poate că totuşi barca nu era complet lipsită de apărare, cel puțin atâta timp cât veghea generalul, cu carabina automată în mână. Şi aparatul *Zero* viră pe o aripă şi se întoarse spre vest, în direcția Sumatra, cu fuzelajul lui strălucitor murdărit de uleiul negru care curgea din motor. La mai puțin de două mile de barcă, avionul *Zero* întâlni hidroavionul şi cele două aparate dispărură împreună în ultimele raze aurii ale apusului. Barca fusese străpunsă serios în două locuri, dar, lucru remarcabil, numai un singur ocupant fu atins. O schijă crestase adânc gura lui van Effen.

După o oră, vântul începu din nou să bată, ajungând chiar până la forța şase sau şapte. Şi, brusc, mai înainte ca naufragiații să-şi dea seama ce se întâmplă, izbucni furtuna tropicală. Această furtună dură zece ore, zece ore interminabile de vânt şi de ploaie – o ploaie ciudat de rece. Ele fură urmate de alte ore nu mai puțin interminabile de defieri şi de tangaj, în cursul cărora călătorii, la capătul puterilor, dădeau apa afară din ambarcațiune ca să-şi salveze viețile. Trudiră toată noaptea, în timp ce valurile se rostogoleau peste partea din spate. Provizia de dopuri de lemn din trusele de reparații se epuiză repede. Nicolson îndreptă ambarcațiunea spre sud.

Orice milă câştigată spre sud diminua cu o milă distanţa dintre barcă şi strâmtoarea Sonde. Totuşi, chiar dacă ar fi vrut, Nicolson n-ar fi putut să facă nimic altceva decât să se lase împins de uragan, sigur că ar fi scufundat barca străpunsă în partea din spate şi profund afundată în apă, dacă ar fi instalat o ancoră plutitoare în partea din spate.

Pe de altă parte, o viteză *suficientă* ar fi însemnat că velele ar fi rupt catargul ambarcaţiunii sau ar fi dus-o la fund. Barca plină de apă şi cu o viteză ridicolă ar fi fost lansată în bătaia vântului şi s-ar fi scufundat în scobitura valurilor.

Lunga agonie din timpul nopţii se termină la fel de brusc cum începuse. Urmă apoi o agonie reală.

Acum, sprijinit de cârma inutilă, în timp ce Mac Kinnon, înarmat, veghea alături de el, Nicolson încerca să uite de setea obsedantă care îl tortura, de buzele crăpate şi spatele umflat de fiebinţeala soarelui, şi să evalueze ravagiile provocate de încercările teribile prin care trecuseră în ultimele zile de schimbare completă după furtună. Zile chinuitoare, sub un soare cum nu se poate mai necruţător, care aducea acele fiinţe omeneşti năpăstuite la limita prăbuşirii fizice, morale şi mentale!

Spiritul de camaraderie dispăruse complet, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. În timp ce înainte fiecare se gândea cum să-l ajute pe celălalt, cei mai mulţi dintre naufragiaţi nu se mai gândeau acum decât la ei înşişi şi erau total indiferenţi faţă de binele aproapelui. Cu ocazia distribuirii raţiilor reduse de apă sau de lapte condensat şi zahăr (de două zile nu mai aveau biscuiţi), o duzină de perechi de ochi ostili urmăreau cele mai mici mişcări ale mâinilor slabe şi avide şi ale buzelor crăpate de sete. Toţi voiau să fie siguri că-şi primesc raţia corect, nici o picătură, nici o firimitură mai puţin. Era îngrozitor să vezi voracitatea stârnită de foame în ochii injectaţi de sânge, în mişcarea mâinilor bronzate, care se crispau când Peter primea un supliment de apă sau lăsa să-i cadă câteva picături pe bărbie. Ajunseseră în stadiul în care moartea însăşi apărea ca o uşurare.

Revolverul pe care Mac Kinnon îl ţinea în mână nu era util. Schimbarea psihică era şi mai teribilă decât prăbuşirea moralului. Findhorn nu mai ieşea dintr-o comă dureroasă şi agitată. Nicolson avusese grijă să-l lege de marginea bărcii şi de una dintre bănci. Fusese legat şi Jenkins, deşi el era conştient, suportând dureri infernale şi indescriptibile. Nu mai existau pansamente care să-i acopere arsurile oribile căpătate în momentul abandonării navei *Viroma*; fierbinţeala soarelui atacase cea mai mică fâşie de piele expusă şi, de durere, marinarul îşi pierduse mintea. Avea unghiile murdare de sânge în urma neîncetatelor tentative de a-şi smulge carnea de pe el. Fusese legat de mâini şi apoi de bancă, nu pentru

a împiedica revenirea acestei obsesii demente, ci pentru a-l împiedica pe Jenkins de a se arunca peste bord, așa cum încercase în două rânduri. Stătea minute lungi fără să facă nici o mișcare, apoi, brusc, încerca din toate puterile să desfacă frânghia care îi lega mâinile. Efortul îl făcea să gâfâie. Nicolson se întreba dacă nu cumva va reuși să rupă sfoara. Îl putea el condamna pe marinar la o moarte lentă, în torturi cumplite, în loc să-i permită să sfârșească o dată pentru totdeauna, repede, aruncându-se în apă? Căci Jenkins avea oricum să moară; avea deja fața unui mort.

Starea brațului rănit al lui Evans și a încheieturii mâinii mutilate a lui Walters se înrăutățea. Nu aveau medicamente și nici pansamente. În lipsa unor mijloace profilactice, se foloseau de apă sărată. Van Effen arăta mai bine decât ceilalți răniți. Rana sa era recentă și avea o voință de fier. Stătea, totuși, fără să se miște ore întregi, culcat pe fundul bărcii, cu umerii susținuți de o bancă și cu privirea fixată în larg. Ai fi putut să crezi că nu simțea niciodată nevoia să doarmă.

Prăbușirea moralului le depășise pe toate celelalte. Vannier și inginerul-mecanic nu alunecaseră dincolo de limitele rațiunii, dar totul le era acum indiferent. Treceau amândoi prin aceleași perioade de melancolie tăcută, murmurau amândoi cuvinte fără șir, și aveau același zâmbet de scuză când observau că ceilalți îi ascultau. Apoi recădeau și unul, și celălalt în melancolie și mutenie. Lena, tânăra infirmieră malaieză, era dominată de melancolie, simțindu-se complet detașată de toate; nu vorbea niciodată de una singură și nu vorbea cu ceilalți. Preotul musulman nu mai scotea o vorbă. Era imposibil să scoți de la el cel mai mic cuvânt. Fața lui Gordon putea să se lumineze de un zâmbet larg și în clipa următoare să capete o expresie de disperare. Nicolson, care se ferea de șiretenia calculată a lui Gordon și care, de câteva ori, încercase să-l convingă pe Findhorn să se debaraseze de acest marinar, îl supraveghea fără să pară. Poate simptomele de deranjament mintal erau rare. Dar se mai putea ca acel om, care citise articole de popularizare medicală despre deprimații mintali, să știe să simuleze nebunia. Din nefericire, cea a lui Sinclair, tânărul soldat, nu lăsa nici o îndoială; pierduse contactul cu realitatea. Era cu adevărat nebun și prezenta toate simptomele unei schizofrenii acute.

Depresia fizică sau nervoasă nu era însă generală. Fără a-l pune la socoteală pe Nicolson, alți doi bărbați nu erau deloc atinși de slăbiciune sau disperare. Aceștia erau șeful de echipaj și generalul. Mac Kinnon rămăsese Mac Kinnon de altădată, un Mac Kinnon în aparență indestructibil. Avea același zâmbet ezitant, aceeași voce blândă și ținea tot timpul Colt-ul în mână. Iar generalul... Nicolson îl privea pentru a nu știu câta oară cu o uimire care îl făcea să dea din cap. Farnholme era

extraordinar. Cu cât împrejurările deveneau mai disperate, cu atât mai curajos se arăta generalul. De fiecare dată când era vorba de a calma o suferință, de a-i instala puțin mai bine pe bolnavi, de a-i adăposti de soare, de a scoate apa (cazul era rar acum, căci linia de plutire era destul de sus și un glonț rătăcit pe insulă stricase pompa de mână), generalul era gata să vină în ajutorul tuturor, încurajând, zâmbind și muncind fără să se plângă, fără să aștepte mulțumiri sau recompense. Pentru un om de vârsta lui, asta era ceva incredibil. Nicolson îl urmărea cu un fel de stupefacție fascinată. Oare chiar existase acel „colonel Blimp", fanfaron și irascibil, acel ofițer din vechea școală, ahtiat după titluri și distincții, pe care îl întâlnise la bordul lui *Kerry Dancer*? Lucru ciudat, accentul tărăgănat al lui Farnholme dispăruse aproape complet, astfel încât Nicolson se întreba dacă nu cumva existase doar în imaginația sa. Totuși, expresiile militare și înjurăturile victoriene care, cu opt zile în urmă, colorau atât de frecvent limbajul generalului, erau azi din ce în ce mai rare, dovadă convingătoare a acestei transformări. Transformare era cuvântul cel mai potrivit. Generalul uita să se ciondănească cu domnișoara Plenderleith. Ba chiar își petrecea cea mai mare parte a timpului stând lângă ea și vorbindu-i cu blândețe la ureche. Bătrâna domnișoară părea slăbită, deși limba ei era la fel de ascuțită. Accepta cu recunoștință micile și nenumăratele servicii pe care i le făcea Farnholme. Nicolson îi privea cu o indiferență aparentă, dar zâmbind în sinea lui. Dacă ar fi avut cu treizeci de ani mai puțin, ar fi pus prinsoare că generalul ar fi avut anumite intenții, foarte onorabile, bineînțeles, față de domnișoara Plenderleith.

Ceva mișcă lângă genunchiul secundului. Nicolson se uită în jos. Gudrun stătea de aproape trei zile pe banda transversală, reținând copilul când acesta sărea în jurul băncii, în fața ei. Datorită suplimentelor nelimitate de alimente solide și lichide pe care i le acorda domnișoara Plenderleith și Mac Kinnon, Peter Tallon era singurul pasager care dispunea de un exces de energie. Gudrun îl culca în brațele ei ore în șir când copilul dormea. Crampele musculare o chinuiau, dar nu se plânsese niciodată. Pomeții proeminenți ai feței slăbite și rana de pe obrazul stâng erau din ce în ce mai livide. În acel moment îi zâmbea lui Mac Kinnon, apoi se întoarse spre Peter. Dar Mac Kinnon sesiză această privire, o interpretă exact, zâmbi și el și cufundă polonicul în apa călduță și sălcie care mai rămăsese în rezervor.

Imediat și parcă la un semnal prevăzut, capetele se ridicară și o duzină de perechi de ochi urmăriră fiecare mișcare a polonicului, transferul foarte meticulos al apei din polonic în cana sa, aviditatea cu care copilul luă cana în mâinile grăsuțe și îi bău conținutul. Apoi ochii se abătură de la copil și

de la cana goală şi se fixară asupra lui Mac Kinnon. Erau nişte ochi injectaţi de sânge, întunecaţi de ură şi suferinţă, dar Mac Kinnon se mulţumi să zâmbească răbdător, cu revolverul îndreptat spre ei.

* * *

Noaptea, când veni în sfârşit, aduse cu ea o mare uşurare. Dogoarea soarelui dispăruse, dar aerul rămânea sufocant, iar micile raţii de apă atribuite exact înainte ca soarele să apună nu făcuseră decât să le sporească setea. Timp de două-trei ore de la dispariţia soarelui în spatele orizontului, naufragiaţii se agitară pe locurile lor, ba unii chiar încercară să vorbească unii cu alţii. Dar conversaţia nu dură. Gâturile erau prea uscate, buzele pline de băşici prea dureroase. Fiecare se gândea în secret şi cu disperare că poate acel apus de soare va fi ultimul din viaţa lui. Totuşi, natura e îndurătoare: minţile şi corpurile erau epuizate de foame şi de sete şi de acel soare arzător, frângându-le orice energie, dar, treptat, fiecare căzu într-un somn greu, plin de vise agitate. Nicolson şi Mac Kinnon adormiră şi ei, deşi nu asta intenţionaseră. Se gândeau să vegheze pe rând întreaga noapte, dar erau la capătul puterilor la fel ca ceilalţi şi, învinşi de oboseală, aţipeau şi se trezeau tresărind. Nicolson se trezi astfel dintr-un somn scurt în momentul în care i se păru că aude pe cineva mergând în barcă. Întrebă cine e, cu glas scăzut, dar nu obţinu nici un răspuns, iar când repetă apelul, nu-i răspunse nimeni. Căută lanterna pusă sub bancă; bateria era aproape epuizată, dar slaba lumină portocalie care încă mai persista fu de ajuns ca să vadă că totul era liniştit; nimeni nu-şi părăsise locul, toate umbrele inerte zăceau pe bănci sau pe coronamentul din spate, aproape în aceeaşi poziţie pe care o ocupau la apusul soarelui. Puţin mai târziu, pe când moţăia din nou, ar fi putut să jure că auzise zgomotul unei căderi în apă. Secundul aprinse încă o dată lanterna şi nu văzu nimic. Nimeni nu mişca în barcă. Numără toate umbrele şi constată că nu lipsea nici una. Erau nouăsprezece în afară de el.

Secundul nu mai adormi toată noaptea, luptând tot timpul cu o oboseală copleşitoare. Ochii i se închideau fără să vrea. Limba uscată şi umflată îi umplea gura, gâtul îl durea puţin şi totul îl îndemna să cedeze, să permită pleoapelor grele să se închidă şi să se bucure de câteva ore de uitare. Dar, în sinea lui, o voce îi spunea să nu cedeze, căci avea în mâinile sale soarta bărcii şi viaţa a douăzeci de persoane. Şi, când aceste argumente nu erau suficiente, Nicolson se gândea la micuţul adormit la cincizeci de centimetri de el şi atunci se trezea de-a binelea.

Şi astfel trecu noaptea, la fel ca toate celelalte... În sfârşit, primii zori cenuşii apărură la orizont.

Nicolson distingea deja silueta catargului care se profila pe nuanța cenușie a cerului, apoi linia balustradei și apoi formele împrăștiate ale celor care dormeau, întinse peste tot în barcă. Secundul aruncă o privire spre copil. Peter dormea liniștit lângă el. Numai pata deschisă a feței ieșea din cuvertură. Își pusese capul în îndoitura brațului domnișoarei Drachmann. Ea stătea tot pe banca transversală, într-o poziție incomodă. Aplecându-se mai mult, Nicolson putu să vadă capul fetei care nu se sprijinea exact pe bancă, ci lângă bancă, și colțul băncii intra în obrazul ei drept. Ridică imediat capul fetei, îndepărtând încetișor părul de un negru albăstrui, care îi cădea peste față și ascundea rana. Puse o secundă mâna pe acea cicatrice, încetișor, cu blândețe, apoi văzu în penumbră strălucind ochii lui Gudrun. Deci, nu dormea. Ofițerul nu se simțea nici stingherit, nici vinovat; îi zâmbi fără să vorbească. Fata zâmbi și ea, apăsă de două ori obrazul rănit de mâna lui Nicolson, apoi se ridică încet, ca să nu-l deranjeze pe copil.

Barca intrase și mai mult în apă, al cărei nivel în interior depășea cu câțiva centimetri panoul cu zăbrele. Nicolson înțelese că era timpul să scoată apa din barcă. Dar asta însemna să facă zgomot. La ce bun să trezească niște nefericiți cărora somnul le aducea uitarea suferințelor și realitățile dure de a doua zi? Barca putea să mai plutească cel puțin o oră fără să fie golită. Era însă adevărat că unii pasageri erau în apă până la călcâie; inconvenient neînsemnat în comparație cu suferințele pe care trebuiau să le îndure înainte de apusul soarelui.

Și apoi Nicolson nu mai tânji deloc după odihnă, nu mai dori deloc să doarmă. Îl scutură pe Mac Kinnon ca să-l trezească și fu un gest necesar, căci, cum stătea sprijinit de Nicolson, Mac Kinnon ar fi căzut dacă secundul s-ar fi ridicat fără să-l anunțe.

Nicolson trecu peste banca din spate și se lăsă în genunchi pe banca transversală cea mai apropiată. Jenkins, marinarul care fusese ars atât de cumplit, stătea într-o poziție ciudată. Pe jumătate ghemuit, pe jumătate în genunchi, cu mâinile legate de bancă. Nicolson se aplecă și îi mișcă umărul. Marinarul se lăsă în jos și mai mult, fără să facă vreo mișcare. Nicolson îl scutură mai bine și îl strigă pe nume. Dar Jenkins nu avea să se mai trezească. Accidental sau voit și în ciuda sforilor cu care fusese legat, marinarul reușise să alunece de pe bancă în timpul nopții și se înecase în cei câțiva centimetri de apă clocită. Nicolson se ridică și privi spre Mac Kinnon. Șeful echipajului dădu din cap afirmativ: înțelesese.

Nu era nevoie ca pasagerii să vadă cadavrul; era bine să-l facă să alunece peste bord cât mai repede. Dar Jenkins era mai greu decât părea și

avea corpul blocat între bănci. În momentul în care Mac Kinnon, după ce reuşise să-i taie cu cuțitul sforile, îl ajuta pe Nicolson să-l urce pe una dintre băncile de alături, cel puțin jumătate din pasageri erau treziți şi ştiau că Jenkins murise. Totuşi, urmăreau operațiunea cu o privire stinsă şi ciudat de uluită. Nimeni nu vorbea. Părea că se va reuşi trecerea peste bord a lui Jenkins fără declanşarea unor crize de nervi, când, brusc, un strigăt strident răsună din față. Acel strigăt, care semăna cu un urlet, îi făcu să sară chiar şi pe cei mai obosiți, pe cei mai apatici. Toate privirile se îndreptară spre partea din față. Speriați, Nicolson şi Mac Kinnon dădură drumul la cadavru şi se întoarseră.

Acel strigăt fusese al lui Sinclair. Tânărul soldat, aşezat în genunchi, se legăna de la dreapta la stânga, cu ochii fixați asupra unei forme nemişcate întinse pe spate. Nicolson ajunse imediat lângă el şi se aplecă să vadă omul culcat pe fundul ambarcațiunii. Capul său zăcea în câțiva centimetri de apă. Era Ahmed, preotul, ciudatul şi taciturnul prieten al lui Farnholme. Alt naufragiat care murise!

Nicolson se aplecă şi bägă imediat mâna sub veşmântul negru, în căutarea inimii, dar o trase imediat. Corpul era rece şi vâscos; moartea avusese loc cu câteva ore în urmă. Nicolson dădu din cap aproape nepăsător; se simțea cuprins de cea mai mare perplexitate. Şi, când se întoarse spre Mac Kinnon, văzu pe fața acestuia că şi el gândea la fel. Aplecându-se asupra cadavrului ca să-i ridice capul şi umerii, secundul rămase stupefiat. Mortul era imposibil să fie deplasat cu mai mult de câțiva centimetri. Nicolson făcu a doua tentativă, cu acelaşi rezultat. Îl chemă pe Mac Kinnon în ajutor. Şeful de echipaj ridică corpul dintr-o parte, în timp ce secundul se lăsă în genunchi lângă el, aproape să-i atingă apa de pe față. Atunci înțelese de ce nu reuşise să-l ridice pe Ahmed. Cuțitul dintre omoplații acestuia era înfipt până la mâner şi mânerul era blocat între scândurile coronamentului din spate.

CAPITOLUL XI

Nicolson se ridică încet şi îşi şterse fruntea cu antebraţul. Se făcuse deja cald; dar nu căldura îl făcea să transpire. Braţul drept îi atârna moale pe lângă corp, dar strângea în mână mânerul armei, fără să-şi fi amintit că scosese Colt-ul de la centură.

Arătă cu un gest spre preot şi zise:

— Acest om e mort.

Vocea lui calmă se auzea cu uşurinţă în liniştea generală.

— Cineva i-a înfipt un cuţit în spate. A fost asasinat de unul dintre pasagerii bărcii.

— Mort, zici că e mort! Cineva i-a înfipt un cuţit în spate!

Faţa lui Farnholme era înspăimântătoare la vedere când se lăsă în genunchi lângă preot. Apoi se ridică brusc. Buzele sale albe formau acum o singură linie.

— E mort de-a binelea. Dă-mi acel revolver, Nicolson. Ştiu cine l-a ucis.

— Nu te ocupa de revolverul meu, răspunse Nicolson, ţinându-l cu fermitate.

Apoi adăugă:

— Îmi pare rău, generale. Deoarece comandantul e bolnav, eu răspund de această ambarcaţiune. Nu vă pot permite să vă substituiţi legii. Cine e autorul acestei crime?

— Siran, bineînţeles.

Farnholme îşi recăpătase sângele-rece; privirea lui trăda o furie rece.

— Uitaţi-vă la acel câine asasin care rânjeşte! Zâmbeşte şi ascunde un cuţit sub haină.

Vorbise Willoughby. Vocea lui era slabă şi răguşită, dar se exprima pe un ton calm. Somnul din timpul nopţii părea să-i fi făcut bine.

— Cuţitul nu se află sub haina nimănui, replică Nicolson. E în spatele lui Ahmed. Totul e din cauza neglijenţei mele, adăugă el. Am uitat că în barca nr. 2 erau un cuţit şi două toporişti.

— De ce-l acuzi pe Siran, generale?

— Dar, pe Dumnezeu, Siran e autorul!

Farnholme arătă cu degetul spre preot şi continuă:

— Cauţi un asasin fără scrupule, nu? Atunci, el e Siran!

Nicolson îl privi în ochi.

— Ce altceva mai ai de adăugat, generale?

— De adăugat?

— Știi foarte bine. N-aș vărsa nici o lacrimă, ca și dumneata, dacă am fi forțați să-l omorâm; dar, înainte de orice, avem nevoie de o dovadă a vinovăției sale.

— Ce dovadă îți mai trebuie? Ahmed era cu fața spre spatele bărcii! Și a fost lovit în spate. În consecință, unul dintre cei aflați în față este autorul, iar în față nu erau decât trei inși: Siran și ucigașii lui.

— Prietenul nostru pare puternic afectat de căldură, interveni Siran, cu o voce blândă și inexpresivă ca și trăsăturile sale. Petrecerea atâtor zile într-o astfel de barcă, în ape tropicale, poate să provoace tot felul de extravaganțe ciudate.

Farnholme strânse pumnii și vru să se repeadă spre el, dar Nicolson și Mac Kinnon îl reținură. Secundul zise cu asprime:

— Fără prostii, fără încăierări:

Lăsă brațul lui Farnholme și se uită gânditor la cei trei oameni din față.

— Desaga lui a dispărut, Nicolson. Ai idee unde ar putea să fie?

— Am văzut-o, răspunse acesta fără să se tulbure. Era dintr-o pânză foarte subțire; nu putea să se ducă la fundul apei.

Mac Kinnon îl întrerupse:

— Ba mi-e teamă că da. Grapina a dispărut și ea. A fost pusă în interior ca să ducă la fund desaga.

— Ai ajuns, totuși, la această concluzie, zise Farnholme cu nerăbdare. L-au ucis și i-au luat desaga, pe care i-au aruncat-o peste bord. De două ori ai auzit zgomot și de două ori ai încercat să vezi ce se întâmplă. Ahmed era la locul lui, în capul oaselor. Probabil că cineva l-a ținut de mânerul cuțitului înfipt în spate. Cel care îl susținea nu putea să stea decât în spatele lui, în partea din față a bărcii. Iar în partea din față a bărcii, nu se aflau decât acești trei asasini.

Farnholme respira cu greutate și articulațiile mâinilor se albeau din cauza forței cu care strângea pumnii. Nu-și lua ochii de la Siran.

— Totul concordă, admise Nicolson. Dar n-ai spus totul.

— N-am spus totul?

— Mă înțelegi cât se poate de bine. Nu l-au ucis doar de plăcere. Ce motiv aveau s-o facă?

— Unde naiba vrei să ajungi? De unde să știu eu de ce l-au ucis?

Nicolson oftă.

— Generale, nu suntem imbecili. Este evident că știi. L-ai bănuit imediat pe Siran. Te așteptai la dispariția desagei lui Ahmed. Iar Ahmed era prietenul dumitale.

Un moment foarte scurt, o scânteie se aprinse în pupilele lui Farnholme; această strălucire păru să concorde cu mișcarea buzelor lui

Siran. Ai fi putut să crezi că cei doi se uitaseră unul la altul cu subînțeles. Dar era ridicol să bănuiești o înțelegere între acești doi oameni. „Dacă Farnholme ar fi avut o armă în mână, Siran ar fi fost acum mort", își zise Nicolson.

— În fond, cred că ai dreptul să cunoști adevărul, spuse deodată Farnholme.

Generalul părea perfect stăpân pe sine. Creierul său lucra cu înfrigurare la fabricarea unei povești plauzibile.

— De altfel, acum se poate spune.

Fără să-l privească pe Siran, generalul se uită la mortul de la picioarele sale. Expresia de pe față își pierdu din asprime, la fel și vocea.

— Ahmed era prietenul meu, știți bine asta. Era un prieten recent și nu i-am devenit prieten decât pentru că avea o nevoie disperată de prietenie. Numele lui adevărat era Jan Bekker și era un compatriot al lui van Effen. A trăit în Borneo (în partea olandeză a insulei Borneo) vreme de mulți ani. Reprezenta o firmă mare din Amsterdam și conducea o serie de plantații de cauciuc. Și mai făcea și alte multe lucruri.

Farnholme tăcu și Nicolson interveni:

— Adică?

— Cred că era și agent guvernamental olandez și că în urmă cu câteva săptămâni a demascat o a cincea coloană japoneză, foarte bine organizată, în partea orientală a insulei Borneo. Zeci de oameni au fost arestați și împușcați pe loc. Astfel a reușit să pună mâna pe lista tuturor agenților japonezi și a tuturor membrilor acestei coloane a cincea în India, Birmania și Malaiezia. Ținea această listă ascunsă în acea desagă, ea constituind o adevărată comoară pentru Aliați. Japonezii știau că deținea această listă și puseseră un premiu pe capul lui, oferind sume fantastice pentru capturarea sa și pentru distrugerea listei. Ahmed mi-a spus toate astea chiar el, și Siran – nu știu cum a aflat – voia să pună mâna pe document. A câștigat recompensa, dar jur în fața Domnului că nu o va încasa niciodată.

— Aceasta era motivul pentru care cel pe care îl numești Bekker trăia deghizat?

— Credeam, zise Farnhome, îmi închipuiam că sunt inteligent. Preoții musulmani fac tot atâtea parale cât oricare alt preot, dar un preot renegat, care se îmbată cu whisky, este demn de dispreț! Toți fug de el. Am încercat cum am putut mai bine să fiu genul de tovarăș vesel și bețiv pe care un suflet de om îl putea dori. N-am fost destul de perspicace. Dar nu cred că era posibil să fiu. Întreaga Indie a fost alertată în privința lui Bekker.

— A avut șansa să trăiască destul de mult, își dădu cu părerea Nicolson. Deci, pentru asta și-au dat japonezii atâta osteneală ca să pună mâna pe noi?

— Acum totul e clar, reluă Farnhlome, dând din cap.

Apoi se întoarse spre Siran. Ochii săi nu mai exprimau furie, ci o hotărâre implacabilă.

— Aș fi preferat o cobră în această ambarcațiune în locul acestui câine de asasin; dar aș prefea să nu-ți mânjești tu mâinile de sânge, Nicolson. Dă-mi revolverul.

— Foarte comod! murmură Siran.

„Oricum, nu-i lipsit de curaj", își zise Nicolson.

— Felicitările mele, Farnholme.

Nicolson îl privi curios, apoi se întoarse spre Farnholme.

— Despre ce vorbește? zise el.

— De unde naiba să știu? Dar să nu pierdem timp, Nicolson. Dă-mi revolverul.

— Nu.

— De ce nu, Dumnezeule mare? Nu fi prost. Atâta vreme cât acest tip va fi în viață în această barcă, toți suntem amenințați cu moartea.

— Poate că e adevărat. Dar n-ai decât bănuieli. O dovadă, generale, una singură!

Farnholme oftă disperat.

— Nu știi că nu-i nici locul și nici momentul să repeți placa asta veche anglo-saxonă despre *fair play* și dreptate? Aici e vorba de viață sau de moarte.

Nicolson făcu un gest afirmativ.

— Știu prea bine asta. Siran nu-i un *sportman*. Întoarce-te la locul dumitale, generale, te rog. Sunt foarte preocupat de salvarea noastră a tuturor. Taie una dintre frânghii în trei, Mac Kinnon, și leagă-i pe acești trei indivizi. Nu are importanță cât de tare strângi legăturile.

Siran ridică din sprâncene și zise:

— Și dacă refuzăm să ne supunem unui astfel de tratament?

— Cum dorești, răspunse Nicolson cu indiferență. Generalul va lua revolverul meu.

Mac Kinnon se achită în mod conștiincios de sarcină. La sfârșit, cei trei nu mai erau în stare să miște brațele și picioarele.

Farnholme nu mai protestase. Lucru ciudat, totuși, revenind la locul său de lângă domnișoara Plenderleith, se plasă între bătrâna domnișoară și partea din spate, astfel încât să-și supravegheze vecina și partea din față a bărcii. Puse carabina pe locul lui.

Mac Kinnon, după ce-i legă pe cei trei, veni să se așeze în spate, alături de Nicolson. Avea cu el polonicul, paharul gradat și se pregătea să servească rația de apă din cursul dimineții. Dar se întoarse brusc spre Nicolson.

— Ce lung e drumul până la Darwin, domnule căpitan! zise Mac Kinnon.

Nicolson dădu din umeri şi zâmbi, dar îngrijorarea îi umbrea trăsăturile.

— Şi tu, Mac Kinnon? Poate că acţionez greşit. Sunt sigur că l-am judecat pe Siran... Dar nu pot să-l ucid – cel puţin, nu încă.

— Îşi aşteaptă şansa, domnule căpitan!

Mac Kinnon nu era mai puţin îngrijorat decât secundul.

— E un ucigaş! Ce zici de povestea generalului?

— E ceva ciudat.

Nicolson dădu din cap cu un aer grav, se uită la Farnholme, apoi la Mac Kinnon şi lăsă ochii în jos.

— Nu cred nici o vorbă din tot ce ne-a spus. Tot ce-a spus e minciună.

* * *

Soarele se rostogoli ca o minge uriaşă deasupra orizontului şi după o oră toate conversaţiile încetaseră. Fiecare se pomenea singur în iadul setei şi suferinţei. Orele se succedau interminabile. Soarele urca din ce în ce mai sus pe cerul azuriu, nu se simţea nici cea mai mică adiere de vânt şi barca stătea nemişcată pe apă ca ieri, ca alaltăieri şi ca în zilele precedente.

Nicolson ştia că se deplasaseră în derivă, pe o distanţă de câteva mile, în direcţia sud, căci curentul ducea direct la sud de Straat Banka, spre strâmtoarea Sonde, unsprezece luni din douăsprezece. Apa din jurul bărcii nu era agitată de nici o mişcare care ar fi putut fi constatată de ochiul omului, iar nemişcarea domnea la bord ca şi în jurul bărcii. Cel mai mic efort era epuizant sub acel soare, şi buzele uscate lăsau să treacă printre ele o respiraţie sacadată şi şuierătoare. Din când în când, numai Peter îşi schimba locul şi spunea câteva cuvinte în limbajul său copilăresc. Dar, pe măsură ce ziua trecea şi aerul devenea mai sufocant, activitatea micuţului se încetinea şi în cele din urmă stătea liniştit pe genunchii lui Gudrun, cu ochii ţintă la ochii albaştri ai fetei. Pleoapele se îngreunau puţin câte puţin şi adormea. Nicolson, cu braţele întinse, se oferi, printr-o pantomimă expresivă, să-l ia pe micuţ ca să o mai uşureze pe Gudrun, dar ea se mulţumi să scuture din cap şi să zâmbească. Şi, brusc, Nicolson îşi aminti, cu un fel de surprindere, că nu vorbea aproape niciodată fără să zâmbească. Adică nu zâmbea totdeauna, dar încă nu o auzise plângându-se şi nici nu o văzuse nemulţumită. În acel moment, fata se uita la el în chip ciudat. Secundul îşi forţă buzele să surâdă, apoi se uită în altă parte.

Uneori Nicolson percepea cuvinte murmurate dinspre băncile din spate. Ce putea să-i spună generalul domnişoarei Plenderleith? Când tăceau, stăteau aşa şi se uitau unul la altul, şi generalul nu dădea drumul mâinii bătrânei domnişoare.

Cu două-trei zile înainte, Nicolson avusese un fel de viziune uşor umoristică a generalului, aşa cum ar fi putut să fie într-o epocă trecută şi mai liniştită. Elegant, cu cravată albă şi smoking, o garoafă la butonieră, părul şi mustăţile negre, chiar dacă acum erau albe ca zăpada: stătea la poarta teatrului, în timp ce cabrioleta îl aştepta la câţiva paşi. Această viziune nu mai era acum deloc ridicolă. Ba chiar purta amprenta unei serenităţi patetice.

Nicolson inspectă cu privirea barca. Lucrurile nu păreau să se fi schimbat, doar că slăbiciunea, epuizarea pasagerilor crescuseră şi mai mult. Abia dacă mai aveau forţa să se târască spre rămăşiţa de umbră care încă mai stăruia. Starea lor era aproape disperată.

Câţiva nefericiţi nu puteau nici măcar să întindă mâna ca să-şi primească raţia de apă de la amiază şi înghiţeau cu foarte mare greutate. În patruzeci şi opt de ore, cei mai mulţi vor ajunge cadavre. Nicolson cunoştea poziţia ambarcaţiunii, căci avea sextantul cu el. Se aflau poate la cincizeci de mile de farul de la Noordwachter. Dacă vântul estic dinspre Sumatra nu începea să bată sau nu cădea nici o picătură de ploaie înainte de a trece douăzeci şi patru de ore, vântul şi ploaia ar fi fost complet inutile după aceea.

Sănătatea căpitanului era sigurul lucru puţin mai îmbucurător. Ieşise din comă cu puţin înainte de ivirea zorilor şi acum, aşezat pe o bancă transversală şi sprijinit de o bancă laterală, părea decis să nu-şi mai piardă cunoştinţa. Vorbea într-un mod la fel de normal ca şi ceilalţi, pe care setea îi făcea să se bâlbâie, şi nu mai supura sânge. Sigur, pierduse trei kilograme în cursul săptămânii care tocmai trecuse; totuşi, de multe zile nu mai arătase atât de bine. Dacă nu l-ar fi văzut cu propriii săi ochi, Nicolson ar fi refuzat să creadă că un om cu un glonţ în plămân sau în cuşca toracică putuse să supravieţuiască încercărilor cumplite din cursul acelei săptămâni, fără să fi primit îngrijiri medicale şi fără nici un medicament.

Chiar şi acum i se părea că e victima unei iluzii în faţa stabilizării stării lui Findhorn; căpitanul nu mai era deloc tânăr. Nicolson mai ştia că Findhorn nu mai avea pe nimeni pentru care să mai fi dorit să mai trăiască – nici soţie, nici copii, nimic care să-i motiveze curajul şi această neaşteptată revenire a forţelor. „Oricum, îşi zicea Nicolson, căpitanul era foarte bolnav şi trebuia să se aştepte la moartea lui în scurt timp." Poate că sentimentul responsabilităţii îl menţinea în viaţă! Era greu, chiar imposibil, de spus. Nicolson se simţea el însuşi prea ostenit ca să se gândească la această problemă. Dar nu avea prea mare importanţă. Închise ochii ca să-i protejeze de scânteierea insuportabilă a mării şi adormi liniştit. Zgomotul cuiva care bea îl trezi, căci respectivul nu bea una dintre

micile raţii de lichid sălciu, pe care Mac Kinnon le distribuia de trei ori pe zi, ci bea cu înghiţituri mari, apa gâlgâia şi se vărsa, ca şi cum cel care bea ar fi înclinat o găleată plină spre buze. În prima clipă, Nicolson crezu că cineva luase provizia de apă rămasă, dar îşi dădu repede seama că nu era aşa. Aşezat pe o bancă lângă catarg, Sinclair, tânărul soldat, ridica spre gură găleata de scos apa din barcă. Această găleată conţinea o cantitate enormă de apă. Sinclair dăduse capul pe spate şi vărsa ultimele picături de apă.

Nicolson se ridică cu greutate şi se îndreptă spre partea din faţă, trecând cu precauţie peste corpurile întinse pe bănci. Ajuns la tânăr, îi luă găleata din mână. Soldatul nu se împotrivi. Apa era sărată. Nu se îndoise nici o clipă de asta. Soldatul îl privea cu ochii unui nebun. O jumătate de duzină de oameni îl observau cu o apatie indiferentă. Unii îl văzuseră probabil pe Sinclair cufundând găleata în mare şi bând, dar nu-şi dăduseră osteneala să-l oprească. Nicolson dădu din cap şi se uită la soldat.

— E apă de mare, nu-i aşa, Sinclair?

Celălalt nu răspunse; buzele i se crispau ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar nu scoase nici cel mai mic sunet. Ochii demenţi, dilataţi şi goi, nu se depărtau de la Nicolson şi pleoapele nu se închiseră nici măcar o dată.

— Ai băut tot? întrebă iar Nicolson.

De data asta, Sinclair răspunse cu o serie de injurii proferate cu o voce stridentă.

Preţ de câteva secunde, Nicolson se mulţumi să-l privească în tăcere, apoi dădu din umeri cu lehamite. Sinclair se ridică pe jumătate şi vru să-i ia înapoi găleata, dar Nicolson îl împinse uşor înapoi. Tânărul soldat recăzu pe bancă şi, aplecându-se înainte, îşi ascunse faţa între mâini, legănându-şi capul de la dreapta la stânga. Nicolson ezită un moment, apoi reveni la locul său.

Amiază. Soarele trecuse de zenit şi căldura creştea din ce în ce mai mult. În barcă nu se mai auzea nici un zgomot. Părea că viaţa se stinsese. Farnholme şi domnişoara Plenderleith tăceau, cuprinşi de un somn agitat. Şi apoi, brusc, exact la ora trei, când cei mai vioi păreau ei înşişi prăbuşiţi într-un hău de disperare, schimbarea se produse cu o bruschete dramatică.

La început abia îşi dădură seama, căci minţile, prea ostenite, nu erau în stare să înţeleagă importanţa. Mac Kinnon îşi dădu primul seama şi ghici. Se ridică şi clipi spre oglinda lucitoare a mării. Apoi exploră orizontul de la nord la vest. După câteva secunde, îşi punea degetele pe braţul lui Nicolson şi îl trezea.

— Ce-i, Mac Kinnon? întrebă acesta. S-a întâmplat ceva?

Mac Kinnon nu răspunse; buzele sale crăpate, dureroase, se răsfrângeau, încercând să zâmbească. Nicolson se uită la el uluit. Să-şi fi pierdut şi Mac Kinnon judecata?... Apoi se făcu brusc lumină.

— Vântul!

Vocea lui fu doar un murmur slab, dar faţa exprima ceea ce simţea, percepând primul freamăt al unei brize puţin mai răcoroase decât atmosfera sufocantă, atât de insuportabilă cu câteva minute mai înainte.

Aproape imediat, exact cum făcuse Mac Kinnon, secundul inspectă şi el cerul la nord şi la vest, şi apoi, pentru prima şi singura dată în viaţa lui, dădu o palmă zdravănă peste umărul şefului de echipaj, care zâmbea acum cu toată gura.

— Vântul, Mac Kinnon, şi nori... Îi vezi?

Braţul său întins indica nord-estul. La o distanţă mare, o bară albăstruie se ridica timid deasupra orizontului.

— Îi văd, nu poate fi nici o îndoială. Vin spre noi.

— Simţi? Vântul devine tot mai puternic.

Nicolson o scutură de umăr pe infirmiera adormită.

— Gudrun, trezeşte-te, trezeşte-te!

Ea tresări, deschise ochii şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Johnny?

— Spune-mi domnule Nicolson, zise el cu o severitate prefăcută, în timp ce zâmbetul îi lumina trăsăturile. Vrei să asişti la cel mai minunat spectacol din lume?

În ochii fetei zări o umbră de spaimă, îi ghici gândul şi îi zise imediat, zâmbind:

— Prostuţo, e un nor, un nor de ploaie! Trezeşte-l, te rog, pe căpitan.

Efectul schimbării asupra naufragiaţilor a fost de-a dreptul surprinzător. Transformarea aproape că depăşea limitele verosimilului. În mai puţin de două minute, toată lumea era complet trează şi capetele se întorceau spre nord-est, în timp ce limbile se dezlegau ca prin miracol. Numai Sinclair stătea pe fundul ambarcaţiunii, cufundat într-o mare indiferenţă. Dar, cu această singură excepţie, restul pasagerilor era comparabil cu un grup de condamnaţi la moarte, cărora li se acordase graţierea, şi, de fapt, cam asta şi era.

Findhorn dădu ordin să se distribuie o raţie de apă suplimentară. Norii se apropiau vizibil. Vântul, mai violent, răcorea feţele şi, o dată cu revenirea speranţei, fiecare considera că merita să trăiască.

Nicolson simţea în sinea lui că această excitare, această revenire a activităţii fizice era un fenomen nervos, psihologic, care, fără să-şi dea seama, epuiza ce le mai rămăsese din forţe. Cea mai mică dezamăgire, cea

mai mică întoarcere bruscă a norocului ar fi echivalat cu condamnarea la moarte. Dar această schimbare a norocului nu părea probabilă.

— Peste cât timp crezi, prietene? zise Findhorn.

— E greu de spus.

Nicolson inspecta cerul spre nord-vest.

— Poate peste o oră şi jumătate. Poate mai puţin dacă vântul creşte în intensitate. Ce credeţi, domnule căpitan?

— Eu aş zice că mai repede, pentru că am impresia că vântul se întăreşte continuu.

— „Aduc o adiere proaspătă florilor întristate", cită inginerul-mecanic pe un ton solemn, frecându-şi mâinile.

— E puţin cam devreme să vindem blana ursului din pădure, zise Nicolson.

Farnholme îl întrerupse brusc:

— Ce vrei să spui?

— Cred, pur şi simplu, că nişte nori de ploaie nu înseamnă neapărat că va ploua, cel puţin nu imediat, răspunse secundul cu calm.

— Vrei să spui, tinere, că nu ne va fi mai bine decât înainte?

Numai o singură persoană se adresa secundului spunându-i „tinere".

— Bineînţeles că nu. Norii sunt groşi şi cel puţin ne vor adăposti de soare. Dar pe căpitan îl interesează vântul. Dacă se menţine, am putea ajunge în cursul nopţii la strâmtoarea Sonde.

— De ce nu ridici pânzele? întrebă Farnholme.

Nicolson răspunse răbdător:

— Deoarece cred că vom avea ploaie. Trebuie să putem aduna apa în căni, găleţi, în toate recipientele pe care le avem şi, de altfel, vântul nu-i destul de puternic ca să ne împingă cu o viteză cu mult mai mare de un kilometru la oră!

Nimeni nu mai vorbi timp de aproape o oră. Înţelegând că salvarea nu era chiar atât de apropiată pe cât speraseră la început, naufragiaţii aproape că reveniseră la apatia iniţială. Dar nu toţi. Speranţa era, totuşi, prezentă şi nimeni nu voia să o lase să plece. Cine ar fi închis ochii să mai doarmă? Norii erau tot acolo, la tribord, mai groşi, mai negri..., reţinând toate privirile.

Probabil că de aceea au văzut prea târziu ce făcea Sinclair. Gudrun Drachmann băgă de seamă prima şi ceea ce văzu o obligă să se ridice rapid şi să se repeadă spre tânăr. Ochii erau daţi peste cap, în aşa fel încât pupilele dispăruseră şi nu se mai vedea decât albul ochilor. Clănţănea din dinţi ca şi cum ar fi fost cuprins de o febră violentă şi faţa sa era de culoarea pietrei. Când tânăra ajunse alături de el şi îi spuse cu blândeţe pe

nume ca să-l liniștească, el se ridică cu o mișcare bruscă și o respinse cu brutalitate peste general. Apoi, mai înainte ca cineva să aibă timp să intervină, își smulse cămașa, o aruncă în capul lui Nicolson, care se apropia în grabă, și sări peste bord cu capul înainte. Săritura sa făcu apa să sară în întreaga ambarcațiune.

Timp de câteva secunde, pasagerii rămaseră parcă paralizați. Totul se petrecuse atât de repede, atât de neașteptat! Dar banca goală vorbea foarte limpede, iar cercurile concentrice care se măreau la suprafața apei nu erau un joc al imaginației. Nicolson, oprit din elanul său, ținea într-o mână cămașa ruptă. Tânăra, încă sprijinită de Farnholme, repeta, aproape inconștient:

— Alex! Alex!

Apoi se auzi altă bufnitură în mare, de data asta în partea din față. Șeful echipajului se aruncase după Sinclair. Nicolson își reveni exact în secunda căderii. Se aplecă și apucă brusc cangea, după care se așeză în genunchi pe banca de la marginea bărcii. În același timp, și aproape fără să se gândească, trăsese pistolul de la centură cu mâna liberă. Cangea era pentru Mac Kinnon și pistolul pentru Sinclair. E un pericol teribil când un individ care se înecă se agață de tine. Numai Dumnezeu știe de ce poate să fie în stare!

Sinclair se agita în valuri, la cinci-șase metri de barcă, iar Mac Kinnon, care revenise la suprafață, înota spre el cu o hotărâre energică, dar înotul nu era partea lui tare. Brusc, Nicolson simți că îngheață de spaimă. Aruncă imediat cangea la câțiva centimetri de umărul lui Mac Kinnon. Șeful echipajului o apucă din instinct și se întoarse. Fața sa exprima cea mai completă uluială.

— Pentru Dumnezeu, întoarce-te! strigă Nicolson.

Și în acel moment, în care era copleșit de panică, își dădu seama în mod ciudat că avea vocea răgușită.

— Pentru Dumnezeu, grăbește-te!

Mac Kinnon începu prin a se apropia lent de barcă, dar nu din cauza propriei sale mișcări. Nicolson îl trăgea cu putere la el. Trăsăturile șefului de echipaj reflectau mai departe o stupefacție aproape comică. Întorcea capul ca să vadă peste umăr mișcările dezordonate ale lui Sinclair care, ajuns acum la o distanță de zece metri, stropea puternic cu apă în jurul lui. Și apoi ochii săi căutară ambarcațiunea și deschise gura ca să vorbească, dar scoase un țipăt și, după o fracțiune de secundă, încă unul. Propulsat de o forță necunoscută, se îndreptă cu gesturi de nebun spre barcă. Ajunse imediat la ambarcațiune și o mulțime de mâini îl traseră cu capul înainte în barcă. Căzu pe o bancă transversală și, în acel moment, un monstru în

formă de reptilă dădu drumul piciorului şefului de echipaj şi căzu tăcut în valuri.

— Ce-i asta, ce-i asta? strigă Gudrun, care întrezărise animalul.

— Un baracuda, răspunse Nicolson cu o voce fără timbru, evitând să se uite la ea.

— Un baracuda?

Modul în care pronunţă acest cuvânt dovedea că ştia totul despre aceşti ucigaşi, cei mai voraci din toate mările.

— Dar Alex, Alex e acolo. Trebuie să mergem în ajutorul lui, repede, repede!

— Nu putem să facem nimic.

Nicolson nu avusese intenţia să răspundă pe un ton atât de imperativ; dar certitudinea neputinţei sale îl afecta mai mult decât îşi închipuia.

— Acum, nimeni nu-l mai poate ajuta cu nimic.

Încă mai vorbea când auziră cu toţii ţipetele de agonie ale lui Sinclair. Erau nişte ţipete îngrozitoare, mai mult de animal decât de om, care se repetau întruna; exprimau o mare teroare. Mâinile care loveau cu furie un duşman invizibil făceau să sară în jur numai spumă. Nicolson scoase Colt-ul şi trase. Apa sări brusc în jurul soldatului. Gloanţele invizibile nu păreau să-şi atingă ţinta. Nicolson trăgea la întâmplare, cu excepţia primului glonţ. Acesta nu fusese tras neglijent, şi îl nimerise pe Sinclair drept în cap. Mai înainte ca mirosul de praf de puşcă şi fumul albastru să fi fost duse de vânt spre sud, Sinclair dispăru sub oglinda de un albastru de oţel a mării.

* * *

Douăzeci de minute mai târziu, apa nu mai era albastră. Torente de ploaie măturau de la un capăt la altul orizontul, transformând marea într-o suprafaţă plină de spumă albă ca laptele. Trecuseră trei ore întregi. Era probabil momentul când soarele apunea; dar era imposibil să vezi ceva, din cauza rafalelor care se rostogoleau spre sud.

Cerul crepuscular căpăta o nuanţă cenuşie uniformă. În barcă, nimeni nu era deranjat de aversă. Pasagerii, uzi până la piele, tremurau în bătaia ploii reci, care le lipea hainele de piept, braţe şi picioare. În pofida teribilului şoc care îl constituise pentru ei moartea bruscă şi cumplită a lui Sinclair, în pofida tragicei sale lipse de însemnătate în comparaţie cu importanţa ploii, care însemna viaţă, în ciuda a toate, erau fericiţi; instinctul de conservare triumfa. Erau fericiţi pentru că îşi potoliseră setea şi băuseră pe săturate şi chiar mai mult, pentru că ploaia le inunda epiderma arsă şi crăpată, pentru că reuşiseră să adune aproape douăzeci de litri de apă proaspătă în unul dintre chesoane. Erau fericiţi pentru că barca

de salvare, împinsă de un vânt bun, parcursese deja o mare parte din distanţa dintre locul de plecare şi coasta de vest a insulei Java, care se apropia continuu. Şi erau fericiţi la nebunie pentru că salvarea era la îndemâna lor, pentru că miracolul se dovedea posibil şi suferinţele lor luaseră sfârşit.

Ca totdeauna, Mac Kinnon fu cel care, primul, la o distanţă de două mile, zări, într-un moment de acalmie, forma joasă şi lungă a trombelor de apă. Nu aveau motive să le fie frică. Erau de ajuns câteva secunde ca să coboare pânzele şi catargul şi să se culce pe burtă pe fundul bărcii. Chiar şi de la mică distanţă, ambarcaţiunea lor nu ar fi arătat în aparenţă decât ca o barcă goală, în derivă, greu de distins prin ceaţă şi rafalele de ploaie; de altfel, fără interes pentru cei care ar fi zărit-o. Dar fusese văzută şi lunga formă cenuşie îşi modificase direcţia ca să bareze deriva bărcii. Acum nu puteau decât să binecuvânteze pe Domnul pentru această schimbare a rutei şi pe oamenii de veghe, cu ochi pătrunzători, care reuşiseră imposibilul, descoperind acea mică ambarcaţiune cenuşie, care se confunda cu o umbră şi mai cenuşie. Nicolson identifică acel lucru incredibil, apoi Findhorn, Mac Kinnon, Vannier şi Evans îl recunoscură şi ei. Nu era pentru prima dată când întâlneau un MTB, una dintre acele vedete purtătoare de torpile ale marinei americane. Avea o cocă lungă de douăzeci şi cinci de metri, trei motoare puternice, patru tuburi de lansare a torpilelor şi mitraliere de calibru 127. Nu se puteau înşela.

Nu avea nici un pavilion. Dar, vrând parcă să risipească cea mai mică îndoială în privinţa naţionalităţii sale, un marinar de pe vedetă desfăşurase un stindard lung. Nava se apropia cu treizeci de noduri şi partea ei din faţă făcea să ţâşnească valuri de spumă. Chiar şi în penumbra din ce în ce mai intensă, nu se putea comite nici o eroare. Drapelul cu stele era foarte uşor de recunoscut. Toată lumea îşi reluase locul în barcă. Câţiva pasageri făceau semne spre MTB. Doi dintre marinarii vedetei făcură şi ei semne cu mâna. Naufragiaţii începură să-şi adune ceea ce aveau, pregătindu-se să urce la bordul navei americane, iar domnişoara Plenderleith tocmai îşi fixa mai solid pălăria pe cap când MTB-ul reduse brusc puterea motoarelor Packard şi se apropie încetişor la treizeci de centimetri de barcă. Chiar mai înainte de a se fi oprit, două frânghii căzură exact în partea din faţă şi în partea din spate a ambarcaţiunii. Precizia mişcărilor perfect coordonate şi manevra navei dovedeau antrenamentul remarcabil al echipajului.

Apoi, cele două ambarcaţiuni fură una lângă alta. Una dintre mâinile lui Nicolosn atingea TMB-ul, cealaltă ridicându-se ca să salute personajul mic şi solid care apăruse în spatele pasarelei.

— *Hello*! strigă Nicolson, cu un zâmbet larg. Sunt fericit să te văd, frate.

— Nu la fel de mult ca noi!

Omul zâmbi şi făcu o mişcare uşoară cu mâna stângă. Apoi, cei trei marinari de pe punte nu mai fură doar nişte spectatori interesaţi ai acelei întâlniri, ci deveniră nişte actori energici şi atenţi, care îndreptară mitralierele spre ei. Un pistol apăru rapid în mâna interlocutorului lui Nicolson.

— Mi-e teamă că bucuria voastră va fi mai scurtă decât a noastră. Nu mişca.

Nicolson avu impresia că primise o lovitură în piept. Constată cu detaşare că mâna sa nu se mai sprijinea de bordul navei, ci că era rigidă, fiecare tendon ieşind separat în evidenţă. Avea gura uscată, deşi băuse o cantitate mare de apă. Se străduí să vorbească pe un ton ferm.

— Ce mai e şi gluma asta proastă?

— Recunosc că pentru voi situaţia n-are nimic hazliu. Priveşte...

Şi, pentru prima dată, Nicolson zări ochii oblici ai celui care îi arăta drapelul cu mâna liberă. *Stars and Stripes* dispăruse, făcând loc steagului Japoniei. Ofiţerul continuă:

— E o iluzie regretabilă, nu-i aşa? zise încântat de el. La fel ca şi aspectul destul de anglo-saxon al vasului meu, al oamenilor mei şi chiar al meu. Deşi am ales acest vicleşug ca să vă induc în eroare, vă asigur că nu suntem deloc mândri de asta.

Vorbea o engleză excelentă, cu un accent american pronunţat, şi îi făcea mare plăcere să-i vadă pe ceilalţi făcând această constatare.

— Am avut mult vânt şi soare în cursul ultimei săptămâni şi vă suntem îndatoraţi că aţi supravieţuit în urma tuturor încercărilor prin care aţi trecut. Vă aşteptăm de mult timp; fiţi bineveniţi.

Se opri brusc, arătându-şi dinţii. Îndreptă pistolul spre general, care se ridicase cu o rapiditate uimitoare la un om de vârsta lui, agitând o sticlă de whisky goală. Degetele japonezului se crispară involuntar pe trăgaci, apoi se destinseră, când ofiţerul băgă de seamă că sticla nu-i era destinată lui, ci lui van Effen. Acesta se întorsese pe jumătate, ghicind apropierea loviturii, dar ridică braţele puţin cam târziu. Sticla grea îl lovi exact deasupra urechii şi îl făcu să cadă pe bancă, ca şi cum ar fi fost atins de un glonţ. Ofiţerul japonez făcu ochii mari de mirare.

— Încă un gest şi eşti mort. Eşti cumva nebun?

— Nu, dar acest om era şi am fi fost morţi cu toţii, pentru că tocmai voia să scoată revolverul.

Farnholme aruncă o privire mânioasă spre van Effen.

— Sunt prea bătrân ca să mor în felul ăsta, cu trei mitraliere îndreptate spre mine.

— Eşti un înţelept, mormăi ofiţerul. Căci, ce-ai fi putut să faceţi?

Nu puteau să facă nimic. Nicolson înţelegea foarte bine neputinţa lor. Tocmai când aproape că ajunseseră la ţintă, când făcuseră faţă unei situaţii imposibile... Îl auzea pe Peter mormăind în spatele lui, se întoarse şi îl văzu pe băiat în picioare, în partea din spate, privindu-l pe ofiţer printre degetele răsfirate. Copilul nu era tocmai speriat, ci doar puţin intimidat şi surprins, iar Nicolson se simţi cuprins de o furie disperată. Sigur, puteai să accepţi o înfrângere, dar prezenţa lui Peter făcea această înfrângere insuportabilă.

Cele două infirmiere stăteau de o parte şi de alta a micuţului. Teroarea se putea citi cu uşurinţă în ochii negri ai Lenei. Ochii lui Gudrun îi reflectau disperarea. Pe faţa ei nu se putea citi teama, dar la tâmplă, acolo unde cicatricea atingea rădăcina părului, sângele bătea cu violenţă. Nicolson cercetă cu privirea întreaga barcă. Văzu numai spaimă şi descurajare. Nu la toţi: faţa lui Siran era tot nepăsătoare, iar Mac Kinnon privea aproape meditativ la barcă şi apoi la vedetă, apoi iar la barcă. Nicolson ghici că evalua şansele. Indiferenţa lui Farnholme părea aproape anormală. Îşi petrecuse un braţ pe după umerii slabi ai domnişoarei Plenderleith şi îi vorbea la ureche.

— Ce scenă patetică şi emoţionantă! zise japonezul, dând din cap cu un aer de tristeţe prefăcută. Din păcate, domnilor, speranţele oamenilor sunt foarte fragile! Sunteţi prizonierii mei şi aproape că mă simt tulburat! Am zis aproape, dar în realitate nu sunt deloc. De altfel, va ploua şi va ploua tare de tot.

Aruncă o privire spre şirul gros de nori venind dinspre nord şi spre perdeaua de ploaie care se apropia.

— Nu-mi place deloc să mă las udat până la piele dacă nu-i neapărat necesar. În consecinţă, propun...

— Orice propunere din partea dumitale e inutilă. Chiar vă aşteptaţi să mă vedeţi rămânând toată noaptea în barca asta afurisită?

Nicolson se întoarse brusc, auzind aceste vorbe în spatele lui şi îl zări pe Farnholme în picioare, ţinând cu o mână geanta sa Gladstone.

— Ce... ce faci?

Farnholme se uită la el fără să zică nimic. Zâmbea pe sub mustaţa albă. Acest zâmbet era o capodoperă de dispreţ. Se adresă ofiţerului de deasupra lui, arătând cu un gest spre Nicolson:

— Dacă acest individ face vreo prostie sau încearcă să mă reţină în vreun fel oarecare, împuşcă-l!

Nicolson, năucit, căută cu privirea ochii ofiţerului. Acesta nu avea deloc un aer surprins. Pe buzele sale apăruse un zâmbet de satisfacţie.

Începu să-i vorbească rapid lui Farnholme, într-un limbaj de neînțeles, iar Farnholme îi răspundea la fel, repede și grăbit.

Mai înainte ca Nicolson să-și fi putut da seama ce se petrecea, Farnholme scotoci în geantă, scoase un revolver și se pregăti să treacă peste balustrada bărcii, cu geanta într-o mână și revolverul în cealaltă.

— Acest gentleman a zis că suntem bineveniți, îi zise el lui Nicolson. Am totuși impresia că acest compliment mi-e destinat numai mie. Vedeți că sunt primit în grabă, foarte bine venit și foarte onorat.

Apoi se întoarse spre japonez.

— Ai manevrat admirabil, și pentru asta vei fi recompensat.

După aceste cuvinte, conversația continuă în idiomul străin, probabil în japoneză. La sfârșit, după aproximativ două minute, generalul se uită încă o dată la Nicolson. Primele picături ale unei noi averse începuseră să cadă pe puntea vedetei.

— Prietenul meu vă propune să urcați la bord în calitate de prizonieri. Totuși, l-am făcut să înțeleagă că sunteți niște oameni prea periculoși și că ar fi mai bine să vă împuște imediat. Vom coborî în cabină ca să hotărâm confortabil care va fi cea mai bună soluție.

Apoi se adresă japonezului:

— Dezleagă barca. Acești oameni disperați sunt gata la orice. E mai bine ca cele două borduri să nu se atingă. Haide, prietene, să coborâm. Dar, scuză-mă, uitam regulile politeței. Invitatul care pleacă trebuie să le mulțumească gazdelor.

Se înclină, zâmbind ironic.

— Căpitane Findhorn, domnule Nicolson, complimentele mele. Mulțumesc că m-ați adus aici. Mulțumesc pentru curtoazia și abilitatea voastră deosebită, care mi-a permis să ajung cu bine la întâlnirea cu prietenii mei.

— Ticălos trădător, mormăi Nicolson.

— Vorbești ca un naționalist, dragul meu.

Farnholme dădu din cap cu melancolie.

— E un cuvânt dur, dar trebuie să ne câștigăm bucata de pâine.

Făcu un gest neglijent cu mâna și adăugă:

— La revedere! Încântat că v-am cunoscut.

Apoi dispăru și rafalele de ploaie violente măturară ambarcațiunile și valurile.

CAPITOLUL XII

Un moment, care păru interminabil, nimeni dintre cei aflați în barcă nu vorbi și nu făcu vreo mișcare. Nimeni nu se gândea la ploaia rece. Toți ochii rămaseseră în mod stupid pironiți asupra locului unde Farnholme se aflase înainte de a dispărea.

După câteva secunde, Nicolson o auzi pe domnișoara Plenderleith strigându-l pe nume. Dar ploaia care răpăia pe puntea vedetei și pe mare făcea din vocea bătrânei domnișoare un murmur imperceptibil. Nicolson se aplecă spre ea ca să audă mai bine și, în ciuda dezorientării care pusese stăpânire pe el, fu frapat de aspectul interlocutoarei sale. Stătea pe banca de la babord, foarte dreaptă, cu mâinile împreunate pe genunchi, cu fața calmă. Ar fi putut să stea așa la fel de bine la ea acasă în salon. Totuși, avea ochii plini de lacrimi, și, în timp ce o privea, două picături mari curgeau încetișor pe obrajii ridați, căzând pe mâinile împreunate.

— Ce doriți, domnișoară Plenderleith? Ce-i?

— Depărtează barca, zise ea.

Ochii ei fixau un punct în spațiu și părea că nu-l vede pe secund aplecat spre ea.

— Ți-a spus-o doar. Fă-o imediat.

— Nu înțeleg, zise Nicolson, scuturând din cap. De ce vreți...?

Se întrerupse brusc. Ceva rece îi atinsese ceafa. Se întoarse pe călcâie și îl zări pe japonezul care îl atinsese cu țeava mitralierei. Fața lui lucea în bătaia ploii.

— Nu vorbit voi engleza.

Cunoștințele de limbă engleză ale marinarului nu le egala pe cele ale ofițerului. Avea un aer plin de cruzime, fiind, după toate aparențele, unul dintre acei oameni care se foloseau bucuroși de orice ocazie ca să facă uz de arma avută în mână.

— Nu vorbit la ceilalți. Eu nu încredere în tine. Eu omoară.

— Ai auzit ce-am zis? Te rog.

Vocea domnișoarei Plenderleith răsuna ferm și clar, fără cel mai mic tremur.

Marinarul ridică arma, până când aceasta fu îndreptată exact spre domnișoara Plenderleith, și douăsprezece perechi de ochi îl observau, în timp ce articulațiile degetului său se albeau sub efortul apăsării. Pe buze îi apăruse un zâmbet răutăcios.

Nicolson știa că japonezilor – cel puțin multora dintre ei – nu le trebuia altă provocare ca să facă din ei niște asasini. Dar domnișoara Plenderleith

ținea îndreptată spre el o față lipsită de expresie. Evident, nici măcar nu-l vedea și, brusc, cu o exclamație de furie, japonezul lăsă arma în jos și se dădu un pas înapoi. Făcu semn celuilalt marinar înarmat (ofițerul luase cu el al treilea om, ca să desprindă frânghia fixată în partea din față a bărcii).

Nicolson și Mac Kinnon lăsară ambarcațiunea să alunece de-a lungul vedetei și spre partea ei din spate. Doi marinari, unul lângă altul, în partea din spate a navei, nu-și luau ochii de la barcă, căutând cel mai mic pretext ca să facă uz de arme.

Vedeta se pusese în mișcare, cu motoarele la ralanti. Se îndrepta cu o viteză de trei-patru noduri în direcția nord-est. Ploua atât de tare, încât din barcă aproape că nu se mai zărea nava inamică în penumbră.

Domnișoara Plenderleith stătea cu spatele la ploaie și la pândarii japonezi. Poate că lacrimile încă mai curgeau și acum pe obrajii ei, dar era greu de spus, căci ploaia picura de pe marginea pălăriei și avea toată fața udă. Ochii ei îl fixau pe Nicolson cu insistență. El băgă de seamă și îi urmări privirea, care se opri întâi asupra lui, apoi asupra carabinei rămasă alături de ea, acolo unde o pusese Farnholme, apoi din nou asupra lui.

— Nu te uita la mine, șopti domnișoara Plenderleith. Să nu pari că ești atent la mine. Ar putea să mă audă?

Nicolson ridică o față indiferentă spre japonezi. Probabil că nu observaseră mișcarea lui ușoară.

— Vezi carabina din spatele genții mele?

Nicolson aruncă, ca din întâmplare, o privire pe banca domnișoarei Plenderleith, apoi privi în altă parte. În spatele genții de pânză și de piele, unde domnișoara Plenderleith își punea lucrul de mână, zărise patul carabiei. Era arma lui Farnholme, pe care aceasta o folosise atât de eficient. Și, brusc, Nicolson își aminti toate ocaziile pe care le avusese generalul de a se folosi de acea carabină și de pagubele pe care le provocase inamicului. Își aminti de distrugerea tunului de la bordul submarinului și eșecul ofensivei avionelelor *Zero*, care atacau barca de salvare. Își aminti că Farnholme îi salvase viața pe insuliță și înțelese într-o străfulgerare că această trădare era doar o înșelătorie fantastică, că nici o ființă omenească nu se putea schimba atât de radical.

— O vezi? repetă domnișoara Plenderleith.

Nicolson era surprins, fără să arate însă nimic din ce era în sufletul lui. Se limită să dea lent din cap. Patul armei era aproape sub mâna lui.

— E încărcată; nu mai trebuie decât să tragi, zise calmă domnișoara Plenderleith. Foster mi-a spus că e încărcată.

De data asta, Nicolson o privi drept în ochi și clipi, din cauza ploii diluviene, ca să-i vadă expresisa feței. Apoi, brusc, uită de domnișoara

Plenderleith şi nu-şi mai desprinse privirea de partea din faţă, în timp ce mâna sa căuta carabina.

Chiar şi la distanţa la care se afla de vedetă, zgomotul exploziei fu asurzitor şi naufragiaţii resimţiră deflagraţia ca pe o lovitură drept în faţă. Flăcările şi fumul ţâşniră dintr-o gaură mare din tribordul vedetei şi aproape imediat centrul navei fu cuprins de flăcări. Cei doi marinari, uitând complet de misiunea lor, se întoarseră spre partea din faţă. Unul dintre ei îşi pierdu echilibrul în urma exploziei, se împiedică, aruncă mitraliera cu un ultim efort ca să nu cadă, dar se prăbuşi pe spate în apă. Celălalt făcuse câţiva paşi când carabina lui Nicolson îl boborî la pământ. În timp ce se prăbuşea, Mac Kinnon se repezi spre partea din faţă, cu o secure în mână, şi, cu o lovitură violentă, tăie frânghia. Nicolson împinse imediat energic cârma la tribord. Barca se roti greoi în loc şi luă direcţia vest. Vedeta purtătoare de torpile încă mai vibra, lunecând mai departe spre nord-est şi, după un minut, dispăruse în întregime, nu se mai vedeau decât flăcările, care se răsuceau deasupra pasarelei. Ploaia torenţială şi întunericul crescând ascundeau totul.

Naufragiaţii ridicară catargul în tăcere, înălţară pânzele şi goniră în mijlocul rafalelor. Partea din faţă a vedetei se lăsa periculos la fund. Nicolson îndreptă barca spre nord-vest. După ce vedeta îşi va fi revenit cât de cât de pe urma zguduiturii şi a incendiului (era o navă mult prea mare ca să fie distrusă definitiv de o explozie, chiar de o asemenea importanţă), ea va căuta barca. Dar căutările o vor duce spre sud-vest, în direcţia vântului – cea a strâmtorii Sonde şi a libertăţii.

Primul sfert de oră trecu foarte încet, un sfert de oră în cursul căruia nu se auzi decât şocul repetat la valurilor care loveau coca, fâlfâitul pânzelor rupte şi scârţâitul scripeţilor, precum şi loviturile uşoare ale guiului în catarg. Din când în când, cineva ar fi avut chef să vorbească, să-i întrebe pe ceilalţi care putea să fi fost cauza exploziei, apoi zărea silueta rigidă, având pe cap acea ridicolă pălărie de pai, şi renunţa. De ce? Din cauza acelei femei care stătea atât de dreaptă şi de indiferentă. Din cauza acelei rezerve sălbatice care excludea orice posibilitate de conversaţie. Gudrun Drachmann avu curajul să facă prima mişcare şi delicateţea de a o face cu tact.

Se ridică încetişor, purtând în braţe băieţelul înfăşurat în cuvertură şi se aşeză pe locul rămas gol lângă domnişoara Plenderleith, locul pe care îl ocupase generalul.

O angoasă ciudată pusese stăpânire pe Nicolson în timp ce o observa pe fată. Ar fi fost mult mai bine să rămână la locul ei. E foarte uşor să comiţi o gafă. Dar Gudrun Drachmann nu făcu nici o gafă. Stătură una

lângă cealaltă câteva minute, tânăra şi bătrâna, fără să mişte, fără să vorbească. Apoi, micuţul, pe jumătate adormit în cuvertura lui umedă, întinse mânuţa lui grăsuţă şi atinse obrazul domnişoarei Plenderleith. Ea tresări, întoarse puţin capul şi îi zâmbi lui Peter, care o prinse de mână. Şi, brusc, aproape pe negândite, luă copilul pe genunchi şi îl strânse în braţe. Îl strânse puternic, dar ai fi zis că micuţul bănuia nenorocirea care se petrecuse. Nu protestă şi se mulţumi să privească cu gravitate pe bătrâna domnişoară, pe sub pleoapele grele de somn, apoi zâmbi şi domnişoara Plenderleith îl strânse iar în braţe, poate chiar mai tare decât prima dată. Zâmbi şi ea – un zâmbet sfâşietor, ca şi cum inima avea să i se frângă. Totuşi, zâmbea.

— De ce-ai venit să te aşezi lângă mine cu micuţul? întrebă ea? De ce-ai venit?

Vorbea foarte încet.

— Nu ştiu, răspunse Gudrun, scuturând din cap ca şi cum ar fi acţionat fără să se gândească. Cred că nu ştiu.

— Stai liniştită. Eu ştiu, şi e ciudat, foarte ciudat. Vreau să spun că e ciudat că ai venit. Ceea ce a făcut, a făcut pentru tine şi pentru micuţ.

— Vreţi să spuneţi...

— Foster! Foster, căruia nu-i era frică de nimic!

Aceste cuvinte puteau să pară ridicole, dar tonul domnişoarei Plenderleith nu era deloc. Le pronunţă ca pe o rugăciune.

— Foster Farnholme, omul fără frică. Aşa îi spuneam când eram la şcoală. Nu-i era teamă de nimic pe pământ.

— Îl cunoşteaţi de mult timp, domnişoară Plenderleith?

— Spunea că eşti cea mai bună dintre noi toţi.

Domnişoara Plenderleith nici măcar nu auzise întrebarea lui Gudrun. Dădu din cap cu un aer gânditor.

— M-a tachinat în după-masa asta în legătură cu tine. Zicea: „Nu ştiu la ce se mai gândesc tinerii în ziua de astăzi. Dacă aş avea cu treizeci de ani mai puţin, aş fi luat-o de nevastă pe ani buni!"

— Era bun, spuse Gudrun, fără să pară stingherită câtuşi de puţin. Dar mi-e teamă că nu mă cunoştea prea bine.

— Exact asta zicea şi el, replică domnişoara Plenderleith, scoţând uşor, din gura lui Peter, degeţelul copilului. Foster spunea totdeauna că educaţia are o mare importanţă, dar că în realitate te puteai lipsi de ea, deoarece inteligenţa e cu mult mai importantă şi că nici inteligenţa nu conta enorm în comparaţie cu înţelepciunea. Spunea că nu ştie deloc dacă eşti bine crescută sau inteligentă sau înţeleaptă şi că, de altfel, asta avea prea puţină importanţă, dar că şi un orb ar fi putut să vadă că ai inimă bună. Iar inima este lucrul care contează cel mai mult în lume.

Domnișoara Plenderleith zâmbi. Amintirile sale, amestecate cu nostalgie și regrete, o făceau să uite pe moment durerea.

— Foster se plângea totdeauna că au rămas atât de puțini oameni de suflet, ca el.

Gudrun murmură:

— Generalul Farnholme era foarte bun.

— Generalul era un om foarte perspicace, înțelept și inteligent, reluă domnișoara Plenderleith pe un ton de reproș. A fost destul de perspicace ca să... Să lăsăm subiectul ăsta. Ținea foarte mult la tine și la micuț.

Vocea lui Willoughby murmură:

— Ajungem în norii gloriei...

— Ce spui? zise domnișoara Plenderleith, privindu-l surprinsă.

— Nimic, era un gând care mi-a trecut prin cap, domnișoară Plenderleith.

Domnișoara Plendertleith zâmbi, apoi se aplecă puțin spre copil. Se făcu tăcere, dar nu mai era o tăcere penibilă. Primul luă cuvântul căpitanul Findhorn, punând o întrebare al cărei răspuns îl așteptau cu toții.

— Dacă ne vom întoarce vreodată acasă, vom datora această întoarcere numai generalului Farnholme. Cred că nici unul dintre noi nu îl va uita, domnișoară Plenderleith. Ne-ați spus de ce-a făcut asta și păreți că l-ați cunoscut mult mai bine decât îl cunoșteam noi. Vreți să ne spuneți ce a făcut în realitate?

Domnișoara Plenderleith înclină capul.

— Da, vă voi spune. A fost foarte simplu, pentru că Foster era un om foarte simplu și foarte direct. Ați remarcat cu toții geanta mare pe care o trambala după el?

Findhorn zâmbi.

— Cea în care își ținea... proviziile.

— Într-adevăr... whisky. În treacăt fie spus, detesta această băutură și nu se folosea de ea decât ca să-i înșele pe ceilalți. Oricum, a lăsat toate sticlele și restul conținutului genții sale pe insulă, într-o gaură din stâncă. Și apoi...

— Ce? Ce spuneți? A lăsat totul acolo?

Acum vorbise van Effen. Rămăsese amețit de la lovitura dată de Farnholme și se aplecă atât de tare în față pe bancă, încât piciorul rănit îl făcu să geamă.

— Cel puțin, așa mi-a spus. De ce vi se pare asta atât de surprinzător, domnule van Effen?

— De fapt, habar n-am. Continuați, vă rog.

Și van Effen se lăsă pe spate, zâmbind.

— Asta e tot ce pot să vă spun. A găsit în noaptea aceea, pe plajă, o mulțime de grenade japoneze, și a pus paisprezece sau cincisprezece în geantă.

— Paisprezece sau cincisprezece în geantă? zise Nicolson. Dar sunt aici dedesubt, domnișoară Plenderleith.

— A găsit mai multe decât v-a spus și le-a luat pe toate cu el. Deoarece vorbea curent japoneza, nu i-a fost deloc greu să-i convingă pe acei oameni că transporta planurile lui Jan Bekker. A coborât cu ei în cabină ca să le arate așa-zisele planuri. În realitate, avea de gând să bage mâna în geantă și să apese pe percutorul grenadei. Spunea că operațiunea nu lua mai mult de patru secunde.

* * *

În noaptea aceea nu au fost nici lună și nici stele, doar nori groși. Nicolson conduse barca oră de oră, cu ajutorul Domnului. Geamul busolei se spărsese, aproape tot alcoolul se împrăștiase și acul oscila prea mult ca să poți încerca să vezi ceva.

Nicolson condusese deci ambarcațiunea după vânt. Spera ca submarinele să stea liniștite și încerca nici să nu dea înapoi și nici să schimbe ruta în mod apreciabil. Ambarcațiunea era greu de maneverat. Apa intra în permanență prin spărturi și barca se lăsa mult cu partea din spate, pornind în derivă, treptat, spre sud.

Anxietatea și tensiunea nervoasă crescură pentru Nicolson în cursul nopții, iar această tensiune nervoasă se comunică majorității naufragiaților care nu dormeau. Puțin după miezul nopții, Nicolson, încercând să stabilească poziția ambarcațiunii, estimă că probabil se aflau la zece sau douăsprezece mile de strâmtoarea Sonde, dar nu mai mult. Poate că erau doar la cinci mile... Avea motive serioase să fie îngrijorat. Harta arhipelagului oriental, pătată de apă, era ruptă și imposibil de utilizat. Totuși, ofițerul își amintea foarte bine stâncile, recifele și pragurile marine de pe coasta de sud-est a Sumatrei, deși nu-i mai amintea de poziția lor. Nu cunoștea nici poziția bărcii. Era posibil ca evaluarea latitudinii făcută de el să fie atât de departe de realitate, încât să rateze strâmtoarea Sonde... Barca putea să-și rupă sau nu coca pe un recif în larg. Iar naufragiații, prea bolnavi, prea obosiți, nu ar fi supraviețuit încercării, dacă ar fi fost debarcați la mai puțin de o jumătate de milă de țărm. De altfel, chiar depășind toate aceste pericole, trebuia să mențină barca prin resacul înverșunat să o distrugă.

La puțin timp după ora două dimineața, Nicolson îi trimise pe șeful echipajului și pe Vannier să vegheze în partea din față. Alți șase oameni se oferiră și ei să vegheze, dar Nicolson le ordonă să stea acolo unde se aflau,

adică întinşi cât mai jos posibil pe fundul bărcii, ca să-i confere un maximum de stabilitate. Ar mai fi putut să adauge că ochii lui Mac Kinnon erau poate mai buni decât toţi ochii lor la un loc.

Trecu o jumătate de oră, şi Nicolson observă deodată schimbarea; perceperea acestei schimbări îl frapă ca o lovitură neaşteptată şi încercă cu disperare să scruteze întunericul cu privirea. Hula care venea dinspre nord-vest se transforma. Cu fiecare minut care trecea, valurile deveneau mai scurte, mai abrupte. Nicolson, prea obosit, prea epuziat fizic de această explorare oarbă şi persistentă a nopţii, fusese gata să nu remarce noua stare a mării. Totuşi, vântul nu se schimbase: nu era nici mai slab, nici mai puternic. Strigătul răguşit al lui Nicolson trezi un grup de pasageri din somnolenţă.

— Mac Kinnon, ne îndreptăm spre praguri!

— Cred că aveţi dreptate, domnule căpitan.

Vocea şefului de echipaj răsuna clar şi limpede, fără să exprime nici un fel de emoţie. Mac Kinnon se afla în picioare lângă catarg. Cu o mână se ţinea de el şi cu cealaltă îşi proteja ochii, care încercau să străpungă noaptea.

— Vezi ceva?

— Să fiu spânzurat dacă disting ceva!

— Tu, Vannier...

— Da, domnule căpitan! strigă tânărul ofiţer, cu o voce precipitată, dar fermă.

Vannier fusese la un pas de prăbuşirea nervoasă, în urmă cu douăsprezece ore, dar îşi revenise în mod remarcabil şi părea să-şi fi recăpătat mai multă viaţă şi energie decât toţi însoţitorii săi.

— Coboară pânzele cât mai repede posibil. Nu le rula; nu avem timp. Van Effen, Gordon, daţi-i o mână de ajutor.

Barca intrase într-o mişcare puternică de tangaj în ape din ce în ce mai puţin adânci.

— Vezi ceva, Mac Kinnon?

— Absolut nimic, domnule căpitan.

— Dezlegaţi-l pe Siran şi pe cei doi oameni ai lui.

Îi aşteptă câteva secunde pe cei trei oameni care soseau poticnindu-se.

— Siran, tu şi trei marinari, luaţi fiecare câte o vâslă. Tu, Gordon, ia altă vâslă. Când vă voi da ordin...

— Nu în noaptea asta, domnule Nicolson.

— Poftim?

— N-aţi auzit ce-am spus? Nu în noaptea asta, repetă Siran pe un ton rece şi insolent. Am mâinile amorţite şi nu mă simt în stare să cooperez.

— Nu spune prostii, Siran. E vorba de salvarea unor vieţi omeneşti.

— Nu a mea.

Nicolson văzu lucind dinţii albi în întuneric.

— Sunt un înotător excelent, domnule Nicolson.

— Ai expus morţii patruzeci de persoane, nu-i aşa, Siran? întrebă Nicolson.

Declicul piedicii Colt-ului răsună ciudat în liniştea din jur. Trecu o secundă, apoi două, trei... În sfârşit, Siran apucă cu violenţă o vâslă şi mormăi ordine oamenilor săi.

— Mulţumesc, murmură Nicolson.

Apoi ridică glasul şi se adresă tuturor:

— Cred că ne apropiem de ţărm. Riscăm însă să nimerim peste stânci în largul plajei. Barca poate să se scufunde. E un lucru foarte posibil.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Dacă ajungeţi în apă, rămâneţi grupaţi şi agăţaţi-vă de barcă, de vâsle, de centurile de salvare, de tot ce pluteşte. Şi, indiferent ce s-ar întâmpla, străduiţi-vă să rămâneţi împreună. Aţi înţeles?

Se auzi un murmur, care indică asentimentul tuturor. Nicolson proiectă lumina lanternei în interiorul bărcii. După cât putea să-şi dea seama, toată lumea era trează. Stinse lanterna, căci, deşi lumina era slabă, îngusta destul de mult pupila ofiţerului, jenându-l în explorarea întunericului.

— Tot nimic, Mac Kinnon?

— Absolut nimic, domnule căpitan. E o beznă... staţi...

Încremeni, sprijinit cu o mână pe catarg şi cu capul aplecat înainte. Dar nu zise nimic.

— Spune, ce este? Ce-ai văzut?

— Brizanţi..., strigă Mac Kinnon. Brizanţi sau resac. Îi aud.

— Unde? Unde sunt?

— În faţa noastră, încă nu-i văd.

Apoi, după o pauză:

— Cred că sunt la tribord.

— Coboară catargul, Vannier.

Apăsă cu toată forţa pe bara cârmei, făcând barca să se rotească, pentru a o aduce în poziţia cea mai bună. Ambarcaţiunea răspunse lent, greoi, din cauza cantităţii de apă (cel puţin două sute de litri), dar se mişcă. Chiar şi plină de apă, avea destulă viteză.

— Acum îi văd, la tribord! strigă Mac Kinnon. În spate, domnule căpitan!

Nicolson se întoarse pe bancă şi privi peste umăr. La început, nu văzu nimic şi chiar nu auzi nimic. Deodată însă văzu şi auzi: o linie albă în

umbră, o linie lungă și continuă, care dispărea ca să reapară din ce în ce mai aproape. Brizanții nu puteau să aibă acest aspect în întuneric.

— Ei bine, să mulțumim Domnului!

Și Nicolson privi din nou spre partea din față.

— Dă-i drumul, Mac Kinnon.

Kinnon aștepta acest ordin, ținând în mână pâlnia cu cerc de fier a ancorei plutitoare.

O aruncă cât putu de departe, lăsând să se desfășoare parâma, în timp ce ancora plutitoare se umplea și începea să fie târâtă.

— Ridicați vâslele.

Nicolson demontase deja cârma și instalase vâsla de spate, conducând energic barca, până când ancora plutitoare avea să-și facă datoria. Nu fu lucru ușor, căci Nicolson nu distingea direcția valurilor în noapte. Nu se ghida decât după vântul care îi sufla în față și după mișcările ambarcațiunii, stingherită de apa din ea. Nicolson nu auzea decât hârjâitul ancorei și înjurăturile înăbușite ale oamenilor, care se străduiau să degajeze vâslele blocate, apoi zgomotul metalic al vâslelor care cădeau înăuntru...

— Haide, înotați împreună! strigă el. Încet, încet...

Nu spera o coordonare perfectă a mișcărilor celor de la vâsle, dar, atâta timp cât vor înota, puteau să corecteze devierile cu ajutorul vâslei dinapoi.

Întorcând capul ca să privească în spatele lui, băgă de seamă că linia resacului se afla acum exact în spatele bărcii. Auzea cu claritate zgomotul resacului, chiar și în bătaia acelui vânt. Resacul părea să fie la cincizeci de metri de el, dar distanța ar fi putut să fie și de două sute sau două sute cincizeci de metri. Cine ar fi putut să spună cu precizie în acea noapte întunecoasă? Își îndreptă din nou privirile spre partea din față, dar vântul, care părea să crească în intensitate, îi umplu ochii de picături de ploaie sau îi împroșcă cu spumă sărată fața, astfel încât nu vedea nimic. Duse mâinile la gură și strigă:

— Care e situația, Mac Kinnon?

— Merge perfect!

Câțiva metri de parâmă se derulaseră deja și șeful de echipaj reușise să găurească, cu cuțitul, sacul de ulei atașat. Își îndeplinise sarcina cu conștiinciozitate. Nu era necesar ca uleiul să dureze foarte mult și, cu cât va fi mai mult la suprafața apei, cu atât mai ușoară va fi trecerea prin resac. Aruncă sacul de deasupra etravei, lăsă să se mai desfășoare câțiva metri de parâmă și apoi o legă solid de banca catargului.

Resacul era mai curând la cincizeci de metri decât la două sute cincizeci. Cu mare grijă, în mod judicios, folosind cât mai mult posibil vâsla de dinapoi şi ancora plutitoare, Nicolson încetini înaintarea bărcii până la începutul crestelor valului de resac. Barca luă aproape imediat viteză, călări valul gigantic, vâslele fură ridicate şi Mac Kinnon trase de ancora plutitoare, apoi barca înaintă fără zdruncinături şi fără zgomot, în timp ce se retrăgea voluta distrugătoare a spumei care clocotea. Se opri brusc când vâslele se cufundară iar în apă. După care trecu peste creasta albă şi goni spre plaja în pantă, înconjurată de jerbe de spumă şi stropi de apă. Valurile nu avuseseră timp să poarte uleiul până la coastă. Parâma ancorei plutitoare, încordată, ţinea partea din spate drept spre mal. Valurile cu creste înspumate depăşeau ambarcaţiunea, luptând care să sosească primul. Abia atunci, după ce pericolul fusese depăşit, Nicolson băgă de seamă ceva ce n-ar fi trebuit să se afle acolo. Strigătul său de alarmă răsună aproape imediat, dar prea târziu.

Stânca dantelată – sau poate lama de cuţit a unui recif de coral – rupse fundul bărcii avântată spre ţărm, din faţă şi până în spate. Zdruncinătura îi smulse pe pasageri de pe locurile lor şi îi aruncă pe toţi spre spate, într-o confuzie de braţe, picioare şi capete amestecate. Câţiva căzură în apă peste bord. După o secundă, epava bărcii se răsuci violent în loc şi această întoarcere aruncă restul naufragiaţilor în valuri.

Nimeni nu-şi aminti cu precizie ce se întâmplă în secundele următoare. Toţi ţineau minte că fuseseră rostogoliţi de valuri, că înghiţiseră apă de mare, că se ridicaseră cu greu în picioare pe plaja plină de pietre, uşor înclinată, că fuseseră răsturnaţi de barca proiectată cu chila în aer de valurile furioase şi, când crezuseră că scăpaseră, valurile descendente îi antrenaseră din nou spre larg, apoi, luptând, ajunseseră, clătinându-se, epuizaţi, cu răsuflarea tăiată, pe uscat.

Nicolson făcu trei deplasări până pe plajă. Prima dată, o duse pe domnişoara Plenderleith. Coliziunea o aruncase cu violenţă peste el, în momentul în care toată lumea cădea peste bordul din spate. O înconjurase din instinct cu braţele şi se cufundaseră împreună: ea cântărea dublu decât se aşteptase Nicolson. Cu amândouă mâinile trecute prin mânerele genţii grele de călătorie, ea se opuse eforturilor ofiţerului – care încerca să i-o smulgă – cu o forţă ce nu putea să o pună decât pe seama panicii. Totuşi, o duse până pe plajă, cu geantă cu tot. Apoi aşteptă valul următor şi plonjă din nou în apă, ca să-l ajute pe Vannier, care îl susţinea pe căpitanul Findhorn, deşi declara că nu are nevoie de nici un ajutor. Repeta asta întruna, dar îşi pierduse forţele şi aproape că nu-şi mai putea folosi

picioarele. S-ar fi înecat în câțiva centimetri de apă. Alunecând, poticnindu-se, căzând, ceilalți doi îl duseseră viu până la plajă și îl lăsară pe pietre, dincolo de linia valurilor.

Acum erau aproape doisprezece, ghemuiți unii în alții pe uscat. Unii întinși, alții stând în capul oaselor și alții în picioare, pete vagi în noapte. Îi puteai auzi respirând cu greutate, gemând, vomitând apa sărată... Și el cu respirația tăiată, Nicolson vru să facă apelul celor din jur. Dar nu merse mai departe de primul nume. Gudrun! Domnișoară Drachmann! Nici un răspuns. Se auzeau doar tânguiri și efortul celor care vomau.

— Domnișoară Drachmann? A văzut-o cineva pe domnișoara Drachmann? L-a văzut cineva pe Peter?

Tăcere completă.

— Pentru Dumnezeu, răspundeți! L-a văzut cineva pe Peter?

Dar numai zgomotul resacului și al pietrelor, pe care valurile le rostogoleau în retragerea lor, îi răspunseră lui Nicolson.

Secundul căzu în genunchi și pipăi corpurile și fețele naufragiaților întinși. Nici urmă de Peter și de Gudrun. Se ridică imediat, dădu în trecere peste cineva care îi stătea în cale și se aruncă precum un nebun în valuri. Resacul îl răsturnă, dar se ridică cu agilitatea unei pisici. Oboseala dispăruse. Simți vag că cineva plonja în urma lui, dar nu dădu nici o atenție. Deodată, primi o lovitură paralizantă în cele două rotule. Era barca cu chila în aer. Se rostogoli, se lovi cu umărul de chilă și căzu pe spate în apă, cu o violență care îi tăie răsuflarea. Dar se ridică, împins de angoasă și de furie. La fiecare pas era chinuit de durerea loviturilor primite, dar se străduia să înainteze ca și cum acea sufocare teribilă nu ar fi existat. Deodată se lovi de un obiect care era moale la contactul cu piciorul său, apoi îl împinse în valul care urca. Se aplecă și văzu o bluză. O apucă, o ridică pe cea care o purta și își adună întreaga energie ca să nu fie răsturnat împreună cu ea de valuri.

— Gudrun?

— Johnny! O! Johnny!

Se agăță de el și îl simți tremurând.

— Peter, unde e Peter? strigă el.

— O, Johnny! Barca ne-a izbit și...

— Unde e Peter?

Nicolson o scutură cu violență; strigătele sale deveniseră niște țipete sălbatice.

— Nu știu, nu știu. Nu pot să-l găsesc.

Se prăbuși lângă el și alunecă în apa clocotitoare, care le venea până la brâu. El o prinse, o puse în picioare și, întorcându-se, îl zări pe Vannier care venise după el. Nicolson i-o aruncă, pur și simplu, pe față în brațe.

— Du-o pe uscat, Vannier.

— Nu vreau, nu vreau.

Se zbătea în brațele lui Vannier, dar nu mai avea forță.

— Eu l-am pierdut.

— Ai auzit, Vannier, zise Nicolson, pe un ton care răsună ca o lovitură de bici.

Vannier murmură:

— Da, domnule căpitan.

Dar secundul se depărta deja, întorcându-i spatele, și Vannier porni, trăgând-o pe plajă pe tânăra pe jumătate nebună de disperare. În acest timp, Nicolson plonja mereu în valurile înspumate, zgâriind cu mâinile fundul bolovănos al mării. Dar ieșea la suprafață mereu cu mâna goală. Un moment avu impresia că găsise copilul, dar scoase doar un sac gol. Îl aruncă departe cu un gest dement și se depărtă și mai mult de țărm, până în apropierea recifului de coral care îi scufundase. Apa îi ajungea aproape la umeri și îl răsturna cu o regularitate monotonă. Înghiți guri mari de apă, repetând fără oprire numele copilului, ca o litanie de om nebun. Își obliga corpul epuizat la eforturi care depășeau forțele omenești, impins de o teroare imensă, de o anxietate cumplită care nu-i permiteau nici un gând rațional. Niciodată nu-și imaginase că un om poate să fie cuprins de o astfel de angoasă. Trecuseră două-trei minute de când barca atinsese recifu și, chiar în nebunia asta, Nicolson, își dădea seama că un copilaș nu putea să trăiască atât de mult timp în apă. Puțina judecată pe care o mai avea îi spunea asta, dar, fără să asculte glasul rațiunii, plonjă iar în apă ca să exploreze patul de galeți. Nimic, nici în apă și nici la suprafață. Doar vânt, ploaie, întuneric și zgomotul răgușit al resacului. Apoi, brusc, dominând zgomotul vântului și al mării, auzi. Strigătul ascuțit, terifiant al copilului răsuna la dreapta pe plajă, la o distanță de aproximativ treizeci de metri. Nicolson se întoarse, plonjă în direcția strigătului, blestemând acele valuri, carè îi transformau cursa în câteva mișcări de o lentoare ridicolă. Copilul strigă iar. De data asta, era cam la patru metri. Nicolson strigă și răspunse altă voce și, brusc, fu lângă ei, lângă un om, căruia îi distingea în umbră talia impozantă. Acel om, aproape la fel de înalt ca el, ținea copilul în brațe.

— Îmi pare bine că vă văd, domnule Nicolson.

Van Effen vorbea cu o voce foarte slabă.

— Băiețelul e teafăr. Vreți să-l luați?

Nicolson abia avu timp să-l ia pe Peter în brațe. Olandezul se clătină și căzu cât era de lung în marea înspumată.

CAPITOLUL XIII

Umiditatea şi căldura de cuptor a junglei îi înconjurau din toate părţile. Foarte sus, deasupra capetelor, descopereau porţiuni de cer de un cenuşiu mohorât, printre crengile încurcate ale copacilor plini de noroi. Acelaşi cer le ascunsese în întregime răsăritul soarelui, cu două ore mai devreme. Lumina care ajungea până la ei din vârful copacilor părea ciudată, ireală. Era sinistră şi nu prevestea nimic bun. Dar acest aspect se potrivea bine cu zidurile de verdeaţă ale junglei şi mlaştinile acoperite de putregai, cu miasme nesănătoase, care mărgineau cărarea pe ambele părţi. Poteca permitea trecerea printre hăţişuri. Securile şi cuţitele făcuseră o treabă bună la stânga şi la dreapta, şi asta chiar foarte recent. Dar era cât se poate de înşelătoare. În unele momente era bine trasată şi netedă datorită unei folosiri constante, iar în clipa următoare dispărea în mod brusc şi misterios, ocolind trunchiul unui copac enorm şi intrând în mlaştină, ca să reapară câţiva metri mai departe, la fel de temeinică precum era mai înainte.

Nicolson şi Vannier, plini până la brâu de un mâl urât mirositor, întrezăriră tehnicile ce trebuiau să fie folosite, ca să se depăşească aceste întreruperi de drum. Descopereau că în jurul acestor colţuri mlăştinoase exista în mod inevitabil un drum de înlocuire şi, dacă mergeau cu explorarea mai departe, găseau totdeauna acel drum. Dar se pierdea prea mult timp cu căutarea acestor drumuri şi de câteva ori se depărtară atât de mult de cărare, încât nu o mai regăsiră decât datorită norocului. Acum însă, cu excepţia cazurilor în care drumul de traversare era vizibil aproape imediat, treceau prin mlaştini şi ajungeau pe terenul tare de la celălalt capăt, oprindu-se din când în când ca să se debaraseze de o parte din mâl şi de lipitorile agăţate de picioare. Apoi o porneau din nou, în grabă, urmând cărarea, care le oferea lumina ciudat de discretă a pădurii tropicale. Se străduiau să nu se tulbure de zgomotele ciudate şi de atingerile uşoare care îi însoţeau de-a lungul drumului.

Nicolson, care era înainte de orice marinar, se simţea foarte stingherit în junglă. Niciodată n-ar fi făcut această călătorie – nici măcar nu s-ar fi gândit s-o facă – dacă soarta l-ar fi lăsat să aleagă. Dar nu fusese cazul. Imposibilitatea oricărei alegeri se impusese cu o evidenţă nemiloasă de la primele luciri cenuşii ale zorilor, care îi permiseră să recunoască poziţia şi să constate starea naufragiaţilor.

Eşuaseră undeva pe coasta javaiană a strâmtorii Sonde, într-un golf adânc, cu o lăţime de două mile între promontoriile sale. Jungla deasă, impenetrabilă, se întindea aproape până la singura plajă îngustă şi

continua cu păduri îngreunate de ploaie, care acopereau pantele colinelor joase spre sud. Nici urmă de viață pe malul golfului, nici un animal, nici o ființă omenească. Cât putea vedea cu ochii, nu se zărea decât micul grup de naufragiați, culcușiți la adăpostul câtorva palmieri și, la câțiva metri de ei, barca eșuată cu chila în sus. Ambarcațiunea era într-o stare foarte proastă. Avea o spărtură lungă de peste cinci metri. Ambarcațiunea era pierdută. Nefericiților naufragiați nu le mai rămăsese decât jungla.

Căpitanul Findhorn, în ciuda curajului său, era doar un bolnav incapabil să facă zece pași. Van Effen, foarte slăbit, avea dureri mari și era chinuit de vome violente la intervale regulate. Fusese gata să se înece pe coastă. Nicolson și Mac Kinnon îl scăpaseră, în momentul în care salva copilul, și când caracatița enormă îl agățase cu un tentacul: se alesese cu un picior sfâșiat de stânci. În plus, rana de la șold și lovitura trasă de Farnholme îl slăbiseră foarte mult. Walters și Evans aveau brațele umflate în urma plăgilor infectate. Și ei erau chinuiți de dureri; iar Mac Kinnon șchiopăta, cu piciorul țeapăn, deși durerile lui erau suportabile. Willoughby nu mai avea forță, Gordon, atât de puțin descurcăreț, se dovedea mai mult decât inutil. Siran și oamenii lui își manifestaseră clar intenția de a nu ajuta pe nimeni în afară de ei înșiși.

Mai rămăseseră Nicolson și al doilea locotenent. Barca nu mai putea să fie reparată. La fel, nu se puteau gândi la construirea altei bărci sau la cea a unei plute. Naufragiații se aflau pe uscat și pe uscat aveau să rămână. Vor muri acolo de foame. Nicolson nu-și făcea nici o iluzie în privința posibilităților de a trăi, chiar și o perioadă scurtă de timp, cu alimentele puține pe care le puteau oferi copacii, tufișurile sau solul. Un obișnuit al junglei, cunoscând resursele posibile ale acelui ținut, ar fi găsit poate cu ce să supraviețuiască, dar acești bieți oameni aveau toate șansele să se otrăvească la prima masă. Și, în cel mai fericit caz, cum ar fi putut bacele și scoarța copacilor să hrănească bolnavii și răniții, fără medicamente, fără pansamente? Perspectiva era sumbră. Hrană, adăpost, pansamente, medicamente, aceste lucruri esențiale nu aveau să le cadă din cer. Trebuia să le găsească și să găsească și ajutor. La ce distanță și în ce direcție vor găsi toate astea? Nimeni nu știa.

Nicolson auzise că populațiile din nord-vestul Javei erau cinstite și ospitaliere. După cunoștința sa, existau unu-două orașe importante în interiorul țării. Dar erau prea depărtate și singura speranță o constituiau satele de pescari. Poate că au fost ocupate de japonezi. Aceștia nu-și exercitau activitatea decât pe coasta acelui ținut muntos invadat de junglă. Dar toate aceste considerații erau inutile. Trebuia să plece și să ignore toate riscurile, oricât de mari ar fi fost ele.

La mai puţin de o oră după ce se făcu ziuă, secundul, luând cu el Colt-ul (lăsase carabina lui Farnholme lui Mac Kinnon) şi urmat de Vannier, intraseră în junglă. La vreo douăzeci de metri de coastă, în momentul în care urmau să ajungă la centura forestieră, dădură peste o cărare distinctă în direcţia nord-est şi sud-vest, între pădure şi mare. Fără să schimbe nici măcar o privire, cotiseră automat spre sud-vest, şi Nicolson înţelese motivul alegerii lor abia după ce străbătură o anumită distanţă. În fond, sudul reprezenta pentru ei libetatea. La mai puţin de o jumătate de milă de locul unde îi lăsaseră pe ceilalţi, plaja, în stânga lor, se curba în direcţia vest-nord-vest, urmând promontoriul inferior al golfului. Dar cărarea se întindea drept înainte, trecea pe la baza promontoriului şi, părăsind zona hăţişurilor şi tufişurilor, pătrundea adânc în pădure. O oră şi jumătate mai târziu, după un marş de doi kilometri de la punctul de plecare, Nicolson se opri.

Cei doi bărbaţi tocmai traversaseră cu mare greutate o mlaştină lungă de treizeci de metri; apa le urcase aproape până la subsuori şi erau extenuaţi. Efortul, străduania mare pe care o impunea această înaintare lentă prin mlaştini distrugeau energia acestor oameni, care erau lipsiţi de apă şi de hrană de o săptămână. Dar acea junglă care fumega, acea căldură apăsătoare, acea umiditate ameţitoare, care îi făcea să transpire abundent, erau mai rele ca tot restul.

În sfârşit, ajuns teafăr pe o cărare de pământ tare, Nicolson se aşeză cu spatele sprijinit de un trunchi gros de copac. Cu dosul mâinii stângi (în dreapta avea revolverul), secundul îşi şterse fruntea, de care se lipise puţin noroi, şi se uită la Vannier, întins la pământ. Protejându-şi ochii cu un braţ, pieptul lui se ridica şi se lăsa într-un ritm rapid.

— Te bucuri de existenţă, nu-i aşa, Vannier? Pun prinsoare că nu te-ai fi aşteptat niciodată ca brevetul tău de locotenent să-ţi permită să te plimbi în jungla indoneziană?

Nicolson vorbea cu glas scăzut, aproape fără să-şi dea seama.

— Dezgustător, domnule căpitan.

Vannier oftă, apoi zâmbi.

— Acei Tarzani, pe care îi vedem la cinematograf legănându-se agăţaţi prin copaci..., ne dau o idee foarte greşită despre plimbările prin junglă. Domnule, am impresia că această cărare blestemată nu sa va sfârşi în veci! Nu credeţi că ne învârtim în loc? Ce ziceţi, domnule căpitan?

— E foarte posibil, admise Nicolson. N-am zărit soarele toată ziua şi acest frunziş este atât de des acolo sus, că nu mai vezi lumina cerului. Se poate însă să mergem spre nord, nu spre sud sau spre vest. Dar nu cred asta. Am impresia că această cărare ne va duce din nou la mare.

— Sper să aveţi dreptate.

Vannier vedea situaţia în nuanţe cenuşii, dar nu era descurajat. Observând acea faţă slabă, arsă de soare, o faţă cu pomeţi proeminenţi, gura hotărâtă, în pofida crăpăturilor şi băşicilor, Nicolson se gândea că aceste zile de privaţiuni şi încercări grele îl transformaseră pe Vannier. Acel tânăr indecis devenise un bărbat energic şi hotărât, conştient de resursele neaşteptate ale caracterului său şi de aptitudinile pe care le avea, pe scurt, un om pe care era bine să-l ai alături.

Păstrară tăcerea timp de unu-două minute, tăcere marcată doar de încetinirea gradată a respiraţiei şi zgomotul molcom al picăturilor de apă care cădeau de pe frunze. Apoi, brusc, Nicolson se încordă tot. Cu mâna stângă întinsă, atinse umărul lui Vannier. Dar nu era nevoie de avertisment, căci şi Vannier auzise. Trăgându-şi picioarele sub el, locotenentul se ridică încetişor, fără zgomot. După o secundă, în picioare în spatele unui copac, cei doi bărbaţi stăteau la pândă.

Murmurul glasurilor şi zgomotul înăbuşit al paşilor pe pământul acoperit de lianele junglei se apropiau din ce în ce mai mult. Cei care vorbeau erau ascunşi de o cotitură a cărării, deşi erau la numai treizeci de metri. Trebuia să-i aştepte până în ultimul moment ca să-i indentifice pe aceşti necunoscuţi... Nicolson aruncă o privire rapidă în jur, sperând să găsească o ascunzătoare mai bună. Dar nu găsi. Trebuia să se mulţumească cu trunchiul copacului şi să aştepte. Poate că oamenii care veneau pe cărare (după toate aparenţele, erau numai doi) erau japonezi. Declicul Colt-ului, chiar înăbuşit de cămaşă, păru anormal de zgomotos. Cu o lună în urmă, Nicolson ar fi dat înapoi numai la ideea de a ucide într-o ambuscadă nişte oameni care nu bănuiau nimic. Dar asta cu o lună în urmă!

Brusc, ceilalţi ocoliră copacul şi îşi făcură apariţia. Erau trei, nu doi, dar nu erau japonezi, spre marea uşurare a lui Nicolson. Fu uşurat şi uşor surprins. Sperase în sinea sa că se va găsi în faţa unor indigeni din Sumatra, purtând minimum de haine cerute de climat şi înarmaţi cu lănci şi sarbacane. Doi dintre necunoscuţi purtau salopete de lână şi cămăşi albastre. Puşca din mâna celui mai în vârstă se potrivea şi mai puţin cu ideile sale preconcepute. Dar prezenţa acelei puşti nu făcu să tremure mâna care ţinea Colt-ul. Nicolson aşteptă ca necunoscuţii să ajungă la trei-patru metri de el, apoi se deplasă în mijlocul cărării şi îndreptă revolverul spre pieptul omului cu puşca. Omul cu puşca nu pierdu timpul. O oprire bruscă a marşului, o privire fulgerătoare de ochi bridaţi sub pălăria de pai şi ţeava puştii se ridică, în timp ce mâna stângă se lăsa în jos. Dar tânărul de lângă el fu şi mai iute. Mâna sa apucă fulgerător ţeava puştii şi se adresă

pe un ton aspru celuilalt, a cărui față exprima surprindere și furie. Bătrânul dădu din cap și lăsă brațul jos, aproape atingând cu țeava armei pământul. Apoi mormăi câteva cuvinte tânărului, care făcu un semn de încuviințare și se uită la Nicolson cu ochi ostili.

— *Behrejp U Nederlands*.

— Îmi pare rău, nu înțeleg olandeza.

Nicolson dădu din umeri și se uită rapid spre Vannier.

— Ia-i puşca dintr-o parte.

— Vorbiți engleza? Sunteți englezi? zise lent tânărul.

Se adresa lui Nicolson cu un aer puțin bănuitor, dar trăsăturile sale nu mai exprimau nici urmă de ostilitate. Apoi ochii săi se fixară asupra unui punct situat puțin deasupra capului ofițerului și zâmbi, întorcându-se cu vioiciune spre omul de lângă el, apoi din nou spre Nicolson.

— I-am spus tatălui meu că sunteți englez. Vă cunosc șapca. Sigur că sunteți englez...

— Cunoşti asta? zise Nicolson, atingând ceaprazul șepcii sale de uniformă.

— Da. Trăiesc la Singapore de mai bine de doi ani, răspunse el, arătând cu un gest vag nordul. Văd des ofițeri de marină englezi. De ce vă aflați aici?

— Avem nevoie de ajutor, răspunse Nicolson.

Primul impuls fusese să se asigure mai întâi de terenul pe care înainta, dar se răzgândi, văzând ochii mari și pașnici ai tânărului. Acum își dădea seama că situația nu-i permitea să tragă de timp.

— Ambarcațiunea noastră s-a scufundat. Avem bolnavi și răniți. Avem nevoie de un adăpost, de mâncare și de medicamente.

— Înapoiază-ne puşca, zise brusc tânărul.

Nicolson nu ezită.

— Dă-le înapoi puşca, locotenente.

Puşca! Vannier nu înțelegea nimic și uimirea i se zugrăvea pe față.

— De unde știți...?

— Nu ştiu nimic, dar dă-i, totuşi, puşca.

În timp ce vorbea, Nicolson puse Colt-ul la centură. Vannier înapoie fără să se grăbească puşca omului cu pălărie de pai, care o apucă energic, își încrucișă brațele peste armă și se întoarse spre pădure. Tânărul păru exasperat, apoi îi adresă lui Nicolson un zâmbet de scuză.

— Nu trebuie să-i purtați pică tatălui meu, zise el într-o engleză ezitantă. L-ai jignit. Nimeni nu-i ia armele.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu îndrăzneşte. Trikah e Trikah.

În tonul tânărului era un amestec de afecțiune, de mândrie și de amuzament.

— Trikah este șeful satului nostru.

— E șeful tău?

Nicolson se uită la Trikah cu alt interes. Viața lor depindea probabil de acel om, de dorința sa de a acorda sau de a refuza ajutorul cerut. Nicolson citea pe fața ridată demnitatea și calmul în general atribuit unui șef de trib sau de sat. În aparență, Trikah semăna mult cu fiul său și cu băiatul care stătea puțin mai în spate, probabil fiul său mai mic. Toți trei aveau o frunte joasă și lată, ochi inteligenți, buze subțiri și delicate și un nas acvilin. Nimic negroid. Erau cu siguranță de origine arabă.

— E șeful nostru, repetă tânărul..., iar eu sunt Telak, fiul său mai mare.

— Mă cheamă Nicolson. Spune-i tatălui tău că am mulți bolnavi și răniți pe plaja situată la aproximativ doi kilometri la nord de aici. Avem nevoie de ajutor. Întreabă-l dacă vrea să ne ajute.

Telak se întoarse spre tatăl său și îi vorbi câteva clipe cu volubilitate, într-o limbă aspră și sacadată. Tatăl său îi răspunse, apoi tânărul se întoarse spre Nicolson.

— Câți bolnavi aveți?

— Cel puțin cinci. Mai sunt și trei femei, care cred că nu pot să meargă mult. Cât e de aici și până la satul vostru?

— O, nu-i departe! zise Telak, zâmbind. Se poate ajunge în zece minute.

Vorbi din nou cu tatăl său, care dădu de câteva ori din cap, apoi adresă câteva cuvinte băiatului rămas în urmă. Băiatul îl ascultă cu mare atenție; păru că repetă instrucțiunile tatălui său, le zâmbi lui Nicolson și lui Vannier și, întorcându-le spatele, o luă la fugă în direcția din care venise.

— Vă vom ajuta, zise Telak. Fratele meu s-a dus în sat ca să aducă oameni robuști și tărgi pentru bolnavi. Vino, suntem prieteni!

Telak porni înainte și îi făcu pe ceilalți să treacă printr-o pădure în aparență impenetrabilă, ocolind mlaștina prin care Nicolson și Vannier trecuseră ultima dată, și îi duse la cărare, totul într-un minut.

Vannier aruncă o privire spre Nicolson și schiță un zâmbet.

— Totul e ușor pentru cel care știe!

— Ce spune prietenul tău? întrebă Telak.

— Zice că ar fi dorit să fiți cu noi mai adineauri. Ne-am pierdut timpul intrând până la centură în mlaștini.

Trikah mormăi o întrebare, ascultă răspunsul lui Telak, apoi mormăi câteva cuvinte ca pentru sine. Telak zâmbi.

— Tata spune că numai proștii sau copiii mici își udă picioarele în pădure. Uită că trebuie să fii obișnuit. Uită ziua – asta i s-a întâmplat o singură dată – în care a urcat într-o mașină. Imediat ce mașina a demarat, a sărit jos și și-a rupt piciorul.

Telak vorbea nestingherit, în timp ce mergea prin lumina verde, care se infiltra prin frunzișul des al junglei. Îi făcu să înțeleagă pe însoțitorii săi că tatăl lui și el nu erau deloc anglofili. Dar nu erau nici pro olandezi sau pro japonezi. Erau doar pro indonezieni și doreau independența patriei lor. După terminarea războiului, dacă ar fi trebuit să negocieze libertatea țării lor cu străinii, ar fi preferat ca acești străini să fie englezi sau olandezi. Japonezii le făceau mari declarații de prietenie, dar, când pătrundeau într-o regiune, nu mai plecau de-acolo...

— Cer ceea ce ei numesc „cooperare", zise Telak, și ne dovedesc deja că, dacă nu obțin de bunăvoie această cooperare, vor ști să o obțină altfel: cu baionetele și cu mitralierele.

Nicolson se uită la el brusc îngrijorat.

— Sunt japonezi pe-aici? Au debarcat aici?

— Sigur că da, răspunse cu gravitate Telak, arătând cu un gest spre est. Englezii și americanii se bat încă, dar lupta nu poate să dureze. Japonezii au cucerit deja o duzină de orașe și de sate pe o rază de șaptezeci de kilometri. Au – cum numiți voi asta? – trupe în garnizoană la Bandoeng. E o granizoană importantă, comandată de un colonel: colonelul Kiseki.

Telak scutură din cap, cuprins parcă de frisoane.

— Colonelul Kiseki nu-i o ființă omenească. Este un animal, un animal de junglă; numai că animalele junglei nu ucid decât atunci când sunt obligate s-o facă. Colonelul Kiseki ar smulge brațul unui om, sau chiar al unui copil în același fel în care un puști zăpăcit ar smulge aripile unei muște.

— La ce distanță de satul vostru se află acest oraș? întrebă calm Nicolson.

— Bandoeng?

— Da, orașul de garnizoană.

— Nu mai mult de trei kilometri.

— Trei kilometri! Și ne oferiți un adăpost! Vreți să oferiți un adăpost atâtor oameni fiind doar la trei kilometri de japonezi! Dar ce se va întâmpla dacă...

Telak îl întrerupse cu un aer grav:

— Mă tem că nu veți putea rămâne mult timp cu noi. Tatăl meu spune că n-ați fi în siguranță. Și n-ar fi înțelept nici pentru noi. Chiar și printre noi există spioni care transmit informații ca să primească recompense.

Japonezii vă vor face prizonieri, iar pe tata, pe mama, pe fraţii mei şi pe mine ne vor duce la Bandoeng.

— Ca ostatici?

— Aşa vor spune, răspunse Telak, zâmbind cu tristeţe. Ostaticii japonezilor nu se mai întorc niciodată în satele lor. Poporul japonez e un popor plin de cruzime; de aceea vă şi ajutăm.

— Cât timp vom putea să rămânem la voi?

Telak schimbă câteva cuvinte cu tătăl său, apoi se întoarse spre Nicolson.

— Veţi rămâne atâta timp cât ne va permite prudenţa. Vă vom hrăni, vă vom da o colibă unde să dormiţi, iar bătrânele din satul nostru se pricep la vindecarea rănilor. E posibil să rămâneţi trei zile, nu mai mult.

— Şi apoi?

Telak dădu din umeri, apoi luă conducerea micii coloane.

* * *

Mac Kinnon veni în întâmpinarea lor la mai puţin de două sute de metri de locul unde barca de salvare eşuase noaptea trecută. Alerga, clătinându-se din când în când. Nu din cauza piciorului ţeapăn, ci pentru că sângele, care ţâşnea dintr-o tăietură adâncă în mijlocul frunţii, îi curgea în ochi. Nicolson, fără ca şeful de echipaj să fi spus un cuvânt, ghici cine era vinovat. Mac Kinnon era furios, dar se învinuia numai pe el. Totuşi, de ce era vinovat? Nu ştia numic despre acea piatră grea care, lovindu-l, îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa, găsind-o alături de el abia după ce-şi venise în simţiri. Şi apoi, cine putea să supravegheze permanent trei oameni? Ceilalţi nu putuseră să facă nimic; lovitura fusese pregătită cu grijă, iar Siran îi şterpelise lui Mac Kinnon, exact înainte de cădere, singura lor carabină. Findhorn povesti că Siran şi oamenii lui fugiseră în direcţia nord-est.

Şeful echipajului insistă să fie urmăriţi, iar Nicolson, care ştia că Siran în viaţă şi liber era, oriunde s-ar fi aflat, un potenţial pericol, fu de aceeaşi părere. Dar Telak se opuse.

— Mai întâi, zise el, va fi imposibil să dăm de ei în junglă. Şi apoi, căutarea unui om, care are o carabină şi se poate ascunde oriunde, ar fi o adevărată sinucidere.

Nicolson acceptă verdictul unui expert şi îşi duse însoţitorii până la plajă. După mai puţin de două ore, ultima targă intra în satul lui Trikah, adevărat luminiş în plină junglă. Bărbaţii, mici de statură, dar robuşti şi rezistenţi, făcuseră deplasarea fără să accepte nici un moment să fie înlocuiţi la susţinerea tărgilor şi fără să vrea măcar să se oprească.

Şeful Trikah îşi onoră promisiunea. Câteva bătrâne spălară şi curăţară rănile purulente, aplicară balsamuri răcoritoare, acoperind pielea cu frunze

mari, legând totul cu bentiţe de stambă. După care a urmat masa. Şi ce masă!

Oaspeţilor li s-au oferit pui, ouă de broască ţestoasă, orez, fructe, crustacee, tuberculi comestibili, rădăcini dulci fierte, peşte uscat. Totuşi, îşi pierduseră de atât de mult timp obiceiul de a-şi potoli foamea, trăiseră atât de mult cu lipsurile, încât nu putură să onoreze mai mult decât cerea politeţea o masă atât de îmbelşugată. În plus, aveau mai mult nevoie de somn decât de hrană. Şi putură să doarmă pe săturate.

Nu existau paturi, nici hamacuri în colibă, nici un culcuş de crengi sau iarbă, ci un covor de frunze de cocotier pe pământul bătătorit bine măturat. Acel covor era suficient, constituind un adevărat paradis pentru cei care nu-şi mai aminteau de când nu mai dormiseră o noapte.

Dormiră deci buştean, cufundaţi într-un abis nesfârşit de oboseală.

* * *

Când Nicolson se trezi, soarele apusese şi peste junglă se lăsase noaptea. O noapte calmă, fără nici un zgomot. Nu se auzeau strigăte de maimuţe sau ţipete de păsări de noapte, nici un zgomot de viaţă. Peste tot domneau calmul, liniştea şi întunericul. În interiorul cabanei domnea acelaşi calm, nu însă şi întunericul. Două lămpi cu ulei atârnau de nişte prăjini, lângă intrare. Nicolson dormise profund. Ar fi dormit şi mai mult, dacă ar fi putut, căci trezirea sa nu fusese naturală. Simţi o durere puternică, care pătrundea în el prin ceaţa somnului. Acea durere necunoscută şi ciudată îl străpungea şi îl îngheţa totodată. Când se trezi de-a binelea, o baionetă japoneză îi înţepa gâtul. Baioneta era lungă, ascuţită şi urâtă. Baioneta lucea ameninţător în lumina slabă a lămpii. De-a lungul ei se întindea şanţul pe care se scurgea sângele. De la acea distanţă de câţiva centimetri, şanţuleţul părea o rigolă metalică enormă, şi prin mintea lui Nicolson, încă înceţoşată de somn, trecură viziuni cumplite de masacre şi de funeralii masive. Apoi viziunile dispărură, privirea fascinată urcă de-a lungul baionetei lucitoare până la ţeava armei şi la mâna bronzată care o înclina pe jumătate, apoi la patul de lemn şi, în sfârşit, dincolo de acea mână bronzată, la uniforma gri-verzuie, la centură şi la faţa de sub casca cu vizieră. O faţă pe care se putea vedea un rictus animalic de ură – marea răutate reflectată în lucirea sângeroasă a ochilor mici.

În timp ce Nicolson îl observa, buzele japonezului se depărtau şi mai mult, dezvelindu-şi caninii, şi omul se sprijini pe patul puştii, iar vârful baionetei străpunse pielea lui Nicolson la baza gâtului. Secundul fu cuprins de greaţă. I se păru că lămpile colibei se legănau şi îşi pierdeau întreaga strălucire.

Trecură câteva secunde. Acum vedea mai bine. Omul, un ofiţer care se apleca asupra lui, nu se mişcase. Nicolson îl zărea bine; la şoldul lui atârna o sabie. Japonezul apăsa în continuare baioneta în acelaşi loc, astfel încât nu putea să-şi deplaseze capul sau ceafa nici cu un milimetru. Nicolson îşi plimbă privirea în jurul colibei şi avu din nou aceeaşi senzaţie de greaţă. De data asta, nu era însă provocată de prezenţa baionetei, ci de furie şi de disperare. Japonezul nu era singur. Probabil că erau acolo vreo şase soldaţi, înarmaţi cu puşti cu baionetă, îndreptate spre bărbaţii şi femeile care dormeau. Tăcerea, nemişcarea lor aveau ceva sinistru şi ameninţător. Nicolson se întreba dacă vor fi toţi asasinaţi în somn, dar omul cu baioneta îi întrerupse brusc gândurile şi puse capăt tăcerii apăsătoare.

— El e şeful despre care vorbeai?

Se exprima într-o engleză de o precizie gramaticală perfectă, la fel ca oamenii educaţi care nu au învăţat o limbă străină în ţara care este vorbită.

— E şeful lor?

— E omul care se numeşte Nicolson...

Umbra lui Telak apăru la intrarea colibei. Vorbea pe un ton indiferent.

— El e şeful? E adevărat? Răspunde, porc de englez!

Ofiţerul îşi însoţi ordinul cu o apăsare bruscă pe gâtul lui Nicolson, care simţi sângele cald stropindu-i gulerul cămăşii. Se gândi o clipă să nege şi să spună că superiorul său era căpitanul Findhorn, dar instinctul îl avertiză că japonezii îl vor trata foarte dur pe cel pe care îl credeau că e şeful lor. Căpitanul Findhorn nu era în stare să suporte alte chinuri. O singură lovitură, dată prea tare, ar fi fost mortală pentru el.

— Da, eu comand.

Fu el însuşi surprins de vocea lui slabă şi răguşită. O privire spre baionetă, ca să evalueze şansele de a se debarasa de ea, îl făcu să constate inutilitatea oricărei tentative de acest gen. Chiar dacă ar fi reuşit, în colibă erau destui oameni gata să-l împuşte.

— Dă la o partea baioneta asta afurisită!

— A, bineînţeles! Ce distrat sunt!

Ofiţerul retrase baioneta şi îl înţepă pe Nicolson în coaste, deasupra rinichiului.

— Căpitanul Yamata, murmură el cu o blândeţe prefăcută. Sunt ofiţer în armata Maiestăţii Sale Imperiale. Ai grijă cum vorbeşti pe viitor cu un ofiţer japonez. În picioare, porcule!

Apoi răcni:

— În picioare, toţi!

Încet, cu greutate, cu faţa pământie, Nicolson se ridică în picioare. În colibă, tovarăşii săi de suferinţă se trezeau pe rând din somn, încercând să

se scoale de jos. Cei care se mişcau prea încet, cei bolnavi sau cei grav răniţi fură ridicaţi cu brutalitate şi împinşi spre uşă, fără să-i pese cuiva de gemetele şi strigătele lor. Nicolson văzu că Gudrun Drachmann se afla printre cei mai îmbrânciţi. Se aplecase ca să înfăşoare într-o cuvertură pe micul Peter, care încă mai dormea, şi să-l ia în braţe, când soldatul îi îmbrâncise pe amândoi cu o mare violenţă. Dar Gudrun îşi muşcă buzele ca să nu geamă de durere.

Nicolson, în ciuda durerii din coaste şi a disperării, nu putea să nu o privească cu admiraţie. Îi admira răbdarea, curajul, devotamentul constant de care dădea dovadă faţă de acel copil de atâtea zile, de atâtea nopţi! Şi, în timp ce o contempla astfel, fu năpădit de o milă imensă şi ştiu că va face totul ca să o apere pe acea fată de noi suferinţe, de noi chinuri, de noi umilinţe. Acest sentiment nu-şi amintea să-l mai fi avut vreodată faţă de cineva în afară de Caroline. O întâlnise pe fată doar de zece zile, şi iată că o cunoştea mai bine decât ar fi putut să cunoască tovarăşi de o viaţă! Calitatea, intensitatea experienţelor şi încercărilor prin care trecuseră în cursul acestor zece zile operaseră un fel de selecţie. Revelaseră şi scoseseră în evidenţă cu o claritate brutală greşelile şi actele meritorii, viciile şi calităţile ascunse de ani de zile şi care ar fi rămas secrete încă ani de zile de acum înainte. Împrejurările potrivnice şi privaţiunile avuseseră efectul unui catalizator. Gudrun Drachmann, ca şi Lachie Mac Kinnon ieşiseră neatinşi din marea încercare, nici o pată nu le ştirbea strălucirea. Lucru incredibil, Nicolson uită un moment unde se afla, uită trecutul chinuitor şi viitorul imprevizibil şi, privind-o din nou pe Gudrun, înţelese pentru prima dată că se înşela pe sine însuşi. Nu era vorba de milă, de o simplă compasiune pentru acea fată cu ochii albaştri ca o mare nordică. Nicolson dădu încet din cap şi zâmbi în sinea lui. Apoi gemu de durere, când Yamata îl lovi între umeri cu patul armei, proiectându-l spre uşă.

Afară era beznă, dar Nicolson vedea destul de bine ca să-şi dea seama în ce parte erau duşi prizonierii de către soldaţii japonezi. Se îndreptau spre locul de adunare al bătrânilor, strălucitor luminat, acea clădire mare, pătrată, unde luaseră masa cu câteva ore în urmă. Nicolson mai văzu şi altceva: silueta lui Telak, nemişcată în umbră. Fără să-i pese de ofiţerul care venea în urma lui, fără să-i pese de o nouă lovitură care avea să-l facă să scrâşnească din dinţi, Nicolson se opri la mai puţin de cincizeci de centimetri de tânărul indonezian. Telak ar fi putut la fel de bine să fie o statuie de piatră. Nu făcu nici o mişcare, nici un gest, rămase încremenit în umbră, ca şi cum şi-ar fi pierdut gândurile.

— Cu cât te-au plătit, Telak?

Vocea lui Nicolson era doar un murmur.

Secundele treceau. Telak tăcea. Nicolson se încordă, în aşteptarea unei noi lovituri în spate, dar nu se întâmplă nimic. Atunci Telak vorbi, atât de încet, încât Nicolson fu nevoit să se aplece ca să audă.

— M-au plătit bine, domnule Nicolson.

Făcu un pas înainte, întorcându-se pe jumătate, astfel încât profilul său să apară în lumina din cadrul uşii. Obrazul stâng, gâtul, braţul şi partea de sus a pieptului erau crestate de lovituri de baionetă şi de sabie. Dârele de sânge se întretăiau în aşa măsură, încât nu se putea recunoaşte unde începea una şi se termina alta. Sângele ascundea toată partea laterală a corpului său şi Nicolson îl văzu curgând pe pământul bătătorit.

— M-au plătit bine, repetă Telak cu o voce fără timbru. Tatăl meu e mort, Trikah e mort, mulţi dintre ai noştri au murit. Am fost trădaţi şi luaţi prin surprindere.

Nicolson se uita fără să vorbească; ceea ce vedea îi paralizase brusc cursul gândurilor. Acest Telak, ameninţat de o altă baionetă japoneză, probabil că se bătuse cu disperare.

Telak luptase cu sălbăticie înainte de a se preda! Apoi Nicolson putu să gândească din nou. De ce se întâmplaseră toate astea atât de repede? De ce li se întâmplaseră toate astea unor oameni care îi promiseseră şi manifestaseră faţă de ei o prietenie dezinteresată? Nicolson regretă amarnic cuvintele nedrepte pe care le rostise. Deschise gura să vorbească, dar nu reuşi să pronunţe nici un cuvânt, cu excepţia unui geamăt înăbuşit, provocat de o nouă lovitură în spate, însoţită de râsul răutăcios al japonezului.

Ofiţerul japonez îl împinse mai departe pe Nicolson. Ceilalţi naufragiaţi, mânaţi ca o turmă, se îndreptau spre un dreptunghi luminos: intrarea în casa consiliului. Câţiva dintre ei intraseră deja înăuntru. Domnişoara Plenderleith trecu pragul, urmată de Lena, de Gudrun şi Peter, apoi Mac Kinnon şi van Effen. Gudrun, ajungând lângă uşă, se împiedică de un obiect care zăcea pe jos. Îşi pierdu echilibrul, iar gardianul ei o apucă cu sălbăticie de umăr şi o scuturâ. Poate că voia să o facă să intre pe uşă, dar o împinse într-o direcţie greşită, astfel că fata şi micuţul se izbiră violent de canat. Aflat la o distanţă de douăzeci de paşi, Nicolson auzi zgomotul unui cap sau a două capete lovindu-se de lemnul tare, urmat de strigătul de durere al fetei şi de răcnetul ascuţit al lui Peter. Mac Kinnon, care se afla foarte aproape de Gudrun, strigă câteva cuvinte imposibil de înţeles în dialectul lui natal, cel puţin aşa presupuse Nicolson. Făcu doi paşi repezi spre gardianul care o îmbrâncise pe Gudrun. Dar patul armei altui soldat fu mai rapid.

Casa de consiliu, luminată de vreo şase lămpi cu ulei, era o sală mare, foarte înaltă, lată de şase-şapte metri şi lungă de zece metri. În dreapta uşii,

ocupând aproape toată lățimea camerei, se afla estrada bătrânilor. În spatele acestei estrade, o altă ușă se deschidea spre afară. Restul acelei case mari de lemn, în față și la stânga ușii, era gol. Nu se vedea nimic decât pământul bătătorit, formând un semicerc îngust. Toți erau acolo, cu excepția lui Mac Kinnon, căruia Nicolson îi zărea doar umerii, brațele atârnând de-a lungul corpului și capul cu bucle negre, sub valul de lumină care venea dinspre ușă. Dar Nicolson nu-i putea acorda decât o privire fugară șefului de echipaj, precum și gardienilor care se plimbau în spatele prizonierilor sau se sprijineau de tocul ușii. Se uita numai la estradă și la oamenii care se aflau acolo. Se gândea numai la propria sa stupiditate, la nebunia lui... Cum putuse să fie un șef atât de neglijent și să-i ducă pe Gudrun, Peter, Findhorn și toți ceilalți spre acest sfârșit tragic?

Pe estradă, stătea căpitanul Yamata. Alături de el se afla Siran. Un Siran triumfător, rânjind, care nu-și mai dădea osteneala să-și ascundă sentimentele sub o mască de nepăsare, un Siran care se vedea că se înțelege foarte bine cu Yamata, un Siran care, din când în când, scotea dintre buze un trabuc lung și negru și sufla, cu un aer disprețuitor, nori de fum în direcția lui Nicolson. Secundul răspunse insultei cu o privire mohorâtă, trăsăturile sale își pierduseră orice expresie, dar, în sinea lui, simți cum se naște dorința asasinatului.

Evenimentele i se păreau foarte clare acum. Siran pretinsese că se îndreaptă spre nordul plajei. Fusese doar un subterfugiu. Trădătorul mersese probabil puțin spre nord, apoi se ascunsese, așteptând ca brancardierii să se pună în mișcare. Îi urmărise și, trecând de sat, se dusese direct la Bandoeng, ca să anunțe garnizoana japoneză. Totul se derulase cu o precizie inevitabilă și cu o logică implacabilă. Siran nu putea să facă decât ceea ce făcuse. Orice prost ar fi putut să prevadă ce se va întâmpla și ar fi luat măsurile de precauție necesare. Trebuia să-l fi ucis pe Siran! Iar el, Nicolson, cu o neglijență criminală, refuzase. Acum știa că, dacă s-ar mai ivi încă o dată ocazia, l-ar omorî pe Siran fără cea mai mică emoție, așa cum ai ucide un șarpe. Dar știa că această ocazie nu se va mai ivi. Lent, Nicolson își depărtă privirea de la fața lui Siran și se uită la oamenii săi așezați alături de el pe pământul bătătorit. Gudrun, Peter, domnișoara Plenderleith, Findhorn, Willoughby, Vannier, erau toți acolo, bolnavi, epuizați, dar aproape toți calmi și resemnați. Amărăciunea care îl copleșea era insuportabilă. Acei nefericiți avuseseră încredere în el și fuseseră convinși că va face tot ce îi va sta în putință ca să-i ducă înapoi în patrie. Avuseseră încredere în el și nici unul dintre ei nu-și va mai revedea vreodată patria! Își îndreptă iar privirea spre estradă. Căpitanul Yamata era în picioare, cu o mână băgată la centură și cealaltă sprijinindu-se pe mânerul sabiei.

— N-am să vă reţin mult timp. Peste zece minute, vom pleca spre Bandoeng. Trebuie să ajungem la superiorul meu, colonelul Kiseki, care arde de nerăbdare să vă cunoască. Colonelul Kiseki avea un fiu, care comanda vedeta rapidă americană capturată de marinarii noştri şi trimisă în întâmpinarea voastră.

Yamata surprinse privirile prizonierilor, le auzi gemetele înăbuşite şi zâmbi.

— Este inutil să negaţi faptele. Căpitanul Siran, aici prezent, va fi un martor excelent. Colonelul Kiseki e copleşit de durere. Ar fi fost preferabil să nu vă fi născut!

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Peste zece minute, nu mai mult. Înainte trebuie să ne ocupăm de altceva, dar nu va dura mult. Pe urmă, vom pleca. Şi, între timp, sunt convins că veţi fi încântaţi să regăsiţi pe cineva pe care credeaţi că îl cunoaşteţi, dar pe care nu-l cunoşteaţi deloc, dar care este un prieten al gloriosului nostru imperiu, cineva căruia, sunt sigur de asta, gloriosul nostru împărat va dori să-i exprime personal recunoştinţa. Nu mai este nevoie să vă ascundeţi, domnule!

Printre prizonieri se produse o agitaţie bruscă, apoi unul dintre ei se ridică, se apropie de estradă şi strânse mâna căpitanului Yamata, adresându-i câteva cuvinte în japoneză.

Nicolson făcu un efort violent ca să se ridice; trăsăturile sale exprimau cea mai mare consternare şi uluire. Atunci, patul unei arme îl lovi în umăr şi căzu la loc pe pământul bătătorit. Un moment, Nicolson avu impresia că ceafa şi braţul îi luau foc, dar nu le dădu nici o atenţie.

— Van Effen! Ce te-a apucat?

— Nu van Effen, dragă domnule Nicolson! Nu *van*, ci *von*. M-am săturat să fiu luat drept unul dintre acei afurisiţi de olandezi.

Zâmbi şi adăugă:

— Sunt locotenent-colonelul Alexis von Effen, din cadrul contraspionajului german.

Nicolson se uita la el cu stupefacţie, incapabil să vorbească. Nu era singurul. Toţi cei aflaţi în sala de consiliu se uitau la von Effen, în timp ce naufragiaţii încercau cu disperare să înţeleagă situaţia, acum apărându-le în adevărata lor lumină o mulţime de amintiri şi incidente din trecut.

Secundele care urmară părură tuturor interminabile, dar, curând, uimirea şi îndoiala dispărură. Făcură loc certitudinii. Colonelul Alexis von Effen era cu adevărat ceea ce pretindea că este. Era evident.

Von Effen însuşi rupse tăcerea. Întoarse capul spre uşă, apoi se uită doar la foştii săi tovarăşi de nenorocire. Zâmbetul de pe buzele sale nu era

un zâmbet de triumf; nu exprima nici bucurie şi nici plăcere, ci mai curând tristeţe.

— Iată, domnilor, motivul tuturor chinurilor noastre şi tuturor suferinţelor din ultimele zile. Iată de ce japonezii, prieteni şi aliaţi ai patriei mele, vă reamintesc asta, ne-au urmărit şi ne-au hărţuit fără încetare. Mulţi dintre voi s-au întrebat de ce micul nostru grup de supravieţuitori avea o atât de mare importanţă pentru japonezi. Acum veţi afla.

Un soldat japonez traversă grupul de bărbaţi şi femei aşezat pe pământ şi aruncă aceă geantă grea între von Effen şi Yamata. Toată lumea se uită la acea geantă cu surprindere, apoi ochii se fixară asupra domnişoarei Plenderleith. Era geanta ei. Buzele şi articulaţiile bătrânei domnişoare căpătaseră o nuanţă de fildeş; ochii erau pe jumătate închişi, de parcă ar fi îndurat o mare durere; dar nu făcu nici o mişcare şi nu pronunţă nici un cuvânt.

La un semn al lui von Effen, soldatul japonez apucă unul dintre mânerele genţii, în timp ce von Effen îl apucă pe celălalt. O ridicară la nivelul umărului, apoi o răsturnară. Nu căzu nimic, dar căptuşeala alunecă prin deschizătura genţii şi atârnă greoi, ca şi cum ar fost încărcată cu plumb. Von Effen se uită la ofiţerul japonez.

— Căpitane Yamata.

— Cu plăcere, colonele.

Făcu un pas înainte, trase sabia din teacă, o lăsă o clipă să lucească în lumina galbenă a lămpilor cu ulei, apoi lama ascuţită ca briciul tăie căptuşeala de pânză, ca şi cum ar fi fost o simplă hârtie. Atunci lucirea sabiei se stinse în faţa valului scânteietor care cădea din geantă, răspândindu-se pe jos.

— Domnişoarei Plendertleith pare să-i placă foarte mult bibelourile şi bijuteriile, zise von Effen pe un ton de glumă, aruncând acea splendoare scânteietoare cu piciorul. Sunt diamante, domnule Nicolson, cea mai mare colecţie de diamante, după cunoştinţa mea, care nu s-a mai văzut nicăieri în altă parte decât în Africa de Sud. Sunt evaluate la aproximativ două milioane de lire.

CAPITOLUL XIV

Von Effen tăcu şi în sala de consiliu se aşternu o linişte apăsătoare. Maldărul de diamante care strălucea în apropierea naufragiaţilor avea o măreţie barbară în lumina pâlpâitoare a lămpilor cu ulei, exercitând un fel de hipnoză ciudată: nu mai puteau să-şi ia ochii de la ele. După câteva momente, Nicolson îşi reveni şi se uită la von Effen. Lucru ciudat, nu simţea nici mânie, nici ostilitate faţă de acel om. Trecuseră împreună prin prea multe încercări, şi von Effen le suportase mai bine decât cei mai mulţi dintre tovarăşii lor, dând tot timpul dovadă de devotament, rezistenţă, milă. Cum să şteargă amintirea unor ore atât de recente!

— Sunt diamante din Borneo, murmură Nicolson. Venite de la Banjermason, cu *Kerry Dancer*, evident. Spui că valorează două milioane de lire?

Von Effen dădu din cap.

— Da. Tăiate grosolan sau netăiate. Valoarea lor comercială o egalează cel puţin pe aceea a o sută de avioane de vânătoare, două distrugătoare şi altele. Pe timp de război însă, ele valorează infinit mai mult.

Apoi adăugă, schiţând un zâmbet:

— Nici una dintre aceste pietre nu va împodobi degetele doamnelor. Li s-a rezervat o întrebuinţare industrială... Oare nu-i păcat?

Nimeni nu răspunse, nimeni nu acordă nici măcar o privire celui care vorbea. Toţi auzeau cuvintele pe care le pronunţa, dar nu le înregistrau, căci în acel moment nu trăiau decât prin ochi. Von Effen făcu deodată câţiva paşi înainte, lovi cu piciorul, şi grămada de diamante se nărui pe pământul bătătorit, formând o cascadă scânteietoare.

— Falsuri, marfă de proastă calitate! zise el pe un accent dur, dispreţuitor. Ce importanţă au diamantele, pietrele preţioase din lumea întreagă, când marile naţiuni se înfruntă între ele şi oamenii mor cu sutele de mii? N-aş sacrifica o viaţă fericită, chiar şi a unui inamic, pentru toate pietrele preţioase din Indii. Totuşi, aş sacrifica vieţi şi aş expune multe altele unor pericole mortale ca să ajung în posesia unei alte comori, infinit mai serioasă decât aceste pietre răspândite la picioarele noastre. Câteva vieţi în plus sau în minus nu contează când e vorba să salvezi milioane.

Nicolson izbucni cu amărăciune:

— Toţi avem dovezi de netăgăduit ale noblеţei caracterului tău. Scuteşte-ne de discursuri şi treci la subiect.

— Imediat, răspunse von Effen fără să se tulbure. Comoara este deci aici, în faţa ochilor noştri şi n-am intenţia să prelungesc la infinit această scenă, nu urmăresc nici un efect dramatic dar, ascultă-mă, domnişoară Plenderleith! adăugă el, întinzând mâna.

Ea ridică spre el o privire mirată.

— Haide, nu te mai preface, zise el, pocnind din degete. Îți admir curajul, dar zău că nu pot să aștept toată noaptea.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, răspunse ea.

— S-ar putea să te ajut dacă îți spun că știu totul, zise von Effen pe un ton care nu avea nimic triumfător, exprimând doar certitudinea și un fel de părere de rău ciudată. Știu totul, domnișoară Plenderleith, chiar și acea mică ceremonie celebrată într-un sat din Sussex, la 18 februarie 1902.

Nicolson îl întrerupse:

— Despre ce naiba vorbești?

— Domnișoara Plenderleith știe foarte bine. Nu-i așa, domnișoară Plenderleith?

Von Effen vorbea aproape cu o nuanță de compasiune. Fața bătrânei își pierdu pentru prima dată indiferența și umerii îi tremurară ușor.

— Eu știu.

Făcu cu tristețe un semn spre Nicolson.

— Citează data căsătoriei mele cu generalul Farnholme. Am sărbătorit a patruzecea aniversare a nunții noastre la bordul bărcii de salvare, încheie ea, încercând să zâmbească.

Iar Nicolson, văzând acea față obosită și privirea fixă, nu se îndoia nici o clipă de adevărul vorbelor sale. Dar, de fapt, se uita la bătrână fără să o vadă, cu gândul la amintirile micilor fapte când îl surprinseseră pe barcă și care acum se explicau.

Dar von Effen vorbi din nou:

— 18 februarie 1902. Știind acest lucru, domnișoară Plenderleith, știu totul.

— Da, știi totul, murmură ea.

— În consecință... Sunt sigur că nu vrei să fii percheziționată de soldații căpitanului Yamata.

— Nu.

Cu o mână ezitantă, își desfăcu centura de sub vestă și i-o întinse lui von Effen, zicând:

— Cred că asta vrei.

— Mulțumesc, asta doream.

Fața lui von Effen exprima puțină satisfacție pentru un om care pusese mâna pe o comoară inestimabilă.

Deschise buzunarele centurii și scoase fotostatele și filmele pe care le conținea, apoi le privi în lumina lămpilor cu ulei. Trecu un minut de tăcere totală, timp în care le verifică, dădu satisfăcut din cap și puse la loc hârtiile și filmele în centură.

— Totul e intact, murmură el. Le-a trebuit mult timp şi un drum lung ca să ajungă la mine. Dar sunt intacte.

— Despre ce vorbeşte? repetă Nicolson. Ce mai sunt şi alea?

— Astea? Astea, domnule Nicolson, justifică totul. Constituie motivul a tot ce s-a făcut în ultimele zile, motivul atâtor suferinţe, motivul naufragiului lui *Kerry Dancer* şi al petrolierului *Viroma*. Pentru „astea" au murit atâţia oameni. Eu şi aliaţii mei am luat hotărârea să împiedicăm cu orice preţ evadarea voastră din Marea Timorului. Pentru „astea" se află aici căpitanul Yamata în acest moment, deşi mă îndoiesc că a cunoscut vreodată existenţa acestor documente. Superiorul său era totuşi informat. Pentru „astea"...

— Adică, von Effen? strigă Nicolson.

— Îmi pare rău că te fac să aştepţi, răspunse von Effen, bătând cu palma peste centură. Această centură conţine, într-un limbaj cifrat, planul complet şi detaliile invadării Australiei de Nord, invazie pusă la cale de japonezi. Scrierea secretă japoneză este aproape imposibil de descifrat, dar noi ştim că există la Londra un om în stare s-o facă. Dacă cineva ar fi putut să scape cu aceste documente şi să le ducă la Londra, ar fi fost mai mult decât o comoară pentru Aliaţi.

— Dumnezeule mare! exclamă Nicolson năucit. Dar de unde provin aceste documente?

— Nu ştiu, răspunse von Effen, scuturând din cap. Dacă am fi ştiut, n-ar fi căzut niciodată în mâini străine. Este tot planul invaziei, domnule Nicolson, hărţile necesare, timpul, datele, locurile, totul. Căzute în mâinile englezilor sau americanilor, ar fi însemnat pentru japonezi o întârziere de trei şi poate chiar de şase luni. În această perioadă a războiului, o asemenea amânare le-ar fi fost fatală. Înţelegi cât de doritori erau să recupereze acest plan. Ce valoare pot să aibă diamantele în comparaţie cu asta?

— Într-adevăr.

Nicolson vorbea ca un automat.

— Acum avem ambele comori, planurile şi diamantele.

Oare de ce vorbea von Effen cu această lipsă totală de bucurie? Se aplecă şi atinse uşor cu mâna grămada de diamante.

— Poate că m-am cam pripit manifestându-mi disprețul pe care mi-l inspirau. Sunt frumoase!

— Sigur. E un spectacol extraordinar, von Effen, zise Nicolson.

Amărăciunea înfrângerii făcea să-i tremure vocea, dar faţa rămânea nepăsătoare.

— Admiră-le cât mai poţi, domnule Nicolson, interveni cu asprime căpitanul Yamata.

Vocea lui rece şi tăioasă aduse pe toată lumea la realitate. Atinse cu vârful sabiei vârful grămezii de diamante. Câteva pietre strălucitoare se rostogoliră.

— Sunt frumoase, dar trebuie să ai ochi ca să le vezi.

— Ce vrei să spui cu asta?

Nicolson îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Vreau să spun că superiorul meu, colonelul Kiseki, a primit ordin să recupereze diamantele şi să le înmâneze intacte autorităţilor japoneze.

— Nu s-a hotărât nimic în privinţa prizonierilor?

— Dar i-aţi ucis fiul şi veţi înţelege ce vreau să spun.

— Ghicesc. O lopată, o groapă lungă de doi metri şi un glonţ în spate după ce va fi săpată. Asta e civilizaţia orientală, am auzit.

Yamata schiţă un zâmbet indiferent.

— Nu veţi asista la ceva mai uşor, mai curat, mai rapid, vă garantez. Suntem oameni civilizaţi, după cum ai spus. Acea treabă imperfectă nu ne caracterizează.

— Căpitane Yamata, zise von Effen, şi numai pleoapele sale agitate îi trădau emoţia.

— Ce doriţi, colonele?

— Nu... nu puteţi face asta. Acest om nu-i un spion, ca să poată fi ucis fără proces. Nu face parte din forţele armate. Din punctul de vedere al legilor războiului, nu-i un luptător.

— Bineînţeles, bineînţeles, replică Yamata, cu un accent ironic. În fond, nu e răspunzător decât de moartea a paisprezece dintre marinarii şi aviatorii noştri. Mă înfior când mă gândesc la măcelul la care am asista dacă ar deveni vreodată luptător. Şi apoi l-a ucis pe fiul colonelului Kiseki.

— Nu-i adevărat. Siran trebuie să dovedească asta.

Yamata îl întrerupse, punând sabia înapoi în teacă:

— Lasă-l să explice toate astea colonelului. Ne jucăm cu cuvintele. Să ne pregătim de plecare, trebuie să vină camionul.

— Un camion? întrebă von Effen.

— L-am lăsat la aproape un kilometru de-aici, răspunse Yamata, care părea că se amuză foarte mult. Nu voiam să vă tulburăm somnul. Doriţi ceva, domnule Nicolson? zise el, aruncând o privire pătrunzătoare ofiţerului englez.

— Nimic.

Un fulger scăpărase în ochii săi îndreptaţi spre uşa casei, dar ştia că acest fulger se stinsese mai înainte ca Yamata să fi fost în stare să-l zărească.

— Deoarece camionul n-a sosit încă, îmi este permis să pun o întrebare-două lui von Effen?

Spera ca vocea să nu-i trădeze sentimentele.

— Da, sigur că da. Mai avem la dispoziție unu-două minute. Haide, poate că va fi distractiv, dar grăbește-te.

— Mulțumesc. M-ar interesa tare mult să știu cine i-a dat domnișoarei Plenderleith diamantele și planurile?

— La ce ar putea să-ți folosească acum cunoașterea acestui lucru? răspunse von Effen. Toate astea sunt acum de domeniul trecutului.

— Spune-mi, totuși, von Effen. Aș vrea tare mult să știu.

— Cum dorești. Farnholme avea diamantele și planurile și le-a avut aproape tot timpul. Faptul că se aflau la domnișoara Plenderleith ar trebui să-ți dovedească acest lucru. Dar nu știu de unde făcuse rost de planuri Farnholme, ți-am mai spus; autoritățile olandeze din Borneo îi încredințaseră diamantele.

— Asta înseamnă că aveau o mare încredere în el.

— Într-adevăr. Aveau motive să aibă încredere. Farnholme era un om foarte sigur. Era și un om cu multe resurse, extrem de inteligent. Cunoștea Orientul și, în special, insulele mai bine decât oricine. Știm că vorbea cel puțin paisprezece limbi asiatice.

— Se pare că știți multe lucruri despre el.

— Adevărat. Era datoria și interesul nostru să fim bine informați. Farnholme era unul dintre principalii noștri inamici. Știam perfect că fusese membru al serviciilor voastre secrete timp de mai bine de treizeci de ani.

Se auziră câteva exclamații de surpriză în rândul naufragiaților și începură să murmure între ei cu glas scăzut. Yamata însuși, care se așezase, se aplecă în față cu coatele pe genunchi; fața lui exprima o mare curiozitate.

— Serviciul secret!

Nicolson inspiră adânc, fluieră ușor printre dinți și își frecă fruntea cu un aer surprins și de îndoială. Ghicise toate astea cu cinci minute mai înainte. Protejându-și ochii cu mâna, aruncă o privire spre ușa deschisă, apoi se întoarse spre von Effen.

— Totuși, domnișoara Plenderleith spunea că Farnholme comanda un regiment în Malaiezia în urmă cu câțiva ani.

— Adevărat, zise von Effen, cel puțin așa se pare.

— Continuă, interveni Findhorn pe un ton presant.

— Nu e mare lucru de spus. Eu și japonezii am fost informați despre dispariția planurilor la doar câteva zile după această dispariție. Japonezii m-au însărcinat în mod oficial cu găsirea lor. Nu ne gândisem că Farnholme va fura și diamantele în același timp: adevărată idee de geniu

din partea lui. Acest furt avea un scop dublu. Dacă se descoperea că comportamentul său de alcoolic era doar o deghizare, avea destule resurse ca să vină de hac tuturor dificultăților posibile. Și dacă cineva încă mai era bănuitor și descoperea diamantele, această descoperire ar fi fost suficientă ca să motiveze deghizarea și comportamentul său ciudat. Nimeni n-ar fi mers mai departe. În sfârșit, dacă japonezii aflau pe ce vas se ascundea, credea că cupiditatea sau dorința lor naturală de a intra în posesia unei mărfi atât de prețioase în timp de război îi vor face să se gândească de două ori înainte de a scufunda vasul, în timp ce puteau spera să recupereze planurile într-un alt mod. Ar fi fost doi iepuri dintr-o lovitură! Repet, Farnholme era un tip excepțional. A avut însă un ghinion diabolic.

— Dar nu toate se potrivesc în povestea ta, obiectă Findhorn. De ce au scufundat *Kcrry Dancer*?

— Japonezii nu știau că se afla la bordul cabotorului, explică von Effen. Siran știa – știa totul –, știuse dintotdeauna, pentru că se afla pe urma diamantelor. Îmi închipui că un funcționar olandez și-a trădat compatrioții și l-au informat pe Siran, obținând, în schimb, promisiunea obținerii unei părți din profituri, după ce Siran va fi intrat în posesia pietrelor prețioase. Dar n-ar fi văzut nici un diamant, ca, de altfel, nici japonezii.

— Ce mod inteligent de a mă discredita! zise Siran pe un ton calm. Diamantele ar fi fost înmânate prietenilor și aliaților noștri japonezi. Asta era intenția noastră. Însoțitorii mei pot să confirme asta.

— E greu de dovedit contrariul, spuse von Effen. Trădarea ta din noaptea asta merită o recompensă și stăpânii tăi vor arunca cu siguranță un os șacalului. Farnholme, continuă el, nu a avut niciodată nici cea mai mică bănuială la adresa mea, sau cel puțin nu înainte de a fi petrecut câteva zile împreună în barca de salvare. Eu știam totul despre el. Am încercat să-i devin prieten, am băut cu el. Siran ne-a văzut împreună de mai multe ori în barcă și și-a imaginat probabil că suntem mai mult decât prieteni (greșeală pe care, de altfel, toată lumea ar fi putut s-o facă). De aceea cred că m-a salvat sau cel puțin nu m-a aruncat peste bord când s-a scufundat *Kerry Dancer*. Era convins că știam unde se aflau diamantele, că voi ști să-l forțez pe Farnholme să-mi spună.

— Încă o eroare din partea mea, recunoscu cu răceală Siran. Ar fi trebuit să te las să te înec.

— Ar fi trebuit s-o faci și cele două milioane ar fi fost ale tale.

Von Effen tăcu, cufundat în amintiri. Apoi continuă, adresându-se ofițerului japonez:

— Spune-mi, căpitane Yamata, ați constatat o activitate navală britanică extraordinară în vecinătate, în această perioadă?

Căpitanul Yamata păru surprins.

— Cum ai aflat?

Von Effen nu luă în seamă întrebarea.

— Distrugătoare poate. Se apropiau mult de coastă în timpul nopții?

— Exact, răspunse Yamata, care părea foarte uimit. Vin în fiecare noapte lângă Java, la mai puțin de optzeci de mile de aici, apoi se retrag înainte de ivirea zorilor, înainte de sosirea avioanelor noastre. Dar cum...

— Explicația este ușoară. În zorii zilei în care *Kerry Dancer* s-a scufundat, Farnholme a petrecut o oră în cabina radio. Probabil că a transmis cui trebuia că spera să fugă spre sudul Mării Javei. Nici un vas aliat nu riscă să vină la nord de Indonezia, ar fi o adevărată sinucidere. Patrulează deci în timpul nopții în regiunea meridională. Îmi închipui că alt vas de-al lor face același lucru lângă Bali. N-ați făcut nici un efort ca să intrați în contact cu acești intruși, căpitane Yamata?

— E dificil, replică Yamata. Singura navă pe care o avem aici aparține comandantului nostru, colonelul Kiseki. E foarte rapidă, dar e mică, fiind de fapt un post de radio mobil. Comunicațiile sunt foarte dificile în această zonă.

— Îți mulțumesc.

Von Effen se întoarse spre Nicolson.

— Restul e clar. Farnholme ajunsese la concluzia că diamantele nu mai erau în siguranță în mâinile sale, cu atât mai mult planurile. Cred că a încredințat planurile domnișoarei Plenderleith la bordul vasului *Vîroma* și diamantele, pe insulă. Și-a golit atunci propria geantă, pe care a umplut-o cu grenade. N-am cunoscut în viața mea un om mai brav...

Von Effen păstră tăcerea preț de câteva clipe, apoi continuă:

— Bietul preot musulman renegat era într-adevăr ceea ce pretindea că este, nici mai mult, nici mai puțin. Povestea pe care Farnholme a improvizat-o pe moment era complet falsă, dar caracteristică. Ea scoate în evidență curajul acestui om, care atribuia altuia propriile sale acte. Încă ceva, zise von Effen, schițând un zâmbet. Vreau să prezint scuze domnului Walters, aici de față. Farnholme nu era singurul care intra în cabine străine în noaptea aceea. Am petrecut mai bine de o oră în cabina radio, unde se afla domnul Walters. Domnul Walters dormea adânc. Port totdeauna la mine unele droguri care îi fac pe oameni să doarmă profund.

Walters se uită la el foarte mirat, apoi își îndreptă ochii spre Nicolson. Își amintea de starea în care se aflase a doua zi dimineață, iar Nicolson își

aminti şi el de paloarea lui Walters, de aerul său extenuat şi bolnav. Von Effen surprinse semnul de avertisment al operatorului-radio.

— Îmi cer din nou scuze, domnule Walters. Am fost obligat să acționez astfel, ca să transmit un mesaj. Mă pricep la stațiile radio, totuşi am avut nevoie de oarecare timp ca să-mi îndeplinesc misiunea. De fiecare dată când auzeam paşi pe culoar, credem că voi face stop cardiac. Totuşi, am reuşit.

— Ai indicat astfel ruta, viteza şi poziția noastră, nu-i aşa? zise Nicolson cu brutalitate. Şi, în plus, ai cerut să nu fie bombardată cisterna cu benzină. Doreai ca vasul să fie oprit, atâta tot. Am dreptate?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse von Effen. Nu mă aşteptam că vor face o treabă atât de precisă... Pe de altă parte, nu uita că, dacă nu le-aş fi spus că diamantele se aflau la bord, mai mult ca sigur ar fi aruncat în aer nava.

— În consecință, vă datorăm cu toții viața, zise Nicolson cu amărăciune. Mulțumesc din inimă!

Îl privi pe celălalt cu un aer mohorât, un moment lung şi penibil, apoi se uită în altă parte. Dar părea atât de clar că nu vedea nimic, încât nimeni nu încercă să-i urmărească direcția privirii. Însă se înşelau. Nicolson vedea foarte bine. Mac Kinnon făcuse o mişcare; se deplasase cincisprezece centimetri, poate chiar douăzeci, în timpul celor cinci minute care trecuseră. Aceste mişcări nu erau tresăririle bruşte ale unui bolnav care suferă intens, ci gesturile coordonate, deşi furişe, ale unei persoane deplin conştiente şi care îşi concentra voința asupra a ceea ce făcea. Mac Kinnon înainta lent, fără zgomot, cu o viteză perceptibilă doar pentru cineva ai cărui nervi erau la paroxismul hipersensibilității. Nicolson îl *vedea* înaintând pe Mac Kinnon, nu se putea îndoi de ceea ce vedea.

În locul în care puțin mai devreme zăcea un cap, umeri şi brațe sub un fascicul de lumină ce venea dinspre uşă, nu se mai vedea decât un cap năpădit de păr negru şi un antebraț bronzat de soare. Nicolson, străduindu-se să pară indiferent, se uită la cei de față. Von Effen începuse iar să vorbească şi se uita la secundul de pe *Viroma* cu un fel de curiozitate.

— Presupun că ai ghicit, domnule Nicolson, că Farnholme a stat la adăpost în timpul luptei pentru că ținea pe genunchi o comoară care valora două milioane de lire. Nu voia s-o piardă ca să dea curs vechilor prejudecăți referitoare la curaj, onoare, demnitate! Eu am rămas în sala de mese, pentru că nu puteam să trag în aliații mei. Dacă îți aminteşti, am tras o singură dată, asupra marinarului din chioşcul submarinului şi nu l-am nimerit. Am crezut totdeauna că a fost un insucces foarte convingător.

După acest prim atac, nici un avion japonez nu a mai venit să bombardeze *Viroma*. Făcusem semnale cu o lanternă de pe pasarela de sus şi submarinul nu ne-a scufundat, căci căpitanul şi-ar fi pierdut întreaga popularitate revenind la bază, după ce trimisese pe fundul Mării Chinei diamante în valoare de două milioane de lire!

Von Effen zâmbi din nou, aproape cu tristeţe, şi continuă:

— Îţi aminteşti că am fost de părere să ne predăm acelui submarin? Dar ai avut un punct de vedere... mai curând ostil în această privinţă.

— Atunci, de ce avioanele au atacat, totuşi?

Von Effen dădu din umeri.

— Cine poate să spună! Poate că din disperare. Nu uita că eram supravegheaţi de un hidroavion; ar fi putut oricând să ia la bord un supravieţuitor ales cu grijă.

— Pe tine, de exemplu?

— Pe mine, de exemplu, recunoscu von Effen. La puţin timp de la aceste evenimente, Siran şi-a dat seama că nu aveam diamantele. Mi-a scotocit prin lucruri într-una dintre nopţile fără vânt. L-am văzut şi l-am lăsat. Oricum, nu aveam nimic, iar indiscreţia lui Siran diminua şansele de a fi lovit pe la spate, ceea ce i s-a întâmplat bietului Ahmed, care a fost suspectat, după mine, că primise pietrele preţioase. Alegerea lui Siran a fost o nouă greşeală.

Von Effen se uită la Siran cu un dezgust vizibil.

— Presupun că Ahmed s-a trezit pe când îi scotoceai bocceaua!

— A fost un accident nefericit, zise Siran, dând din mână cu dezinvoltură. A deviat cuţitul.

— Nu mai ai mult de trăit, Siran, zise deodată von Effen, cu un ciudat ton profetic, în timp ce zâmbetul disprețuitor dispărea de pe faţa celuilalt. Eşti prea „dăunător" ca să mai trăieşti.

— Stupiditate şi superstiţie.

Zâmbetul reapăru, în timp ce buza de sus a lui Siran se răsfrângea, dezvelindu-i dinţii albi.

— Vom vedea.

Von Effen se adresă apoi lui Nicolson.

— Asta e tot, domnule Nicolson. Aţi ghicit de ce Farnholme m-a lovit în cap, când am fost acostaţi de vedeta-torpilor. Trebuia să acţioneze astfel ca să ne salveaze viaţa la toţi. Avea o inimă nobilă şi reacţiona rapid. Domnişoară Plenderleith, m-aţi speriat când aţi spus că Farnholme a lăsat tot ce avea în geantă pe insulă. Am ghicit însă imediat că era imposibil. Ştia foarte bine că nu va mai avea nici o şansă să revină în acel loc pierdut

pe mare. Atunci am înțeles că sunteți în posesia diamantelor, adăugă el, privind-o cu compasiune. Sunteți foarte curajoasă, domnișoară Plenderleith, și meritați o soartă mult mai bună!

După ultimele cuvinte ale lui von Effen, se făcu brusc liniște, o liniște adâncă, apăsătoare. Din când în când, copilul gemea în somnul lui agitat; dar Gudrun îl legăna în brațe și se liniștea. Yamata se uita fix la diamante. Un fel de neliniște se putea citi pe fața lui; nu părea grăbit să plece. Aproape toți prizonierii erau cu capul întors spre von Effen, expresia de pe fața lor exprimând uimirea cea mai completă. În spatele lor, soldații japonezi, vreo zece-doisprezece în total, păzeau, cu arma în mână. Intrarea și spațiul luminat de dincolo de ea erau complet pustii. Mac Kinnon plecase. Nicolson oftă ușurat și, întorcând capul, văzu că von Effen se uita la el cu o privire gânditoare. Și, în timp ce secundul îl observa astfel, von Effen își îndreptă privirea spre ușă. Păstră această atitudine semnificativă un lung moment. Nicolson simți suflul rece al înfrângerii și, preț de o clipă, se întrebă dacă să sară sau nu la gâtul lui von Effen, mai înainte ca acesta să deschidă gura. Dar acest gest nu ar fi făcut decât să întârzie puțin inevitabilul. Chiar dacă l-ar fi ucis pe von Effen (și Nicolson știa că era o nebunie și nu avea nici cea mai mică șansă de reușită). Chiar dacă lui și naufragiaților le rămăsese doar această singură șansă de reușită, nu putea să-i facă nici un rău lui von Effen. Datora lui von Effen viața lui Peter. În acea dimineață, von Effen ar fi putut să-și obțină eliberarea fără nici un efort. L-ar fi putut abandona pe Peter și s-ar fi eliberat de caracatiță, folosindu-și amândouă mâinile. Caracatița nu era chiar atât de mare. Dar el suportase durerea și îl ținuse pe copil în brațe, în timp ce animalul îi paraliza piciorul.

Von Effen zâmbi, privindu-l; era prea târziu ca să-l mai împiedice să vorbească.

— E o frumoasă reușită, nu-i așa, domnule Nicolson?

Nicolson nu răspunse. Căpitanul Yamata, surprins, ridică ușor capul.

— Ce-i o frumoasă reușită, colonele?

Von Effen făcu un gest cu mâna.

— O, mă refeream la întreaga operațiune! E o reușită de la un capăt la altul!

Zâmbi, vrând parcă să se scuze.

Nicolson simți în vene pulsațiile inimii.

— Nu știu la ce te referi, bombăni Yamata, ridicându-se. Timpul trece. Aud camionul.

— Foarte bine.

Von Effen încercă să-şi îndoaie piciorul rănit. Era aproape scos din uz, din cauza schijei de obuz din şold.

— Ne vom revedea, nu-i aşa, colonele?

— În noaptea asta?

— Peste o oră, răspunse Yamata. În noaptea asta, colonelul Kiseki primeşte nişte şefi importanţi în vila sa. Fiul său e mort; totuşi, durerea trebuie să se retragă în faţa datoriei. Asta nu înseamnă că datoria anulează durerea. Vederea acestor prizonieri îi va mai uşura suferinţa.

Nicolson se înfioră. „Cineva merge pe mormântul meu", îşi zise el cu o ironie macabră.

Chiar dacă nu acorda importanţă sadismului trădat de accentul lui Yamata, Nicolson nu putea să-şi facă iluzii în privinţa soartei care îi aştepta. Un moment îşi aminti tot ce auzise despre atrocităţile japonezilor în China, apoi alungă cu hotărâre aceste gânduri. Singurul firicel de speranţă se sprijinea pe o bază încă fragilă. Chiar dacă Mac Kinnon evadase, ce putea să facă el? Ideea că şeful de echipaj ar fi putut încerca să fugă singur nu-i trecu prin minte nici măcar o secundă.

Dar von Effen vorbi din nou:

— Şi apoi, după ce colonelul îi va fi interogat pe prizonieri, aţi luat măsuri ca să aibă unde sta?

— Nu vor avea nevoie de aşa ceva, răspunse Yamata cu brutalitate. Nu le va trebui decât un convoi funebru.

— Nu glumesc, căpitane Yamata, zise von Effen pe un ton mai aspru.

— Nici eu, colonele.

Yamata zâmbi şi nu mai spuse nimic.

În liniştea care urmă, se auzi scrâşnetul frânelor, zgomotul răguşit al acceleratorului şi camionul îşi făcu apariţia.

Căpitanul Findhorn îşi drese glasul şi zise:

— Eu sunt cel care comandă acest grup, căpitane Yamata. Dă-mi voie să-ţi amintesc convenţiile internaţionale pe timp de război.

Vorbea cu glas scăzut, răguşit, dar ferm.

— În calitate de căpitan al Marinei Comerciale britanice, îţi cer...

— Taci din gură! se răsti Yamata, aproape ţipând.

Furia îi crispa trăsăturile. Apoi coborî tonul, emiţând numai un murmur plin de blândeţe, dar un murmur mai sinistru decât ţipătul de furie de mai înainte.

— Nu vei cere absolut nimic, căpitane Findhorn; situaţia în care te afli nu-ţi dă dreptul să ceri nimic. Convenţiile internaţionale? Scuip pe ele! Ele sunt făcute pentru imbecili, pentru oameni slabi, pentru copii. Cei tari n-au

ce se facă cu ele. Colonelul Kiseki n-a auzit niciodată de ele. Colonelul Kiseki ştie doar că i-ați omorât fiul. Nu mi-e teamă de nimeni pe lumea asta în afară de colonelul Kiseki. E un om cumplit. Întrebați-vă prietenul. A auzit de el, conchise Yamata, arătând spre Telak, care se afla în fundul sălii, între doi soldați.

Partea stângă a lui Telak era brăzdată de dâre groase de sânge.

— Nu-i un om! E un duşman. Cerul îl va pedepsi pe colonelul Kiseki.

— Serios!

Yamata zise repede câteva cuvinte în japoneză şi Telak se clătină pe spate, lovit cu cruzime în față cu patul unei arme.

— Sunt aliații noştri, zise Yamata, parcă scuzându-se, dar n-au educație. Trebuie dresați şi în special împiedicați să vorbească de rău ofițerii superiori ai armatei noastre. Am spus totdeauna că colonelul Kiseki este un om cumplit, dar acum când singurul său fiu a fost ucis...

Vocea i se pierdu într-un murmur trist.

— Ce va face colonelul Kiseki?

Vocea lui von Effen nu trădă nici cea mai mică emoție.

— Sunt convins că femeile şi copiii...

— Ei vor pleca primii şi vor avea un drum lung de făcut.

Căpitanul Yamata ar fi putut foarte bine să discute detaliile unei părți a campaniei.

— Colonelul Kiseki e un cunoscător, un artist în acest gen de probleme. Pentru oameni ca mine, de condiție mai modestă, asta înseamnă o adevărată ucenicie. El consideră că suferințele spirituale sunt la fel de importante ca şi cele fizice.

Yamata râdea în timp ce vorbea; subiectul îi plăcea tare mult.

— De exemplu, va fi foarte interesat de dumneata, domnule Nicolson.

— E inevitabil, murmură von Effen.

— Inevitabil, insistă Yamata. Dar, la început, nu-l va băga în seamă pe domnul Nicolson. În schimb, toate gândurile sale se vor concentra asupra copilului. E posibil, totuşi, să cruțe copilaşul, n-am de unde să ştiu, dar are o slăbiciune ciudată pentru copilaşi.

Yamata se încruntă, apoi fața i se lumină şi continuă:

— Pe urmă, se va ocupa de fată, cea cu cicatrice pe obraz. Siran mi-a spus că Nicolson e în relații foarte bune cu ea, ca să nu spun mai mult. Colonelul Kiseki are felul lui special de a se purta cu doamnele, mai ales cu cele tinere: o combinație ingenioasă de pat de bambus verde şi de supliciul apei! Poate că ai auzit, colonele?

— Am auzit.

Şi von Effen zâmbi. Nu era un zâmbet vesel şi, pentru prima dată, lui Nicolson îi fu cu adevărat frică; certitudinea ultimei înfrângeri îi încolţi de-a binelea. Von Effen se juca cu el. Îl ademenea sadic cu încurajări false şi nu făcea decât să aştepte momentul de a se năpusti asupra lui ca pisica asupra şoarecelui.

— Da, adevărat, am auzit. Probabil că e o operaţie dintre cele mai interesante. Cred că îmi va fi permis să asist la... aceste festivităţi.

— Vei fi unul dintre oaspeţii de onoare, dragul meu colonel. Va fi foarte instructiv.

Von Effen îi aruncă o privire ciudată şi făcu cu mâna spre prizonieri un semn de bunăvoinţă afectată.

— Crezi că colonelul Kiseki va dori... să-i interogheze pe toţi? Chiar şi pe răniţi?

— I-au asasinat fiul, răspunse categoric Yamata.

Von Effen se întoarse din nou spre prizonieri; privirea lui era rece şi mohorâtă.

— Dar unul dintre ei a încercat să mă asasineze pe mine, şi nu cred că colonelul Kiseki va protesta dacă îi va lipsi unul la apel! Ce zici de asta?

Yamata ridică din sprâncene.

— Nu prea ştiu ce să zic...

— Unul dintre ei a încercat să mă omoare, repetă von Effen cu duritate. Am o problemă personală de rezolvat. Aş considera ca o mare favoare încuviinţarea de a regla această problemă imediat.

Yamata îşi luă ochii de la soldatul care punea diamantele la loc în geantă şi îşi frecă bărbia. Nicolson simţi încă o dată sângele pulsându-i puternic în artere. Se întreba dacă mai bănuia şi altcineva ce se întâmpla.

— Cred că ai dreptul la această încuviinţare, îţi datorăm mult... Dar colonelul...

Brusc, trăsăturile lui Yamata nu mai exprimară nici îndoială, nici certitudine, şi zâmbi.

— Dar bineînţeles că da. Eşti ofiţer superior şi aliatul nostru. Dă ordin şi...

Von Effen îl întrerupse:

— Mulţumesc, căpitane Yamata. Poţi considera că această favoare mi-a fost acordată.

Şi, întorcându-se pe călcâie, se îndreptă şchiopătând spre prizonieri, se aplecă, îl apucă pe Gordon de cămaşă şi îl forţă cu brutalitate să se ridice în picioare.

— Aștept de mult această ocazie. Mișcă-te!

Și, fără să dea nici cea mai mică atenție eforturilor prizonierului de a se degaja, trăsăturilor sale contractate de spaimă și protestelor sale incoerente, îl împinse spre un spațiu gol din fundul casei, opus direct ușii, și îl aruncă spre perete. Marinarul se lăsă în jos, cu un braț ridicat, ca să se apere, cu fața urâțită și mai mult de panică. Dar von Effen nu dădu importanță acestei spaime nebune și protestelor lui Gordon, care spunea întruna că e nevinovat. Se întoarse până la estradă și se opri în fața soldatului japonez care ținea într-o mână pușca proprie și în cealaltă carabina lui Farnholme. Cu calm, cu siguranța unui om care nu se așteaptă nici la întrebări, nici la împotrivire, îl debarasă pe soldat de carabină, verifică dacă era bine încărcată și se întoarse la Gordon, rămas ghemuit acolo unde îl lăsase. Nefericitul, cu ochii mari de spaimă, gemea jalnic. În sală nu se mai auzeau decât gemetele lui Gordon și respirațiile sacadate ale celorlalți. Toate privirile erau îndreptate spre von Effen și Gordon, exprimând fie milă, fie furie, fie curiozitate sau stupefacție.

Fața lui Nicolson rămăsese nepăsătoare, la fel ca și cea a lui Yamata, dar acesta își tot trecea limba peste buze, ceea ce îi trăda tulburarea. Nimeni nu se gândea să vorbească sau să se miște. Un om avea să fie ucis, asasinat, dar în acea atmosferă încărcată de electricitate, câțiva factori greu de definit împiedicau orice protest, orice intervenție.

Dar intervenția se produse, venind ca o lovitură de trăsnet, rupând farmecul, așa cum o piatră sfărâmă un cristal delicat. Intervenția veni nu din casă, ci de afară. La țipătul strident al unui japonez, toate capetele se întoarseră spre ușă. Urmă imediat zgomotul unei încăierări, apoi alt strigăt și... tăcere.

Se făcu o liniște ciudată, supranaturală, și deodată răsunară strigăte, flăcări și vârtejuri de fum țâșniră imediat și, în mai puțin de o secundă, pereții luară foc.

Căpitanul Yamata făcu un pas spre ușă, deschise gura să dea un ordin și muri. Gloanțele carabinei lui von Effen îi străpunseră jumătate din piept. Răpăitul armei automate diminua zgomotul flăcărilor. Sergentul, în picioare pe estradă, fu și el împușcat, apoi soldatul de lângă el... în timp ce o floare roșie se mărea pe fața lui Siran. Von Effen continua să tragă, cu fața parcă de piatră. Se clătină când primul glonț japonez îi traversă partea de sus a umărului și căzu pe un genunchi la al doilea care îl lovi în coaste. Fața lui nici măcar nu tresări și strânse și mai tare în mâini carabina. Asta fu ceea ce văzu Nicolson, înainte de a se arunca la picioarele unui soldat, care își îndreptase arma spre omul sprijinit de peretele din față. Se prăbușiră amândoi la pământ și se luptară cu furie; Nicolson se sculă

primul în picioare, lovindu-l cu toată puterea cu patul armei, depărtă cu o lovitură o baionetă care lucea lângă el şi se dezlănţui asupra acelui soldat.

Mai înainte de a fi sfârşit cu omul pe care îl strângea de gât, Nicolson înţelese că Walters, Evans şi Willoughby erau în picioare şi ei şi se luptau cu disperare la lumina slabă a focului, voalată de rotocoalele de fum înţepător care umpleau sala. Mai observă că arma lui von Effen nu mai trăgea şi că o altă armă automată, cu un ritm diferit, răpăia prin perdeaua de flăcări care barau intrarea casei. Apoi uită totul, în timp ce un necunoscut îl apucă pe la spate şi îl strânse de gât, cu sălbăticie. O ceaţă roşie trecu prin faţa ochilor săi, o ceaţă traversată de scântei şi de flăcări, şi ştiu că acea ceaţă era un efect al propriului său sânge, nu lumina pereţilor în flăcări. Cuprins de sfârşeală, se prăbuşea în beznă, când un strigăt de angoasă îl făcu să-şi revină. Mac Kinnon îl ţinea de braţ, îl trăgea în grabă spre uşă; dar ajunseră prea târziu, cel puţin prea târziu pentru Nicolson. O grindă arzând, care căzu din acoperiş, îl lovi în cap şi în umăr. Lovitura fu destul de slabă, dar mai mult decât suficientă ca să-l facă să-şi piardă cunoştinţa.

Îşi reveni după un minut şi se pomeni lângă peretele celei mai apropiate cabane, contra direcţiei vântului. Fu vag conştient că un om se agita în jurul lui şi că domnişoara Plenderleith îi ştergea faţa plină de sânge şi de funingine. Mai zări şi jetul mare de flăcări, care se ridica vertical spre cerul fără stele. Casa de consiliu ardea ca o torţă.

Nicolson îşi reveni pe deplin, se ridică şi o împinse într-o parte pe domnişoara Plenderleith. Împuşcăturile încetaseră; auzea în depărtare motorul unui camion. Japonezii, cel puţin cei rămaşi în viaţă, fugeau înspăimântaţi.

— Mac Kinnon! Mac Kinnon, unde eşti?

Răspunsul îl primi de la Willoughby, care arătă spre casa consiliului:

— E undeva de partea cealaltă a casei. E teafăr, Johnny.

— Aţi putut să scăpaţi toţi? A rămas cineva în sală? Spune-mi, pentru Dumnezeu?

— Cred că toţi sunt pe aici pe undeva.

Walters se apropie de Nicolson şi zise cu o mică ezitare:

— Nimeni nu a rămas în locul unde stăteam jos.

— Domnul fie lăudat, Domnul fie lăudat! murmură Nicolson.

Dar se întrerupse şi zise mai tare:

— Şi von Effen?

Nu-i răspunse nimeni.

— M-aţi auzit? strigă el. Von Effen a putut să iasă?

Îl zări pe Gordon, făcu doi paşi spre el şi îl apucă de umăr.

— Von Effen a rămas în sală? Tu erai cel mai aproape de el.

Gordon se uită la el prosteşte, cu ochii speriaţi. Buzele i se mişcară, se crispară, dar nu scoase nici un sunet. Nicolson îi dădu drumul la umăr şi, de două ori, îl lovi, dur, cu palma peste faţă, apoi îl ţinu ca să nu cadă.

— Răspunde-mi, Gordon, că altfel te omor. L-ai lăsat pe von Effen în sală?

Gordon dădu convulsiv din cap; faţa, palidă de groază, se roşise în urma palmelor primite de la Nicolson.

— L-ai lăsat acolo, repetă secundul. L-ai lăsat să piară în infernul ăla!

— Voia să mă asasineze..., se tângui Gordon. Voia să mă omoare.

— Imbecilule! Ne-a salvat viaţa la toţi!

Îl îmbrânci pe Gordon, respinse mâinile care încercau să-l reţină, străbătu cei câţiva metri până la casă şi trecu prin perdeaua de flăcări care barau intrarea, chiar mai înainte de a înţelege ce era să facă.

Căldura avu asupra lui efectul unui şoc fizic; un val de căldură care îl învălui, îl copleşi. Aerul supraîncălzit, unde oxigenul devenea din ce în ce mai rarefiat, pătrundea în plămâni ca un gaz aprins. Simţi mirosul părului său pârlit şi ochii i se umplură de lacrimi. Dacă întunericul ar fi fost puţin mai mare în interiorul sălii, ar fi putut să nu vadă nimic; dar strălucirea flăcărilor rivaliza cu lumina zilei. Îl găsi foarte uşor pe von Effen. Era lipit de peretele din fund, rămas încă intact. Aşezat pe pământul bătătorit, von Effen se sprijinea pe un braţ. Cămaşa kaki şi pantalonii erau plini de sânge şi era pământiu la faţă. Gâfâind, sufocându-se, făcea eforturi disperate ca să tragă în plămâni puţin aer respirabil, dar zadarnic. Nicolson, cu toată viteza picioarelor sale – deşi se poticnea la fiecare pas –, se repezi spre fundul sălii. Ştia foarte bine că trebuia să se grăbească, întrucât nu va suporta să stea mai mult de treizeci de secunde în acea atmosferă sufocantă. Hainele sale începuseră deja să fumege, unele bucăţi cădeau carbonizate, iar plămânii chinuiţi nu mai găseau oxigenul necesar corpului, a cărui forţă slăbea cu rapiditate.

Von Effen se uită vag spre el, o privire lipsită de expresie, şi nu zise nimic. Nicolson se aplecă, încercă să desprindă mâinile lui van Effen de trăgaciul carabinei automate, dar fără succes. Arma era ţinută strâns cu o mână de fier. Or, nu avea timp de pierdut; poate că era deja prea târziu. Gâfâind, în timp ce corpul era scăldat de valuri de sudoare, Nicolson, cu un efort disperat, îl ridică în braţe pe rănit.

La jumătatea drumului de întoarcere, un pârâit cumplit, chiar mai puternic decât zgomotul flăcărilor, îl opri la timp, înainte de căderea câtorva grinzi din acoperiş. Căzură, stârnind o ploaie de scântei, blocând complet intrarea chiar la un metru de locul unde se aflau ei. Nicolson dădu

capul pe spate şi încercă să-şi dea seama ce se petrecea deasupra lui. Ochii, împăienjeniţi din cauza sudorii care îi curgea de pe frunte, văzură un acoperiş pe cale să se prăbuşească peste el. Nu mai aşteptă. Făcu patru paşi şi sări peste grinzile aprinse, care îl despărţeau de uşă. Patru paşi – o eternitate. Pantalonii kaki, uscaţi ca pergamentul, luară imediat foc şi flăcările urcară de-a lungul picioarelor cu o viteză uimitoare, atât de repede, încât într-o secundă simţi că ajungeau la braţele goale, pe care stătea corpul lui von Effen.

Focul îi cuprinse încălţările şi îi smulse fâşii de piele, umplându-i nările de mirosul greţos de carne pârlită. Îşi pierdea cunoştinţa, epuizat, fără putere, fără să-şi mai dea seama de timpul care trecea şi de direcţia în care trebuia să meargă. Deodată, mâini înfrigurate îl apucară de braţe şi umeri şi îl traseră afară, în aerul curat şi dătător de viaţă al serii.

Ar fi fost lucru uşor să-l încredinţeze pe von Effen mâinilor întinse şi să cadă pe pământ, lăsându-se în voia inconştienţei şi a uitării binefăcătoare. Tentaţia fu aproape irezistibilă. Dar Nicolson rezistă. Rămase în picioare, respirând cu aviditate, deşi avea impresia că nu asimila decât o fracţiune din ceea ce avea nevoie corpul său. Trecură câteva secunde. Începea să-şi vină în fire, nu-i mai tremurau picioarele, îi văzu pe Walters, Evans şi Willoughby agitându-se în jurul său, dar, fără să le acorde atenţie, îi dădu la o parte şi îl duse pe von Effen la adăpostul unei colibe.

Cu o blândeţe infinită, îl culcă pe rănit pe pământ şi începu să-i descheie cămaşa găurită de gloanţe şi udă de sânge. Von Effen îl prinse de mână.

— Pierzi timpul, domnule Nicolson, murmură el cu o voce înăbuşită de sânge.

Nicolson nu răspunse. Îi scoase cămaşa şi gemu uşor, văzând ce ascunsese ea. Von Effen trebuia bandajat imediat ca să nu moară. Secundul îşi scoase propria cămaşă pe jumătate arsă şi ajunsă zdrenţe, o rupse şi tamponă rănile, cu ochii ţintă la faţa palidă a germanului. Buzele lui von Effen schiţară un fel de zâmbet, poate un zâmbet sardonic, dar era greu de spus înainte de a vedea expresia ochilor: ochii îşi pierduseră orice expresie. Von Effen era pe cale să-şi piardă cunoştinţa.

— Ţi-am spus, pierzi timpul, spuse el dintr-o răsuflare. Luaţi vedeta lui Kiseki. Luaţi-o. Are un post TFF. Ai auzit ce-a spus Yamata... Walters ar putea să transmită un mesaj... Imediat, domnule Nicolson, imediat...

Mâinile sale dădură drumul mâinilor lui Nicolson şi căzură lipsite de forţă, cu palmele în sus, pe pământul bătătorit.

— De ce-ai făcut asta, von Effen?

Nicolson se uita la bolnav şi dădea din cap cu un aer de mare mirare.

— Numai Dumnezeu ştie, sau poate că şi eu ştiu.

Respira repede şi nu putea articula decât puţine cuvinte între fiecare inspiraţie.

— Războiul total este război total, domnule Nicolson, dar ăsta e bun pentru barbari.

Apoi arătă cu mâna spre casa în flăcări şi adăugă:

— Dacă vreunul dintre compatrioţii mei s-ar fi aflat cu mine în noaptea asta, ar fi făcut la fel ca mine. Suntem oameni, domnule Nicolson, oameni...

Întinse mâna spre el, dădu la o parte cămaşa descheiată şi zâmbi.

— Când primeşti o lovitură de cuţit, sângerezi, nu-i aşa?

Apoi fu zguduit de un acces de tuse, pe buze îi apăru bule sângerii, îşi îndreptă spatele şi umerii i se ridicară, apoi căzură lent, atât de încet, încât Nicolson se aplecă repede spre el, convins că murise. Dar, întredeschizând pleoapele cu efort, ca şi cum ar fi ridicat o mare greutate, von Effen îi zâmbi cu ochii înceţoşaţi.

— Noi, germanii, nu murim chiar atât de uşor; încă n-a venit ceasul sfârşitului lui von Effen.

Urmă o scurtă tăcere, apoi murmură:

— Câştigarea unui război costă foarte mult, tot mai mult. Uneori preţul e prea mare şi nu justfică miza. În noaptea asta, preţul cerut era mult prea mare, iar eu n-am putut să plătesc acest preţ!

O flacără imensă ţâşni din acoperişul casei consiliului, scăldând faţa lui von Effen într-o lumină sălbatică; apoi se stinse şi faţa îşi recăpătă paloarea pământie. Rănitul spuse câteva cuvinte din care Nicolson nu reţinu decât numele lui Kiseki.

— Ce spui? zise el, aplecându-se spre rănit. Ce-ai spus?

— Colonelul Kiseki, reluă von Effen, încercând iar să zâmbească. Cred că noi doi avem ceva comun...

Aceste ultime cuvinte se pierdură într-un gâfâit, apoi reuşi să spună destul de tare:

— Cred că amândoi avem o slăbiciune pentru copilaşi.

Nicolson, care nu-şi lua ochii de la el, se întoarse brusc. Casa consiliului se prăbuşea cu un zgomot de tunet şi un jet de flăcări lumină locul. Incendiul se întetea printre resturile şarpantei şi acoperişului, dar nu dură mult timp. Nicolson contempla încă flăcările, când umbre lugubre păreau că înaintează din toate direcţiile. Ofiţerul se aplecă spre von Effen, dar germanul nu mai era conştient de nimic. Nicolson se ridică încet, cu greutate. Rămase în genunchi, neputând să-şi ia ochii de la rănit. Oboseala,

disperarea, durerile mari din picioare şi braţe îl doborârâ brusc şi fu gata să cedeze tentaţiei irezistibile să se arunce în acele umbre amicale, care îl înconjurau cu blândeţe.

Se clătină, cu ochii închişi, şi deodată se auzi strigat. Auzi un zgomot de paşi: cineva venea în fugă. O mână îl apucă de braţ.

— Ridicaţi-vă. Veniţi, veniţi, domnule căpitan, pentru numele lui Dumnezeu!

Niciodată nu-l auzise pe Mac Kinnon vorbind cu atâta autoritate disperată.

— I-au prins, domnule căpitan. Diavolii aceia i-au luat cu ei.

— Cine, ce? zise Nicolson fără să înţeleagă. Au luat planurile, diamantele? N-au nici o importanţă.

— La naiba cu toate diamantele!

Mac Kinnon gemea de furie, cu ochii plini de lacrimi. Părea că-şi pierduse judecata.

— Dacă ar fi luat numai diamantele, mi-ar fi fost indiferent! Dar demonii galbeni au luat cu ei ostatici. I-au luat în camionul lor, domnule căpitan, pe domnişoara Drachmann şi pe micuţul Peter!

CAPITOLUL XV

Dincolo de mânie e furia, turbarea vecină cu nebunia, dar până la adevărata nebunie e ceva drum. Înainte de a ajunge acolo, trebuie să treci prin regiunea glacială a indiferenței, lipsa oricărei emoții. Cel care pătrunde în această regiune, şi nu mai are emoţii, nu mai este el însuşi. Pentru el, termeni precum teamă, pericol, suferinţă şi oboseală aparţin altei lumi decât a lui şi nu le mai înţelege sensul. Această stare este caracterizată printr-o extremă luciditate a minţii, printr-o percepţie hipersensibilă a pericolului şi printr-un dispreţ total şi neuman faţă de acest pericol. În această stare se afla Nicolson, la ora opt şi jumătate seara, în acea zi de februarie, la câteva secunde după ce aflase de la Mac Kinnon despre răpirea lui Gudrun şi a micuţului Peter.

Mintea lui funcţiona repede şi cu o ciudată precizie; trecea în revistă toate aspectele situaţiei pe care o putea cunoaşte, evaluând posibilităţile, elaborând singurul plan care putea să ofere o oarecare şansă de reuşită. Oboseala, epuizarea sa fizică îl părăsiseră ca o mantie care îţi cade de pe umeri.

Ştia că această schimbare se datora unei cauze pur psihologice şi că o va plăti scump mai târziu. Dar ce importanţă avea? Lucru ciudat, era perfect convins, indiferent de sursa energiei sale, că această energie se va menţine atât cât va fi necesar. Bineînţeles, era conştient de arsurile de la picioare şi de la mâini şi de acea durere de la gât, datorată vârfului baionetei japoneze, dar i se părea că toate astea îl priveau pe altul.

Planul lui Nicolson era simplu şi riscurile unui eşec enorme, dar perspectiva eşecului nu trecu nici o clipă prin mintea lui. Puse câteva întrebări lui Telak şi lui Mac Kinnon. Apoi ştiu ce avea de făcut şi ce aveau ceilalţi de făcut, dacă mai era o oarecare speranţă. Povestea lui Mac Kinnon rezolvase problema pentru el.

Incendiul atât de violent al casei consiliului se datora unei singure cauze. Mac Kinnon aruncase cu petrol luat de la japonezi pe toţi pereţii expuşi vântului. Îl furase din camion cu două minute înainte de sosirea lui. Şoferul neglijent zăcea pe pământ, la doi-trei metri de vehicul. Mac Kinnon era pe punctul de a da foc, când o patrulă dăduse peste el. Şeful echipajului făcuse mai mult decât să fure petrol, încercase să imobilizeze camionul. Căutase distribuitorul, fără să-l găsească în întuneric, dar reuşise să determine locul exact al carburatorului şi al ţevii pe care venea benzina. Cuprul se îndoise fără probleme. Era chiar imposibil ca acel camion să facă mai mult de o milă cu infima cantitate de benzină care îi

mai rămăsese, iar din sat şi până la Bandoeng era o distanţă de trei kilometri.

Nicolson în ceru imediat lui Telak să i se alăture lui şi tovarăşilor săi de suferinţă. Neutralitatea nu mai avea nici un sens pentru tânăr după moartea tatălui său şi a multor oameni din trib. Cele câteva cuvinte pe care le pronunţă erau pline de amărăciune şi de dorinţa de răzbunare. Acceptă imediat cererea lui Nicolson referitoare la un ghid, care trebuia să ducă grosul trupei (şapte persoane în total), sub conducerea lui Vannier, până la Bandoeng, pe drumul principal. La Bandoeng, trupa avea să pună mâna pe vedeta rapidă şi vor urca la bord, dacă treaba se putea face cu o discreţie absolută. Telak intră în legătură cu unul dintre oamenii tribului şi îi indică locul de întâlnire. Ordonă apoi altor şase oameni să scotocească toate cadavrele japonezilor şi să ia armele şi muniţiile. S-au adunat astfel o puşcă, două puşti automate şi un pistol automat ciudat, în stare de funcţionare. Telak dispăru într-o cabană vecină şi ieşi de acolo cu două macete, ascuţite ca briciul, şi două pumnale, cu lama lungă de douăzeci de centimetri. Le puse la propria centură. La cinci minute după prăbuşirea casei consiliului, Telak, Mac Kinnon şi Nicolson porneau la drum. Drumul spre Bandoeng (în realitate nu era un drum, ci o cărare de junglă mai lată) şerpuia în jurul plantaţiilor, trecea prin mlaştini cu emanaţii urât mirositoare, în care intrai până la brâu şi unde traversarea era foarte periculoasă în timpul nopţii. Dar drumul pe care Telak îşi conduse însoţitorii nu a urmat cărarea decât o singură dată şi s-a intersectat cu ea doar de două ori. El îi duse direct prin mlaştini şi orezării, drept în centrul oraşului. Cei trei bărbaţi erau răniţi, pierduseră mult sânge (Telak era cel mai rău dintre toţi), şi orice medic competent nu ar fi ezitat să-i trimită imediat la spital. Dar făcură întreg drumul în pas alergător, străbătând porţiuni a căror traversare îi epuiza şi le sporea durerile. Nu se opreau nici măcar ca să-şi tragă sufletul. Alergau şi inimile lor băteau cu putere din cauza acestui efort supraomenesc; membrele lor erau pe punctul de a refuza să-i mai susţină, căci durerile musculare deveneau insuportabile; gâfâiau şi erau lac de năduşeală. Totuşi, alergau. Telak alerga din obişnuinţă şi pentru că tatăl său zăcea mort în sat, cu o baionetă japoneză înfiptă în piept. Mac Kinnon alerga pentru că era extrem de furios şi nu s-ar fi oprit decât atunci când ar fi căzut, la capătul puterilor; iar Nicolson alerga pentru că nu putea să se mai stăpânească şi că cineva era expus celor mai grave pericole.

Când intersectară drumul pentru a doua oară, zăriră camionul în umbră. Nu erau nici la cinci metri de ei. Nu încercară nici măcar să reducă ritmul, pentru că vehiculul fusese cu siguranţă abandonat. Japonezii dăduseră jos prizonierii şi îi obligau să ajungă în oraş în marş forţat.

Camionul reușise să străbată o distanță mult mai mare decât se putuse presupune; se afla la cel puțin jumătatea drumului spre Bandoeng și cei trei bărbați nu aveau cum să știe de când evacuaseră japonezii vehiculul. Nicolson știu cu certitudine că șansele scăzuseră și mai mult. Toți știau acest lucru, dar nici unul dintre ei nu exprima acest gând, nici unul nu sugeră nici măcar o încetinire ușoară a acestei curse nebunești. Dimpotrivă, alergară și mai repede, gonind cu disperare în întuneric.

De mai multe ori, după ce întâlniseră camionul, în mintea lui Nicolson apărură imagini cu japonezi care brutalizau prizonierii. Vedea în imaginație paturi de puști și baionete care îl loveau cu brutalitate pe bătrânul căpitan, deja bolnav, și pe care slăbiciunea și oboseala îl făceau să se clatine. O vedea pe Gudrun clătinându-se din cauza copilului adormit în brațele ei: un copilaș de doi ani poate să devină o povară insuportabilă când e dus mult timp în brațe. Poate că îl lăsase să cadă pe Peter, poate că Gudrun și căpitanul îl abandonaseră pe copil în graba lor și, singur la marginea junglei, era acum condamnat la moarte. Dar aceste gânduri au fost repede alungate.

În timpul acestei curse nebune, Nicolson își păstră un sânge-rece ciudat, de parcă ar fi privit toate lucrurile cu o detașare surprinzătoare.

Temperatura scăzuse; stelele păliseră. Când ajunseră la marginea orașului, începu să plouă. Bandoeng era un oraș de coastă tipic, nici prea mare, nici prea mic, o combinație ciudată de vechi și nou. El oferea caracteristicile Indoneziei de acum o sută de ani, cât și ale Olandei, situată la mii de kilometri. Pe țărmul golfului, cabane dărăpănate se înălțau pe prăjini lungi de bambus, deasupra nivelului apei. Plasele, destinate prinderii peștilor aduși de maree, se legănau în vânt. Un spargeval arcuit, pornind de la mijlocul plajei, înainta foarte mult spre larg, adăpostind șalupele, bărcile de pescari, ambarcațiunile cu prelată, prea mari ca să fie târâte în spatele cabanelor de pescuit. Paralel cu plaja și în spatele cabanelor, se aliniau la întâmplare, pe două rânduri, căsuțe din lemn cu acoperiș de paie, așa cum se puteau întâlni în satele mai depărtate de mare – iar în spatele acestor căsuțe se afla centrul comercial al comunității, de unde se ajungea, în sfârșit, la locuințele construite în vale. Această vale prezenta toate caracteristicile unei periferii olandeze. Nu întâlneai aici bulevardele largi din Batavia și din Medan, ci micile și cochetele bungalouri și niște case coloniale ciudate, de proporții mari, fiecare casă fiind înconjurată de o grădină întreținută admirabil. Spre această ultimă parte a orașului își conduse Telak însoțitorii. Străbătură în fugă străzile întunecoase din centru, fără să încerce să se ascundă, căci nu era timp. Din fericire, pe străzile măturate de ploaie erau puțini trecători.

La început, Nicolson îşi zise că japonezii interziseseră circulaţia în timpul nopţii, dar îşi dădu seama că nu era aşa, deoarece câteva cafenele erau încă deschise. Proprietarii lor chinezi, în picioare în faţa intrării, priveau în tăcere la cei trei bărbaţi.

La câteva sute de metri de golf, Telak încetini cursa, apoi îi opri pe Nicolson şi Mac Kinnon la umbra unui gard viu. La o distanţă de cincizeci de metri, drumul pe care se aflau acum se termina în fundătură. Zidul era înalt, având o boltă la mijloc şi sub boltă ardeau două felinare. Doi oameni păzeau acea intrare. Fumau şi flecăreau, sprijiniţi de pereţii boltei. Chiar şi de la acea distanţă, se puteau recunoaşte cu uşurinţă uniformele cenuşiu-verzui şi şepcile cu cozoroc ale armatei japoneze, căci lumina era puternică. În spatele porţii mari de la intrare, un drum escalada colina. Din cinci în cinci metri, ardeau felinare. Mai departe, se zărea faţada albă şi înaltă a unei locuinţe mari. Prin poarta de la intrare, nu se vedeau decât un peron cu coloane şi două ferestre mari luminate puternic.

Nicolson se întoarse spre tipul care încerca să-şi tragă sufletul lângă el.

— Aici e, Telak?

Erau primele cuvinte pe care le pronunţa de la plecarea din sat.

— Asta e casa... cea mai mare din Bandoeng.

— E foarte normal.

Nicolson îşi şterse sudoarea de pe faţă, de pe piept şi de pe braţe. Apoi îşi şterse cu grijă palmele.

— Pe aici vor veni?

— Nu există alt drum. Vor trece cu siguranţă pe acest drum. Doar dacă n-au şi ajuns deja...

— Doar dacă n-au şi ajuns deja, repetă Nicolson.

Alungă cu hotărâre anxietatea şi spaima care voiau să pună stăpânire pe el.

— Dacă au ajuns deja, e prea târziu. Dacă nu, mai avem timp la dispoziţie. Mai întâi, să ne tragem sufletul. Cum te simţi, Mac Kinnon?

— Mă mănâncă mâinile, răspunse calm Mac Kinnon. Mergem, domnule căpitan?

— Nu vom întârzia, promise Nicolson.

Apoi se adresă lui Telak:

— Dacă nu mă înşel, zidul ăsta e plin de cuie?

— Şi vârfurile sunt electrificate.

— Asta e singura intrare, nu?

— Şi unica ieşire.

— Bine.

În cele două minute care urmară, nici unul nu vorbi, se auzi doar respirația celor trei bărbați, care revenea treptat la ritmul normal. Nicolson aşteptă cu o răbdare aproape neumană momentul în care vor fi suficient de odihniți.

În sfârşit, îşi îndreptă spatele, îşi frecă palmele de resturile calcinate ale pantalonilor kaki, ca să scape de umiditate, şi se întoarse spre Telak.

— Cam la douăzeci de paşi de-aici, am mers pe lângă un zid înalt.

— Adevărat.

— În spatele lui erau copaci, chiar lângă zid.

— I-am remarcat şi eu.

— Să ne întoarcem acolo.

Nicolson o porni fără zgomot în umbra care învăluia golful. Totul se petrecu în două minute şi nimeni, dacă nu s-ar fi aflat la treizeci-patruzeci de metri de cei trei bărbați, nu ar fi putut să audă nici cel mai mic sunet.

Nicolson, culcat pe pământ la baza zidului, gemu uşor, apoi mai tare, mai jalnic, văzând că primele sale tânguiri nu atrăgeau atenția.

Dar, aproape imediat, unul dintre paznici tresări, luă poziție de drepți şi scrută împrejurimile cu o privire anxioasă. După o clipă, camaradul său fu şi el alertat de gemetele deosebit de jalnice. Cei doi se consultară rapid, ezitară, apoi coborâră drumul în fugă. Unul dintre ei aprinse o lanternă. Nicolson gemu şi mai tare. Păru că se zvârcoleşte din cauza durerii, dar făcu asta ca să le întoarcă spatele şi să-şi ascundă fața de occidental.

Le văzu lucind baionetele la lumina lanternei. Un paznic cu nervii zdruncinați ar prefera să aibă de-a face cu un cadavru, decât cu un inamic viu, oricât de grav rănit ar fi acesta.

Cizme grele răpăiră pe drumul plin de pietre, apoi cei doi soldați se opriră ca să se aplece spre omul lungit pe pământ. Muriră mai înainte de a se ridica. Un pumnal în formă de flacără intră în spatele unuia dintre ei până la mâner. Telak sărise de pe culmea zidului. Mac Kinnon îl sugrumă pe celălalt cu mâinile sale musculoase, în secunda următoare celei în care Nicolson îi smulse puşca.

Nicolson se ridică în picioare fulgerător şi se uită un moment la morții de la picioarele lui.

— Sunt prea mici de statură, murmură el cu amărăciune, mult prea mici.

Sperase ca acele uniforme să se potrivească unuia dintre ei. Ar fi fost o deghizare perfectă; dar se înşelase.

Timpul trecea şi trebuia acționat foarte repede. Aruncară cele două santinele peste zid şi, după câteva secunde, pătrunseră în curtea casei.

Drumul, bine luminat, era mărginit de fiecare parte de tufişuri înalte şi de copaci tunşi. La dreapta, în spatele copacilor, nu se vedea decât zidul înalt, având deasupra firele electrice. De cealaltă parte, o peluză în pantă uşoară, goală pe alocuri, dar netedă, era presărată cu pâlcuri de arbori, plantaţi în rânduri de pământ circulare. Peluza şi faţada casei erau slab luminate de felinarele drumului. Cei trei bărbaţi înaintară pe iarbă fără să facă zgomot, deplasându-se în umbra arborilor, până la un grup de copăcei de la marginea aleei acoperită cu pietriş, care ducea la peron. Nicolson se aplecă şi şopti la urechea lui Telak:

— Ai mai fost aici?

— Niciodată, murmură Telak, la fel de încet.

— Atunci, nu ştii ce alte uşi mai sunt, nici dacă ferestrele au bare sau reţele de sârmă electrificată sau dispozitive de alarmă împotriva intruşilor.

Telak scutură din cap.

— Atunci nu putem decât să intrăm pe uşa principală. Nu se aşteaptă ca nişte vizitatori, mai ales unii ca noi, să intre pe uşa principală.

Şi, vorbind astfel, Nicolson scoase de la centură maceta pe care i-o dăduse Telak. Apoi şopti:

— Să nu facem nici cel mai mic zgomot. Trebuie să ne mişcăm repede, dar curat şi fără pripeală. Să nu ne deranjăm gazdele.

Apoi făcu o mişcare înainte, îşi înăbuşi o exclamaţie şi căzu aproape în genunchi. Ce altceva ar fi putut să facă? Mac Kinnon, care nu era înalt, cântărea totuşi aproape o sută de kilograme şi avea o forţă extraordinară.

— Ce-i? murmură Nicolson.

Îşi trecu degetele peste braţul lui ars, convins că degetele lui Mac Kinnon îl strânseseră atât de tare, încât îi smulsese şuviţe de piele.

Şeful echipajului îi şopti la ureche:

— Aud pe cineva mergând.

Nicolson îşi încordă auzul, apoi scutură din cap, ca să arate că nu auzea nimic. Dar nu se îndoi de adevărul spuselor lui Mac Kinnon. Auzul lui era la fel de remarcabil ca şi vederea.

— Cineva merge pe peluză, nu pe pietriş. Omul vine încoace şi pot să-i fac de petrecanie.

— Lasă-l în pace. Trebuie să evităm orice zgomot.

— Dar ne va auzi când vom traversa aleea, insistă Mac Kinnon, foarte încet.

Nicolson auzi zgomotul uşor al picioarelor care călcau iarba umedă.

— Vă promit că nu voi face zgomot.

De data asta, Nicolson atinse braţul lui Mac Kinnon ca să-i indice că era de acord.

Omul era acum în fața lor, și Nicolson se înfioră fără să vrea. După cunoștința lui, omul avea să fie, în acea noapte, a patra victimă a munteanului cu glas blând, și din patru numai una singură reușise să scoată un geamăt.

„Trăiești trei ani întregi cu cineva fără să reușești să-l cunoști..."

Omul se apropia. Întoarse capul spre cele două ferestre luminate și păru că trage cu urechea la murmurul îndepărtat al vocilor din spatele lor.

Atunci, Mac Kinnon se ridică, precum o fantomă, și prinse gâtul japonezului în menghina cumplită a mâinilor sale.

Își ținu promisiunea – nici un zgomot nu dezvălui ceea ce se petrecea.

Îl lăsară în spafele tufișurilor și traversară aleea de pietriș, încet, fără grabă, pentru cazul în care un alt soldat s-ar fi aflat în apropiere, apoi urcară treptele peronului și trecură, fără probleme, pragul ușii duble, ușor întredeschisă.

Pătrunseră într-o sală mare, luminată de un candelabru fixat în centru. Această sală boltită, cu pereți lambrisați – lemnul având aspectul stejarului –, avea pe jos un parchet foarte fin. De fiecare parte a acestui fel de vestibul, niște scări mari, din lemn mai închis la culoare decât pereții, duceau la o galerie cu coloane, care domina două dintre laturile sălii pe toată lungimea și lățimea. La piciorul fiecărei scări se zărea o ușă dublă, închisă, și între aceste două uși o a treia, cu un singur batant.

Ușile erau vopsite în alb, contrastând în mod bizar cu luciul satinat al pereților de lemn. Ușa din fund era deschisă.

Nicolson îi făcu semn lui Mac Kinnon și Telak să se posteze de o parte și de alta a ușii duble din dreapta, în timp ce el traversa sala, fără zgomot, în direcția ușii deschise din fund. Contactul cu lemnul tare îi răcori talpa picioarelor. Cursa epuizantă sfârșise prin a rupe ce mai rămăsese din tălpile carbonizate, după transportarea lui von Effen afară din casa incendiată.

Mintea lui înregistra într-un fel aceste senzații, dar nu le acorda importanță, așa cum nu acorda importanță arsurilor dureroase. Va avea mai târziu destul timp ca să sufere, dar acel timp nu venise încă. Era în stare de indiferență totală și de o capacitate nemaivăzută de a prevedea cele mai mici detalii ale acelei tentative extraordinare.

Se lipi de perete, cu capul drept, ca să audă mai bine, cu ochii țintă la ușa deschisă. La început, nu percepu nici un sunet, apoi auzi un zvon slab de voci, cu care se amesteca din când în când un zgomot de veselă provenind probabil de la bucătărie și oficiu. Dacă cei care se aflau în spatele acelei uși erau la masă, servitorii vor intra pe această ușă și vor traversa vestibulul.

Nicolson se deplasă mai aproape de uşă şi aruncă o privire în jur. Culoarul era puţin luminat şi măsura probabil şase-şapte metri, avea uşi la ambele capete, iar cea de la celălalt capăt era larg deschisă spre un dreptunghi luminos. Dar Nicolson nu văzu pe nimeni. Intră pe culoar, pipăi în spatele uşii, dădu cu mâna de o cheie, o luă şi, întorcându-se de unde venise, închise uşa în urma lui şi o încuie cu cheia.

Traversă vestibulul în cea mai deplină tăcere şi ajunse la însoţitorii săi, lângă uşa albă vopsită. Cei doi ridicară capul la apropierea lui; faţa lui Mac Kinnon îşi păstra expresia dură şi nemiloasă. Îşi domina furia, dar se ghicea că ea va izbucni la cea mai mică ocazie. Telak arăta sinistru, murdar tot de sânge, dar setea de răzbunare domina extenuarea.

Nicolson şopti câteva instrucţiuni la urechea lui, se asigură că fusese bine înţeles, apoi aşteptă să se depărteze ca să se ascundă sub scara din dreapta.

Deodată, se auzi zgomot de glasuri în spatele uşii duble, zvon de glasuri însoţite de râsete. Nicolson rămase câteva secunde cu urechea lipită de fanta dintre cele două batante ale uşii, apoi examină funcţionarea fiecăreia dintre ele, cu cea mai mare grijă. Amândouă cedară la apăsarea degetului său.

Satisfăcut, făcu un semn cu capul lui Mac Kinnon. Cei doi bărbaţi puseră puştile la umăr, ţevile atingând lemnul alb din faţa lor, apoi deschiseră larg uşa şi intrară împreună în camera vecină.

Era o sală lungă şi joasă, cu pereţi lambrisaţi şi cu parchetul asemănător cu cel al vestibulului, cu ferestre mari, acoperite cu plase împotriva ţânţarilor. Peretele din fund avea o altă fereastră, mai mică, iar între cele două uşi ale peretelui din stânga se afla un bufet din stejar. Aproape tot spaţiul din acea încăpere era ocupat de o masă în formă de potcoavă şi de scaunele celor paisprezece bărbaţi care se aflau acolo. Unii dintre aceştia continuau să vorbească, să râdă şi să bea (aveau în mână pahare mari), fără să bage de seamă intrarea lui Nicolson şi a lui Mac Kinnon. Dar, treptat, tăcerea bruscă a celorlalţi îi surprinse şi tăcură şi ei, cu privirile spre uşă, fără să se mişte de pe scaune.

Pentru un om care, chipurile, îşi plângea fiul, colonelul Kiseki – identitatea sa nu putea fi pusă la îndoială – se pricepea de minune să-şi ascundă durerea. Ocupa un scaun cu spetează înaltă, aşezat în capul mesei. Era un individ scurt şi masiv, foarte corpolent. Ochii mici, porcini, aproape că dispăreau între cutele pielii, iar părul negru, tuns foarte scurt, încărunţit la tâmple, stătea drept în creştetul capului său rotund, ca o perie metalică. Alcoolul îi înroşise faţa. Masa era plină de sticle goale şi pete de vin murdăreau faţa de masă albă.

În momentul în care Nicolson şi Mac Kinnon pătrundeau în încăpere, colonelul dădea capul pe spate şi râdea în hohote, dar acum se apleca înainte, cramponat de braţele scaunului. Pe faţa lui se putea citi o mare stupefacţie.

Nimeni nu vorbi, nimeni nu mişcă, în sală domnea o linişte deplină. Nicolson şi Mac Kinnon înaintară încet, cu prudenţă, fiecare de câte o parte a mesei. Nicolson la stânga, în timp ce Mac Kinnon trecea pe lângă ferestrele mari.

Cei paisprezece oameni erau încremeniţi, numai ochii lor trăiau şi urmăreau fiecare mişcare a celor doi intruşi înarmaţi. După ce străbătu partea stângă a sălii, până la jumătate, Nicolson se opri. Se asigură că Mac Kinnon supraveghea întreaga masă şi, întorcându-se, apucă clanţa uşii situată în stânga lui. Batantul se deschise lent. Întorcându-se fără zgomot, Nicolson făcu un pas spre masă. La scârţâitul uşor al broaştei, un ofiţer, care stătea cu spatele la Nicolson şi căruia Mac Kinnon nu-i vedea mâinile, făcu gestul de a scoate revolverul din toc, reuşind să scoată ţeava, când patul puştii lui Nicolson îl lovi violent deasupra urechii drepte. Revolverul căzu, inutil, pe parchet, şi ofiţerul căzu greoi pe masă. Se lovi cu capul de sticla de vin pe jumătate plină, care se goli aproape în întregime. Gâlgâitul lichidului care ieşea din sticlă răsuna ciudat în liniştea anormală din încăpere. O duzină de perechi de ochi, fascinaţi de acest singur obiect în mişcare, contemplau pata roşie care se mărea din ce în ce mai mult pe faţa de masă albă. Şi încă nimeni nu deschisese gura să vorbească. Nicolson se întoarse ca să se uite prin uşa deschisă. Culoarul lung era gol. Secundul de pe *Viroma* închise uşa la loc şi îşi îndreptă atenţia asupra celeilalte, care dădea spre un mic vestiar de doi metri pătraţi, fără ferestre. Nicolson lăsă acea uşă deschisă. Reveni spre masă, trecu repede pe lângă ea, îi scotoci pe japonezi ca să le găsească armele, în timp ce Mac Kinnon imprima o mişcare circulară puştii sale. După ce termină inspecţia, aşteptă ca şi Mac Kinnon să facă la fel cu ceilalţi pe partea lui. „Recolta" era destul de slabă: câteva cuţite şi trei revolvere, luate de la ofiţerii armatei. Cu revolverul căzut pe podea, asta însemna patru în total. Nicolson dădu două lui Mac Kinnon şi pe celelalte le puse la centură. Ca să faci treabă bună, puşca automată era mult mai valoroasă.

Nicolson se îndreptă apoi spre capătul mesei şi se uită cu atenţie la japonezul corpolent care ocupa locul de onoare.

— Eşti colonelul Kiseki?

Colonelul înclină capul, dar nu spuse nimic. Nu se mai arăta deloc surprins. Îşi recăpătase echilibrul, stăpânirea de sine.

„Un om periculos, un om care ar fi fatal dacă l-aş subestima", îşi zise Nicolson.

— Spune tuturor acestor oameni să-şi aşeze mâinile pe masă, cu palmele în sus, şi să le ţină aşa.

— Refuz, răspunse Kiseki, încrucişând braţele şi lăsându-se neglijent cu spatele de speteaza scaunului. De ce-ar trebui să...

Se întrerupse şi mârâi de durere, simţind ţeava puştii automate intrându-i în cutele de grăsime ale gâtului.

— Voi număra până la şase, zise Nicolson cu indiferenţă.

Dar nu-i era indiferent de ceea ce avea să se petreacă: moartea lui Kiseki nu-i servea la nimic.

— Unu, doi...

— Stai!

Kiseki se aplecă în faţă, ca să scape de apăsarea ţevii şi începu să vorbească repede. Mâinile japonezilor apărură imediat pe masă, cu palmele în sus, conform ordinului dat de Nicolson.

— Ştii cine suntem? continuă ofiţerul englez.

— Ştiu.

Kiseki se exprima greoi în engleză, dar suficient de bine ca să se facă înţeles.

— Eraţi la bordul petrolierului englez *Viroma*. Dar, imbecili ce sunteţi, ce puteaţi spera? Iar acum aţi face bine să vă predaţi. Vă promit...

— Gura!

Nicolson făcu un semn cu capul japonezilor aşezaţi la stânga şi la dreapta lui Kiseki, un ofiţer de infanterie şi un indonezian cu un păr negru, impecabil ondulat, care purta un costum gri, bine croit.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Adjunctul meu şi primarul oraşului Bandoeng.

— Ca să vezi, primarul oraşului!

Nicolson se uită la primar cu interes.

— Un colaborator excelent...

— Ce vrei să spui?

Kiseki îl străpunse pe Nicolson cu privirea.

— Primarul este unul dintre fondatorii şi membrii importantei noastre asociaţii pentru prosperitatea comună a marii Asii Orientale.

— Taci din gură!

Nicolson parcurse cu privirea grupul format din ceilalţi meseni – doi-trei ofiţeraşi, vreo şase chinezi, un arab, câţiva japonezi – apoi se întoarse spre Kiseki.

— Vei rămâne aici împreună cu primarul şi adjunctul tău. Ceilalți vor intra în vestiar.

— Domnule căpitan.

Nicolson fusese strigat de Mac Kinnon, care se afla în picioare lângă ferestre.

— Vin pe alee.

— Haide! zise el, înfigând țeava puștii în pielea grasă a japonezului. Spune-le ce trebuie să facă, să intre chiar acum în vestiar.

— În chițimia aia fără aer? zise Kiseki, prefăcându-se cuprins de oroare. Se vor sufoca.

— Pot la fel de bine să moară aici. Pot să aleagă.

Nicolson se aplecă şi mai mult şi degetul i se crispă uşor pe trăgaci.

— Dar după tine, care vei muri primul.

Treizeci de secunde mai târziu, liniştea domnea din nou în sala aproape goală; numai trei oameni mai stăteau la masa banchetului. Ceilalți unsprezece erau închişi în vestiar şi uşa fusese încuiată. Mac Kinnon se lipi de perete, foarte aproape de una din cele două uşi duble deschise. Din acel loc, din cadrul celei care se deschidea spre culoarul lateral, Nicolson putea să zărească intrarea.

Se afla într-o poziție care îi permitea se îndrepte arma în linie dreaptă spre pieptul colonelului.

Dar colonelul Kiseki înțelesese instrucțiunile ofițerului englez. Văzuse prea mulți oameni implacabili şi gata la orice ca să nu ştie că Nicolson îl va împuşca ca pe un câine la cea mai mică bănuială, cu atât mai mult dacă ar fi fost sigur de duplicitatea lui. Kiseki era un om plin de cruzime, dar şi un om curajos, însă colonelul nu era prost. Era decis să execute instrucțiunile primite.

Nicolson auzi țipetele micuțului Peter, sau mai curând gemetele lui tânguitoare, când soldații urcară treptele peronului. Strânse din buze. Kiseki îi surprinse privirea şi mușchii i se încordară, aşteptând împuşcătura, apoi văzu că Nicolson dădea din cap şi se destinse vizibil. Paşii răsunară în vestibul, se opriră în pragul uşii, apoi se auziră din nou când Kiseki strigă un ordin. Escorta japoneză – şase oameni în total – intră în sală, împingându-i pe prizonieri în fața lor.

Căpitanul Findhorn mergea în față. Doi soldați îl țineau de brațe. Se clătina şi era pământiu la față. Respira repede şi cu greutate.

Imediat ce soldații se opriră şi dădură drumul brațelor lui Findhorn, acesta se clătină în față şi în spate, ochii săi injectați de sânge se dădură peste cap şi se prăbuşi pe podea. Gudrun Drachmann venea în urma lui.

Încă îl mai avea pe Peter în braţe. Părul negru al fetei atârna în dezordine şi bluza ei, altădată albă, era sfâşiată în spate. Nicolson, din locul lui, nu vedea acest spate, dar ştia că pielea delicată era murdară de sânge, căci soldatul care mergea în urma fetei o împungea cu vârful baionetei. Dorinţa de a trece pragul şi de a goli puşca automată în pieptul omului cu baionetă îl cuprinse brusc, irezistibil, dar Nicolson nu cedă şi rămase liniştit la locul lui. Privirea i se deplasa de la faţa nepăsătoare a lui Kiseki la cea a lui Gudrun, murdară de noroi şi de sânge. Şi ea se clătina uşor, oboseala făcând să-i tremure picioarele, dar ţinea cu mândrie capul sus.

Kiseki dădu brusc un ordin şi oamenii săi se uitară la el fără să înţeleagă. Colonelul repetă imediat ordinul, lovind în masă cu palma. Patru dintre cei şase soldaţi lăsară armele să le cadă pe parchet. Al cincilea se încruntă cu un aer uimit, ca şi cum nu putea să creadă ceea ce auzea, se uită la camarazii săi, le văzu armele pe podea şi îşi aruncă şi el arma alături de ele.

Numai al şaselea soldat, cel care înţepa spatele fetei cu baioneta, înţelese că se petrecea ceva foarte grav. Luă o poziţie de luptă. Adresă camarazilor săi o privire disperată, apoi se prăbuşi pe podea, când Telak se ivi din vestiar pe neaşteptate şi îl pocni cu patul armei în cap.

Mac Kinnon, Nicolson şi Telak se aflau acum toţi trei în sală. Telak îi adună pe cei cinci soldaţi japonezi într-un colţ. Mac Kinnon închise uşa dublă, supraveghind cu coada ochilor pe cei trei bărbaţi aşezaţi la masă. Nicolson, fără nici o ruşine, îi strânse la piept pe Gudrun şi pe Peter. Un zâmbet de uşurare îi lumina trăsăturile, dar nu zise nimic, în timp ce fata rămânea într-o atitudine rigidă, cu ochii mari de mirare, incapabilă să creadă în acest miracol. Apoi murmură: „Johnny!...” Mac Kinnon se uita la ei, surâzând. Dar îi privi doar o secundă şi ţeava puştii sale se legănă din nou între cei trei oameni aşezaţi la masă.

— O, Johnny! Johnny! repetă Gudrun, ridicând spre Nicolson ochii plini de lacrimile care îi curgeau pe obrajii murdari.

Tremura de emoţie şi de frig; reacţia fusese prea puternică şi avea hainele ude de ploaie.

— O, Johnny! Şi eu care credeam că totul se sfârşise! Credeam că eu şi Peter...

Dar se întrerupse şi zâmbi din nou.

— Cum aţi reuşit să ajungeţi aici? Nu mai înţeleg nimic. Ce-aţi făcut?

— Am luat avionul meu particular, răspunse Nicolson cu un aer detaşat. A fost foarte uşor. Îţi voi povesti. Acum să ne grăbim. Mac Kinnon!

— Domnule căpitan!

Mac Kinnon se străduia să nu mai zâmbească.

— Leagă-i pe prietenii noștri de la capătul mesei. Leagă-le doar mâinile la spate.

— Să ne lege! exclamă colonelul Kiseki, aplecându-se în față, cu pumnii strânși. Nu văd de ce ar fi necesar.

— Împușcă-i, dacă trebuie, ordonă Nicolson. Nu mai avem nevoie de ei.

Nu i se păru potrivit să spună că Kiseki nu le făcuse încă cel mai mare serviciu pe care li-l putea face, considerând că dezvăluirea intențiilor lor l-ar putea împinge pe colonel la un act disperat.

— N-aveți grijă, zise Mac Kinnon, care se îndreptă spre cei trei japonezi, smulgând în trecere câteva plase de țânțari.

Răsucite, acestea formau niște sfori excelente.

Nicolson îi instală pe Gudrun și Peter într-un fotoliu, apoi se aplecă spre căpitanul Findhorn, atingându-i umărul. Findhorn tresări și, în cele din urmă, deschise ochii. Susținut de Nicolson, căpitanul reuși să se ridice în capul oaselor. Avea mișcările unui bătrân, dar își revenea treptat.

— Nu înțeleg deloc cum ai putut să reușești asta, zise el, măsurându-l pe Nicolson din cap și până în picioare.

Văzu tăieturile și arsurile de pe picioarele și de pe brațele secundului și exclamă:

— Ce oroare! Sper din tot sufletul că nu te simți la fel de rău precum arăți.

— Mă simt puțin mai bine, domnule comandant, răspunse Nicolson.

— Ești un mare mincinos, Nicolson! Ar trebui să fii dus la spital înaintea mea! Și acum?

— O vom șterge în cea mai mare viteză. Peste câteva minute. Au mai rămas doar câteva mici formalități de îndeplinit.

— Cum dorești, zise căpitanul Findhorn. În ceea ce mă privește, eu mi-aș încerca norocul ca prizonier de război. Îți spun sincer... Știu că n-aș fi în stare să mai merg.

— Nu veți fi obligat s-o faceți, domnule comandant. Vă garantez.

Nicolson pipăi cu vârful piciorului geanta mare adusă de unul dintre soldați, apoi se aplecă să-i vadă conținutul.

— Au fost atât de gentili, încât au adus aici planurile și diamantele. De fapt, unde le-ar fi putut duce? Sper, colonele Kiseki, că nu ții la ele în mod deosebit?

Japonezul îl fixă cu o privire lipsită de expresie și Gudrun suspină ușor.

— Iată-l deci pe colonelul Kiseki!

Se uită la el un lung moment şi se înfioră.

— Văd că răposatul căpitan Yamata avea mare dreptate. Domnul fie lăudat că ai ajuns aici primul, Johnny!

— Căpitanul Yamata! exclamă Kiseki, mijind ochii. Ce i s-a întâmplat căpitanului Yamata?

— Căpitanul Yamata s-a dus lângă strămoşi, răspunse Nicolson. Von Effen i-a venit de hac.

— Minţi. Von Effen e prietenul nostru; un prieten foarte bun.

— Era. Întreabă-ţi mai târziu soldaţii.

Făcu un semn cu capul spre grupul de soldaţi ţinuţi la respect de puşca lui Telak.

— Dar, până atunci, trimite pe unul dintre băieţii ăştia să aducă tărgi, cuverturi, lanterne. Nu mai e nevoie să-ţi spun că e mai bine pentru tine să faci ce-ţi cer. Altfel...

Kiseki îl privi un moment fără să clipească, apoi, adresându-se unuia dintre soldaţi, îi dădu câteva ordine scurte. Nicolson aşteptă plecarea soldatului şi se întoarse spre colonel.

— Probabil că ai o staţie radio în această casă... Unde e?

Kiseki zâmbi pentru prima dată.

— Regret că te dezamăgesc, domnule...

— Nicolson. Dar să lăsăm formalităţile. Unde e staţia radio, colonele Kiseki?

Zâmbind cu toată gura, japonezul făcu un semn cu capul spre bufet. Nu putea să facă alte gesturi. Mac Kinnon îi legase deja mâinile la spate.

Nicolson aruncă o privire spre micul aparat.

— Postul emiţător, colonele, dacă n-ai nimic împotrivă. Îmi închipui că nu vă trimiteţi mesajele cu porumbeii voiajori?

— Curat umor englezesc! exclamă Kiseki, care părea că se amuză copios. Foarte hazliu. Avem un aparat transmiţător, domnule.... domnule Nicolson, în barăcile cartierului militar.

— Şi unde se află cartierul militar?

— Cam la un kilometru de aici.

— Mda, zise Nicolson cu un aer gânditor. E foarte departe, şi mă îndoiesc că aş fi în stare să te pun să mergi în pas alergător cu baioneta în spate până la barăci, ca să te oblig să distrugi postul, fără să risc să fiu ucis eu însumi la dus sau la întors.

— Înţelepciunea naţiunilor vorbeşte prin glasul dumitale, domnule Nicolson, zise jubilând Kiseki.

— Nu, dar nu vreau să mă sinucid.

Nicolson își trecu un deget peste barbă și întrebă:

— Zici că n-ai alt post transmițător?

— Îți dau cuvântul meu.

— Te cred.

Nicolson părea acum total dezinteresat de acest subiect. Se uita la Mac Kinnon, care îl lega pe celălalt ofițer, cu atâta entuziasm, încât victima gemu de durere. Apoi supraveghe soldatul care se întorcea cu o targă, cuverturi și lanterne. Totuși, nu uita nici de Kiseki și nici de omul în civil de lângă el.

Primarul încerca să aibă o expresie de om nevinovat, la drept vorbind destul de jalnică. Ochii lui negri exprimau o frică evidentă și un rictus violent îi agita colțul gurii. Transpira abundent și frumosul său costum gri părea o zdreanță. Nicolson se uită din nou la Kiseki.

— Primarul e unul dintre bunii tăi prieteni, nu-i așa, colonele?

Mac Kinnon, ocupat cu legatul mâinilor primarului, aruncă lui Nicolson privirea nerăbdătoare a cuiva care abia așteaptă să termine și pe care vorbele inutile îl agasează. Dar secundul nu-i dădu nici o atenție.

Kiseki tuși și răspunse pompos:

— În calitatea noastră de... Care e termenul? Comandant de garnizoană și de reprezentant al poporului, hotărâm...

Nicolson îl întrerupse:

— Scuteşte-mă de restul discursului. Presupun că îndatoririle slujbei sale îl aduc deseori aici.

Se uita la primar cu o atenție deliberat disprețuitoare și Kiseki se înșelă. Zise imediat, râzând:

— Spui că vine aici? Dar, dragul meu Nicolson, ne aflăm chiar în casa primarului. Eu sunt aici doar oaspete.

— Adevărat? Poate că vorbiți și puțin engleza, domnule primar?

— Vorbesc perfect.

Orgoliul îl făcea pe moment să uite de teamă.

— Ei bine, de ce să nu vorbim în engleză?

Vocea lui Nicolson scăzu cu o octavă și luă un ton teatral în mod intenționat. Se pare că nu era nevoie de mai mult ca să-l înspăimânți pe primar.

— Unde și-a ascuns colonelul Kiseki postul transmițător?

Kiseki se răsuci pe călcâie, cu trăsăturile crispate de furie că fusese tras pe sfoară. Vru să-i strige câteva cuvinte primarului, dar se opri în mijlocul unei fraze, căci Mac Kinnon îi trase un pumn deasupra urechii.

— Nu fi ridicol, colonele, zise Nicolson. Şi nu mă mai trata ca pe un idiot. Cine a mai văzut vreodată un şef militar, sau un funcţionar civil, când se află într-o situaţie ca asta, instalându-se la un kilometru de mijloacele de comunicare? E cât se poate de evident că aparatul se află aici. Şi la fel de evident este că aş avea nevoie de toată noaptea ca să te fac să vorbeşti. Mă întreb dacă nu cumva primarul ar fi dispus să facă acest sacrificiu pentru binele vostru comun.

Apoi Nicolson se adresă din nou funcţionarului municipal, înspăimântat:

— Haide, sunt grăbit.

— Nu voi spune nimic.

Buzele primarului se deschideau şi se închideau, dar abia după un timp adăugă:

— Nu mă veţi forţa să vorbesc.

— Ia răsuceşte-i puţin braţul, Mac Kinnon, ca să vadă!

Şi Mac Kinnon răsuci braţul. Primarul răcni mai mult de spaimă decât de durere. Mac Kinnon îi dădu drumul.

— Ei bine?

— Nu ştiu nimic.

De data asta, şeful echipajului nu mai aşteptă nici un ordin ca să-i răsucească braţul cu cea mai mare hotărâre. Primarul ţipa ca un porc la înjunghiat.

— Poate că e la etaj? întrebă Nicolson pe un ton amical.

— Da, acolo sus…

Primarul gemu de durere şi de frică.

— Mi-ai rupt braţul.

— Leagă-l, Mac Kinnon.

Nicolson îşi luă ochii de la el, cuprins de dezgust.

— Haide, colonele, condu-ne.

— Viteazul nostru prieten nu şi-a terminat treaba…

Kiseki vorbea cu cel mai mare dispreţ. Strângea din dinţi şi expresia feţei sale nu anunţa nimic bun. Dacă îl va întâlni pe primar în alte condiţii…

— Va şti să ne arate unde e aparatul, nu mă îndoiesc de asta. Aş prefera însă să fii tu acela. Unul dintre soldaţii tăi s-ar putea plimba pe acolo pe sus, cu o armă automată, şi sunt convins că n-ar ezita să tragă în mine şi în primar. Adevărul e că eşti cea mai bună asigurare de viaţă!

Nicolson trecu puşca în mâna cealaltă, scoase revolverul de la centură şi trase piedica.

— Mă grăbesc, colonele, să mergem.

* * *

Se întoarseră peste cinci minute; aparatul nu mai era decât o grămadă de fire răsucite și de tuburi sparte.

Țipetele primarului nu atrăseseră atenția, poate din cauza ușilor închise, dar mai probabil pentru că statul-major al colonelului era obișnuit să audă țipete de acest fel.

Mac Kinnon nu pierduse nici el timpul. Căpitanul Findhorn, înfășurat în cuverturi, era întins confortabil pe targă. La fiecare dintre cele patru colțuri ale brancardei se afla un soldat japonez. Acești patru soldați nu fuseseră consultați în privința acestei activități, își puteai da seama de asta dacă îi examinai mai de aproape. Șeful echipajului le legase mâinile de targă. Primarul și adjunctul lui Kiseki erau legați unul de altul cu o bucată de sfoară, fixată la cotul drept și respectiv stâng.

Victima lui Telak zăcea pe parchet, unde probabil că avea să rămână încă mult timp de aici înainte. Al șaselea soldat dispăruse complet.

— Bine lucrat, Mac Kinnon, zise Nicolson, uitându-se în jur. Unde este dragul nostru prieten?

— Aici, în vestiar.

Fără să ia în seamă protestele și amenințările lui Kiseki, se grăbea să-l lege pe japonez.

— Mi-a fost puțin cam greu să închid ușa, dar am reușit.

— Perfect.

Nicolson se mai uită o dată în jur.

— Nu e cazul să mai stăm. La drum!

— Unde mergem? întrebă Kiseki, cu picioarele depărtate și capul lăsat între umeri. Unde ne duci?

— Telak mi-a spus că ai o vedetă personală foarte frumoasă și cea mai rapidă de pe coastă. Vom traversa strâmtoarea Sonde și vom pluti pe Oceanul Indian cu mult înainte de a se face ziuă.

— Cum! Ești nebun! exclamă colonelul, cuprins de furie. Iei vedeta mea? Nu veți pleca cu vedeta mea!

Se opri și, făcând o mișcare bruscă înainte, îi trase pe ceilalți doi, în timp ce încerca să-l lovească cu piciorul pe Nicolson.

— Fii blestemat!

— Ce altceva ai vrea să facem? replică cu răceală Nicolson.

Se dădu câțiva pași înapoi, ca să evite piciorul colonelului, și înfipse cu brutalitate țeava armei în burta lui Kiseki, exact deasupra sternului. Durerea îl obligă pe Kiseki să se plece în față.

— Eşti garanţia noastră, permisul nostru de liberă-trecere, colonele. Chiar că am fi nebuni, dacă ţi-am da drumul!

— N-am să merg, zise Kiseki, n-am să merg. Omoară-mă, dacă vrei, dar n-am să merg. Să ajung în lagărul de concentrare? Să fiu prizonier de război al englezilor! Niciodată, niciodată, niciodată! Mai bine, omoară-mă!

— Nu va fi necesar să te omor. Putem să te legăm fedeleş, să-ţi punem căluş în gură şi chiar să te legăm pe o targă, dacă e nevoie. Dar, adăugă Nicolson, făcând un semn cu capul spre vestiar, dacă treaba pe care am făcut-o acolo înăuntru a fost uşoară, aplicându-ţi aceleaşi metode, vom complica lucrurile. Ai putea să ne însoţeşti mergând pe picioarele tale, sau pe o targă, cu picioarele rupte de gloanţe.

Kiseki se uită un moment la faţa hotărâtă a colonelului şi începu să meargă.

* * *

Nu întâlniră nici un soldat japonez mergând spre dig. În noaptea aceea nu bătea vântul, dar cădea o ploaie deasă, dar străzile oraşului Bandoeng erau pustii.

În sfârşit, norocul era de partea lor. Vannier şi ceilalţi se aflau deja la bordul vedetei.

Nu era păzită decât de un singur om, iar oamenii lui Telak acţionaseră cu cea mai mare discreţie. Von Effen dormea jos pe o cuşetă şi Walters se pregătea să transmită un mesaj.

Vedeta, lungă de cincisprezece metri şi lată de patru-cinci metri, lucea în ploaie şi întuneric. Era pregătită să ridice ancora.

Willoughby se instală în camera maşinilor şi se entuziasmă tare mult când văzu motoarele Diesel întreţinute foarte bine. Gordon şi Evans încărcau o jumătate de duzină de butoiaşe cu carburant pe puntea din spate. Iar Mac Kinnon şi Vannier inspectau deja bărcile mari amarate în spatele spargevalului, căutând staţiile radio şi distrugând magnetul singurei vedete care se mai afla în port.

Părăsiră Bandoeng la ora douăzeci fix. Marea era netedă ca oglinda. Nicolson îl rugase pe Telak să-i însoţească, dar acesta refuzase, spunând că locul său era alături de ai lui; apoi plecase fără să mai întoarcă deloc capul. Nicolson ştia că nu-l va mai revedea niciodată.

În timp ce ambarcaţiunea înainta în noapte, cei patru soldaţi japonezi, legaţi, se rostogoleau claie peste grămadă pe dig, scoţând strigăte stridente. Dar strigătele lor fură înăbuşite de zgomotul motoarelor, când vedeta ieşi

din radă şi se îndreptă cu toată viteza spre sud-vest, spre extremitatea insulei Java şi Oceanul Indian.

Evadaţii din Singapore întâlniră contratorpilorul *Kenmore* la ora fixată. Era două şi jumătate dimineaţa.

Înaintea capitulării, câţiva englezi reuşesc să evadeze din Singapore în ultima clipă şi să fugă cu un cabotor. Câţiva soldaţi răniţi, câteva infirmiere, un copilaş, un agent secret de la Inteligence Service şi un spion german... Dar cine este acest spion? Ceea ce li se întâmplă este de-a dreptul incredibil! Mitraliaţi de aviaţia japoneză, luaţi la bord de un petrolier (care curând se va scufunda), mergând în derivă într-o barcă de salvare (obligată se se strecoare printre submarinele inamice), evadaţii din Singapore ajung în sfârşit pe coastă, unde îşi vor putea croi drum prin junglă. Dar moartea le dă în continuare târcoale: un detaşament japonez pândeşte să-i captureze. Vor reuşi aceşti oameni, care trec prin mii de pericole, să scape de războiul care îi urmăreşte peste tot?

Un roman plin de întâmplări extraordinare care îţi creează impresia că stai lângă un butoi cu praf de puşcă gata să explodeze!

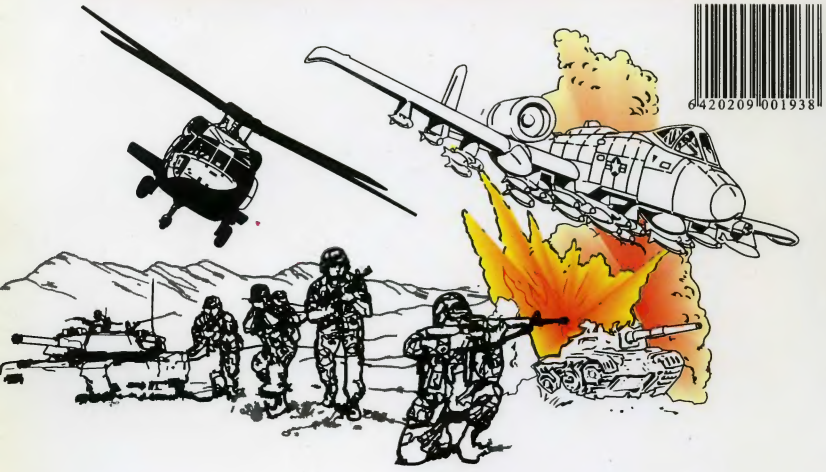

6 420209 001938

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-69-9

Lei 30.000